

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Afraid of none... Feared by all...

KISS LEILANI

MATE TO THE
ALPHA
OF ALL ALPHAS

BOOK 3 OF THE ALPHA KING OF NATURIAH TRILOGY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TÜM ALFALARIN ALFASI ALFA

NATURIAH ÜÇLEMESİNİN ALFA KRALI

[Bu kitap, Naturiah Üçlemesinin Alfa Kralı'nın heyecan verici son kitabıdır. Tek başına okunamaz]

YAZAR: KISS LEILANI

© Telif Hakkı 2022 Kiss Leilani

Tüm Hakları Saklıdır.

ISBN: 9798371078889

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazara aittir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan kişilere benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

YAZARIN NOTU

Bu hikaye, küfürlü dil, şiddet içeren sahneler ve açık seks sahneleri içerir ve çocuklar için uygun değildir. Ayrıca, cinsel saldırı ve fiziksel ve psikolojik işkence sonucu ortaya çıkan Travma Sonrası Stres Bozukluğu'nun (PTSD) etkilerini de ele almaktadır. Bu eylemler, erotik olmayan bir şekilde grafiksel olarak anlatılmaktadır ve karakterler kitap boyunca bunlara atıfta bulunmaktadır. Kitap, nihayetinde bu konuları işlemeyi ve iyileşmeyi konu alsada da, bu konulara duyarlıysanız, bu kitap size uygun olmayabilir.

ADANMA:

Bu kitap, ablam Chidera Deraclassic'e ithaf edilmiştir; her zaman benim bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim! Editörüm Ashley Drew Bowling, sabrın ve kararlılığın için çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin! Ayrıca sevgili anneme de teşekkürler! Her zaman benimle ilgilendiğin, ziyaret ettiğimde sabahları kahve ve kahvaltı hazırlayarak aç karnına çalışmamamı sağladığın için teşekkürler. Seni çok seviyorum anne.

İçindekiler

YAZARIN NOTU

ADANMA:

İçindekiler

BÖLÜM 1. ÇARESİZ ALFA'NIN ULUYIŞI. BÖLÜM 2.

UNUTULMAZ BİR GECE.

BÖLÜM 3. UYANIK.

BÖLÜM 4. YARALANMIŞ KALBI BÖLÜM 5.

ANACONDA.

BÖLÜM 6. KARARLI BİR ZİHİN. BÖLÜM 7.

SİNİK SES.

BÖLÜM 8. TAZE HAVA.

BÖLÜM 9. AĞIZ-AINLAR VE AĞIZDAKİ ATEŞ ÇUKURU.

BÖLÜM 10. KASSANDRA'NIN İNCİNMEŞİ VE ALFA KRALININ
İYİ RUH HALİ.

BÖLÜM 11. BEYAZ KURTLA YAKIN VE KİŞİSEL.

BÖLÜM 12. ÖNGÖRÜLEMEZ: AZX ORMANINDA.

BÖLÜM 13. RAHINNA KRALİÇESİ.

BÖLÜM 14. ŞAFAK KARŞISINDA. BÖLÜM

15. HER ZAMANKİNDEN DAHA YAKIN.

BÖLÜM 16. KÜÇÜK EV.

BÖLÜM 17. ÇİĞ ARZUYLA YÜZ YÜZE. YARALI KRALLA YÜZ
YÜZE.

BÖLÜM 18. ISMENA'NIN İKİLEMİ VE KASSANDRA'NIN UMUDU.

BÖLÜM 19. İNATÇI. CESUR. AZİMİ.
BÖLÜM 20. SIRLAR: DÖRT GİZLİ ŞİŞE. BÖLÜM 21.
PUMA ALFA'NIN KATKISI.
BÖLÜM 22. KING COUGAR YAKLAŞIYOR.
BÖLÜM 23. VAHŞİ KRAL.
BÖLÜM 24. VAHŞİ KRALIN EŞİ. BÖLÜM 25.
SON YAKLAŞIYOR.
BÖLÜM 26. JOSIAH. VE DİRİLİŞ.
BÖLÜM 27. ERKEK, KURT VE DAĞ ASLANI.
BÖLÜM 28. GRİ: EN KARANLIK SAATİN RENĞİ. BÖLÜM 29.
KARANLIK TÜNEL.
BÖLÜM 30. MENA'NIN CEHENNEMİ. WOLFE'UN ÖFKESİ.
CRONUS'UN HAMLESİ. BÖLÜM 31. PUSU VE ÖFKE
BULUŞTUĞUNDA...
BÖLÜM 32. KABUSTA YENİDEN
BULUŞMA. BÖLÜM 33. ISMENA'NIN
MUTLULUĞU.
BÖLÜM 34. TUTMAK VE İYİLEŞTİRMEK.
BÖLÜM 35. SÖYLEMESİ ZOR/ZOR OLMAYAN SÖZLER...
BÖLÜM 36. BİR BABA'NIN SEVGİSİ. VE BİR EŞİN.
BÖLÜM 37. KANLI SAVAŞ VE SAVAŞIN BEDELİ. BÖLÜM 38. AŞK
VE MUTLULUK ADINA...
BÖLÜM 39. BAŞLANGICIN SONU.
BÖLÜM 40. ALPHOSE VE KASSANDRA'NIN
KADERİ. BÖLÜM 41. WOLFARAIN VE ISMENA.
EPILOG
TEŞEKKÜR.

Orada durup uykusunda güzel yüzünün yumuşadığını izlerken, göğsünde bir sıcaklık hissi yayıldı. Şimdi daha da genç, neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Uykusunda bile, hala hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Onu izlerken sertleşti. Granit gibi sert bir şekilde orada durdu, ereksiyonu gururla dikleşmiş, pantolonunu şişirmişti, üzüntüsü ve zihinsel yorgunluğu bir an için unutulmuştu.

"Benim..." Kurt, eşlerinin kokusuyla uykusundan uyanarak içinden homurdandı. Şaşırtıcı bir şekilde, puma da uzandı ve büyük bir kedi gibi mırıldandı.

"Benim..." Puma homurdandı. Onun içindeki iki yırtıcı tarafın, erkekle birlikte eşleriyle yatmak istemesi ilk kez olmuyordu.

İkisi de, erkekle birlikte kadınlarıyla çiftleşmek için yüzeye çıktıkları ilk sefer değildi. Ancak, erkeğin onları bastırmak için hiçbir şey yapmadığı ilk seferdi.

Wolfaraine, ilk kez hayvanlarının yüzeye çıkmasına izin verdi ve soyunarak eşine yaklaştı...

BÖLÜM 1. ÇARESİZ ALFA'NIN ULUYIŞI.

Wolfaraine yatağında yatıyordu, ama uyumuyordu. İyi bir gece uykusu, son birkaç yıldır onun için her zaman ulaşılamaz bir lüks olmuştu. Daha kötüsü olamaz diye düşünürdünüz, ama son birkaç gün bunun mümkün olduğunu kanıtladı.

Bunu özlemiyordu. Kabusları daha da kötüleşmişti.

Belki de çalışma odasına geri dönüp çalışmaya devam etmeliydi. Hiçbir şey yapmadan yatıp düşünceleriyle baş başa kalmaktan daha iyiydi.

Kalkıp, ayaklarını terliklerine soktu ve yatak odasından çıktı. Çalışma odasına gitmiyordu, ama aklında bir hedef de yoktu.

Günlerdir onun günlük arkadaşı haline gelen şiddetli baş ağrısı hala oradaydı ve kafasını ikiye ayırmakla tehdit ediyordu. Eğer başarırsa, bu bir rahatlama olurdu.

Otuz dakika boyunca onu düşünmemeyi başardı. Bu yeni bir rekordu.

Her zamanki gibi, ona dair düşünceleri, asla abartılamayacak kadar yoğun bir özlem ve ıstırap duygusuyla birlikte geliyordu. Ve yine her zamanki gibi, her şeyi geldikleri yere geri itti. İçinde derinlerde bir kavanoza. Anahtarları tekrar kilitledi.

Son birkaç gündür ona odaklanmamak için içindeki tüm gücü ve iradeyi kullanmıştı. Uzun zamandır yaptığı en zor şeydi bu.

Şu anda nasıl?

Muhtemelen ona deli gibi kızgın ve onu her türlü küfürle lanetliyordur.

Bunu hak ettin. Hepsini.

Derin bir nefes alarak balkona çıktı, taze esinti tenini okşadı ve saçlarını kabarttı.

Ama her şeyin iyiliği içindi.

Zihninin derinliklerinde yankılanan o sinir bozucu mantık ve özlem sesine kulak asmadan, Nalaila'nın odasına doğru yola çıktı. Son zamanlarda, gecelerinin çoğunu kız kardeşinin odasının parmaklıklarının dışında geçiriyor ve sonunda orada uykuya dalıyordu.

Merdivenlerden yeni inmişti ki uzaktan Alphose'un kokusunu aldı, koşan ayak sesleri her saniye yaklaşıyordu ve çaresizce adının çağrıldığını duydu.

Kaşları çatıldı. Eve gitmiş olduğunu sanıyordum? Hala burada ne yapıyor?

Bu soruların olası cevaplarını düşünmeden, Alphose çoktan yanına gelmişti.

"Ne oldu, eve gittiğini sanıyordum?" "Ismena tehlikede! Senin yardımına ihtiyacı var!"

Yüzü anında kapandı. Bir an için, gözlerinde yürek burkan bir acı parladı, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve yerini öfkenin alevli ateşi aldı.

"Bu ne cüret, Alphose? Seninle bu oyunu oynayacak havada mıyım sanki? Gözümün önünden kaybol ve klanına geri dön." Öfke ses tonuna yansımış, ona çelik gibi bir hava katmıştı.

Gitmek için döndü ama bir el giysisini tuttu. Pençesi hemen kaydı ve onu dokunan varlığın boğazına atılmak için derin, vahşi, dürtüsel bir istek duydu.

Keskin bir hareketle döndü, ama giysisini tutan bir kadındı. Derin keder ve korkuyla dolu, şişmiş, gözyaşlarıyla dolu gözleriyle neredeyse tanınmaz hale gelmiş bir kadın. O döndüğünde onu bıraktı ve hızla geri çekildi.

"Kassandra? Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun?" Mantıklı bir şekilde sormaya çalıştı ama sesi sert çıktı.

"Lütfen, en iyi arkadaşım Alfa Kral'a yardım etmelisin. Ismena'ya yardım etmelisin, yardım etmelisin, yardım etmelisin..." Kadın acınacak bir şekilde başını salladı, "Tanrım, ona yardım etmelisin..."

Bu dürtü ona bir tsunami gibi çok güçlü geldi. Ellerini yumruk yaptı, dişlerini sıktı ve bu koridordan, kuleden çıkıp puma klanına koşmamak için topuklarını yere bastırdı.

Çünkü o zaman, son birkaç gündür gösterdiği tüm çabalar boşa gidecekti.

Onu unutamamıştı ve artık her beş dakikada bir onu düşünmüyordu ve *bu* bir ilerlemeydi.

Göğsü hala her seferinde yanıyordu ama artık şiddetli bir acı değildi ve *bu* bir ilerlemeydi.

Geceleri hala ona sarılma ihtiyacı ile doluydu — onun içinde, yanında, üzerinde ve onu elde edebileceği her şekilde, ama artık bu, vücudunu bir bağımlılıktan kurtulmaya çalışırken en kötü aşamada olduğu gibi kaşıntılı hale getiren, yakıcı bir acı ile dolu, felç edici bir ihtiyaç değildi ve *bu* da bir ilerlemeydi.

Yalancı.

Arkasını döndü ve Nalaila'nın odasına doğru yürümeye devam etti. "Buraya gelerek zamanını boşa harcadın, Kassandra. Alphose seni Harhan'ın evine götürecekt."

"O Crave Shock'a girdi." Alphose bağırmadı ama koridorda duruyorlardı ve sesi koridorda yankılandı.

Alphose onun durduğunu izledi. Hayır, durmadı, dondu.

Birkaç saniye boyunca, gerginlikle dolu ağır, karanlık bir pelerin gibi sessizlik onları sardı.

Arkasını döndü ve Alphose, öfkeyle dolu derin mavi gözlerle karşılaştı, bir adım geri atmak için güçlü bir dürtü hissetti. Ama yerinde durdu. Bu çok önemliydi.

"Bana az önce ne dedin?"

"Eşin elli sekiz dakika önce Crave Shock'a girdi, Wolfaraine." Kendini hissettiğinden daha sakindi. "Muhtemelen bana inanmıyorsun ve beni dövüp parçalamak isteyen bir parçana teslim olmak istiyorsun, ama lütfen içine bak ve Ismena'ya kulak ver. Umarım bu doğru değildir, umarım Cassandra yanılmıştır ve sadece çok hastadır, başka bir şey yoktur. Ama kasılmalar geçiriyor ve cildi kızardı, Eline panik içinde onu buraya gönderdi. Ismena neredeyse bir saat önce Crave Shock'a girdi, Wolfaraine."

Alphose tiradını bitirdiğinde Wolfaraine zor nefes alıyordu. İlk on iki düşüncesi bunun imkansız olduğu yönündeydi. Ismena'nın bunu yapması imkansız...

Ismena'nın...

Terli avucunu sıkarak, kendi içine daldı, duygusal, felç edici acıyla dolu o kapıyı açtı ve ona odaklandı. Acı veren suçluluk duygusunu, içini parçalayan acıyı atlatmak için dişlerini sıktı ve... hiçbir şey bulamadı.

Hiçbir şey.

Hiçbir düşünce izi. Hiçbir duygu belirtisi. Hiçbir his göstergesi. Herhangi bir tepki belirtisi yoktu. Nefes aldığıının belirtisi yoktu.

Hiçbir yaşam belirtisi. Hiçbir şey.

Alphose, sonra ne olduğunu bilmiyordu çünkü her şey çok hızlı olmuştu. Ama Wolfaraine'in kükrediğini biliyordu. Çok yüksek bir kükreme tüm kaleyi salladı ve tüm kurt adam klanını titreştirdi. Bir an önce adama bakıyordu, bir an sonra ise başını gökyüzüne kaldırıp tekrar uluyan devasa, beyaz kurdu izliyordu.

Umutsuz bir alfanın uluması. Bu bir çağrı ığılığıydı.

Bağırsakları kasıldı ve vücudu titredi. Naturiah'ın her yerindeki diğer alfa kurtlar da bu ığılığı duymuş olmalıydı.

Wolfaraine dönüşürken Cassandra neredeyse dönüp onun üzerine atladı. Onu yakaladı ve sıkıca sarıldı, onu anladığını gösteren bir şekilde sırtını okşadı.

Kurt formunda, kaleden çıkıp puma klanına doğru koştu. Tekrar uludu.

Alphose yetişmeye çalıştı ama geride kaldığına şaşırmadı. Wolfaraine, daha önce hiç görmediği bir hızda koşuyordu — kendisi bile böyle bir hızda koşmamıştı.

Wolfaraine ilk kez bir Çağrı Uluğusu yaptı. Babası öldüğünde bile, bir Alfa'nın çaresizliğini, acısını ve ıstırabını ifade eden bu ulumayla diğer Alfalar'ı çağırmamıştı.

Onu seviyor. Farkında olsun ya da olmasın, Wolfaraine eşine aşık.

"Ne insan ne de changeling, hiç kimseyi öyle koşarken görmedim. Ona yetişebilir miyiz?" Cassandra, alt dudağını ısırarak sordu.

"Tatlım, puma şekline bürünsem ve Harhan'dan aldığım çevikliği artıran bitki karışımını içsem bile, ona yetişemem ya da onu geçemem. Ben bile hayatımda hiç bu kadar hızlı birini görmedim. Ama sonuçta o Wolfaraine." Son cümleyi her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi.

Endişeliydi ve bunu belli ediyordu. Cassandra endişeliydi, paniklemişti, korkmuştu ve bunu belli ediyordu.

Ismena bir saat önce Crave Shock'a girdi, ayrıca Wolfaraine'in ona uyum sağlayıp böyle tepki vermesi tek bir anlama gelebilir...

BÖLÜM 2. UNUTULMAZ BİR GECE.

Çaresizlik. Yardıma muhtaçlık. Çaresizlik.

Eşiye doğru hiç olmadığı kadar hızlı koşarken içini kaplayan duygular bunlardı. Hayvan formundayken, rasyonel düşünceler yapma yetenekleri neredeyse hiç yoktur. Hayvanı sadece temel içgüdüler ve dürtüler yönlendirir. Ama bu düşünceler yine de zihnini işgal ediyordu.

Çok geç kaldın. Bir saat geçti.

[illegible]

On beş dakika. Eline'in evine ulaşması bu kadar sürmüştü. O kadar hızlı koşmuştu.

Kurt, kapıya yaklaşır yaklaşmaz kendini kapıya attı ve ahşap kapıyı hiç zorlanmadan parçalara ayırdı. Eşinin kokusunu takip ederek, onu gitmesi gereken odaya götürdü.

Eline ise hâlâ Ismena'nın cesedini kendine doğru çekmiş, onu kollarını ve bacaklarını sararak sarmıştı. Ölü ağırlığı kollarında sallarken gözyaşları yüzünden akıyordu.

Evine çok yakın bir yerde duyduğu o yüksek uluma sesi, omurgasını derin bir rahatlama hissiyle doldurdu. Eşini almaya geldiğini biliyordu. Birkaç saniye sonra, yatak odasının kapısı açıldı ve kocaman, beyaz bir kurt içeri süzüldü.

Yatağın ayak ucunda durdu, sarı gözleri yataktaki figürlere sabitlendi. Ona ve Ismena'ya.

O zaman Ismena'dan uzaklaştı. Eline çıplaktı ama mevcut durumda çıplaklığı en önemsiz sorundu. Ismena'dan tamamen uzaklaştı

Ismena'dan tamamen uzaklaştı, hareketlerinin zararsız, uysal ve itaatkar olmasını sağladı.

En son istediği şey, kurtun onu bir tehdit olarak görmesine ve saldırmamasına neden olacak en ufak bir hata yapmaktı.

Yataktan uzaklaşarak belinden eğildi. "Alfa Kral," sesi ağlamaktan kısılmıştı.

Kurt ona bakmadı bile. Sarı gözleri, gözleri kapalı, yüzü hayalet gibi soluk beyaz ve cildi doğal olmayan bir şekilde kırmızı olan, yatakta yatan çıplak kadından hiç ayrılmadı.

Kurt şekil değiştirdi.

Wolfaraine orada durmuş, Ismena'ya bakıyordu. O anda Eline, onun yüzünde, gözlerinde saklayamadığı her duyguyu gördü. Herkesin görebileceği şekilde açıkça ortadaydı. O anda, her zamanki gibi temkinli değildi.

"O nasıl...?" Soru ağzından çıkar çıkmaz, çoktan giysilerini çıkarmaya başlamıştı.

Elleri titriyordu, sallanıyordu. Eline rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı, onun neredeyse hiç kimsenin görmediği bir yönünü gördüğünü biliyordu — ve çıplaklığından bahsetmiyordu.

"Hiçbir fikrim yok, Majesteleri." Dürüstçe cevap verdi, "Elimden gelen her şeyi yaptım, aklıma gelen her şeyi. Zar zor nefes alıyor ama bu tek..."

Başını keskin bir hareketle yana, ona doğru çevirdi. "Nefes alıyor mu?"

Ama onun cevap vermesini beklemedi. Tamamen çıplak halde yatağa tırmandı ve Ismena'yı kucağına aldı. Vücudu alışılmadık derecede soğuktu.

Onu, kırılgan, değerli bir camı tutar gibi nazikçe tuttu. Onu tüm vücuduyla kendine yapıştırarak, elini sarışın saçlarına gömdü ve yüzünü boynuna gömdü.

"Lütfen... Mena, lütfen. Lütfen. Özür dilerim, çok özür dilerim. Lütfen..." Bu sözler, onu her yerinden okşarken ağzından tekrar tekrar dökülüyordu. Cevap yoktu.

Elini saçlarına geçirip başını yana doğru çekerek boynunu ortaya çıkardı. Başını eğdi ve onun için atan o kısmı ısırdı.

Kız zayıf bir şekilde sıçradı. *Çok zayıf bir şekilde.*

Göğsü endişeyle burkulsa da, içinde bir umut ışığı belirdi. Kız hayattaydı ama yarı ölüydü.

Bekle, nasıl hala hayatta olabilir?

Önemli değil. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Lütfen, bebeğim, lütfen. Bana geri dön, lütfen." O noktaya dişlerini geçirdi ve kadının vücudu tekrar titredi.

Eline giyinmeyi bitirdi, kalıp Ismena'yı bu kritik durumdan kurtarmasını izlemek istiyordu ama bu samimiyet onu rahatsız ediyordu. Herkesi rahatsız ederdi, özellikle de Alfa Kralı bu halde görmek. Çaresiz. Korkmuş. Dengesiz.

Bu yüzden, ona tekrar selam verdi ve kapıdan hızla çıktı, arkasından kapıyı sessizce kapattı. Ismena için çok endişeliydi, bu yüzden kalbi hızla atıyordu.

Başlangıçta Ismena onun için bir insandı. Alfa Kral'ın ona emanet ettiği sıradan bir insan kadını. Ancak zaman geçtikçe, ona yıldırım hızıyla bağlandı. Bu kadın herkese bağlanabilir, Alfa Kral'ın eşi olduğu için değil, harika bir kişiliğe sahip muhteşem bir insan olduğu için.

Eline, o korkunç elli dokuz dakika boyunca Ismena'yı hayatta görmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Şimdi, Alfa Kral'ın onu tamamen hayata döndürebilmesi için beklemek ve dua etmek zorundaydı.

Yatak odasında Wolfaraine, Ismena'nın gevşek vücudunu düzeltirken, onu ayarlarken ve penisi yavaşça onun sıkı vücuduna girene kadar vücudunu nazikçe aşağı doğru iterken elinin titremesini fark etti.

Neyse ki, vücudu onu eş olarak tanıdı ve bu da onun nemli kanalını doldurmasını kolaylaştırdı.

Onunla seks yapmayacaktı, bunun yerine bir erkeğin bir kadını tutabileceği en samimi şekilde onu kendine yakın tutmak zorundaydı.

Vücudu soğuktı ama onun vücudu öyle hissetmiyordu. Eşini hissediyordu.

Kendini zorla bırakmaya zorladığı bir kadın, onun korkunç geçmişinde rol oynadığını ve onun çocukluğunun şeytanı olduğunu öğrendikten sonra kendini zorla vazgeçtiği bir bağımlılık.

Bu bilgi hala karnına bıçak gibi saplanıyordu ama hepsini en derinlerine gömdü. Artık mesele o değildi, mesele kadındı.

Çenesindeki bir kas seğirdi ve alnında bir damar şişti, bir an için, onun içinde hareket etmeye başlama ihtiyacı onu ele geçirdi, ama dişlerini sıkı ve dayandı. Ölsün bile hareket etmeyecekti.

Elini onun yumuşak saçlarında gezdirdi, dudakları boynunu okşarken onu göğsüne sıkıca sarıldı. "Bana geri dön, bebeğim. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Sözler ağzından dökülüyordu, onunla konuşuyor, ona yalvarıyordu. Elleri her yerdeydi, ona dokunuyor, onu okşuyordu.

Dudakları boynunu ısırdı - derisini parçalamayacak kadar hafif, ama iz bırakacak kadar... onun dokunuşuna özlem duyan eşinin onu hissedebilmesi için ona iz bırakacak kadar. Titreme soğuk vücudunu sardı.

Soğukluk *yavaşça* ondan kaybolmaya başladı.

Wolferaine, ritüeli defalarca tekrarlarlarken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ta ki doğal olmayan soğukluk büyük ölçüde kaybolup, son birkaç gündür çok özlediği tanıdık sıcaklık geri gelene kadar.

Daha sıcak olan kollarında içini çekti, derin bir nefes aldı ve uyumaya devam etti. En kötüsü geçmişti.

Henüz bitmemişti ama yine de.

Vücudunu saran rahatlatma hissi ellerini titretmişti. Ona *minnettarlığını* dile getirdi: "Teşekkürler Ena, teşekkürler. Geri döndüğün için teşekkürler. Hayatta olduğun için teşekkürler, teşekkürler bebeğim..."

O anda hiçbir şeyi kontrol edemiyordu: ne sözlerini, ne eylemlerini, ne de duygularını. Neyse ki dağ aslanı da

çok sessizdi.

Kapı hafifçe çalındı, tereddütlü ve tüy kadar hafif bir sesdi ama Wolfaraine kim olduğunu zaten biliyordu.

İsteksizce, Ismena'nın çıplaklığını kimsenin görmemesi için üzerlerine battaniyeyi attı ve cevap vermeden önce yüzünü yatak örtüsüyle sildi. "Girin."

Kapı açıldı ve Alphose içeri girdi. Gecenin parıltısı odayı aydınlatıyordu, böylece kişi gelişmiş görme duyusu olmasa bile yeterince iyi görebiliyordu, bu yüzden gözleri yataktaki Wolfaraine'i kolayca buldu. "Alfalar hala dışarıda, Alfa Kral. Onları göndermeli miyim, göndermemeli miyim bilmiyorum. O kadar endişeliler, hatta heyecanlılar ki, onlara gitmelerini söylersem gideceklerinden emin değilim."

Wolfaraine iç geçirdi. Alfa'ların toplandığını ve Ismena'nın tehlikede olduğunu duyduktan sonra ağzından çıkan Çağrı Uluğunun etkisiyle bunu olabildiğince çabuk yaptıklarını biliyordu. *O* ulumayı kullanmak niyetinde değildi ama o anda içgüdüleri onu ele geçirmişti.

"Ne kadar oldu?" diye sordu, eliyle nazikçe saçlarını okşayarak... vücutları hâlâ birbirine kenetlenmiş halde.

"Üç saat." Alphose pencereden dışarı baktı, "Şafak yakında doğacak."

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. "Onları gönder, Alphose. Onlara daha sonra onlarla olacağımı söyle, ama şimdilik..." Gözleri kollarında tuttuğu güzel kadının yüzüne indi, "Şimdilik, yapamam."

Puma Alfa başını salladı, "Tamamen anladım. Adanel'e söyleyeceğim, o da mesajı iletmeme yardım eder. Onlar daha çabuk dinler."

"Lütfen, öyle yap."

Alphose tekrar başını salladı ve ayrılmak için döndü.

"Ah, Alphose?" Wolfaraine'nin gözleri sonunda Ismena'nın yüzünden onun yüzüne kaydı.

"Evet?" Alphose heyecanla döndü.

"O iyi, endişelenmeyi bırakabilirsin. Senin heyecanını ve endişeni neredeyse koklayabiliyorum." Gözleri ona döndü, bir saat kadar önce vücuduna geri dönmeye başlayan rengi takip etti. "En kötüsü geçti."

Alphose'un vücudundan bir nefes çıktı, "Oh, tanrılara şükür. Tanrıya şükür."

"Kassandra'ya da haber verebilirsin, o insan kadının hepimizle birlikte nöbet tuttuğunu biliyorum. Elena'ya gelip beni görmesini söyle." Bir an durdu, "O, Ismena'nın hayatını bir şekilde kurtardı ve ben bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu yapacağım," diye yanıtladı Alphose, içeri girdiğinde olduğundan daha rahatlamış bir halde.

O ayrıldıktan sonra Wolfaraine örtüyü biraz geri çekti, vücuduna renklerin geri döndüğünü görmekten fazlasıyla memnun. Artık ölüler kadar solgun görünmüyor.

Bir dakika sonra Eline içeri girdi. Öncekinden daha iyi görünüyordu, bu yüzden Alphose'un Ismena'nın durumuyla ilgili haberleri çoktan verdiğini biliyordu. Kapıyı arkasından kapattı ve başını eğdi, "Alpha Kral..."

"Çok teşekkür ederim, Eline. Teşekkür ederim. Ben... Ne olacağını hayal bile edemiyorum..." Ne diyeceğini bilemeyen Wolfaraine, üzgün bir şekilde başını salladı.

Eline derin bir nefes aldı ve başını sallayarak, "Önemli değil... Ben de ne olacağını hayal edemezdim. Çok korktum..."

"Bana onun nasıl Crave Shock'a girdiğini anlat. Ne oldu?"

Eline, Ismena'nın Kuleden döndükten sonra neler olduğunu ve nasıl hastalandığını anlattı.

"Benim hatamdı. Harhan onu muayene ettikten sonra Crave Shock riski olabileceğini söylediğinde hemen sana gitmeliydim. Benim hatamdı..."

"Senin hatan değildi, Eline. Kulağına ne kadar saçma geldiğini biliyorum." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Sandra bana söylediğinde ben de inanmamıştım. Bunun olacağını, hiçbirinin olacağını bilmiyordum. En iyisi olduğunu düşündüğüm için onu bırakmıştım..."

Aralarında bir an geçti, sonra Wolfaraine tekrar ona baktı, "Nasıl yaptın bunu, Eline?"

Ayrıntılara girmeye gerek yoktu çünkü ne sorduğunu anlamıştı. "Çılgına dönmüştüm. Onu vücudumla ısıtmaya çalıştım ama işe yaramadı. Yaptığım hiçbir şey işe yaramadı..." O çaresizliği hatırlayınca vücudu titredi, "...hiçbir şey. Onun ihtiyacı olan ben değilim, sendin. Vazgeçmek üzereydim ki Ismena'nın bana insan dünyasında olan biten her şeyi ve babasından öğrendiği şeyleri anlattığını hatırladım. Senin kanının onun damarlarında aktığı kısmı. Senin var olan tek parçan oydu, bu yüzden bu çılgın fikir aklıma geldi."

"Ne çılgın fikri?"

Eline yaklaştı, Ismena'nın vücudunu örten yatak örtüsünün köşesini kaldırdı ve nazıkçe sol elini çekti. O anda Wolfaraine onu gördü. Bileğinin üstündeki küçük kesik.

O anda taze kan kokusu nihayet onun beynine de ulaştı.

Eline gergin bir şekilde geri çekildi. "Ağzımla kanını emdim ve ona geri yutturdum. Tekrar tekrar. Eşini çaresizce arayan vücudu, eşinin bir parçasının onunla olduğunu, onun içinde olduğunu hatırlarsa, bu onu hayatta tutar diye düşündüm. Senin kanın onun içinde. Onu hayatta tutar diye düşündüm ama tutmadı."

"Öyle oldu." Wolfaraine yumuşak bir sesle karşılık verdi, "Yaptığın şey Crave Shock'un etkisini yavaşlattı."

"Ama, o anda gelmemiş olsaydın, o..." "Çok teşekkür ederim,

Eline."

O anda Eline itirazlarını yuttu ve sonunda başını eğerek minnettarlığını kabul etti, yanakları pembeye döndü.

"Sonra görüşürüz. Yarın akşam Kule'ye uğra. Bugünlük, görev dışı nöbetçilere senin görevini devralmalarını söyleyeceğim, böylece her zamanki gibi ona iyi bakabilirsin. Onun yanında senin ve Cassandra gibi insanlar olduğu için mutluyum."

Eline onun sözlerini onayladı ve o onu uğurlamadan önce ona da teşekkür etti.

Ismena ile tekrar yalnız kaldığında, onu sadece kucakladı. Onun yumuşak nefesini duyarken, diğer her şey kayboldu. Zaman. Endişeleri. Suçluluk duygusu. Geçmiş.

Çok sonra nihayet başını kaldırdığında, pencereden şafak söküyordu. Çok yakında ondan ayrılacaktı ve henüz ondan ayrılmak istemediği için zamanın yavaşlamasını diledi.

Kurt, eşinin ölümle burun buruna geldiği deneyimden dolayı hala huzursuz ve tedirgindi. Eğer unutmaya bu kadar çabalamamış olsaydı... olanları kendi yöntemiyle çözmeye çalışmasaydı... Onu uzaklaştırmaya bu kadar çabalamamış olsaydı, bu olmazdı. Onun hasta olduğunu bilirdi. Onun, kendisi gibi hayatına devam etmediğini bilirdi.

Çok sonra. Çok sonra, yalnız kaldığında onu tamamen dışladığı için suçluluk duyacaktı, ama şimdilik bu duyguyu olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Sabahın erken saatlerinde, kelimelerle kendini açığa vurdu, konuşmanın en kolay yolunun bu olduğunu düşündü çünkü kız uyanık değildi ve bilinçaltı uyanık olsa bile, uyandığında onun söylediklerini hatırlaması imkansızdı.

"Zordu, biliyorsun." İlk kez tekrar konuştu, "O gece... senin o kapıdan çıkmanı izlemek benim için en zor şeylerden biriydi. Her adımında, beni o koridordan geçip kaleden dışarı çıkardığını duyuyordum, içim biraz daha ölüyordu. Sana tutunmak için çok uğraştım. Sana gitmek ve bunu birlikte atlatma teklifini kabul etmek istedim, ama yapamadım. Sana bir çıkış yolu sunuyordum, biliyorsun. Yani, ben senin çocukluğunun canavarıydım, kabuslarının şeytaniydım, tüm bunları öğrendikten sonra benimle nasıl bir şey yapmak isteyebilirdin ki?"

"O gece olmasa bile, sonunda bir çıkış yolu isteyeceğini düşündüm, çünkü hala babanı kaybetmenin acısıyla doluydu. Sonunda durumu net bir şekilde düşündüğünde, beni nasıl terk edeceğini bilemeyeceğini düşündüm, çünkü sen, sevgili eşim, o kadar yufka yürekli ki, saf kalbin bazen beni hayrete düşürüyor. Bu yüzden, ruhumu parçalıyor olsa bile, doğru kararı verdiğimi düşündüm.

"Onurlu bir davranıştı." Son birkaç gündür kendine defalarca tekrarladığı sözleri papağan gibi tekrar etti. Ağzında acı bir tat bırakan sözler.

"Ertesi sabah uyanıp benimle hiçbir şey yapmak istemediğini fark edeceğini ve bu kararı alarak ikimize de iyilik yaptığını düşündüm. Her şeyin böyle olacağını sanmıştım. Hiç bilmiyordum..." Başını çaresizce salladı. "Crave Shock mu? Tanrım, Ismena..."

Titrek bir nefes verdi ve yanağını onun yumuşak saçlarına dayadı, "Biliyor musun, sen gidene kadar geçmişten daha fazla acı veren bir şey olamaz diye düşünüyordum, Ismena. Sonra, ruhum kesilip bana verilmiş gibi hissettim. Çok zordu. Bu yüzden, boğucu suların üzerinde kalmak ve hayatta kalmak için, en azından halkım için, duygularımı engellemek zorundaydım. Senden tamamen uzaklaşmak zorunda kaldım. Çok zordu... çok, çok zordu."

Bunu itiraf etmek, böyle yüksek sesle söylemek çok kolaydı, çünkü o uyanık değildi ve uyandığında bu anın hatıralarına sahip olmayacaktı.

Yavaşça, her şeyi protesto etmesine rağmen, gevşek vücudundan uzaklaşarak ondan ayrıldı. "Her şey için çok üzgünüm, Ismena. Her şey için."

Giyindikten sonra yanına yaklaştı ve alnına uzun uzun öptü. "Herkesin yaptığı gibi ölmediğin için teşekkür ederim... Geri döndüğün için teşekkür ederim."

Sonra döndü ve kendini zorlayarak uzaklaştı. Eline ve Sandra, küçük oturma odasının zemininde, ellerini birbirine dolamış olarak uyuyorlardı.

Alphose ve Degar dışarıda onu bekliyorlardı, geri kalanlar gerçekten gitmişti. Gece boyunca, birisi Ismena'ya ulaşmak için aceleyle kıldığı kapıyı tamir etmişti.

Onu gördüklerinde, oturdukları yerden kalkıp ona doğru yürüdüler. Birlikte ayrılırken aralarında hiçbir söz söylenmedi ve Wolfaraine bunun için minnettardı. Yürürken kalbi o kadar ağırdı ki, sanki kocaman bir kayayı yutmuş ve göğsüne yerleşmiş gibi hissediyordu.

O ayrıldıktan çok sonra, Ismena'nın gözleri açıldı.

BÖLÜM 3. UYANMA.

Ismena uyandığında, sersemlemiş ve çok yorgun hissediyordu. Ama aynı zamanda kendini... iyi hissediyordu.

Hasta değildi, kederden boğulmuyordu, kalp kırıklığından nefessiz kalmıyordu. Sadece daha iyi hissediyordu. Ne olmuştu?

Yataktan kalkmaya çalışırken ağzından yumuşak bir inilti çıktı. Hâlâ başı dönüyordu, dengede kalmak için elini başına koydu.

"Aman Tanrım! Sandraaaaaa!!!? Uyanmış!" Bu, oturma odasından gelen Eline'in sesiydi.

Saniyeler içinde kapı açıldı. Eline ve Sandra, sanki kışları yanıyormuş gibi yatak odasına koştular.

"Tanrıya şükür, kutsal İsa'ya şükür. Kahretsin, pazar günü kesinlikle kiliseye gideceğim!" Sandra, aceleyle yaklaşıp yatağa tırmanırken yüksek sesle konuştu, Eline de onu takip etti. "Tanrım, Mena, şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Harika... Ama yorgunum..." Dudaklarında kanın metalik tadını hissederek inledi. Ya da belki de yanılıyordu. "Ne oldu?"

"*Ne oldu mu!?* Neredeyse *ÖLÜYORDUN*, ne oldu o! Bu ne cüret, Ismena Cranes, bu ne cüret!?" Tutkuyla söylenen sözlerin ardından ezici bir kucaklaşma geldi.

Ismena bulanık kafasını çalıştırmaya çalışırken, Sandra sanki kendi hayatı buna bağlıymış gibi ona sarıldı. Ölmek mi? Neredeyse ölüyor muydu?

Sandra'nın çıplak vücuduna yapışmış bedeninden yayılan titremeler olmasaydı, Ismena en iyi arkadaşının şaka yaptığını düşünürdü. Eline'in gözleri ise gözyaşlarıyla parlıyordu.

Sandra hala onu azarlıyordu. "Nasıl bize böyle korkutursun!? Hiç hakkın yoktu, Ismena, beni duyuyor musun!? Olanlar senin için çok ağır gelmişse ne olmuş? Kolay yolu seçmeye hakkın yok! Hepimiz senin için buradayız ve ailen de Oklahoma'da senin için orada, bizi terk edip ÖLMEMELİSİN, DUYUYOR MUSUN!?"

"Çok üzgünüm Sandy... Niyetim bu değildi..." Ismena arkadaşını sıkıca kucakladı. Gözleri Eline'in gözlerine takıldı, "Çok üzgünüm Eline."

Eline'in kolları ikisini de sardı, böylece üçü birbirlerine sarılarak bir top gibi yuvarlandılar.

"Aman Tanrım," Sandra hıçkırarak Ismena'nın omzuna gözyaşlarını döktü, "Çok teşekkür ederim Mena, bize geri döndüğün için çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim...!"

"İyi olduğuna çok sevindim. Bizi ne kadar korkuttuğunu bilemezsin..." Eline yumuşak bir sesle ekledi.

Üçü bir süre öyle kaldılar, sonra Ismena'ya yer açmak için kucaklaşmayı bıraktılar. Ismena banyo yapması gerektiğini söyledi ve Sandra seve seve ona banyoyu hazırlamayı kabul etti.

Öğleden sonra geç saatlerdi, Ismena sabah uyandığında hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Eline ona olanları anlattı; dört gün boyunca hasta olduğunu ve hastalığının daha kötü bir şeye dönüştüğünü, neredeyse onu öldürecek kadar kötüleştiğini.

"Crave Shock..." Eline'in evinin arka bahçesinde durup, oradaki küçük gölü seyrederken, bu kelimeleri defalarca tekrarladı.

Eline ona bu kelimelerin anlamını açıklamıştı ama Ismena, bu kelimelerin önceki gece onu neredeyse öldürdüğüne hala inanmakta zorlanıyordu. Ya da Wolfaraine'in bütün gece onunla kaldığına.

Tanrım, Naturiah'ın havasının tazeliğini vücudunda hissetmek ne kadar da güzeldi. Eline'in, sadece arka bahçede olmasına rağmen evden çıkmasına izin vermesi için onu ikna etmesi biraz zaman almıştı. Onlara göre,

Daha fazla yatak istirahati gerekiyordu ama Ismena, o yatakta bir dakika daha kalırsa çıldıracağını düşünüyordu.

Wolfaraine önceki gece buradaydı. O ve Eline onun hayatını kurtarmıştı.

Wolfaraine'i her düşündüğünde ortaya çıkan özlem ve acı yine yükseldi, ama gözlerini kapatıp derin nefesler alarak onları bastırmaya çalıştı.

Eline ve Sandra ona olanları anlatırken, anıların parıltıları beynini sardı. Hepsi bulanıktı ama zaman geçtikçe bazıları netleşmeye başladı.

Eline'in onu kucaklayıp kulağına ağladığını hatırladı. Onu güvenli bir battaniye gibi sardığını hissettiğini hatırladı. Ona bir şeyler söylemişti. Çok fazla şey söylemişti.

Hiçbirini hatırlayamıyordu.

"Çok güzel, değil mi?"

Arkasında Sandra'nın sesi duyulunca hafifçe dönerek iki cam bardak tutan arkadaşının kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Başını sallayarak tekrar göle döndü.

"O gölün arkasında, en güzel manzaraya sahip bir orman var ve hatta birkaç çam ağacı bile var. O ağaçları ne kadar sevdiğimi bilirsin, gazeteciliğe ilk başladığımda fotoğraf makinem hep onlarla doluydu. Bu yerin arkasını keşfettin mi?" Sandra ona bir bardak uzattı.

Ismena teşekkür etti ve çayından bir yudum aldı. "Bu yeri keşfettim ve evet, çam ağaçlarına olan takıntını çok iyi biliyorum, çünkü Noel zamanı geldiğinde daha da kötüleşiyorsun." Anıları hatırlayarak dudaklarına bir gülümseme kondu.

Sandra da gülümsedi, "Ah, eski güzel günler. Bu yılki Noel'i sabırsızlıkla bekliyorum. Hala buradaysam, Eline evin her yerine koyacağım süslemeleri çok sevecek."

"Bayılacak mı? O kadın çılgına dönecek. Şansın yaver gitmezse, evini benim evimi ve sonra da ailemin evini yaptığın gibi güzel bir ormana çevirdiğin için sana puma salacaktır."

Sandra daha geniş bir gülümsemeyle, "Annen o dekorları çok severdi, baban da öyle. Sen ve Tina, dekorasyon konusunda zevksiz iki eziksiniz." dedi.

Babasının adı geçince gülümsemesi kayboldu. Sandra bunun nedenini anlamak için bir an bekledi ve anladığında kendi gülümsemesi de kayboldu. "Baban için çok üzıldüm Mena."

Ismena, onun üzüntüsünün babasının o laboratuvarlarda doktor olması mı yoksa babasının ölmesi mi nedeniyle olduğunu bilmiyordu, ama sormadı. "Önemli değil, Sandy."

"Baban iyi bir adamdı, Mena. O insanlara gönüllü olarak çalışmaya gitmedi ve ayrılmak istedi ama yapamadı. Ayrılırdı onu öldürürlerdi. Evet, o laboratuvarlarda çalıştı ama yine de elinden gelenin en iyisini yaptı. Baban için kendini suçlama ve kederini içinde saklama. Onun anılarını da atma. Bay Cranes iyi bir adamdı ve öyle hatırlanmayı hak ediyor."

Ismena gözlerinden akan yaşları sildi ve burnunu çekti, "Haklısın. Babamdan nefret etmiyorum, Sandy. Eskiden nefret ediyordum... her şeyi öğrendiğimde. Ama şimdi etmiyorum. Onu affediyorum. Keşke hayatta olsaydı da yüzüne karşı onu affettiğimi söyleyebilseydim. O... Ölmeden önce bu sözleri duymayı çok istiyordu, gözlerinde bizim affımızı ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Ama biz acı çekiyorduk ve hiçbirimiz ona affedilme şansı veremedik. Annemin de bu konuda benim kadar acı çektiğini biliyorum, keşke..."

"Senin suçun değildi, Mena." Sandra omuzlarını okşadı, "Sorun yok, anlıyorum. Ve biliyorum ki, baban nerede olursa olsun, ölmeden önce tüm suçluluk duygusunu içinden attığı için mutlu olacaktır."

Tekrar tekrar başını salladı ve elinin tersiyle yanaklarını tekrar sildi. "Yakın zamanda ona katılmayacağım için de mutlu olduğuna eminim. Aslında önceki gece neredeyse ona katılacaktım..."

"Crave Shock," Sandra titredi.

Ismena zorla gülümsedi ve arkadaşının omzuna dokundu. "Merak etme tatlım. Seni öldürmek için bundan daha fazlası gerekir. Kalp hastalığım bir süredir devam ediyor ama ben hala..."

Ne dediğini ve kime söylediğini fark edince aniden sustu. Hastalığı, üç aylık ömrü ve yapılacaklar listesinin ana nedeni, Sandra'dan sakladığı bir sırdı ve bunu böyle pat diye söylemek...

"Sorun yok Ismena, panik yapma. Her şeyi zaten biliyorum. Bana hiç söylememiş olman canımı sıktı ama yine de biliyorum."

Sandra'nın sözleri onu çok şaşırttı. Ismena en yakın arkadaşına döndü, hissettiği kadar şok olmuş bir ifadeyle. "Biliyorsun...? Ama nasıl...?"

"Evet. Eline, bana çiftleşme ve çiftler hakkında bilgi verirken bir gün ağzından kaçırdı. İki eş yeterince uyumluysa, aralarındaki cinsel yakınlık, hastalığın tamamen iyileşmesi zaman alsa bile bazı ölümcül hastalıkları iyileştirebileceğini söylüyordu. O öğretinin sözleri arasında, senin üç ay ömrün kaldığını ağzından kaçırdı ve ben şok oldum." Sandra, o günü hatırlar gibi hüzünle gülümsedi.

Ismena suçlulukla başka yere baktı.

"Tabii ki yanlış duyduğumu düşünmemi sağlamaya çalıştı, ama beni tanırsın. Kararlıydım ve o her şeyi bana anlatana kadar o ağzından kaçan sözü unutmamaya kararlıydım."

"Çok üzgünüm, Sandy. Sırrını saklamadım çünkü sana güvenmediğimden değil, benim için endişelenmeni istemedim. Aileme de bu yüzden hiç bahsetmedim."

"Bu tam sana göre, her zaman çevrendeki insanları korumaya çalışıyorsun. Anlıyorum, Ismena. Ayrıca, artık bunun bir önemi yok çünkü Alfa Kral ile yattığını ve ikinizin de çok uyumlu olduğunu duyduğuma çok sevindim. O Crave Shock piçi de ikinizin ne kadar uyumlu olduğunuzun çok iyi bir kanıtıydı ve Eline'in ikinizin tavşanlar gibi seviştiğinizi söylerken kullandığı kelimelerden anladığım kadarıyla," Sandra kötücül bir şekilde sırıttı, "ikiniz bir daha hiç seks yapmasanız bile, sağlığınıza birkaç yıldan fazla bir kazanç sağladınız. Yaklaşık otuz yıl kadar..."

"Kes şunu!" Ismena koluna vurdu, göğsüne yükselen acıyla mücadele ederken yanakları ısındı. "Sen ve Eline, mahallelerindeki çiftleri gözetleyen iki yaşlı kadınlardan daha fazla dedikodu yapıyorsunuz."

Sandra kıkırdadı, "Ne diyebilirim ki? Bir kadın elinden geldiğince eğlenmeli. Seksi erkeklerle sevişemiyorsa, en azından ağzını ve kulaklarını çalıştırabilir."

"Tanrı aşkına, Sandra." Ismena da kendini kıkırdayan buldu. "Hala ağız bozuk birisin. Liseden beri hiçbir şey değişmedi, hiçbir şey. Sanırım büyüyen tek kişi benim."

"Göğüslerim ve kığım aynı fikirde değil, tatlım." En yakın arkadaşı ciddi bir ifadeyle dedi.

Ismena kendini tutamayıp kahkahayı patlattı. Tanrım, tekrar gülmek ne kadar da güzel.

"Siz insanlar, ay ışığı altında Docks oynayan çocuklar gibi neye gülüyorsunuz?" Eline'in sesi arkalarından geldi.

Dönüp ona heyecanla el salladılar. Eline de el sallayarak karşılık verdi, Ismena'nın ne kadar mutlu olduğunu görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi, bu da onun geçen haftaki halinden çok farklıydı.

"Ismena, sabahtan beri bana 'evden çıkmak istiyorum' konuşması yapıyorsun." Eline, sesini duyabilmeleri için bulunduğu yerden sesini yükseltti. "Furry Market'te bir ticaret fuarı olduğunu duydum. Kalabalık fazla olmayacak çünkü burası çoğunlukla Alfa, Beta ve ortalamanın üzerinde değişkenlerin alışveriş yaptığı çok prestijli bir pazar, bu yüzden bence akşam yürüyüşü için mükemmel bir yer. Ayrıca, ben de birkaç şey almak istiyorum."

"Ben de varım! Yaşasın!!!" Sandra sevinçle bağırdı.

"Beni de say. Şu anda yürüyüş için her şeyi yaparım. Evde kalıp dinlenmekten deli olacağım galiba." Ismena da katıldı.

Eline gülümsedi, "O zaman karar verildi."

Bir saat sonra, fuar alanlarından birine adım attılar. Naturiah'ın kalbinde her zaman boş olan büyük bir alan, birdenbire her türden changelinglerle doldu. Bazıları satıyor, bazıları satın alıyordu.

"Kalabalık olmayacağını söylememiştin?" Heyecandan başı dönen Sandra, kaşlarını kaldırarak Eline'e sordu.

"Naturiah standartlarına göre bu tam olarak kalabalık sayılmaz, ama itiraf etmeliyim ki düşündüğümünden daha fazla insan var." Eline itiraf etti.

"Neden? Ayrımcılık yüzünden mi? Yoksullar giremiyor mu ne?"

Eline, Sandra'nın saçma düşüncesine burun kıvrıldı. "Tabii ki hayır. Furry Market'teki her şey diğer pazarlara göre çok daha pahalı olduğu için insanlar genellikle burayı tercih etmiyorlar."

"Ahh..." Sandra anlayışla başını salladı ve heyecanla yürürken bir çiçek kopardı.

Onun heyecanı bulaşıcıydı, Ismena kendini arkadaşı kadar heyecanlı hissetti. "Neden burada bu kadar çok erkek var? Burası kadınların yeri sanıyordum?"

"Tam olarak öyle değil. Burada birçok şey alınıp satılıyor, bazıları erkeklerin ilgisini çekecek türden. Ayrıca, bu erkeklerin çoğu sadece geçici olarak buradan geçiyor. Bu yollar birkaç kabileye uzanıyor; sürüngen kabilesi, sıçan kabilesi, fil kabilesi vb."

Ismena, fuarın sol tarafındaki dükkanlardan birinde sergilenen çok güzel bir saç bandına gözleri takılmış olduğu için dalgın dalgın dinliyordu. "Vay canına, bunu bir bakmalıyım."

"Tamam, seninle gideriz." Eline cevap verdi.

Sandra dehşete kapılmış görünüyordu. "Ismena ile saç tokası ve saç bandı denemeye mi gideceğiz? Sanki bugün alışveriş yapmamızı istemiyormuşsun gibi. O saç bantlarına resmen deli oluyor, saatlerce orada kalabilir!"

"Gerçekten mi?" Eline, yüzündeki gülümsemeyi durduramayan Ismena'ya bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bence sen ve Sandra, Cadı, benimle olmadan keşiflerinize devam edin, ben size daha sonra yetişirim. Abartıcı Sandra'nın söylediğinin aksine, o kadar da uzun sürmez."

Eline iç geçirdi, "Tamam, giyim bölümünde seni bekleyeceğiz. Orası daha az kalabalık, bizi görebilirsin."

Ismena başını salladı ve uzaklaştı.

Şeridi ve ona benzeyen diğer şeritleri incelerken yanaklarında bir gülümseme belirdi.

"Onları deneyebilir miyim?" diye umutla sordu.

"Tabii ki, hanımefendi. Size çok yakışacaklar." Kadın satıcı ona nazıkçe gülümsedi.

"Teşekkürler," Birkaç tanesini denedi ve hepsi ona çok yakıştı. Ancak fiyatı sorduğunda aldığı cevap karşısında gülümsemesi biraz soldu. Fiyatları pahalıydı. Kadın ona indirim yaptıktan sonra bile fiyatlar hala pahalıydı ve bu onu bir çıkmaza soktu.

İsteddiği dört parçayı birden almak yerine, sadece birini almaya karar verebilirdi.

Etrafta birkaç başka changeling kadın vardı, ama seçimlerini düşünürken, arkasında bir varlık hissetti. Omurgasında titremeye neden olan bir varlık.

Neden etrafında bir sürü insan varken vücudu tek bir varlığı hissediyordu, diye düşünmeye başlamadan önce, arkasında bir ses duydu.

"Denediği on kurdeleyi de alacağız, Bennie." Arkasında Wolfaraine'in derin, tanıdık sesi duyuldu.

BÖLÜM 4. YARALANMIŞ KALBI.

Ismena donakaldı. Güzel, çiçekli, kırmızı kurdeleyi paketine geri koymak üzereyken, o ses onu olduğu yerde felç etti. Beyninin kapandığı için, onun söylediklerini bile anlayamadı.

"Oh, tabii ki, tabii ki, Alfa Kral. On tanesi hemen geliyor!" Satıcı Bennie, onun önünde kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyordu. Neyse ki, cevabı beynini ve vücudunu harekete geçirdi.

"Hayır, Bennie. Sadece bir tane alacağım. Ve o bir tanesinin parasını da ben ödeyeceğim, başkası değil." Son açtığı kurdeleyi tekrar paketlemeye devam ederken yumuşak ama kararlı bir şekilde söyledi. Belki onu görmemiş gibi davranırsa, onu rahat bırakırdı.

"Oh?" Bennie'nin yüzü düştü. Yaşlı ama güzel kadın arkasına baktı, "Ama Alfa Kralım dedi ki..."

"Onun hepsi, Bennie." Wolfaraine arkasında yeniden yerini aldı.

"Sadece bir tane. Lütfen, Bennie." Ismena'nın içindeki her şey dönüp ona bakmak istiyordu. Tanrım, bu sanki tuvalete gitme ihtiyacını inatla reddetmeye çalışmak gibiydi. Bütün gün bastırmaya çalıştığı o özlem, şaşırtıcı bir güçle geri dönmüştü.

Sesi tekrar duyulduğunda, alçalmıştı ve kulağına doğru konuşuyordu, "Zavallı Bennie'yi kötü bir duruma sokuyorsun, Ismena. Onun sadece Kralına değil, senin için Alfa'sına da itaatsizlik etmesini istiyorsun. Onu cezalandırmak gibi bir niyetim yok, ama Bennie bunu asla öyle görmeyecek. Hiçbir şey yapmamışken, onu kasten incitmeye çalıştığını düşünecek."

Sesinde hafif bir eğlence vardı ve sesi omurgasında bir titreme daha yaratmıştı, ama Ismena bunu daha iyi gizlediğini umuyordu.

Onun sözleri, kurt adam olduğuna farkına vardığı kadın ona baktığında ve gözleri Ismena'nın şokuna göre biraz fazla sulandığında doğru olduğu ortaya çıktı.

"Lütfen bana bunu yapma, Rahinna." Alt dudağı titredi, "Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum, yemin ederim Bennie. Sadece bir tane almak istiyorum ve parasını kendim ödüyorum. Seni cezalandırmayacak, sadece almak istediğim şeyi ver." Ismena başladı.

Wolfaraine yüksek sesle, "On tanesinin hepsini, Bennie." dedi. Sadece onun kulağına, "Rahinna, Alfa ve yüksek nöbetçilerin eşlerine hitap etmek için kullanılır. O senin kim olduğunu biliyor, hepsi biliyor. Bennie benim dediğimi yapamaz çünkü o zaman sana itaatsizlik etmiş olur ve aynı zamanda senin istediğini de yapamaz çünkü bana itaatsizlik etmiş olur. Onu çok kötü bir duruma soktuk, tatlım. Birimiz daha olgun davranıp geri adım atmalı, yoksa ağlamaya başlayacak." Sesinde açıkça eğlence vardı, "Zavallı Bennie, burada daha olgun davranmayı düşünmüyorum. Öyleyse, zavallı dişi, fuarda ticaret yaptığı için neredeyse başı belaya gireceği için günün geri kalanını yalnız ve korku içinde geçirecek gibi görünüyor."

"O bir kurt, fısıldasan bile seni duyabilir. Eminim Alfa'sının açıkça oyun oynadığını biliyordur." Ismena dişlerini sıkarak, ona bakma dürtüsüne direnerek dedi. Bunun yerine, elinde tuttuğu kurdeleye odaklandı.

"O kapatmış, bu yüzden duyamaz. Akli başında hiç kimse davet edilmeden veya izin alınmadan beni dinlemez, Ismena."

Gerçekten de, karşıdaki kadın hiçbir şey duymamış gibi görünüyordu. Ismena, Bennie'nin gözlerinden bir damla yaş süzülürken, ne yapacağını bilemeden çaresizce durduğunu dehşetle izledi.

Kahretsin.

"Tamam, tamam, on tanesinin hepsi, Bennie, on tanesinin hepsi, kabul ediyorum." Ismena, onun için tuttuğu son tanesini de bıraktı, böylece hepsini onun için paketlemede sorun yaşamayacaktı.

Zavallı kadının yüzüne rahatlama yayıldı ve parlak gülümsemesi geri döndü. "Oh, çok teşekkür ederim, Rahhinna, çok teşekkür ederim." Paketlemeye devam etti ve ona verdi. Wolfaraine ona ödeme yaptı, ikisine de selam verdi.

Ismena başını eğerek karşılık verdi, sonra dönüp uzaklaşmaya başladı. İçinde bir heyecan hissetti, kalbi göğsünde hızla atıyordu ve vücudu ısınmıştı. Her şeyi görmezden gelerek yürümeye devam etti, arkasına bakıp onu takip edip etmediğini kontrol etmedi.

Bu soru, yanından geçerken farklı insanların arkasına attığı birkaç bakış, ardından gelen selam ve önündeki insanların yolundan çekilmesiyle cevaplandı.

Onu görmezden gel, Ismena. Onu görmezden gel, Eline ve Sandra'ya git ve eve dön. Her şey yoluna girecek.

Sorun şu ki, giyim bölümünden geçmişti ama Eline'i görmemişti. Arayışını giyim bölümünden sonraki bölüme de genişletti ama durum aynıydı.

"Eline!?" diye seslendi, "Sandra!? Neredesiniz?"

Arayıp dururken onları tekrar tekrar çağırdı, ama cevap yoktu. Endişelenmeye başladı, bu yüzden aniden durdu ve arkasını döndü.

Ani hareketi, onun ona çarpmasına neden oldu. Tamamen erkeksi olan tanıdık kokusu, duyularını okşadı ve midesinde bir heyecan yarattı. "Neredeler? Kokularını alabiliyorsun, değil mi?"

Sonunda onun dikkatini çektiği için memnun görünüyordu. Yüzünde rahat bir ifade vardı, ama mavi gözleri gülümsüyordu. "Burada iki kişinin kokusunu almak için çok fazla insan var, Ismena."

Oh, bunu hiç düşünmemişti. Arayışına devam etmek için arkasını döndü.

"Eline, işinde, akli başında bir insan olarak senin onu bulmana asla izin vermez.

En azından şimdilik."

Bu onu durdurdu. Tekrar döndü, "Ne!? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok, ama tahminimce... Bennie'nin dükkanında sana katılmadan önce ona, ben seninle birlikte olmadan ortaya çıkmamasını emrettiğim için olabilir." Masum gibi davranarak önerdi.

"Ne?!" diye bağırdı.

Adam onunla dalga mı geçiyordu? Onunla oynuyor muydu? Şimdi mi? Adamın kelimelerin anlamını bilmediğini, şaka yapmayı bilmediğini düşünüyordu.

Adam gümüş-altın rengi buklelerini kaşıdı, "Dediğim gibi, hiçbir fikrim yok. Sadece tahmin ediyorum, hepsi bu..."

Kadın ona öfkeyle baktı. Gözlerini kısarak arkasını döndü ve öfkeyle uzaklaştı.

Wolfaraine, kadının ona çok kızgın olduğunu düşündü.

Kurtun algıladığı duyguları ve öfkenin kokusu bir yana, kadının ona kızgın olduğunu haykıran tavırları da vardı.

Aslında onu ilk kez bu kadar kızgın görüyordu. Görünüşe göre, küçük boylu kadının öfkesi oldukça etkileyiciydi. Çok sevimli görünüyordu. Wolfaraine gülümsemesini sakladı.

Pazar yerinden onun kokusunu aldığında, puma klanına gidiyordu. Kokuyu takip etti ve onu saç bantlarını denerken buldu. Hepsi ona çok yakışıyordu.

Kız, mücevher dükkanından çıkarken adımlarını hızlandırdı. Wolfaraine, onu selamlayan arkadaşlarına neredeyse hiç dikkat etmeden, kızın hemen arkasından gitti. Kızın pazardan tamamen ayrıldığını fark etmesi uzun sürmedi.

Yol uzun bir yürüyüş gerektiriyordu. Akşam havası cildini rahatlatıyordu, bu yüzden keyifle yürüyordu. Sabah onun evinden ayrıldığından beri çok huzursuz ve tedirgindi. Bütün gün onun için endişelendikten sonra, onu tekrar bu kadar iyi görmek çok rahatlatıcıydı.

Sonunda Avery Gölü'nde durdu. Naturiah'ın Kalbi'ndeki göllerden biri olan güzel, تنها bir göl. Göl her zaman çok az insanı çeken bir yerdi, ama bugün, muhtemelen fuar nedeniyle, etrafta kimse yoktu.

Sonra döndü ve tüm dikkatini ona verdi. Uzun yürüyüş sırasında öfkesi yavaş yavaş azalmıştı. Şimdi onunla yüz yüze geldiğinde, Wolfaraine onun öfkesiyle yüzleşmeyi tercih edeceğini düşündü.

Pes etmiş görünüyordu. Yorgun.

"Benden ne istiyorsun Wolfaraine? Seni anlamıyorum, beni yalnız bırakmamı isteyen sendin. Beni gönderen sendin. Sen..."

"Ismena, lütfen dinle..."

"Hayır," yavaşça başını salladı, gözleri o kadar üzgündü ki bakmak acı veriyordu, "Hayır, dinlemeyeceğim. Dinlemek istemiyorum. Kederle ve her şeyle ayrı ayrı başa çıkmam gerektiğini söyleyen sendin, değil mi?"

Ellerini salladı, "Peki, bu ne? Neden bana böyle eziyet ediyorsun?"

O anda onun yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Seni eziyet etmek niyetinde değildim, tatlım. Sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Bana öyle deme! Duydun mu beni?" Öfkeyle bağırdı, yüzüne yaklaşıp işaret parmağını göğsüne doğru salladı. "Bir daha bana öyle deme! 'Tatlım', 'bebeğim', 'Ena' ya da 'sevgilim' deme, çünkü bunlar *canımı yakıyor* Wolfaraine! Sanki karnımı bıçaklıyormuşsun gibi, çünkü bunlar bana yatak odasında, yürüyüşte ya da sadece birlikte vakit geçirirkenki halimizi hatırlatıyor. Bu kelimeleri duymak istemiyorum, çünkü bu anıları hatırlamak canımı yakıyor! Hatırlamak istemiyorum!"

Her kelime, kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Rodyumla kaplı bir hançer. Ona uzanmaya çalıştı, "Ismena..."

"Bana dokunma!" Ona dokunmamak için o kadar hızlı uzaklaştı ki, neredeyse düşecekti. Gözleri yaşlarla doldu ve ona öfkeyle baktı, "Bana dokunma, duydun mu beni? Benden uzak dur, Wolfaraine! Lütfen! Sonuçta istediğin de buydu, değil mi?"

Gözlerindeki yaşları silerken hareketleri sarsıntılıydı ama gözyaşları durmak bilmiyordu. Tekrar konuşmaya başladığında artık bağırıyordu ama sesi hala yüksekti: "En çok ihtiyacım olduğunda beni terk ettin. En çok sana tutunmak istediğimde beni bıraktın. Ne demek istediğini bilmiyorum ama böyle sözleri bir daha kaldıramayacağımı düşünüyorum, o yüzden söylemesen daha iyi. Bir daha bana hiçbir şey söylemesen daha iyi."

Ondan sonra sessiz kaldı, kavga enerjisi tükenmiş, yine pes etmiş ve yorgun bir ifadeyle.

Wolfaraine hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Sanki biri boğazına sertçe bastırıyor ve bırakmıyor gibiydi. Acı vericiydi. Ayrıca bunu hak ettiğini de biliyordu. Onun kendisine söylediği her şeyi hak etmişti.

"Özür dilerim, Ismena." dedi, boğuk bir sesle. Gözleri acısını ve pişmanlığını yansıtıyordu. "Her şey için gerçekten özür dilerim. Tek söylemek istediğim buydu. Dün gecedan sonra iyi olup olmadığını görmek istedim. Ben... telafi etmek istedim."

Gözlerinden akan yaşları tekrar sildi. Sonra gözlerine bakarak fısıldadı, "Çok geç, Wolfaraine. Çok geç."

Göğsünü, orada zonklayan acıyı durdurmaya çalışır gibi sıkıca tutarak devam etti, "Beni incittin. Beni o kadar incittin ki, babamı kaybetmenin acısı ve onun sırlarını öğrenmenin acısı... ayrılığımızın getirdiği ıstıraba göre ikinci planda kaldı. Neredeyse bu yüzden ölüyordum."

Wolfaraine başını eğdi, omuzları çöktü.

"Beni yalnız bırak. Lütfen." Ismena arkasını dönerek ona sırtını gösterdi, "Hoşça kal, Alfa Kral."

Arkasını dönmeden uzaklaştı. Ondan yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra, eve giderken gözyaşlarını serbestçe akıtmaya başladı.

"Doğru olanı yaptın, Ismena. Harika bir iş çıkardın." Kendine defalarca fısıldadı, yeterince uzun süre söylerse belki kalbi bunu anlayıp göğsünde parçalanmış gibi hissetmeyecektir diye umarak.

BÖLÜM 5. ANACONDA.

NEW YORK ŞEHİRİ.

Onunla bir barda buluştular.

Dr. Beloca beklemeyi hiç sevmiyordu ve bunu Adeladin'e sık sık sözlü olarak belli ediyordu. General ise keyifli görünüyordu; açıkça rahatlamış ve garsonların yanlarından geçerken sallanan kalçalarını izlemekten son derece memnun görünüyordu.

Dr. Beloca evde ya da laboratuvarında işlerini halletmeyi tercih ederdi. Anaconda'nın onları bekletmesinden kesinlikle nefret ediyordu ve bir saattir buradaydılar.

Bir saat sonra, çıldırmak üzereydi. General Adeladin'in yüzüne boşa harcanan değerli zaman için öfkesini kusduktan sonra, Beloca kalkıp yoluna devam etmek üzereydi ki, Anaconda bara girdi.

Beloca onu daha önce hiç görmemişti — bu onların ilk karşılaşması olacaktı — hatta fotoğrafını bile görmemişti, ama o bara girer girmez, onun bekledikleri adam olduğunu anladı.

İlk olarak, soğuk gözleri vardı. Bu, kolayca fark edilebilen soğuk gözlerden değildi, çünkü bu kahverengi gözler özellikle sıcak ve normal görünüyordu. Hayır, bu tür gözler sadece benzer zihinler tarafından fark edilebilirdi. Sonra vücudu vardı. Adam lanet bir tank gibi yapılıydı, sözlükte "yakışıklı" kelimesini ararken ona bakıyorlardı.

Beloca, adam içeri girdiğinde neredeyse kapıya varmıştı, ama dönüp adamı masaya kadar takip etti, öfkesi unutulmuştu. Bunun yerine, içinde heyecan oluşmaya başladı. Bu iyi görünüyor.

Adam boş bir sandalyeye oturdu ve kalan sandalyeyi aldı.

"Gecikme için özür dilerim. Bu kalabalık şehirde yolunu bulmak pek kolay değil," Adam eliyle işaret ederek Adeladin'e baktı, "Siz General Adeladin ve o da Doktor Beloca, değil mi?"

Beloca kaşlarını kaldırdı, "Bir dakika, bunu nereden biliyorsunuz?"

Adam, aptalca bir soru sormuş gibi ona baktı ve Beloca bu bakıştan kesinlikle nefret etti. Sonra adam sıcak bir gülümsemeyle, "Sizi iyice araştırmadan buraya gelmeyeceğimi sanmayın, hakkınızda bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Her küçük ayrıntıyı... Hatta sadece sizin bildiğinizi sandığınız ayrıntıları bile."

Beloca'nın vücudu titredi, ama bunu iyi sakladı. "Haklısın. Senin hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Sadece temel bilgileri."

"Bilinecek pek bir şey yok. Bana Anaconda diyebilirsiniz. Öldürmek benim için iyi bir hobidir, aptal insanların anlamadığı bir stres giderici özelliği vardır." Adam düşünceli bir şekilde başını hafifçe eğdi, "Oh, ve ben insan değilim."

"Lanet olsun, biliyordum!" Adeladin, masaya elini vurarak tısladı. "Senin vücudun insanlar arasında kolay bulunmaz."

"Sanki kimliğim çok kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun, ama buradan bile heyecanını koklayabiliyorum. Ve bana bunun vücudumdan kaynaklandığını söyleme, insan, çünkü diğer yarım kadınları kışından sismeyi seven türden olsa bile, senin benim tipim olmadığını bilmeni isterim." Anaconda ciddi bir ifadeyle konuştu.

Adeladin öfkeyle, "Öyle değil, ben eşcinsel değilim! Bir karım var ve..." diye kekeledi.

"İyi," Anaconda ona döndü, "Şimdi, burada olma sebebimiz için, birbirimize yardım edeceğiz. Aynı düşmanlarımız var, bu yüzden bu düşmandan kurtulmak için birbirimize yardım edeceğiz. Alfa Kral'ın ortadan kalkmasını istiyorum."

"Bekle, Alfa Kral ne?" Beloca sordu.

Anaconda eliyle onu susturdu, "Önemli değil. Sen ve laboratuvar farelerin onu 6 Numara olarak tanıyorsunuz, o yüzden sizin için öyle kalabilir."

"Bekle, 6 Numarayı mı tanıyorsun? Ve ona nasıl ulaşabileceğimizi biliyor musun?" Beloca artık tam anlamıyla heyecanlanmıştı ve bunu saklamaya çalışmıyordu, "Onu yakalamamıza yardım edebilir misin?"

"Yardım edebilirim. Onun peşimden düşmesini istiyorum, bu yüzden yardım edeceğim. Onu yakalamak benim için bile çok zor olacak. Bu yüzden çok basit bir plan yaptım. Onun sevimli, küçük eşini ele geçirip onun bize gelmesini sağlayacağız."

"Onun neyi? Anlamıyorum." Beloca ona söyledi.

Yine eliyle onu uzaklaştırdı, "Gerek yok. Henüz evlenmedikleri için onu karısı ya da kız arkadaşı olarak düşün."

"Kız arkadaşı mı? Yani, kız arkadaşını ele geçirirsek, onu da ele geçirmiş olur muyuz?" Adeladin burun kıvırdı, "Neden bir adam kız arkadaşı için hayatını tehlikeye atsın ki? Daha iyi bir plana ihtiyacımız var."

Anaconda tekrar gülümsedi, "Ah, seni saf aptal."

Beloca bu hakarete yüzünü buruşturdu, Adeladin'in de daha dik oturduğunu gördü. Adeladin, onların dünyasında güçlü ve kuvvetli biridir, bu yüzden kimse ona hakaret etmeye cesaret edemez ve eğer ederseniz, cezasız kalmazsınız. Ancak, bu kuralların onlarla birlikte oturan adama uygulanmadığı açıktır.

"Beni hakaret etme!" Adeladin öfkeyle tısladı.

Anaconda onu eliyle uzaklaştırdı, "Her neyse, şimdilik elimizdeki en iyi plan bu. Onun eşini ele geçirebilirsek işe yarayacaktır."

"Peki, bu kız arkadaşını nasıl ele geçireceğiz?" diye sordu Beloca.

"Sadece Naturiah'ta olduğu için zor. Bizim dünyamızdan ayrıldığında, işlemek kadar kolay olacak." Anaconda durakladı, "Duyduğum söylentilere göre, Alfa Kral ve eşi arasında bazı sorunlar var. Ciddi sorunlar. Bizimkiler bu çatışmanın çözülmesini umuyorlar, ama ben bu sorunun onu Naturiah'tan uzaklaştırmasını umuyorum. Bu olursa, o benimdir."

Beloca bazı şeyleri anlamamıştı, ama devam etti, "Yani, sadece senin 'umuduna' mı güveniyoruz? Oturup onun gitmesini 'umut' mu edeceğiz? Onu oradan sürükleyip çıkarmak daha kolay olmaz mı? Belki onu oradan çıkarıp bize getirebilirsin?"

Anaconda, yine aptalca bir şey söylemiş gibi ona baktı. "Kontrolün dışındaki güçlerle oynamayın, insan. Ben bile onu oradan çıkaramam

çıkaramam çünkü bu, Alfa Kral'a çok yaklaşmamı gerektirir. Ve bunu yaparsam, her anlamda yakalanırım."

"Onu hem dövüşte hem de burada yenebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim," dedi ve beynini işaret etti, "Ona yaklaşırsam, kimliğimi ortaya çıkaracak ve en korkunç şekilde öleceğim, insan. Wolfaraine Daminor Throne hafife alınacak biri değil."

"6 numara bu kadar önemliyse, neden bunu yapıyorsun? Neden bizimle çalışıyorsun?" Beloca, açıkça şaşkın bir şekilde sordu.

Adam birkaç saniye bu soruyu düşündükten sonra omuz silkti, "O benim peşimde. Onu başımdan savmak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu onu sonsuza kadar dünyamızdan çıkarmak, ama bu mümkün değil çünkü o bizim Kralımız, o yüzden onu siz alabilirsiniz. Onunla ne isterseniz yapabilirsiniz, umurumda değil. Sadece Naturiah'tan ve peşimden gitmesini istiyorum, kimliğimi keşfetmeden önce."

"Peki kimliğin nedir?" diye sordu Beloca.

Anaconda ayağa kalktı, "Bugünlük bu kadar, başka bir yerde bana ihtiyaç var. Sizi haberdar edeceğim. Eşi Naturiah'ı terk etmeye karar verdiğinde, ikinize de haber vereceğim ve onu alacağız. Sonra, onu almaya geldiğinde onu nasıl yakalayacağımıza dair planlar yapacağız, çünkü o kesinlikle gelecektir. Yapmamız gereken tek hazırlık, onu yakaladıktan sonra nasıl tutsak tutacağımızdır."

Anaconda masadan tamamen ayrılmıştı ve kapıya doğru ilerlerken durdu. Geri döndü ve gözleri Beloca'ya takıldı. Gülümsedi.

İnsanın tüylerini diken diken eden, o sıcak, ürpertici gülümsemelerden biriydi.

"Kimliğimi sordun. Ben, halkımızın 'Vahşi Psikopat' dediği kişiyim." Bunun üzerine arkasını dönüp gitti.

NATURIAH.

İki gece sonra, gece yarısı, Eline uykuyu uyandırmak için sırtına hafifçe vuran bir el hissetti.

Ayağa kalktığında Ismena'yı geceliğiyle orada dururken gördü, yüzünde gözyaşı yoktu ama gözleri yine ağlamış gibi görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Eline uykulu bir sesle.

"Artık bunu yapamıyorum, Eline. Kendi dünyama geri dönmeye karar verdim. Naturiah'tan ayrılıyorum."

BÖLÜM 6. KARARLI BİR ZİHİN.

Eline'in gözlerinden uyku kayboldu. Kesinlikle Ismena'yı yanlış duymuştu. Yataktan kalktı, cüppesini giydi ve Ismena'nın elini tuttu.

Onu yatak odasından ve evden dışarı çıkardı. Dışarı çıktıklarında gece havası vücutlarını okşuyor ve rahatlatıyordu. Eline onu mango ağacının altındaki iki sandalyeye götürdü ve ona bir sandalyeye oturmasını söyledi, kendisi de diğerine oturdu.

Eline, "Çok iyi uyuyordum, bu yüzden sen yatak odama girdiğinde rüya görüyordum. Eminim duyduğumu sandığım şeyi duymamışımdır..." diye başladı.

"Naturiah'tan ayrılıyorum, Eline." Ismena yumuşak bir sesle sözünü kesti. "Ama yapamazsın, Mena! Öylece gidemezsin...!"

Ismena içini çekti, "Yüzük bulundu, Eline, bunu biliyorsun. Buraya geldiğimde, bunun sebebi o yüzükti ama şimdi, yüzük sahibinin eline geri döndü. Artık bu konuda herhangi bir tehlike altında değilim."

"Ama laboratuvar fareleri hala Başarılı'nın peşinde ve o da sensin."

"Onlar benim onun çocuğunu doğurduğumu düşünüyorlar." Sesinde özlem dolu bir ses tonu vardı. Ismena Naturiah'a gelmeden önce, çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını ve belki de asla hazır olmayacağını rahatlıkla söyleyebilirdi. Ancak Naturiah'da çoğu çocukla vakit geçirmeye başladı ve yavaş yavaş kendini merak ederken, arzularken buldu. Bu yerde geçirdiği ayların ardından, bu duygular özleme dönüştü.

Onun çocuğunu hiç kaybetmemiş olsaydı çok mutlu olurdu. Mümkün olsaydı, onun çocuğunu doğurmayı çok isterdi.

Hepsi hayalden ibaretti, çünkü Wolfaraine çocuk sahibi olmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ve onun rahmi yoktu.

Ve aralarındaki ilişki, ya da her neyse, bitmişti.

"Onlar benim onun çocuğunu doğurduğumu sanıyorlar," diye tekrarladı, "Ama doğurmadım. Bunu öğrendiklerinde beni rahat bırakacaklar."

"Öğrendiklerinde mi? Hayatınla böyle bir kumar mı oynamak istiyorsun? Ya seni kaçıırırlarsa, onun çocuğunu taşımadığını öğrenirlerse ve seni tekrar döllemek isterlerse ne olacak?"

Ismena gülmeden güldü, "Bana misafir olarak gelebilirler. Onlar doktor. Beni muayene edip rahmim olmadığını anladıklarında, beni bırakacaklar."

"Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın. Bu riski göze almaya hazır mısın? Senin neyin var, Ismena?" diye sordu Eline dehşet içinde.

Gerçek şu ki, artık umursamıyorum. Yorgunum.

Ismena, bu sözlerin Eline'i inciteceğini bilerek, onları yuttu. Derin bir nefes alarak, "Sadece seninle dalga geçiyordum, Eline..." dedi. "Oh, şükürler olsun, ben de öyle düşünmüştüm. Demek insan dünyasına geri dönmeyeceksin
dönmeyeceksin..."

"Gidiyorum. Hayır, gerçekten gidiyorum, ama demek istediğim o değil. Yakalanmayacağım, kaçırılmayacağım, üremeye zorlanmayacağım ya da bunun gibi bir şey olmayacak. Demek istediğim bu. Wolfaraine aileme zaten güçlü bir güvenlik koruması sağladı ve insan dünyasına döndüğümde bunu iki katına çıkaracağına söz verdi. Onu tanıyorum ve sözünü tutacağını biliyorum." Üzüntüyle gülümsedi. "Ben iyi olacağım, Eline."

"Peki ya burası? Alfa Kral ne olacak? Lütfen kal, Ismena."

"Keşke kalabilsem, Eline. Burayı seviyorum, buradaki her şeyi seviyorum. Ama ailemi özleyorum. Burada..." Boğazı düğümlendi ve sertçe yuttu. "Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı."

Eline başını salladı, "Ama bu doğru değil, Mena. Burada senin için her şey var. İki gün önce gölde Alfa Kral'ın senden özür dilediğini söylemiştin. Lütfen onu affet ve ona geri dön."

"O sadece Crave Shock yüzünden kendini kötü hissediyor, çünkü bu olay neredeyse hayatıma mal oluyordu... aramızdaki ilişkiyi bitirdiği için değil. Gerçek şu ki,

bizi ayırdığı için üzgün olsa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Titrek bir nefes aldı, "Aramızda sadece cinsel bir ilişki vardı. Wolfaraine benimle çiftleşmek gibi bir niyeti yok. Aramızdaki ilişkiye o kadar karşı ki, beni kalbine almaya niyeti yok. Beni sevmiyor. İlişkimiz asla daha fazlası olamaz."

"Ama Ismena..."

"Ona geri dđnđp kaldığımız yerden devam edemem. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Onu çok seviyorum, Eline. Bana veremediğı her şeyi istiyorum. Yani, en iyisi bu." Gözleri yaşardı, ama gözlerini kırpıştırarak yaşları sildi. "Çok acıyor... çok acıyor ama en iyisi bu."

"Onun kalbi zaten seninle, Ismena." Eline kararlı bir şekilde söyledi, "Sen bunu görmüyorsun, o da görmüyor. O gece Crave Shock'a girdiğinde, o ağladı, Ismena. Wolfaraine Daminor Throne gözyaşlarını tutamadı... senin için. Onun, seni hayatta tutmak için insan tanrılarına yalvarışını duydum, çaresizlik içinde. Tekrar tekrar. Bütün gece seninle kaldı. Bir Çağırma Uğultusu yaptı, Ismena. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu biliyor musun? O erkek, anne babasını kaybettiğinde bu Uğultuyu yapmamıştı, ama seni kaybetme düşüncesi onu içgüdüsel olarak bir Çağırma Uğultusu yapmaya itti. Bu, Ismena, aşktır."

Ismena'nın elini tuttu ve şiddetle sallayarak konuştu. "Senin öldüğün o gece gördüklerimi biliyorum. O yatak odasında gördüğüm erkek... umutsuzca aşık bir erkekti. Ailesi dışında hiç kimseyi gerçekten sevmediğı için bunun farkında değıl. Bizim, halkına duyduğu sevgi farklı. O sana aşık."

"Öyle değıl. Wolfaraine beni sevmiyor, Eline. Tüm kalbimle bunun doğru olmasını dilerdim ama değıl. Sen sadece olmayan bir şeyi görüyorsun." Ellerini çekti ve gözlerini kaçırdı. "Artık önemi yok. Ben gidiyorum. Oklahoma'ya geri dđneceğim, hayatımın parçalarını toplayacağım ve onunla olan cinsel yakınlığımın bana kazandırdığı sürece orada kalacağım. Ve bu süre zarfında en iyi şekilde yaşamak için elimden geleni yapacağım."

Sessizlik çöktü. Eline'nin gözleri hüznle doldu. "Kararını verdin, değıl mi? Ne dersem de seni burada tutamayacağım, değıl mi?"

Sonunda Ismena başını salladı. "Kararımı verdim Eline. Sandra uyandığında ona söyleyeceğim, ama hala senin Alfa'nla bir şansı var, bu yüzden onu burada kalmaya ikna edeceğim."

"Sınırı nasıl geçmeyi planlıyorsun?"

"Bu yüzden sana geldim, Eline. Bana bir iyilik yapmanı ve bu gece sınır görevinde olan nöbetçilere beni de yanlarında götürmelerini söylemeni istiyorum. Sınırı geçip dağlardan aşağı indiğimde, gerisini ben hallederim."

"Bu gece mi? Bu gece mi gidiyorsun? Ama Ismena..."

"Bana yardım ettiğin için Wolfaraine'in sana zarar vereceğinden endişelenmene gerek yok. Bana eve gidebileceğimi söyledi, yani bu olasılığın farkında. Ayrıca, seni çağırması ihtimaline karşı, ona vermen için bir not bırakacağım."

Eline başını salladı, "Onun için endişelenmiyordum, not bırakırsan, eminim başarabilirim. Sadece senin güvenliğin için endişeleniyorum."

"Benim bir şeyim olmaz, Eline. Lütfen sadece sınırı geçmeme yardım et. Bu isteği senden istemek çok bencilce, özellikle de Elite Sentinel'e terfi ettiğin için, ama gerçekten başka çarem yok." Ismena, Eline'in ellerini kendi ellerine aldı ve nazikçe sıktı. "Lütfen, Eline."

"Tamam, sana yardım edeceğim. Akşam vardiyasına katılıp seni sınırdan geçireceğim." Eline sonunda söz verdi.

O gece ilk kez Ismena içten bir gülümsemeyle gülümsedi, ama aynı zamanda hâlâ hüzünlü bir gülümsemeydi. "Teşekkür ederim, Eline. Bana gösterdiğin nezaketi asla unutmayacağım."

Eline'in gözleri yaşlarla doldu, Ismena'ya yaklaşp onu sıkıca kucakladı. "Seni asla unutmayacağım, Ismena. Seni çok seviyorum. Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni seviyorum. Ben de seni özleyeceğim. Ara sıra beni ziyarete gelmeye çalış." Eline şiddetle başını salladı, "Gelirim, gelirim."

BÖLÜM 7. SİNİK SES.

"Gidebilirsin, Degar." Wolfaraine ona bir yığın kağıt uzattı, "Alfa yardımcın Dreco'ya ver, yarın öğleden önce Oklahoma'ya ulaşsınlar."

"Öyle yapacağım, Alfa Kral." Leopar Alfa kağıtları aldı. "Gitmeden önce başka bir şey var mı?"

Wolfaraine ona baktı, bir dakika düşündü ve sonra başını salladı. Degar sabırla bekledi.

"Yıllardır tanışıyoruz, Degar. Leoparlar, babamın hükümdarlığı sırasında ailemle çok yakınlaştılar. Baban, babamın Naturiah ve NAALC'ye daha iyi hizmet etmesine yardım etti ve sen de son on sekiz yıldır benim için aynısını yapıyorsun. Bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım, Alfa Degar."

Degar, Alfa Kral'ın açıkça gösterdiği minnettarlık ve takdir karşısında tamamen şaşkına döndü. Nankör ve minnettar olmayan bir insan olduğu için değil, Wolfaraine hiçbir zaman çok konuşkan bir erkek olmamıştı. Çoğunlukla gözleri, yüzü ve vücut diliyle iletişim kurardı ve ona yakın olan herkes sonunda bu dilleri okumada usta olmuştu. Sözlü olarak takdir edildiğini duyunca şaşırdı ve bunu belli etti.

Her zaman kendine güvenen ve çok güçlü olan leopar Alfa, yanaklarının kızardığını ve ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti. Boğazını temizledi ve "Rica ederim, Alfa Kral" dedi.

"Seni çok az sayıdaki arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum, Degar. Bu tür konularda çok ifadeci biri olmayabilirim ama bunu bilmeni istiyorum. Sen, tüm kalbimle güvenebileceğim çok az sayıdaki erkeklerden birisin. Bu yüzden sana

sana bunu söylemek istiyorum," Wolfaraine gözlerini onun gözlerine dikti, "Sonunda Vahşi Psikopat'ı aramamda bir şey buldum."

"Ne!?" Degar'ın gözleri büyüdü, "Gerçekten mi!? Ay tanrıçası adına, bu harika bir haber!"

"Öyle. Ama şimdilik bunu gizli tutmak istiyorum. Küçük bir şey ama oradan başlayacağız." Gözleri gölgelendi, "Katilin daha da güven kazanıp sonra da hata yapacağını söylediğinde haklıydı."

"Kim haklıydı?" Degar bunu sorarken, liderlerinin gözlerinde beliren acı ifadesinden cevabı zaten biliyordu. Ama bu sadece bir saniye sürdü, sonra kayboldu ve okunamaz bir ifadeyle karşılaştı.

"Katil gerçekten hata yaptı. Son kurbanının kokusunda kokusuz bir yaprağın kokusunu aldım. O suç mahallinde ve tüm Naturiah'ta göze çarpan tek şey buydu..." dedi Wolfaraine.

Son kurbanı. Degar, üç gün önce nehir kenarında buldukları dokuz yaşındaki çocuğun korkunç kalıntılarını hatırlamak ona acı veriyordu. Kendini bunu düşünmemeye zorladı.

Başka birinden gelen bu kafa karıştırıcı ifade delilik olarak değerlendirilirdi. "Kokusuz bir yaprağın kokusu mu?"

"Evet. Kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum, ama aynen öyle. O yaprağın geldiği ağaç, Naturiah'ta yok. Sen insan dünyasındaiken, araştırma yapmanı ve sorular sormanı istiyorum. Kokusuz yaprakları olan ağaçlar hakkında bulabileceğin her şeyi ortaya çıkarmak için gerekli olan tüm bağlantılarımızı kullan. Mümkünse bana o yaprakların hepsini getir ki, koklayarak üç gece önce kokladığım o özel yaprağı seçip seçemeyeceğimi anlayayım. Sonra, oradan devam ederiz."

"Anlıyorum, Majesteleri." Degar başını eğdi, "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bu sadece seninle benim aramda bir sır. Şimdilik öyle kalmasını istiyorum."

"Hayatım pahasına koruyacağım."

Wolfaraine başını salladıktan sonra, çalışma masasının sol köşesindeki, sabah gelen düzenli evrak yığınını aldı, yığını kaldırdı ve önüne getirdi. "Hepsi bu kadar. Teşekkürler, Alpha."

Degar ayrıldıktan beş dakika sonra kapı tekrar açıldı. Wolfaraine'nin ilk düşüncesi Degar'ın geri döndüğüydü, ama Eline'nin tanıdık kokusu burnuna geldi.

Bir gün önce, Eline'i Elit Nöbetçi'ye terfi ettirmişti. Bu, nöbetçi olarak ulaşılabilir en yüksek ikinci seviyeydi ve büyük bir onurdu. Eline, Elit olmayı fazlasıyla hak etmişti ve onu Elit yaptığında büyük bir sevinçle dolmuştu.

"Bugün Elit olarak ilk günün olduğu için Jaguar Alfa'nın evinde olman gerekiyor. Bir sorun mu var, Eline?" Çalıştığı kağıttan başını kaldırmadan sordu.

"Ismena bu gece Naturiah'tan ayrılıyor. Kendi dünyasına geri dönüyor ve sınırdan geçmesine yardım etmemi istiyor." Nefes nefese, gergin bir şekilde patladı. "Ve ben de bunu yapmayı planlıyorum."

Wolfaraine'nin kalemi kağıt üzerinde dondu. Başını kaldırdı ve kaşlarını çatı.

"Ne!?" diye sordu, ciddi bir sesle.

Gözleri yere bakıyordu. "Yani, onu sınırı geçirmek için götüreceğim ve bunun için beni cezalandıracağını biliyorum ama ben... şey...Verdiğin cezayı çekmeye hazırım, çünkü o... şey... Ismena benim en iyi arkadaşım ve arkadaşlar gerektiğinde birbirlerine yardım etmelidir. Ismena evde çok mutsuzdu ve şimdi evine dönmeye karar verdi ve eğer bu... şey... gerçekten istediği şeyse onu durduramam."

Kalbi göğsünde bir dalış yaptı. Ismena gerçekten Naturiah'ı terk edecek mi?

Senin istediğin de bu değil miydi? İçinden küçük bir ses yükseldi. Sonuçta, onu uzaklaştırmak için onu kovmuştun, mutlu olmalısın. Onun senden çok uzaklarda olmasını istiyordun, değil mi? Öyleyse neden ellerin yumruklanmış? Neden kalbin maskeli balo çağrısı için kullanılan davul sesi gibi atıyor?

"Bu... şey... sana söylemeye geldiğim şeydi." Eline sözlerini bitirdi. Normalde soğukkanlı olan muhafızı, Alfa Kralı onu cezalandıracak olsa bile en iyi arkadaşına yardım etmeyi seçeceğini ona cesurca söylemek için önünde dururken sinirleri bozulmuştu.

Kendi göğsünden gelen ses ve düzensiz nefes alışması olmasaydı, sessizlik ona kulakları sağır edecek kadar ağır gelirdi.

Kendine gel, Wolfaraine. Bu, içindeki farklı bir sesiydi. Diğer alaycı sestten çok daha iyi bir ses.

"Söyleyeceklerini dinledim, Eline. Gidebilirsin." Sakin sesi, içsel kargaşasını gizliyordu.

"Ha?" Eline açıkça kafası karışmıştı, ama Wolfaraine onun hediye atın dişine bakmamaya karar verdiğini gördü. "Oh, tabii ki, Alfa Kral. Uhhm, teşekkür ederim. Ben gidip... şey... hazırlanacağım."

Bunun üzerine, neredeyse ofisinden uçarak çıktı.

O ayrıldıktan otuz dakika sonra, hâlâ işini bitirmeye çalışıyordu, ama çalışırken hissettiği tüm iyi ruhlar onu terk etmiş gibiydi.

Ismena Naturiah'tan ayrılıyor. O... sonsuza kadar gidiyor. Alaycı ses yine geri gelmişti.

Wolfaraine sandalyesinden kalktı ve üzerinde çalışmaya çalıştığı evrak yığınına bıraktı. Yatak odasına doğru yola çıktı.

Ona layık, mükemmel bir erkek bulacak. Ses, kafasında şeytani bir kahkaha attı. O normal bir hayat sürecektir ve mutlu olacak, peki ya sen? Sen yalnız kalacaksın... her zaman yalnız. Sonsuza kadar. En azından onunla birlikte olacak insan erkek, çocuk istismarcısı olmayacak, aksine çok sevgi dolu olacak. Her gece onunla sevişecek ve o orgazm olduğunda onun adını inleyecek...

Yüksek bir gürültü havayı doldurdu. Ardından sağ elinden vücuduna bir acı yayıldı.

Duvara yumruk atmıştı.

Koridorun duvarında büyük bir delik açılmıştı, ayrıca parmak eklemleri kanıyordu. Ama şanslı olan tarafı, ses de kesilmişti.

"Harhan'ı çağırın! Alfa Kral elini yaraladı!" Bir nöbetçinin yüksek sesi onu gerçeğe geri döndürdü.

"Ben iyiyim, Garni. Bitkisel tedaviye ihtiyacım yok." Kısa bir cevap verdikten sonra, muhafızın yanından geçip odasına doğru yürüdü.

Doğruca banyoya gitti ve çok soğuk bir duş aldı. Başı zonklamaya başlamıştı, bu yüzden biraz uyumaya karar verdi.

Ne tür bir uyku? Son on gündür hiç uyumadın. Bu gidişle, delireceksin. Tabii, çoktan delirmemişsen.

O sinir bozucu alaycı sesin tekrar duyulmasıyla dişlerini sıktı.

"Bu en iyisi, Wolfaraine. O daha iyisini hak ediyor. Onu bırak." Tekrar tekrar yüksek sesle mırıldandı.

Kim bilir, yeterince uzun süre söylerse kendini dinler belki.

Belki de eline de bağırmalısın, çünkü buradaki duvarlara yepyeni bir görünüm kazandırıyor.

Ve tabii ki, yine duvara yumruk atmıştı.

Bu sefer, gardırobunun önündeki duvarda üç delik vardı.

Ismena, Vahşi Orman'da durmuş, gökyüzünü kaplayan güzel yarım ayı ve onu çevreleyen parıldayan küçük yıldızları izliyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Eline, koluna dokunarak yumuşak bir sesle sordu.

Bu dokunuş onu rüya gibi durumdan çıkardı. Başını Eline'in yönüne çevirip ona gülümsedi, "Evet, hazırım."

Bunu söylerken, gözlerini doldurmak üzere olan gözyaşlarını tutmak için gözlerini kuvvetlice kıptı.

Ismena gözlerini kırpmadan önce Eline'in yüzünde bir anlık hüznü bir ifade belirdi, ama o ifade Ismena gözlerini kıptığında kayboldu.

"Tamam, yarım vardiya yapacağım ve gideceğiz. Ama diğer nöbetçiler nerede..." Sesi kesildi, gözleri Ismena'nın arkasına sabitlenirken büyüdü.

Ismena arkadaşının bakışını takip etti ve döndü...

Wolfaraine, kurt yarı dönüşümünde arkasında duruyordu. Görünüşüne bakılırsa, buraya kadar koşarak gelmişti. Ve yüzündeki vahşi ifade...

Tanrım, bu düpedüz korkutucuydu ve ürkütücüden de öteydi. Ismena istemeden bir adım geri attı.

Başını Eline'e doğru çevirdi ve Eline harekete geçmeden önce onun hareketini gördü.

"Eline, sakın kuyruğunu çekip benden kaçma..." diye başladı, öfkeyle.

Ama Eline sözünü kesti: "Çişimi yapmak istiyorum! Bir yer bulup mesanemdeki baskıyı azaltacağım!"

Bunun üzerine, puma arkadaşı arkasını döndü ve adeta bir ışık hızıyla uzaklaştı.

"Seni hain puma kadını!" diye bağırdı Ismena, ama Eline çoktan ortadan kaybolmuştu.

Onunla yalnız kalan Ismena geri döndü, ama o erkek formuna geri dönmüştü. Yüzünde öfke değil, ruhunu parçalayan bir üzüntü vardı ve bu güçlü adamın yüzünde bunu görmek Ismena'nın kalbini parçaladı.

Yavaşça ona doğru yaklaştı. Ayakları yere çakılmış gibi hissetti, bu yüzden ayakta durup onu izledi. O kadar yakına geldi ki, vücutları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı, boynu uzadı ve gözleri onun mavi gözlerinin okyanuslarında boğuldu.

Ağzını açtı, "Wolfaraine..."

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını beline doladı, başını karnına koydu ve derin, hüzünlü, yenilmiş bir sesle fısıldadı, "Kal, lütfen... Seni bıraktığım için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Lütfen beni terk etme, Ena."

O bu sözleri söylerken, üç gün önce, neredeyse öleceği gece ona söylediği sözlerin bulanık hatıraları, ona netleşti. Belki de, üç gece önce kullandığı ses tonuyla aynı olduğu içindi.

Aniden, onun duymayacağını düşündüğü zaman söylediği her kelimeyi hatırladı. O kelimelerin ardından gelen her duyguyu. Her şeyi.

BÖLÜM 8. TAZE HAVA.

Sandra, yatak odasından çıktığında Ismena ve Eline'i hiçbir yerde bulamayınca aldatıldığını anladı. En yakın arkadaşı onu Naturiah'ta kalmaya ikna etmek için her şeyi yapmıştı ama o reddetmişti.

Eğer gidiyorsan, ben de gidiyorum. Bu sözleri Ismena'ya defalarca tekrarlamıştı. Oldukça kararlıydı da.

Sonunda, en yakın arkadaşı pes etmişti. Akşam birlikte gideceklerine söz vermişti. Ancak Sandra, Eline ve Ismena'nın ortada olmadığı, neredeyse boş odaya bakarken, aldatıldığını anladı.

O aldatıcı, hain kadınlar!

Sandra, kanepeye kendini atıp kollarını kavuştururken neredeyse öfkeyle titriyordu. "Oklahoma'da beni bekle, Ismena. Saçlarını kökünden, tek tek çekip koparacağım, ta ki tamamen kel kalana kadar!"

Kapı çalındı.

Kanepeden fırlayarak umut dolu bir iç çekiş kaçtı dudaklarından. Belki de aceleci davranmıştı...

Ama gelenler Eline ve Ismena değildi. Alphose'du.

Karnının alt kısmında kelebekler uçmaya başladı ve kalbi göğsünde çarpıntıya başladı. Öfkesi bir an için unutuldu ve hızla kilitleri açıp kapıyı açtı.

"Selam, Kassandra." O, omurgasında titremeye neden olan derin sesiyle onu selamladı. Tanrım, ona çok aşıktı.

"Selam." Sesi nefes nefeseydi. Ondan uzaklaşarak içeri girerken, devam etmeden önce boğazını temizledi. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Hala erken saatler, Cassandra. Seninle bir şeyler içmeye çıkmak istedim. Yani... eğer gitmek istersen." Tereddüt ederek sözlerini bitirdi.

Genelde kendine güvenen Alfa'nın sözlerinde tereddüt ettiğini gören Sandra'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bana çıkma teklif ediyor! Bu bir randevu!

Bu gece kendi dünyana geri dönmen gerektiğini unutma. Aklının sesi zihninde yankılandı.

Eh, yarın da geri dönebilir. Bu gece şimdiden çok güzel geçecek gibi görünüyor!

Yüzündeki beklenti dolu ifade, ona henüz cevap vermediğini hatırlattı. "T-Tabii ki, seve seve giderim. Kıyafetlerimi değiştirmem için bana birkaç dakika ver."

"Tamam, sorun değil, burada beklerim." O, Sandra'nın az önce terk ettiği kanepeye yürüdü ve oturdu. Büyük vücudu alanı kapladı ve kanepe birdenbire küçük göründü.

Sandra, heyecanla vücudunu saran bir hisle, giyinmek için yatak odasına koştu.

Wolfaraine yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Kollarını beline dolayarak, başını karnına koydu ve derin, hüzünlü, yenilmiş bir sesle fısıldadı, "Kal lütfen... Seni ilk başta bıraktığım için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Lütfen beni terk etme Ena."

Ismena'nın aklına komik bir düşünce geldi. *Son iki haftada, yetişkin hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım.*

Şu anda bile gözlerinden yaşlar akıyordu.

Onun için geldiği için kalbi umut ve mutlulukla takla attı, ama aynı zamanda bu durum ona acı da veriyordu. Bu, onun sözlerinden çok, güçlü bir adamın

diz çökmüş halini görmekten kaynaklanıyordu. Bunu görmek gözlerini acıtıyordu.

"Kalk lütfen." Elleriyle de onu kaldırmaya çalıştı, ama sanki bir kayayı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Neyse ki, onu dinledi ve ayağa kalktı.

Gözlerindeki hüznün, onun eşi olan her parçasını çağırdı ve onu sıkıca kucaklayıp onu rahatlatmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ayrıca, vücudu kendi iradesini geliştirmiş gibiydi, onun kollarına koşup kendini rahatlatmasına izin vermemek için ayaklarını yere sağlam basmak zorunda kaldı.

Direndiği sırada yumruğunu sıktı, "Burada olmamalısın, Wolfe," diye fısıldadı.

"Olmak istediğim başka bir yer yok, Ismena. Seni bırakabileceğimi sanmıştım. Gözlerimi kapatıp bunun olmasına izin verebileceğimi düşündüm, sonuçta bu en iyisiydi..." sözleri ağzında acı bir tat bırakmış gibi, "...ama yapamıyorum. Artık doğru olanı yapmak istemiyorum. En iyisini yapmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o, ellerini tutup çok nazikçe sıktı. "Seni incittiğim için özür dilerim. En çok bana ihtiyacın olduğunda seni bıraktığım için özür dilerim ve bunu elimden gelen en iyi şekilde telafi edeceğime söz veriyorum. Ne olursa olsun. Ama gitme."

Söylediği her kelime, kırık kalbine şifa veren bir merhem gibiydi. Yanan ruhuna soğuk su gibi geldi.

Söylediği her kelime, üç gece önce ölmek üzereyken yaşadığı anıları ortaya çıkardı ve aniden, o sabahın erken saatlerinde, yalnız olduğunu ve onun asla hatırlamayacağını düşündüğü sırada ona söylediği her şeyi hatırladı. Her kelimeyi tek tek hatırladı.

Gözlerinden yaşlar süzülürken, elini kaldırıp onun yanağını okşadı. "O gece ağladın," diye hayranlıkla fısıldadı. "Benim için ağladın. Benim için korktun. Benimle konuştun..."

Wolfe, onun bahsettiği tek bir gece olduğunu biliyordu. "Hatırladın mı...?"

Kız başını salladı, hafifçe burnunu çekerek, "Evet. Anılarım önce bulanıktı ama şimdi..." Başını salladı, "Her şeyi hatırlıyorum."

Wolfaraine, insanlara zayıflığını gösteren ya da zayıflığıyla yakalanmaktan hoşlanan bir erkek olmamıştı, ama uzun zaman önce, karşısında duran bu kadının sıradan biri olmadığını fark etmişti.

Gözlerine bakarak ona gerçeği söyledi, "Üç gece önce, ölüm nehrinin etrafında dans ettiğini izlerken, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. O laboratuvarda esir tutulduğumda bile bu kadar korkmamıştım. Sadece ağlamadım, çaresizliğimden insanlara da yakardım."

Ismena, Eline'in sabah tam da bunu söylediğini hatırladı. Tanrım, iki gün önce bu adama nasıl bu kadar kızabilmişti? Onu bugünkü sert adam haline getiren, tarif edilemez korkunç deneyimler yaşamak zorunda kalması onun suçu değildi.

"Çok üzgünüm, Wolfe." Samimi bir şekilde fısıldadı. "Seni bu kadar korkuttuğum için çok üzgünüm. Niyetim bu değildi."

Elini, Ismena'nın elinin yaptığı gibi yanağına koydu. "Kontrolün dışında olan şeyler için özür dilemene gerek yok, Ismena."

Yanağında küçük bir gülümseme belirdi. Ona bu sözleri söyleme şekli, kalbine merhem gibi geldi. Tanrım, onu çok özlemiş.

"Belki de senin de kendi tavsiyeni dinlemenin zamanı gelmiştir. Kontrolün dışında olan şeyler için özür dilemeyi bırak, Wolfaraine. On sekiz yıl önce o laboratuvarda sana zorla yaptıkları şey için bir daha benden özür dileme. Ve onların sorumluluğunu üstlenmeye çalışmayı bırak. Senin suçun değildi ve hepsi geçmişte kaldı," diye tutkuyla söyledi, gözlerine bakarak, "Önemli olan, nasıl ilerleyeceğimizdir."

O konuyla ilgili olarak onun kendisiyle mücadele ettiğini gördü, ama kararından vazgeçmedi. "Lütfen, Wolfaraine, lütfen bana söz ver. Geçmiş geride bırakmak için elinden gelen her şeyi yapacağına, sana bu kadar ağır gelen suçluluk duygusunu omuzlarından atmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz ver."

"Deneyeceğim," diye mırıldandı sonunda, boğazını sıkıca yutarak, "Deneyeceğime söz veriyorum."

Bu sözler ağzından çıktığında omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti.

Ismena, serbest eliyle yanaklarından gözyaşlarını silerken, minnettar bir gülümsemeyle gülümsedi. Çok fazla bir şey değildi, ama bir ilerlemeydi. "Teşekkür ederim. O gün pazarda sana kızdığım için çok üzgünüm..."

"Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum, Ismena. Sadece bana hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver. Benimle kaleye geri dön, sen olmadan çok..." Derin bir nefes aldı. "...çok yalnız kaldım. Mükemmel bir erkek olmadığımı biliyorum. Seninle çiftleşecek, seni sevecek ve hayatının geri kalanını seninle geçirecek bir erkeği hak ediyorsun... Sana böyle iyi bir hayat vaat edemediğim halde, tüm bunları bırakıp benimle olmanı istemekle bencil davrandığımı biliyorum, ama yine de seni bırakamam, Ismena."

Adam anlamıyor, diye düşündü Ismena. O olmasaydı, hayatında iyi hiçbir şey olmazdı. O, onun iyi hayatıydı. Mutluluğuydu. Her şeyiydi. Onu o kadar çok seviyordu ki, o olmadan hayatı büyük bir mutsuzluk yumağıydı.

Peki ya adam onu sevemiyorsa? Peki ya onunla çiftleşemiyorsa?

Onun kendisini çok sevdiğini biliyor ve bu da bir şeydir. İkisinin yerine onu yeterince sevecek.

"Gitmeyeceğim," Sonunda, o ezici dürtülere boyun eğdi ve onun kollarına doğru adım attı. Onun güçlü kolları onu sardığında nefesi kesildi ve adeta onun içinde eridi, "Beni eve götür, Wolfe."

Kollarının arasına girdiğinde, vücudundaki tüm gerginlik bir anda yok oldu. Kurt, bir kedi gibi mırıldandı ve günlerdir ilk kez sakinleşti. Son birkaç gündür içindeki diğer yarısı öfkeyle çılgına dönmüşken, uykusuz ve keder dolu erkek benliği, uzun zamandır ilk kez temiz hava soluyormuş gibi hissediyordu.

"Beni eve götür ve benimle seviş. Seni çok özledim." Boynuna fısıldadı.

Aynen öyle, vücudu birden canlandı. Sıfırdan yüze o kadar hızlı çıktı ki, Wolfaraine bu kadar hoşuna gitmeseydi bunun normal olup olmadığını merak ederdi.

"Sormana gerek yok." Geri çekilirken inledi, avuçlarıyla yanaklarını kavradı ve ağzını onun ağzına indirdi.

Öpücük aç ve açgözlüydü. Sanki en sevdikleri yemeği ilk kez tadan aç insanlar gibi birbirlerinden aldılar. Ismena ağzını açtı, Wolfaraine dilini içine soktuğunda inleyerek tat alma duyularını patlattı. Tanrım, bu çok iyi geliyor.

Ellerinin ulaşabildiği her yerine dokundu, sanki en sevdiği emzikmiş gibi dudaklarını emdi. Öpüşme, ikisi de nefes nefese kalana kadar devam etti.

Sonunda Wolfaraine öpüşmeyi sonlandırdı ve vücudunu kontrol altına almaya çalışırken alınlarını birbirine bastırdı. "Tanrım, Ismena..."

"Seni çok özledim. İyi uyuyamadım... Mutlu olamadım... Seni düşünmeden duramadım... Seni çok özledim..." Ismena çok uzaklara gitmişti, düşüncelerini bırakıp kendini ona açtı.

"Lanet olsun." Onun küçük itirafı, Wolfaraine'in elde ettiği kontrolü yok etti ve tekrar dudaklarını birleştirdi. Penis pantolonunda o kadar sertleşmişti ki, pantolon cildine çok sıkı geliyordu. Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

Onu en yakın ağaca doğru itene kadar geriye doğru yürüdü. Eli kadının başının arkasına gitti ve sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu bir sonraki nefesmiş gibi kadının ağzını şiddetle öptü.

"Şimdi geri gelebilir miyim, Alfa Kral?"

Eline'nin tanıdık sesinden gelen tereddütlü istek kulaklarını doldurdu ve onu gerçeğe geri çekti.

Pişmanlık dolu bir iniltiyle başını kaldırdı, "Eline, bize yürüme mesafesinde kokunu alırsam kafanı keserim."

Şaşkın bir nefes sesi kulaklarını doldurdu. Uzakta, kızın ayaklarının, bulunduğu yerden daha da uzağa koştuğunun belirgin sesini duydu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Eline? Nerede o?" diye sordu Ismena. Dudakları onun öpücüklerinden şişmiş, gözleri arzu ile dolmuş ve yanakları kızarmıştı.

"Uzaklarda." Tek cevabı buydu, alnını öptü ve ondan uzaklaştı.

Ismena içini çekti, "O kadın. Onunla Sandra arasında hangisinin daha korkak olduğunu bilmiyorum." Ama gülümsüyordu.

"Bence Cassandra." O da gülümsedi. Sonra elini ona uzattı.

Kız tereddüt etmeden elini tuttu ve ona çok özlediği o kocaman, gözleriyle gülümsemesini gösterdi. "Bence de Sandra." diye cevapladı ve ekledi, "Beni eve götür, Wolfe."

Kalbi uzun zamandır ilk kez coşkuyla doldu. "Tamam."

"Her zaman bu adamı beklemek zorunda mıyız? Beklemeyi ve bunun temsil ettiği her şeyi nefret ediyorum." Dr. Beloca öfkeyle konuştu.

"Sence ben beklemeyi seviyor muyum? Ama bu durumda, başka seçeneğimiz yok." General homurdandı.

Beloca, kadehini kaldırıp içkiyi bir dikişte içmeden önce, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Bu barın olağanüstü gürültüsü de onun sinirlerini bozuyordu.

Adeladin'in adamlarından biri yanlarına geldi: "Efendim, beklediğiniz adam bana bir mesaj bıraktı. Ona beklediğinizi söyledim, bu yüzden mesajı size kendisi vermesi gerektiğini söyledim ama kalamayacağını söyledi..."

"O alçak herif." Adeladin tısladı.

"Sakin olun General. Ne getirdiğini dinleyelim."

Genç adam gergin görünüyordu, ama patronu onay verdiğinde boğazını temizledi ve devam etti: "Şöyle dedi, aynen aktarıyorum: 'Plan çoktan yürürlüğe girdi. Kız bu gece dünyamızı terk edecek. Siz ve adamlarınız hazır olun. Onu kaçırıp laboratuvarınıza kendim getireceğim, böylece ikiniz de bu işi berbat etmeyeceksiniz. Tetikte olun.'"

Adam tekrar boğazını temizledi, "Şey... Öyle dedi."

İçinde iyi haberler de olduğu için, bu kaba mesaja kızamıyorlardı bile. Planları çoktan devreye girmişti!

6 numara yakında onların olacak!

"Lanet olsun, bunu kutlamalıyız!" Beloca kadehini kaldırdı ve Adeladin'in kadehiyle çaktı. "Aynen böyle, şimdiden güzel bir gece geçiriyorum."

"Ama o bizi aşağıladı. İşlerimizi berbat yaptığımızı söyledi." Ses tonu sertleşerek habercinin gitmesini sağladı.

Beloca onu eliyle uzaklaştırdı. "The Successful, 6 numara veya çocuklarını yakalayamadık. Yani, kabul etmelisin ki, bir süredir boktan bir iş çıkarıyoruz."

Adeladin, "kendi adına konuş, piç kurusu" gibi bir şey mırıldandı ama Dr. Beloca umursamadı.

Sonunda, mentoru Dr. Angor'u, astı Simon Blackwell'i ve tabii ki öldürdüğü tüm o adamları öldürdüğü için 6 Numaradan intikam alma şansı bulacaktı.

Sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 9. AĞIZ-AINLER VE AĞIZ ATEŞ ÇUKURU.

Wolfaraine onu yatak odasına götürdükçe, ona olan ihtiyacı hızla artıyordu. Kurt, kadına tekrar bu kadar yakın, bu kadar samimi olacağı için neredeyse zıplıyordu. Sadece iki hafta olmuştu, ama sanki sonsuzluk gibi gelmişti.

Onu yatak odasına götürürken parmakları birbirine kenetlenmişti. On gün sonra ilk kez, huzurlu ve rahat hissediyordu.

"Bu akşam bir şey yedin mi? Mirian'a senin için bir şeyler hazırlatayım." Diye teklif etti ve onu yatağa götürdü, o da yatağa oturdu.

"Yedim zaten. Eline ısrar etti." Nefes nefese cevap verdi. Gözleri, onun gözleriyle buluştuğunda arzu ile doluydu.

Onun tatlı, tanıdık kokusu burnuna ulaştığında neredeyse inleyecekti. Kahretsin, her zamanki gibi baş döndürücüydü.

Duygularını sakinleştir, Wolfaraine. Onun mantıklı tarafı, içindeki mağara adamına seslenmeye çalışıyordu. Kadını istiyordu. Hemen. Tanrıların ziyafeti gibi yatakta uzanmış.

Ismena da kendi mücadelesiyle karşı karşıyaydı. Onunla konuşmak istiyordu, ama aynı zamanda onun kollarında olmak da istiyordu.

Nalaila'yı ve onunla işlerin nasıl gittiğini sormak istiyordu. Ona nasıl olduğunu sormak istiyordu. İyi uyuyor mu? İyi besleniyor mu? İyi çalışıyor mu? Vahşi Psikopat'ı yakalama konusunda herhangi bir ilerleme olup olmadığını bilmek istiyordu.

Bütün bunları bilmek istiyordu. Ama her şeyden çok, onunla sevişmesini istiyordu. Onun vücudunu en samimi şekilde tekrar hissetmek istiyordu.

Bu gece özellikle kendine güveniyordu, cesareti de buradan geliyor olmalıydı.

Ismena yataktan kalkıp ona doğru yürüdü. Utangaç ve gergin, ama aynı zamanda kararlı bir şekilde onun önünde durdu. Yanaklarını avuçlayarak gözlerine baktı ve fısıldadı, "Açım Wolfe, ama yemek için değil."

Bununla birlikte, dudaklarını bir öpücükle birleştirdi. Wolfaraine'in beklediği tek şey buymuş gibi görünüyordu, çünkü öpücüğü ele geçirdi ve aç bir homurtu çıkardı.

Dudakları önce nazikçe onun dudakları üzerinde dolaştı, kolları ise onu kendine çekmek için beline dolandı. Dudaklarını iyice yaladıktan sonra dilini nazikçe dudaklarının arasına soktu ve o da inleyerek ona kapılarını açtı. Öpücük lezzetli, arayışçı ve o kadar tatlıydı ki, dünyasını alt üst etti.

Öpücük bir süre devam etti, sonra temposu hızlandı ve aç bir öpücüğe dönüştü. Yanaklarını avuçlayarak onu sabit tuttu ve aç bir adam gibi ağzını iyice yaladı. Nefesini kesti.

Ismena, son iki haftadır biriktirdiği tüm açlığıyla ona öpüşerek karşılık verdi. Elleri onun vücudunun her yerinde dolaşüyor, ulaşabildiği her yere dokunuyordu.

Birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken aralarında tek kelime konuşulmadı, dudakları çok tutkulu bir öpücükle birbirine kenetlendi. Wolfaraine sadece iç çamaşırlarıyla kalırken, Ismena sütyen ve külotuyla duruyordu.

Sütyenini çıkardı, ayaklarının dibine attı ve sonunda öpüşmeyi bıraktı, ama durmadı. Bunun yerine, boynundan omzuna kadar öpücükler yağdırdı ve sonra göğüslerinde durdu.

"Seni çok özledim," diye inledi ve gözlerini, arzuyla dolu kahverengi gözlerine dikti. Eli, meme uçlarını okşadı, ta ki onlar sertleşip daha fazla dokunmasını isteyene kadar.

"Ben de seni çok özledim. Çok fazla," dedi nefes nefese. Eli onun başının arkasını okşadı, vücudu ona olan şehvetle titriyordu.

Başını öne eğdi ve sert meme ucunu ağzına aldı ve nazikçe emmeye başladı.

Kadın sertçe inledi, başını geriye attı ve zevk onu sardı. Elini onun başının arkasına sıkıca koydu, onu kendine olabildiğince yakın tutmak için. Birkaç saniye sonra, sertçe, açgözlülükle emmeye başladı.

Diğer eli diğer meme ucuyla oynuyor, buruşuk eti ovuşturup çekiyordu, ağzı ise deli gibi diğerini yalıyordu.

"Tanrım... Çok iyi geliyor." Ismena inledi, omurgasından yumuşak bir titreme geçti. Klitorisindeki her çekişi hissediyordu. Tanrım, vücudu yanıyordu.

Onu böyle orgazma ulaştırabileceğini biliyordu. Ama o anda Ismena, zevkin doruklarına ulaşmaktan çok daha fazlasını istiyordu.

Adamın başını geriye doğru itti, onu hassas noktasını bırakmaya zorladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Ena?" Wolfarlane'nin gözleri saf şehvetle çılgına döndü.

"Seni tatmayalı çok uzun zaman oldu, seni burada tekrar hissetmeyi çok istiyorum..." şehvetli fısıltıya, boğazını işaret eden bir parmak eşlik etti, "Seni tekrar tatmak istiyorum."

Her kelime onu o kadar sertleştirmişti ki, şortunun kısıtlamaları sertleşmiş penisini boğuyormuş gibi hissetti.

Kız şortunu indirip penisi ortaya çıktığında, neredeyse rahat bir nefes alacaktı; büyük, sert ve hazır. Kız ağzını açtı ve tek bir yumuşak hareketle, penisi boğazının en arkasına kadar emdi.

"Siktir...!" Bağırarak, onu engelleyemeden ağzından çıktı. Onun sıcak, ıslak ağzında sıkışıp kalmışken, o anda boşalmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Geri çekilip, onu tekrar emdi, yumuşak bir iniltiyle, bu his ve onun vahşi bir şehvetle ve ipin ucunda gibi görünen bir kontrolle ona bakışından heyecanlanarak.

. Yumruklarını sıkıp açması bunun bir göstergesiydi.

Onu bir patlama sesiyle serbest bırakarak, tüm şaftını yalamaya başladı, seksi dilini onun üzerinde gezdirirken, kasıtlı olarak penis başını kaçırdı. Onun her yerine öpücükler yağdırdı, Wolfaraine'nin ağzından çıkan her homurtuda hissettiği zevk ve güçten dolayı hafifçe mırıldandı. Ona bunu yaptığını bilmek baş döndürücü bir duyguydu ve o daha yeni başlamıştı.

Penisinden çıkan ön sıvıyı yaladı ve dilinin ucuyla yakaladı. Gözleri onun gözlerine kilitlenirken, başını yaladıktan sonra aşağıya, tabanına doğru indi.

O protesto ederek homurdandı, "Alay etmeyi bırak, Ena."

"Bu sözlerde 'lütfen' kelimesini duymadım, Wolfe." Kötü bir gülümsemeyle, şişmiş etine öpücükler yağdırdı.

Gözleri kısıldı ve en hafif bir eğlence geçti, "Daha sonra intikamımı alacağımı biliyorsun, değil mi?"

Klitorisi zonkladı, onun sözlerinin anlamı onu içten içe yakıp kavurdu. Sıkıca yuttu.

Birkaç saniye, onunla bu oyunu sürdürüp sürdürmemesi gerektiğini düşündü. Adam ona zevk verirken çok acımasız olabiliyordu, onun intikam ruhunu uyandıracak hiçbir şey yapmasına gerek yoktu.

Ama yine de, içindeki baştan çıkarıcı kadın ortaya çıkmıştı. Bu yüzden, ona boğazının derinliklerinden inlemelerine neden olan başka bir baştan çıkarıcı yalama yaptı.

"Sözler, sözler..." diye cevap verdi şehvetli bir ses tonuyla.

Ismena bir süre bu şehvetli işkenceye devam etti, onunla oynadı, ta ki testisleri gerginleşene ve penisi kırmızı ve öfkeli bir görünüme bürünene kadar, bir dizi ön sıvıyı yaladı.

Wolfaraine terliyordu ve deliliğin eşiğindeydi, Ismena ise masum bir ifadeyle onun özünü yalıyor ve elinin ulaşabildiği her yerini okşuyordu. O, onu daha da tahrik edecek şeyler yapmaya çalıştı, ama Ismena hepsini şakacı bir şekilde önledi.

"Lütfen," diye mırıldandı sonunda, dişlerini sıkarak.

Ismena zaferle gülümsedi, "İşte oldu, o kadar da zor değildi, değil mi?"

Cevap beklemeden, ağzını onun başının etrafına doladı ve sertçe emmeye başladı. Boğazından yüksek bir homurtu çıktı, gözlerini kapattı ve eli kadının saçlarına gitti, baskı uygulamadan sadece tuttu.

Sonra yanaklarını çukurlaştırdı ve boğazına o kadar derine emdi ki, biraz öğürdü. Adam geri çekilmeye çalıştı, ama kadının elleri onun kıkına gitti ve onu kendine daha da yaklaştırdı, kadının gözlerinin köşelerine yaşlar süzülene kadar onu daha da derine soktu. Ama kadın onu tamamen içine aldı.

"Yüce tanrım...!" Omurgasından aşağıya doğru yayılan ezici his karşısında boğuk bir çığlık attı. Parmaklarını sıkıca kenetleyerek, kadının kafasını tutup boşalana kadar ağzını sikmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı.

Kadın geri çekildi ve hiç boğulmadan aynı işlemi tekrarladı, onun etrafında mırıldanarak onun uzunluğuna titreşimler ekledi. Ona yaptığı şey, onu çok hızlı bir şekilde boşalmaya yaklaştırıyordu, zevkle duyularını taciz ediyordu.

Sonra gözlerini kapattı ve onu yuttu. Wolfaraine

çığlık attı, sırtı ecstasy içinde kıvrıldı.

"Ena, ben..." Kız yine onun ağır testisleriyle oynamaya başlayınca, inleyerek sözünü yarım bıraktı. Ama sadece birkaç saniye sürdü, çünkü kızın elleri onun arkasına gitti ve içine girdi.

Elbette, onu buna teşvik

etmiyordu... Ama güzel gözleri öyle

olduğunu söylüyordu.

Cildine gömülen parmakları, onun gerçekten ağzını sikmesini istediğini düşündüğünü söylüyordu.

Sıcak bir iniltiyle başını salladı. "Bu iyi bir fikir değil, bebeğim. Kendimi tutamayacağım..."

Kız, ağzı onun penisiyle dolu olduğu için konuşamadan, başını şiddetle salladı.

Kendini tutma, gözleri söylüyordu.

Kontrolünü kaybettiğinde boğazından hayvani bir hırıltı çıktı, elleriyle kadının başını sabit tuttu, sonra geri çekilip tekrar tekrar ileri doğru itti.

Onun ağzını iyice kullandı, pervasızca ona girip çıktı. Orgazmı, vurmadan önce hız kazanan bir tsunami gibi ona yaklaşıyordu.

Her itişte boğazından gırtlaksı inlemeler çıkıyordu, eliyle kızın başını sıkıca tutarken ona vahşi ve yoğun bir bakışla bakıyordu. Kızın yüzünden gözyaşları akıyordu, ama gözleri tutkuyla parlıyordu, sanki onun zevkini de hissediyormuş gibi, ki bu imkansızdı.

"Siktir, Ena...!" Wolfaraine boğuk bir çığlıkla doruğa ulaştı. Vücudundaki her kas gerildi, boşalması fişkırlarak dışarı çıktı ve kız olabildiğince çabuk yuttu. Ama bir kısmı ağzından kaçıp boğazına indi. Wolfaraine daha önce hiç bu kadar seksi bir manzara görmemişti.

O, hala sert olan penisini ağzından çıkarmadan önce, kadının boğazını boşaltarak onu tamamen kurutana kadar devam etti. Kadın son damlasını yutarken gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Elini uzattı, onu ayağa kaldırdı ve onu öperek kendinden geçirdi, bu sırada kendi tadını aldı ama umursamadı. Bunun yerine, onu yatağa geri götürmeye başlarken öpücüğü derinleştirerek ağzını tamamen ele geçirdi.

"Eğer insan olsaydım, muhtemelen sana böyle oral seks yapmayı kimin öğrettiğini merak ederdim, ama bir changeling olarak sormama gerek yok çünkü her duygunu, heyecanını koklayabiliyorum. Bunun deneyimle ilgisi yok, tamamen seni memnun etme isteğinle ilgili." dedi kadının ağzına, "Sen, Ismena, çok baştan çıkarıcı bir kadınsın."

Onu istediği şekilde yatağa yatırdı. "Ama şimdi sıra bende." Kırmızı külotunu bacaklarından aşağı çekti.

Ismena kollarının üzerinde dengede duruyordu, başını kaldırmış, okşanan bir kedi gibi mırıldanmasını izliyordu. Bütün vücudu gergindi, hem beklenti hem de korku içinde titriyordu.

Beklenti, çünkü vücudu onu arzuluyordu ve onun kendisine yaklaşmasını sabırsızlıkla bekliyordu - zaten çoktan alevlenmişti. Ve korku, çünkü bu adamın cinsel olarak nasıl davrandığını gerçekten öğrenmişti. Bu eylemi bir sonraki seviyeye taşıyacak, ona kaldırılabileceğinden fazlasını verecek ve bunu yapmaktan zevk alacaktı. Gözlerindeki şeytani ışıltıdan, bunun planlarının bir parçası olduğu belliydi.

"Ne düşünüyorsun? Zihninin çarklarının döndüğünü duyabiliyorum." Ona bakmadı. Gözleri sadece onun amına odaklanmıştı. Onun çıplak olmasını seviyordu, kadınlığında neredeyse hiç kıl yoktu.

"S-senin beni, kaldırılabileceğimden daha fazla ateşleyeceğini düşünüyorum." Boğazından küçük, titrek fısıltılar çıktı.

Dudaklarının bir tarafı seğirdi ve mavi gözleri parladı.

Bu bir gülümseme değildi. Ve ona cevap da vermedi.

Bunun yerine, bacaklarını genişçe açtı ve aralarına iyice yerleşti. Sonra başını aşağı eğdi, gözlerini kapattı ve çok derin bir nefes aldı.

"Burası benim yeni cennetim gibi kokuyor," diye homurdandı, parmaklarıyla dudaklarını tutup ayırarak parıldayan, şişmiş klitorisini ortaya çıkardı. Uzun bir vuruş yaptı.

Ismena, vücudunu delen keskin zevkten çığlık atarak yataktan neredeyse düşecekti, ama adamın elleri bacaklarını yakaladı ve onu iki yana sabitleyerek tuttu.

Wolfaraine dudaklarını yaladı, hafifçe ağzına alıp biraz emdikten sonra bıraktı. Dilini dudaklarının arasına soktu ve idrar yolunu ve klitorisini çok nazikçe yaladı, klitorisi buna karşılık coşkuyla titredi.

"Wolfe, ooh," diye bağırdı. Klitorisini yalamaya devam etti, kapüşonlu yumruğun etrafında daireler çizdi, sonra birkaç kez üzerinden geçti. Kalçaları kendi isteğiyle hareket etmek istercesine seğirdi, ama uyluk kaslarını sıkarak hareketleri durdurdu.

Wolfe, klitorisini nemli, sıcak dudakları arasına aldı ve hassas, küçük erektile dokuyu emdi.

"Tanrım..." Ismena ığlık attı, kolu artık onu tutamayacağı için başı yatağa geri düştü, göğsü inip kalkıyordu. Dudaklarının değdiği her yer orman yangını gibi yanıyordu.

Dilini, aşırı kullanımdan ıslak ve kırmızı görünen sıcak açıklığının içine tamamen kaydirdi ve yumuşak, nemli, baştan çıkarıcı kokulu delikte dilini döndürdü.

Onun ıslaklığı dilinin üzerine damlayıp kıkına doğru akarken, Ismena'nın amı onun dilinin hareketlerine karşılık titriyordu. Adam ıslaklığı açgözlülükle yaladı, her bir damlayı yaladı. Sonra dilini tamamen içine soktu, sıvının tekrar kaçmaması için doğrudan kaynağından aldı.

"Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," diye nefes nefese kaldı, vücudu içinden geçen hislerden dolayı aşırı hızlanmıştı. Adam onun beynini yiyordu. Beyin hücrelerini kızartıyordu.

O, çılgınca bir uyarılma noktasına ulaşana kadar dilini onun içine sokup çıkarmaya devam etti. Vücudu titriyordu, uylukları seğiriyordu. Ne kadar okşasa ve yalasada, daha fazla sıvı akıyor ve amını kaplıyordu.

O, hepsini çılgınca, açgözlülükle yaladı. Onun mahrem vücudunun her köşesini yalarken, güçlü elleriyle onu tutarken, boğazından küçük zevk homurtuları çıktı. Bundan zevk alıyordu, yüzünden ve duruşundan belliydi. Penisi o kadar sertti ki, Wolfaraine onun duvara çivi çakabileceğinden emindi.

Acımasızca temposunu artırdı. Bu sefer onu adeta yuttu.

Bacaklarını vahşice açık tutarak, ağzını amına dayadı, yaladı ve çılgınca yaladı. Bu sefer teknik yoktu, bunun yerine onu deli, aç bir adam gibi yedi. Tadı, hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Bunu sonsuza kadar yapabilirdi.

O, onun amını tahrip ederken, kız tamamen mutluluktan uçmuş görünüyordu. Kızın çıkardığı sesler, onu daha da yemeye iten bir uyuşturucu gibi kafasına vuruyordu, onun seksi, gevşemiş dudaklarından daha fazla ses çıkarmaya kararlıydı.

Dilini onun sıkı kılıfına soktu ve kız neredeyse yataktan düşecekti - onu sabitlemeseydi düşerdi. Dilini kullanarak onu sikmeye başladığında, yüksek bir inilti sesi çıkardı ve bu ses tekrarlanan hıçkırıklara dönüştü. Vücudu titriyordu, gözleri kapalı olsa bile titremeleri hissedebiliyordu.

"Aaaaaaaaah! Ooooooh Tanrım!!!!" Akılsızca çılgılık atıyordu, onun yumuşak, altın-gümüş rengi saçlarını sıkıca tutuyordu. Ter, saçlarını yüzüne, boynuna ve omzuna yapıştırmıştı.

Vücudu ezici hislerin ateş topuna dönüşmüştü, bu çok fazlaydı. Çok az da olsa biraz nefes almaya ihtiyacı vardı, başarabilirdi.

"Bekle, Wolfe... lütfen...!" Parmaklarını saçlarına sıkıca geçirdi ve tüm gücüyle onu itti. Ama onu kıpırdatamadı. Bir santim bile.

"Hmmm..." Wolfaraine, onu tamamen görmezden gelerek mırıldanıyordu. Başparmağını ve işaret parmağını şişmiş klitorisinin etrafına yerleştirdi, dudaklarını ayırarak onu tekrar ortaya çıkardı. Sonra onu bir kez, iki kez okşadı ve çok hızlı hareketlerle orayı yalamaya başladı, bu da havayı minik patlama sesleriyle doldurdu.

"Ben... Ben..." İsteddiği gibi kelimeleri çıkaramıyordu. Hissettiği yoğunluk kafasına girmiş, kafasını karıştırmış, vücudunu öldürüyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Ismena, çılgın bir fırtına gibi yaklaşan orgazmını hissedebiliyordu.

Tanrım, bu çok fazla. Fazlasıyla fazla.

Ezici hislere karşı yalvarırcasına onun adını tekrar tekrar ağlayarak söyledi, orgazmı hızlı ve sert dalgalar halinde ona ulaşırken elleri çılgınca onun başını itti. Çok yakındı.

Ve başlangıçta onun, kaldırabileceğinden fazlasını vereceğinden endişelenmekte haklıydı.

"Wolf-a-raineeeeeeeee...!" diye yalvardı.

"Hmmm..." diye mırıldandı, hoş bir şekilde. Durmadı. Ona mola vermedi.

Onu çok fazla zevk alıyordu, bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. İnliyordu, hırlıyordu ve gözleri tamamen zevkten kapalıydı, onu yalayıp yiyordu.

Mırıldanması, klitorisinden vücuduna titreşimler geçirdi ve tüm vücudunu salladı. Dudakları aşırı duyarlı nubunu kapladı ve açgözlülükle emdi. Aynı zamanda onu ısırdı.

Orgazm, bir kasırğa gibi ona çarptı. Ismena başını geriye attı ve vücudu milyonlarca parçaya ayrılırken onun adını haykırdı. Ellerinin artık kendi iradesi vardı ve onun başını itiyor, onu sıkıca tutan güçlü ellerini çekiyorlardı.

Kızıl saçlı adam, kızın titrek bacaklarının arasında sabit kaldı, orgazmının her damlasını açgözlülükle içti, elleri hala kızın bacaklarını istediği gibi genişçe ayırıyordu. Kızın orgazmı olsa bile, adam pes etmedi.

"Anneeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee
eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

"Anne" diye bağırması, Wolfaraine'in ağzı meşgul olmasaydı onu çok güldürürdü, ama yanaklarının eğlenceli bir gülümsemeye dönüşmesini engelleyemedi. Kadını bambaşka biriydi.

"Lütfen, lütfen, lütfen, Wolfe lütfen," diye yalvardı, yalvardı ve yalvardı, onun zorladığı aşırı duyumların etkisiyle aklını kaybetmişti. "Anneeeeeeeeeeeeeeeeeee....!!"

Birkaç saniye sonra, Wolfaraine, anlamsız ve düzensiz kelimeler söylemeye başladığında, yeterince katlandığını düşündü. Kadını neredeyse dilbilgisi kurallarına uymayan kelimelerle konuşuyordu.

Ağzı, onu dikleştirmeden önce 'pop' sesiyle aşırı duyarlı etini bıraktı. "İşte, işte, o kadar da zor değildi, değil mi?"

O bıraktıktan hemen sonra bacaklarını birleştirdi, sıkıca sıktı, titremeler hala vücutunu sarsıyordu. O kadar hızlı nefes alıyordu ki, astım krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Wolfaraine gülümsedi, çünkü onun cenneti ile işi bitmemişti. Onun üzerine yükseldi, penisi ön sıvıyı yalıyordu, penisi kırmızı ve öfkeli görünüyordu, onun içine girmeye hazırdı. Boşalması uzun sürmeyecekti.

Ellerini tekrar dizlerine koyduğunda ellerinin titrediğini fark etti, küçük bir itiraz sesi dudaklarından çıktı, sonra kendini bıraktı, uyluk kaslarını gevşeterek onun bacaklarını istediği gibi kolayca ayırmasına izin verdi.

Adam bacaklarını omuzlarına attığında, onu neredeyse ikiye katlayarak, kendini onun içine sonuna kadar gömdüğünde, kadın iç geçirdi. Adamın kalın penisinin onu gerdiği hissi ilk başta rahatsız ediciydi ama acı verici değildi.

Kısa süre sonra, onu kemiksiz bir bez bebek gibi kullanarak, ağır ve mükemmel vücuduyla üstüne çıkıp ona sertçe girmeye başladı. Başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olan kadın, onun istediği her şeyi yapmasına izin verdi.

Yüzü onu büyüledi. Büyük, kaslı vücudu onu yatağa yapıştırdı, başı zevkten geriye atılmış, ağzı gevşemişti. Onun vücuduna girerek dünyadaki tüm zevkleri yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Çok geçmeden yüksek bir iniltiyle boşaldı ve onu iterek terk etti, onu yalnız ve boşlukta bıraktı, ama tamamen tatmin olmuştu.

Orgazm tüm vücudunu sarsarken, Wolfaraine köşede durmuş, son damlasını da boşaltmak için kendini okşuyordu. Kendini tekrar kontrol altına alabilmesi birkaç dakika sürdü.

"Peki, ikinci raunda ne dersin..." Başını yatağa doğru çevirdiğinde sözleri kesildi. Ismena bir bebek gibi uyuyordu, bu yüzden yüzünde bir gülümseme belirdi.

BÖLÜM 10. KASSANDRA'NIN İNCİNMESİ VE ALFA KRALININ İYİ RUH HALİ.

Gece her zamanki gibi güzeldi. Alphose, Sandra ile birlikte yavaş adımlarla yürüyordu, birbirlerine o kadar yakındılar ki neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı.

Akşam yemeğini yedikten sonra, gecenin güzelliğinin tadını çıkarmak için uçurumun kenarında durdular. Cassandra buna bayıldı, diye düşündü Alphose gülümseyerek. Elleriyle ağzını kapatmış ve sesi yankılandığında coşkuyla tekrar tekrar çığlık atmıştı.

"Neden gülümsüyorsun?"

Sesi onu düşüncelerinden kopardı ve gözleri ona takıldı. "Sadece bu gecenin çok güzel olduğunu hissediyorum." dedi.

"Ben de öyle hissediyorum." Yanakları gülümsemeyle genişledi. "Komik olan, bizim dünyamızda geceyi hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"İnsan dünyasına birçok kez gittim. Naturiah, senin dünyandan daha güzel gecelere sahip." Alphose kendini beğenmiş bir şekilde söyledi.

Kassandra burun kıvrıdı, "Öyle düşünürsün, değil mi?"

Alphose'un evine vardıklarında hafif şakalaşmalar ve küçük sohbetler devam etti. Sandra, o ve puma Alfa hala arkadaşlık bağlarını kurarken buraya defalarca gelmişti, ama bu yer onu her zaman nefesini kesmeye devam ediyordu.

Alfa Kral'ın kalesi dışında, onun evi Naturiah'ı gezdiği süre boyunca gördüğü en güzel yerdı. Çok fazla klan veya ev ziyaret etmiş değildi, ama yeterince görmüştü. Bu evlerin çoğu

Dışarıdan pek bir şey ifade etmiyor gibi görünebilir, ama içleri her zaman onu hayrete düşürürdü.

Alphose'un evinin dışı, onu dış dünyadan ayıran devasa kapılardan başlayarak, içi kadar güzeldi. İçeri girdiklerinde, gözleri sıvalı taş duvarlardan, dar aralıklı pencerelerden ve taş levhalar ve fayanslardan oluşan geniş bir salon olan ana odayı süzdü.

Şömine, tam karşısındaki duvarda güzel bir şekilde yerleştirilmişti ve odayı ısıtmaya başlamıştı. Sandra memnuniyetle şöminenin yanına oturdu, Alphose ise alfa'larını gördükleri anda yanlarına gelen birkaç muhafızına seslendi.

Bir düşünce zihnini karıştırdı. Sandra, bu düşünceyi kafasından atmak için zihinsel olarak başını salladı, çünkü bu, bu gece defalarca aklından geçen düşüncenin aynısıydı.

Bu çok saçma, Kassandra. Kesinlikle öyle değil. Aklın sana oyun oynuyor...

"Neye bu kadar yoğun düşünüyorsun?" Tanıdık sesi sessiz oturma odasını doldurdu.

Sandra başını salladı ve o yanına yaklaşıp yanına oturması için yer açarken, çift kişilik koltukta yerini ayarladı. O da tam olarak bunu yaptı.

"Evin çok güzel." Gözleri doğu penceresinin yanında asılı olan güzel sanat eserine odaklanarak içtenlikle nefes aldı.

"Teşekkür ederim," Pride sesine gurur katarak, "Burayı seviyor musun?"

"Buradaki her şeyi seviyorum. Manzarayı, sanat eserlerini, tasarımı, yapıyı. Buraya fotoğraf makinemle gelmediğim için pişman olduğum sayısız anlardan biri. Şimdi deli gibi fotoğraf çekiyor olurdum..." Pişmanlıkla iç geçirdi.

Alphose güldü, "Burayı sevdiğine sevindim. Bir şey yemek ister misin? Missy'ye hazırlatayım..."

"Bir şeyler yemek mi? Az önce akşam yemeği yedik. Doydum." Ona dönerek gülümsedi, "Zaten şişmanım. Bana böyle yemek yedirirsen balina gibi şişmanlayacağım."

O da sanki komik bir şey söylemiş gibi gerçekten güldü. Sandra, onun karnını tutarak gülmesini görünce bir an için şaşkına döndü. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Tanrı aşkına, bu adam nefes kesici derecede yakışıklı.

"Sen çok güzelsin, Kassandra. Sen şişman değilsin, sadece çok zayıf kadınlara göre biraz daha fazla etin var, yani sen hala zayıfsın... sadece biraz daha etli." Gülümsedi, "Şişmanlık umurumda değil, tatlım. Aslında, dikkat et, sana o kadar çok yemek yediririm ki, gerçekten şişman olursun. Bir balina kadar şişman ve aynı zamanda çok, çok güzel."

Sandra'nın karnı titredi, nefesi boğazında takıldı. Sözler değil, onları söyleme şekliydi. Gerçekten, sanki bir gerçeği ifade ediyormuş gibi.

Ve ona "tatlım" demesi, bütün akşam boyunca mücadele ettiği uyarılmayı doruğa çıkardı. Dürtüsel olarak, aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Ama geri çekilmeye çalıştığında, adamın elleri onu sardı, kendine çekti ve öpücüğü ele geçirdi. Dudakları onun dudaklarını süpürdü, teslim olana kadar alt dudağını yaladı ve dili dudaklarının arasından içeri girdi.

Alphose, öpücüğü nazik ve masum tutmak niyetindeydi, ama öpücüğünün tatlılığını tatmak, bu niyeti kalbinden bir tüfekle vurdu. Onu derinlemesine öptü, nefesinin kesildiğini ve başını yaklaştırmak için boynuna elini doladığını duydu.

Dili onun diliyle dans etti. Kız, susamış bir kadının coşkusuyla önce alt dudağını, sonra üst dudağını emdiğinde, Alphose'un ağzından bir homurtu çıktı. Alphose'un pantolonunda bir kaya gibi sertleşmiş, heyecanı hızlı ve kör ediciydi.

Bu yüzden kendini öpüşmeyi bırakmaya zorladı. Sakin olmalısın Alphose. Onu o kadar çok istiyorsun ki, o yaklaştığında aklını kaçıırıyorsun ve sakın olman gerektiğini unutuyorsun!

Kendini azarlamak da yardımcı oldu. Alınlarını birbirine bastırdı, onun düzensiz nefesini dinledi. Sonra, onun nefesini kesen bir soru sordu.

"Ben senin eşin miyim, Alphose?" Yumuşak bir sesle sorulmuştu, ama etkisi hiç de yumuşak değildi.

Alphose ona bir şey söylemeden önce emin olmak istemişti, bu yüzden ondan saklamıştı. Şimdi ise suçluluk duygusu hissediyordu.

Sandra bu bakışı gördü ve ondan uzaklaştı. Bütün akşam boyunca zihnini meşgul eden düşünce, Alphose'un onu düşüncesizce öperek düşünmesini engellediği için sonunda ağzından çıkmıştı.

Alphose'un gülmeye başlayacağını ya da sorunun ne kadar saçma olduğunu gösteren herhangi bir tepki vereceğini bekliyordu. Ama yüzündeki suçluluk ifadesini hiç beklemiyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben... senin eşin miyim?" Bu sefer, gözlerini onun gözlerine dikerek bilinçli bir şekilde tekrar etti.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Onun sessizliği, sorusunu doğruladı, ama aynı zamanda canını yaktı. Çok acıttı.

Sessiz çünkü sen onun eşisin ve bundan hoşlanmıyor. Bu yüzden sana hiç söylemedi ve sen buraya geldiğinden beri altı hafta boyunca bu konuda hiçbir şey yapmadı. Sensin ve o bu gerçeği nefret ediyor. Dışarıda o kadar zayıf, güzel kadınlar varken, neden sen olmak zorundasın? Sen onun eşisin, o bunu biliyor, ama bundan hoşlanmıyor.

Sandra sandalyeden fırladı, gözlerini sıkıca kapatarak o düşünceleri ait oldukları yere, derinliklere itmeye çalıştı. Gözleri yaşardı, ama tekrar sertçe gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını zorla geri çekti. Hayatta ağlamayacaktı. Burada, onun önünde değil.

Uzaklaşmaya başladı, ama o tam önünde duruyordu. "Kassandra, lütfen bekle..."

"Beni takip etme, lütfen, Alphose. Ben sadece..." Sesi çatladı ve bunun için neredeyse kendinden nefret etti. Burada ağlamayacaksın, lanet olsun! Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi, "Sadece yalnız kalmak istiyorum. Lütfen."

Onun cevap vermesini beklemedi, bunun yerine evden fırlayarak çıktı. Neyse ki, onu takip etmedi.

Sandra, Eline'in evine döndüğünde, kalbi çok ağırlaşmıştı ve lanet olası gözyaşları yine akmaya başlamıştı.

"Sandy? Her şey yolunda mı?"

Eline'in sesini duyunca şaşırdı. Ismena'nın sınırı geçmesine yardım etmesi gerekmiyor muydu, nöbetçi burada ne arıyordu?

"Alfa Kral yolculuğumuzu kesintiye uğrattı. Ismena'yı kuleye geri götürdü." Eline, sorulmamış soruları cevaplayarak, küstahça gülümsedi.

"Harika." Sandra, yatak odasına, aslında Ismena'nın yatak odasına gidip kapıyı kilitlemek için tek söyleyebildiği buydu.

Yatağa atlayarak, piç kurusu gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Ismena uyanmış, kendini yepyeni hissediyordu. Uzun zamandır ilk kez, yeni bir güne uyanırken gülümsüyordu. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştı, bu çok ferahlatıcıydı.

Banyoya girdiğinde gülümsemesi daha da genişledi, çünkü birinin onun için banyoyu hazırladığını ve tazelenmesi için ihtiyaç duyduğu her şeyin hazır olduğunu gördü.

"Oh, Mirian, sen benim canım." Diş fırçasını alıp temizlenmeye başlarken coşkuyla nefes aldı.

Birkaç dakika sonra, uyandığında hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Sonra Wolfaraine'i aramaya gitti.

Onu yemek odasında buldu ama yemek yemiyordu, bunun yerine yüzüne bir tür dergi gibi görünen bir şeyi tutuyordu ve onun varlığını hissettiğinde ellerini indirdi. Onu hiç bu kadar rahat görmemişti.

Ona "günaydın" demek üzereyken, Wolfaraine dramatik bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Ona en iyi "günaydın"ın nasıl söylendiğini hatırlayan Mirian'ın yüzü kızardı ve yanakları hoş bir pembe renge büründü.

Ona doğru yürürken, dergiyi önündeki masaya bıraktı ve onun yapacağı şey için daha fazla yer açtı. Ismena bacaklarını onun

kucağına oturdu ve kollarını onun boynuna doladı, ama onu öpmek yerine dudaklarını ona uzattı.

Wolfaraine onun sunduğunu kabul etti. Elini onun boynuna dolayarak onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarını onun dudaklarına kapattı. Onun ağzını adeta talan etti, nefes nefese kalana kadar onu öptü ve sonra hafifçe geri çekildi.

"Günaydın, Wolfe." dedi, gözleri onun dudaklarına indirilmişti.

"Günaydın, Ena. İyi uyudun mu diye sorardım, ama bu çıkarıcı bir soru olurdu, çünkü ne kadar iyi uyuduğunu gördüm." dedi. Bu sözleri onu daha da kızarttı.

"Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum..." diye başladı.

"Ama ben biliyorum." Gözlerinde eğlenceli bir ışıltı belirdi, "Sen 'anne' diye bağırdıktan hemen sonraydı. İki kez."

"Aman Tanrım! Dur...!" O, şakacı bir şekilde onun koluna vurdu, sonra utanç ve dehşetini gizlemek için yüzünü onun boynuna gömdü. "Annemle asla... böyle bir şeye karışmazdım!"

"Oh, ama yaptın. Anneni birden fazla kez çağırdığını duydum..." "Kes şunu, benimle dalga geçiyorsun!"

"Zavallı kadın bir dizi öksürükle çağırıyor hissetmiştir eminim. O saatte kim onun adını çağırıyor diye merak edecektir..."

"Wooololfaraaaaaine..." Acınacak bir şekilde inledi, o kadar utanmıştı ki boynu da yüzü kadar kızarmıştı.

Adam derin bir kahkaha attı ve ona acımaya karar verdi. "Tamam, susacağım."

Kadın rahat bir nefes aldı.

Ama sonra, sesini daha da alçaltıp kulağına fısıldadı, "Çok güzel kokuyorsun. Seni bu masaya yatırıp kahvaltı olarak yemek istiyorum. Dün gece yaptığım gibi. Belki daha fazlasını..."

Kızın nefesinin kesildiğini duydu, kızın uylukları onun kucağını sıktı ve kızın ıslaklığının en ufak kokusu bile onun burun deliklerini genişletti.

Bir gürültü, dikkatini ondan, yemek odasına yeni giren kişiye çekti. Baş Muhafız Rodarh'ın gözleri, ona bakarken neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar büyüdü.

"Ana tanrıça, çok üzgünüm, Alfa Kral, çok üzgünüm! Mahremiyetinizi bozmak istemedim, hizmetçiniz bana bu yönü gösterdi, ama sizin burada olacağınızı söylemedi..."

"Sorun değil, Baş Nöbetçi. İstedğim dosyaları getirdin mi?" Wolfaraine onu sakinleştirdi. Fil nöbetçisinin sözlerini aceleyle söylemesi ve yüzündeki dehşet dolu ifade, yaşlı adamın damarlarının patlamasına neden olabilirdi.

"Dosya mı?" Kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. "Oh, oh, tabii ki, getirdim." Eğilip dosyaları aldı ve titreyerek düzenledi.

"Sorun yok, Baş Nöbetçi Rodarh. Lütfen masanın üzerine koy, sonra bakarım. Umarım sorun olmaz?"

"Elbette öyle. İstedğin kadar zaman al, Alfa Kral."

"Öyle yapacağım. Onaries nasıl?" diye sordu, Fil klanının alfa liderini kastederek.

"İşi çok iyi gidiyor. İnsan dünyasında yaptığımız son tahliye çok iyi geçti, changelinglerimiz çok iyi iş çıkarıyorlar."

"Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkürler, Rodarh. Artık gidebilirsin." Wolfaraine ona küçük bir gülümseme attı.

Rodarh'ın şoku zar zor gizlenebiliyordu. Alfa Kral'ın eşi kucağında oturmuş, yüzünü boynuna saklamış olduğu için değil, erkeğin dramatik ruh hali değişikliği yüzünden.

Daha dün, Alfa Kral toplantıda ona ve konseye attığı ölümcül bakışlarla onu neredeyse ateşe verecekti. Ama bugün, erkeğin yüzünde samimi bir gülümseme vardı ve hatta yaramazlıklara karşı sabırlı davranıyor, hatta aynı anda 'teşekkür ederim' diyordu!

Gerekenden daha uzun süre kalmış olmalıydı, çünkü Alfa Kral ona o sabırlı bakışı tekrar sordu, "Başka bir şey var mı, Sentinel

Sentinel?"

Bu, Rodarh'ı şoktan uyandırdı. Dosyaları olabildiğince çabuk masanın üzerine bıraktı, bir dizi "hayır, hayır, hayır" diye mırıldandıktan sonra hafifçe eğilip odadan hızla çıktı.

Dışarıda nihayet rahatça nefes alabildi. İki haftadır ilk kez vücudundaki tüm gerginlik kayboldu. Kralın ölümcül ruh halinin eşiyle olan sorunlarıyla bir ilgisi olduğunu biliyordu, ama puma Alfa bunu söylediğinde suskunlaşmış, Ratinus ise o sıçan piç kurusu, onun uydurduğunu açıkça söylemişti.

"Kadınlar olmasa ne yapardık?" diye mırıldandı Rodarh, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uzaklaşırken. Diğer Alfa konsey liderlerine bir mesaj gönderecek, böylece konsey toplantılarında son iki haftadır üzerinde yürüdükleri yumurta kabuklarını bir kenara bırakabilecekler, çünkü her şey yeniden yoluna girmişti.

Tabii, Ratinus hariç herkese söyleyecekti. Sıçan Alpha, bir sonraki konsey toplantısında Alpha Kralının dikkatini çekmeyi hayal ettiğinde mini kalp krizi geçirmeye devam etsin.

Rodarh, klanına dönerken mutlu bir şekilde ısıklık çalıyordu.

"Nalaila nasıl?" Ismena sonunda bütün gün onu rahatsız eden soruyu sormaya cesaret buldu.

Akşamın erken saatleriydi, Wolfaraine ile çam ormanında yürüyüş yapıyordu. O, tüm öğleden sonrasını nöbetçileriyle geçirmiş, her türlü dövüş hareketini çalışmıştı; karate, silah atışı, ok atışı, kılıç dövüşü, tekvando ve daha önce hiç duymadığı diğer türler. İlk başta, onu işine bırakmak istemişti ama o, isterse kalmasını söylemişti.

Böylece, bütün öğleden sonrasını bir köşede oturup onu izleyerek geçirdi, hayranlık ve şaşkınlık arasında gidip geldi. O kadar iri bir erkek için, adamın ayakları korkutucu derecede hafifti. Hem çok iyi bir dövüşçü hem de çok iyi bir öğretmendi.

Bütün gün Nalaila hakkında soru sormayı düşündü, ama onun ne kadar iyi bir ruh hali içinde olduğunu görünce, bunu yapamadı. Ancak, antrenmandan sonra, Ismena artık bilmediğini saklayamadı.

Beklendiği gibi, yüzündeki küçük gülümseme kayboldu ve tanıdık bir hüznün ifadesi yüzüne yayıldı. Bir an için, onun cevap vermeyeceğini düşündü, ama o onu şaşırttı.

"O aynı. Onu yürüyüşe çıkarmama izin vermedi." Bu, Ismena'yı üzdü. "Denedin mi...?"

"Evet, denedim. Sen kuleden ayrıldıktan sonra iki kez. Yemeğini de iyi yemiyor."

Ismena'nın son ziyaretinde Nalaila'ya ulaşabileceğine dair tüm umutları içinde öldü. "Çok üzgünüm, Wolfe."

Derin bir nefes alan Wolfe, başka yere bakarak, "Yarın akşam Reptile Klanından döndüğümde, yapılması gerekeni yapacağım." dedi.

Sadece bunu duymak bile Ismena'nın kalbini ağırlaştırdı. Yapılması gereken şey, kız kardeşini kendi iradesi dışında zorla dışarı çıkarmak olacaktı. Bunun onu öldüreceğini biliyordu, ama yine de yapacaktı, çünkü ne olursa olsun küçük kız kardeşinin hayatta kalmasını istiyordu.

"Onu zorla dışarı çıkaramazsın, Wolfe." Parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirerek yalvardı.

"Onun ölmesine izin vermeyeceğim." diye yanıtladı kararlı bir şekilde. "Alfa Degar ile konuşmam gerek, kapıdan girdiğini kokusundan alıyorum."

Nazikçe elini kız kardeşinin elinden çekip uzaklaştı. İyi ruh hali, sanki hiç olmamış gibi bir anda yok oldu.

İlk kez gerçekten rahatlamış, hatta mutlu görünüyordu. Planını gerçekleştirirse, Ismena onun yine eskisi gibi öfke ve suçluluk duygusuyla dolu, üzgün ve yalnız bir erkek haline döneceğinden emindi.

Hayır, oturup onun kendine bunu yapmasını izlemeyeceğim.

Onun ayrılışını izlerken, Ismena yüksek sesle kararını verdi. Böyle bir intihar görevine gitme kararını.

"Bu gece Reptile Klanı'na gittiğinde, Nalaila'yı yürüyüşe çıkarmaya çalışacağım." Omurgasına yayılan korkuyu görmezden gelmeye çalışarak, ikna olmuş bir şekilde yüksek sesle söyledi.

BÖLÜM 11. BEYAZ KURTLA YAKIN VE KİŞİSEL.

Ismena, Wolfaraine'i kuleden çıkıp kapılara doğru götürdü. Kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarında davul sesi gibi duyabiliyordu. Kalbi boğazına kadar çıkmıştı, elleri soğuk ve terliydi.

Kapıya vardıklarında, Wolfaraine ona döndü ve gözleri dikkatle onu süzdü. "Korkunu koklayabiliyorum, Ismena. İçimdeki avcı bu kokuyu seviyor olsa da, endişeliyim. Bir sorun mu var?"

Evet, korkuyorum çünkü intihar görevindeyim! Sen gittiğinde, aslanın inine doğru yürüyeceğim ve yüzde doksan dokuz ihtimalle yutulmamayı umacağım! Lütfen gitme! Burada kalman beni deli halimden kurtaracak, lütfen gitme!

Tabii ki, bunların hiçbirini söylemedi, bunun yerine yüzüne bir gülümseme yaptırdı. "Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Kendi türünü istediği zaman ve istediği şekilde öldürmenin normal olduğunu düşünen bir psikopatı kovalıyorsun. Tehlikede olman beni endişelendiriyor."

Sanki çok komik bir şey söylemiş gibi yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ben iyiyim Ena, endişelenmene gerek yok. Sadece bu kişiyi bulmam ve ona son vermem gerekiyor. Kim olursa olsun, bana gerçekten zarar verecek gücü yok."

"Onun hakkında bir şey bulduğunu söylemiştin, değil mi?"

O başını salladı, "Küçük bir şey ama yine de bir şey. Zaten alfa adamlarımdan biri onu araştırıyor. Sadece klanındaki son kurbanı için cenaze törenini yapmamız gerekiyor. Tören bittiğinde, geri dönüp bir kez daha kontrol edeceğim, belki gözden kaçan bir şey vardır. Sabah döneceğim."

"Tamam, tamam, anlıyorum. Lütfen dikkatli ol." Diye fısıldadı, kendini tutamadan.

"Sen de dikkatli ol. Bu katilin kim olduğunu kimse bilmiyor ve o bulunana kadar Naturiah'daki herkes dikkatli olmalı." Elini yanağına koydu, yumuşakça okşayarak emretti, "Başın belaya girerse benim adımları haykır, duydun mu?"

Sesi yumuşak olmasına rağmen, çok ikna ediciydi. Ismena başını sallarken, gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Tamam."

"Adımı bağır, bin mil uzakta olsam bile koşarak gelirim. Naturiah'ta olduğun sürece seni duyacağım. Ve sana geleceğim." Kararlı bir şekilde söyledi.

Bu gerçeğin ifadesiyle omurgasından bir titreme geçti ve kalbi eridi. Yine başını salladı.

"Tehlikeden de uzak dur. Ben gittikten sonra uyumaya çalış." Sonra alnına bir öpücük kondurdu ve nöbetçileri arkasında, kapıdan dışarı çıktı.

Tehlikeden uzak dur, gerçekten de, diye düşündü Ismena, boğazı korkuyla doldu. Keşke kalbi onu dinleseymi.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Eline, Sandra'nın beşinci kez yüzünü yıkadıktan sonra banyodan çıkmasını endişeyle izlerken, defalarca sorduğu soruyu bir kez daha sordu.

"Hiçbir şey olmuyor," diye homurdandı Sandra, onu geçip mutfığa doğru ilerledi. Eline hemen arkasından onu takip etti, "Bunu yüzüne söyle, insan, çünkü ağlamaktan kızarmış ve şişmiş görünüyor."

"Herkesin ara sıra ağlamaya hakkı vardır, Eline. Ağlamanın bir sakıncası yok."

Puma kadın bir an için bunu düşündü. "Sanırım haklısın. Ama bu senin durumun değil canım, çünkü o yatak odasında ağlarken Alfa'ya kaç kez küfrettiğini sayabilirim."

"Duydun, değil mi?" Sandra derin bir nefes aldı, "Sana ve sevgili şeytan en iyi arkadaşım Ismena'ya küfür etmek istedim, ama kendimi tuttum."

"Gerçekten mi? Ne yaptık?" Eline gözlerini genişleterek sordu.

"Unut gitsin, Eline. Ben de unutmaya çalışıyorum. Sorun yok."

"Alfa'ma kızgınsan sorun var. Ne yaptı?"

"Ona kızgındım. Şimdi, sanırım bununla barışmaya çalışıyorum," dedi, havuçları iyice yıkadıktan sonra küçük parçalar halinde kesmeye başladı, "Benim femme fatale falan olmadığımı anlıyorum, ama bana bunu söyleyecek kadar bana saygı duyacağınızı düşünürdüm..."

"Ne hakkında?" Eline, onun ikilemini anlamaya çalışarak araya girdi.

"Onun eşi olduğumu! Onun eşi olduğumu, Eline!" diye bağırdı ve gözleri fal taşı gibi açılmış olan Eline'e döndü. "Kimse benim senin Alfana eş olduğumu bilmeye layık olduğumu düşünmedi, onun reddettiği eşi olsam bile, bunu bilmeye hakkım var."

"Onun reddettiği eşi mi?" Eline, endişeyle çığlık attı.

Sandra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi öncekinden daha sakin geliyordu. "Aramızda neden bu çılgın kimya var, neden birkaç kez benimle vakit geçirmek istiyor, sonra da geri kalan zamanlarda benden kaçınıyor diye merak ediyordum. Sonunda her şey anlam kazandı; Mena'nın onunla tanıştıktan hemen sonra beni Naturiah'a kadar takip etmemi istemesinin nedeni. Ayrıca, Mena bizim dünyamıza geri dönerken benim Naturiah'ta kalmamda ısrar etmesinin nedeni de bu."

Başını sallayarak döndü, bıçağını aldı ve bu sefer öncekinden daha sert bir şekilde havuçları kesmeye devam etti. "Beni eşi olarak istemese bile, benim de kendim için karar verme hakkım vardı, beni hayat arkadaşı olarak istemeyen bir adamla burada kalmak mı, yoksa kendi dünyama geri dönmek mi?"

"Seni onun... Tanrım, Sandra, lütfen, mesele bu değil. Hiç de düşündüğün gibi değil!"

"Kassandra," Derin, tanıdık bir ses mutfağın kapısından geldi.

Sandra ve Eline, Alphose'un sesini duyunca konuşmayı kestiler. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü o her şeyi duymuştu. Her şey yüzünden okunuyordu, diye düşündü Sandra ona bakarken.

Onun muhteşem görüntüsü karnını karıştırdı ve bu da onu tekrar ağlamaya itti. Onu istemeyen bir adama inanılmaz derecede çekici bulması, onun korkunç şansıydı.

"Lütfen git, Alphose. Seninle konuşmak istemiyorum." Sesinin içindeki titremeyi ele vermediği için minnettar olarak alaycı bir şekilde söyledi.

"Ben... şey... Sabah yapamadığım bazı işleri halledeceğim." Eline, bahane uydurarak mutfaktan çıkmaya başladı bile.

Sandra hızla döndü, "Eline, beni onunla yalnız bırakma..." diye bağırdı ama kapının açılıp kapanma sesinden Eline'in evden çıktığı anlaşıldığı için ağzını kapattı.

Böylece, ilgilenmesi gereken sebzelere geri döndü. Onu görmezden gelmesi en iyisiydi. Kim bilir? Belki ona bir iyilik yapar ve onu rahat bırakırdı.

Ardından gelen ağır sessizlikte iğne düşse duyulurdu.

Sonra Alphose'un sesi havayı doldurdu, "Hayatım boyunca hep bir eş istedim. Kaderimde olan kadını bulmak istiyorum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum... Hayatımı onunla paylaşmak istiyorum ve onun hayatını da paylaşmak istiyorum."

"Seninle ilk tanıştığımda aklımdan geçen ilk düşünce, senin şimdiye kadar gördüğüm en çekici kadın olduğundu. O kadar güzeldin ki, büyülenmiştim." Bir duraklama. "Ve sonra, hayatımda ilk kez, bir kadınla ilgilenmeye başladım. Bu, senin benim hayat arkadaşım olduğun anlamına geliyordu. O anda, dünyadaki en mutlu, en şanslı erkek bendim."

Sandra dönüp ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı, ama yüzünde şokun izleri belirgindi.

Sonra yüzünde bir hüznün belirdi, "Ama sonra sana yaklaştım ve bir şeyin eksik olduğunu fark ettim. Potansiyel bir eşin kokusu yoktu, Alfa'nın potansiyel eşinin kokusundan bahsetmiyorum bile. Acı çektim." Gözlerini kaçırdı, "Hala da acı çekiyorum."

belki koku oradaydı ama... maskelenmişti. Gömülmüştü. Naturiah'ta ve benimle zaman geçirirsen, ortaya çıkacağını düşündüm. Umut ediyordum..."

"Peki şimdi? Şimdi ne olacak?" Sandra, sesinde umudu saklayamadan fısıldadı. Onu ilk gördüğü gün ona aşık olmuştu ve onun eşi olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Adam başını salladı, üzüntüsü her yerinden sızıyordu. "Hiçbir şey değişmedi, Cassandra."

Kalbi kırıldı. "Ama bir aydan fazla oldu...!"

"Öyle. Senden saklamadım çünkü seni istemediğimden değil, sadece bu... belirsizlik yüzünden söylemedim. Benim eşim olmayabilirsin ve bu bilgi canımı yaksa da, zamanı geldiğinde ve senin benim değil Josiah'ın eşi olduğun ortaya çıkarsa, bunu kabul etmek zorundayım."

"Josiah mı? İkiz kardeşinden mi bahsediyorsun?" Sandra'nın gözleri dayanılmaz derecede büyüdü. Alphose ona ikizi olduğunu söylemişti, ama o ısrar etmesine rağmen ikizi hakkında başka hiçbir ayrıntı vermemişti. Bunun hassas bir konu olduğunu fark etmiş ve onun için uygun olduğu zaman söyleyeceğini bilerek bu konuyu kapatmaya karar vermişti.

Alphose bir kez başını salladı. "Bu, pumanın sana neden tepki gösterdiğini ve benimle bu kadar zaman geçirmene rağmen neden benim kokumu almadığını açıklıyor. Ben... seni önemsiyorum Cassandra, bu yüzden her gün seninle birlikte olmak istesem de senden uzak duruyorum. Bu... acı veriyor. Senin benim olmayabileceğini bilmek."

Boğazından bir hıçkırık kaçtı, sonra aralarındaki mesafeyi kapatıp onu göğsüne sarıldı. Kollarını ona doladı, onun onu sıkıdığı kadar sıkı sarıldı.

"Ben de senin olmak istiyorum, Alphose," itiraf etti, "Bunu o kadar çok istiyorum ki, beni reddettiğini düşündüğümde canım yandı. Şimdi her şeyi biliyorum, çok daha iyi hissediyorum... hala canım yanıyor ama farklı bir şekilde. Senin olmanı istiyorum."

"Ben de senin olmayı istiyorum, Cassandra." diye inledi ve boğazını yumuşakça öptü. "Ben de senin olmayı istiyorum."

Wolfaraine ayrıldıktan bir saat sonra, Ismena Nalaila'nın yatak odasına giden koridordan sessizce geçti, parmakları hizmetçinin çekmecesinden çaldığı anahtarları sıkıca kavıyordu. Kalbi çarpıyordu, gözleri tabak gibi açılmış, etrafta kimse olmadığından emin olmak için her yere bakıyordu.

Ön kapıya vardığında, Alphose'un kullandığını gördüğü anahtarları dikkatlice seçti ve işe koyuldu. Birkaç dakika sonra, çorak zindan odasının içinde uyuyan beyaz kurdu izliyordu.

Ancak kurt, artık yalnız olmadığını fark etmiş gibi uyanmaya başladı.

Ismena donakaldı. Kurtla arasında hala yeterli bir mesafe vardı, ama kurt büyük, tüylü vücudunu yerden kaldırıp, sanki uykudan tamamen uyanmak istercesine birkaç kez salladığında, kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonra sarı gözleri doğrudan ona baktı.

Korkmayı bırak, onlar korkuyu koklayabilirler, Ismena! Seni geçen sefer sevdi, şimdi bu kadar korkmana gerek yok.

Ismena onu cesaretlendirmeye çalışan sese neredeyse burun kıvırdı. Evet, tabii. On sekiz yıldan fazla bir süredir hayvan formunda olan, kendi türünün kendisine zarar verdiği, hayatını mahvettiği ve onu deliliğin sınırında yürüttüğü için son derece öfkeli bir kadının karşısında duruyordu. Bu kadar korkmana gerek yok, beyaz kışım.

Kurtun ona öfkeyle baktığını söylemeye gerek bile yok.

Boğazını temizledi, "Uhhh... Merhaba? Tekrar karşılaştık."

Kurt düşük bir sesle havladı ve dişlerini gösterdi. Ismena içgüdüsel olarak bir adım geri attı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum, sebebi ne olursa olsun çok üzgünüm."

Kurt sadece ona baktı. Kendini zorlayarak devam etti, "Böyle alanına izinsiz girdiğim için gerçekten üzgünüm, bunu yapmaya hakkım olmadığını biliyorum. Ama, k-k-kardeşin konsey işlerini halletmek ve çok kötü bir adamı yakalamak için az önce ayrıldı... bu yüzden, bunu yapmak için tek fırsatımın bu olduğunu biliyorum ve i-i-bu yüzden buradayım."

Ismena, Tanrı aşkına, sözlerini aceleye getirip takılmayı bırak! Sinirlerini kontrol et!

Kendini zihinsel olarak azarladıktan sonra derin bir nefes aldı ve devam etti, "Seni öyle terk ettiğim için çok üzgünüm, niyetim bu değildi, ama bir şey oldu ve kuleden ayrılmak zorunda kaldım. Çok üzücü bir olaydı ve... babamı kaybettim." Sesi titredi, "Hiç de kolay olmadı."

Kendini sakinleştirmek için bir kez daha derin bir nefes aldı ve gözleri, tıpkı kardeşininkiler gibi, kurtun güzel kehribar rengi gözleriyle buluştu.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum," diye patladı, "Benimle gelmek ister misin?"

Kurt, onu bir örnek gibi inceledi. Artık hırlamıyor ya da dişlerini göstermiyordu, bu yüzden Ismena bunu bir artı olarak değerlendirdi.

Hiç sahip olmadığını düşündüğü tüm cesaretini toplayarak, bir adım yaklaştı. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. Kurt'u dünyanın geri kalanından ayıran ağır barikatlara doğru yürümeye başladı.

"Kardeşin bunu yaptığını öğrenirse bana çok kızacak. Benim burada olduğumu bilmiyor. Artık daha fazla uzak kalamazdım... onun seçeceği tek seçeneği bildiğim için. Lütfen benimle dışarı çık, Nalaila." Ismena, kurtun arkasındaki kapalı pencereye baktı. "Sana bu dünyanın, senin dünyanın, son gördüğünden bu yana ne kadar güzelleştiğini göstereyim. Ormanda dolaşalım ve geceleri gölün ne kadar muhteşem olduğunu görelim. Benimle gelir misin...?"

Ismena cesurca elini uzattı, metal parmaklıkların arasından geçirdi ve Kurt'a bir teklif olarak uzattı. "Benimle gelir misin...?"

Kurtun gözleri sonunda Ismena'nın yüzünden ayrıldı ve yüzünün önündeki küçük kollara indi. Uzun saniyeler boyunca, yavaşça, çok yavaşça dakikalarca ona baktı.

İşte bu, Ismena. Sol elini bu şekilde kaybedeceksin ve bunun için kendinden başka kimseyi suçlayamayacaksın...

Kurt bir adım öne çıktı, elinden onu ayıran mesafeyi kapattı, büyük kafasını yavaşça eline indirdi ve ona sürtündü.

Ismena'nın gözleri bu manzarayı görünce yaşlarla doldu. Akşam boyunca kalbinde hissettiği ağırlık kayboldu ve yerine hafiflik geldi.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı saygıyla.

Bu kurt, ona güveniyordu. Bu kırık ama güçlü kadın, ona güveniyordu.

"Çok teşekkür ederim, Nalaila. Sana çok iyi bakacağım, söz veriyorum." Serbest eliyle gözlerindeki yaşları sildi. "Teşekkür ederim."

Bir dakika boyunca Ismena, kurt izin verdiği sürece eliyle kurtun başını ve boynunu okşamaktan başka bir şey yapmadı. Kalbi, tarif edilemez bir sevinçle doluydu.

Sonunda elini çekti, "Şimdi bu parmaklıkları açmalıyım, böylece dışarı çıkabilirsin..." Kurtla konuşmaya devam ederken bunu yapmaya başladı.

Ancak son anahtarı açtığı anda, cesareti sis gibi kayboldu.

Onunla kurt arasındaki son engel ortadan kalktığı anda, korku tekrar boğazına kadar yükseldi. Kurtun çıkması için yer açmak üzere geri adım attı.

İki yıldır ilk kez kurt kafesinden çıktı. Ismena'nın burnunun dibine kadar ilerlemeye devam etti.

Ismena nefesini tutarak kurtun gözlerine baktı ve ona samimiyetini iletmeye çalışırken, kurtun isterse onu öldürmesinin çok da zor olmayacağını fark etti.

Ama sonra kurt burnunu omzuna dayadı ve onu dürttü.

Seni odadan çıkmaya zorluyor, aptal! Beynin bağırdı ve onu korkudan kaynaklanan şoktan çıkardı.

"Oh!" Ismena nefesini tutarak, kurtun onu ittiği yöne, yani zindan odasının kapısına doğru hareket etti.

Ismena kapıyı kapatmaya zahmet etmedi, bunun yerine kurt yanında süzülürken odadan çıktı.

BÖLÜM 12. ÖNGÖRÜLEMEZ: AZX ORMANINDA.

Her şey, önce yüksek sesli bir şaşkınlık çılgılığıyla başlar. Ardından, başka tepkiler gelir.

Ismena, kurtla birlikte kuleden çıkarken bunu gözlemledi. Tamam, bunu yapmadan önce iyi düşünmemiştir. Kesinlikle bu tür bir ilgiyi çekeceğini düşünmemiştir.

Kuledeki tüm canlılar, hizmetkarlar ve nöbetçiler, onun ve beyaz kurdun geçişini izlemek için dışarı çıktılar. Yüzlerindeki şok açıkça belliydi; hizmetkarlar için bu şok çoğunlukla dehşete dönüştü, ancak nöbetçiler için endişe ve ihtiyat arasında değişiyordu.

Onlar geçip kapıya doğru yürürken, yolundan çekildiler. Kapıdan sorumlu nöbetçi, kapıyı açmadan önce tereddüt etti.

Ismena, kurt arkadaşıyla birlikte dışarı çıktı, gerginlikten avuçları terlemişti, elbisesine tekrar sildi ve etrafına bakarak hangi yolu seçeceğini telaşla aradı. Şu anda insanlardan uzak durması kesinlikle işine yarayacaktı, böylece tüm bu olaylar kontrolden çıkmazdı. Aynı zamanda, insanların olduğu bir yere ihtiyacı vardı — en azından, kurt arkadaşı ondan sıkılırsa, onu kurtarabilecek birkaç kişiye.

Hala düşünürken kurt onun önünden ilerledi. Ormana ve ona göstermeye söz verdiği güzel göle giden üçüncü yola doğru yürüyordu.

Ismena tereddüt etti. Bu gece Vahşi Olanlar'la karşılaşma ihtimalleri varsa, bu ormanda olacaktı.

Ama söz sözdür. Sinir sistemine yeterince oksijen sağlamak için derin bir nefes aldı ve kurdu takip etti. Ama önce, onu ve kurdu izlemek için toplanmış küçük

kalabalığın onu ve kurdu izlemek için toplandığını fark etmeden

önce. Gizlilik buraya kadarmış. Bu konuyu hiç düşünmemişti.

Wolfaraine ona çok kızacak. Bunu düşünmek bile vücudunu titretti.

Ayinler gerçekleştirildi. Zavallı küçük çocuk toprağa verildi.

Sıçan Alfa, Sentinel'in ailesinin yanında oturuyordu. Seri katil tarafından acımasızca öldürülen tek oğullarıydı. Anne o kadar acı çekiyordu ki, kocası onu defalarca teselli ederken bütün gece ağlamıştı.

Marta, kırklı yaşlarının başında güzel bir kadındı. Wolfaraine onu geçmişte bir iki kez gördüğünü hatırladı. Kadın her zaman yüzünde bir gülümseme taşırdı. Çocuğunun ölümünden sonra bu gülümseme yok olmuş gibiydi.

Wolfaraine, küçük bir çocuğun hayatını alan ve hala dışarıda serbestçe dolaşan, yakalanmamış bu katil hakkındaki öfkesini bastırmaya çalıştı.

Rat Head Sentinel'in gözlerinde yansıyan kaybın acısını herkes görebiliyordu, ama yaşlı adam, zaten kederin acısını yaşayan karısı için güçlü olmaya çalışıyordu.

Wolfaraine, Alphose ile birlikte çocuğun mezarının başında durmuş, aileyi üzüntüyle izliyordu. Sonunda mezardan uzaklaşıp onlara doğru yöneldi.

Törene katılmalarına izin verilen birkaç yas tutan kişi, o geçene kadar yolundan çekildi ve sonunda yas tutan aileye ulaşabildi. Onu gördüklerinde ayağa kalktılar. Yas tutan anne, aceleyle gözlerinden yaşları sildi.

"Alfa Kral," diye fısıldadı, saygıyla başını eğdi. Onun hareketi, Alfalar dışında orada duran herkes tarafından taklit edildi.

"Marta. Bir kez daha, kaybın için üzgün olduğumu söylemek istiyorum." diye inledi.

"Çok teşekkür ederim, Alfa Kral." Kadın tekrar eğildi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Sözlerin asla yeterli olmayacağını biliyorum. Sevgili oğlunu geri getirmeyecekler. Ama yine de sana bunları söylemek istiyorum, Marta. Bu katili yakalamak ve oğlun için adaleti sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Kadın şiddetle başını salladı. "Bunu çok isterim, Alfa Kral. Çok teşekkür ederim... bebeğim Horade'yi huzurlu diyara uğurlamaya geldiğiniz için. Gerçekten minnettarım..." Sesi kesildi. "Çok teşekkür ederim."

Kadının kederi o kadar büyüktü ki, onun dağ aslanını uyandırdı. Wolfaraine, içindeki bir parçanın kıpırdadığını hissetti.

Kadını elinden geldiğince teselli etme ihtiyacına boyun eğdi. Alphose'a dönerek, yanındaki çantayı ona uzattı. Arka cebine elini soktu ve parlak, altın yüzüğü çıkardı.

Yüzüğü görenler, çoğunlukla yakınlarda bulunanlar, hayranlık dolu nefesler aldı. Wolfaraine yüzüğü orta parmağına taktıktan sonra, fare klanının Baş Nöbetçisine baktı.

O onların Alfa Kralı olabilir, ama o bile, eşinin rızası olmadan eşlenmiş bir kadına kasıtlı olarak dokunulmayacağını bilir.

Eşi, sessiz isteğe başını sallayarak yanıt verdi, yüzünde minnettarlık yazıyordu. Tarden, ellili yaşlarının başında bir erkek için her zaman iyi görünüyordu, ama oğlunun ölümünden bu yana, beş yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu.

Wolfaraine nazikçe Marta'ya uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Marta anında kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. Kadın kendini bırakmış gibiydi, hıçkırıklar boğazını parçalarken, kederini serbest bırakıyordu.

Alfa Kral onu kucakladı ve Naturiah'ın kadim geleneklerine göre onu teselli etti. Bir anne ağlayan çocuğunu sallar gibi onu nazikçe salladı ve boynunun çukuruna birkaç yatıştırıcı öpücük kondurdu.

Naturiah'ın eski dilinde onu teselli eden sözler söyledi, kollarıyla onu o değerli anlarda gerçekliğin sertliğinden korudu. Onu sakinleştirirken, yüzük kadının üzüntüsünün çoğunu kendisine aktarıyordu.

Kadının derin kederi göğsünü ağırlaştırdı, ama durmadı. Yüzük, kadının felç edici acısını, parlamaya başlayana kadar emdi, bu da yüzüğün görevini tamamladığını gösteriyordu.

Wolfaraine sonunda kadını yere indirdi ve yüzüğü parmağından çıkarıp cebine koyduğunda, Marta yorgunluktan bitkin düşmüştü ve gözleri ağırlaşmıştı, muhtemelen yas tutmaktan uyuyamadığı için.

"Kadını içeri götür, Tarden. Dinlenmesi gerekiyor." Kadını eşine geri verirken elleri hafifçe titriyordu. Kadından çektiği ezici kederi kontrol etmek ve bastırmak için içinde şiddetli bir savaş veriyordu. Dağ aslanı, kurt ve adam bununla mücadele ediyordu.

"Çok teşekkür ederim," Tarden'ın yüzündeki minnettarlık herkesin görebileceği kadar belirgindi. Adam, karısını kucağına alırken gözlerinde yaşlar vardı, uykulu kadını kollarında sallarken, "Çok teşekkür ederim, Alfa Kral."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Tarden. Onun acısını sonsuza kadar üstüme aldığımdan değil. Kaybının üzüntüsü her zaman onunla olacak, ben sadece acısının en keskin kısmını aldım."

"Çok büyük bir kısmını." Erkek ısrar etti, "Lütfen, bizim için yaptığınız şeyi küçümsemeyin, Alfa Kral, çünkü hepimiz fedakarlığınızın büyüklüğünü biliyoruz. Bunun için çok minnettarım."

Erkek hıçkırarak, "Zavallı eşim bu ağır kaybımızın üstesinden asla gelemeyecek diye korkmaya başlamıştım. Neredeyse hiç yemek yemiyor, uyumuyor, her gece yastığımızı gözyaşlarıyla ıslatıyor, onu da kaybedebileceğimden korkmaya başlamıştım. Eşim olmadan yaşayamam, bu bizim ailemizin sonu olurdu." Tarden başını salladı, "Çok teşekkür ederim, Alfa Kral."

Wolfaraine başını sallayarak minnettarlığını kabul etti. Yaşlı erkeğin sırtını okşadı, "Sen ve eşin iyi olacaksınız, Tarden. Kolay değil, ama her şey yoluna girecek."

Yaşlı adam şiddetle başını salladı, sonra dönüp karısını evlerinin içine götürdü.

İçini kemiren kaosu görmezden gelen Wolfaraine, arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Alfalar ve Baş Nöbetçiler onun arkasında yürümeye başladılar. Hedefleri, sabah olana kadar geceyi geçirecekleri Rat Alfa'nın eviydi.

"Baş Nöbetçime ve ailesine yaptıkların için çok teşekkür ederim, Alfa Kral. Marta'nın acısını böyle ortadan kaldırmak... kendi üzerine almak. Kolay olmamıştır. Teşekkür ederim." dedi Ratinus.

Wolfaraine, yürümeye devam ederken ona bir bakış attı. Rat Alpha, ilk kez her zamanki mizahı ve can sıkıcı gevezelikleriyle ortalığı şenlendirmiyordu. Erkek, zihinsel ve fiziksel olarak yorgun görünüyordu.

"Sadece kendi başının çaresine bakabildiğin için mutluyum, Rat Alpha. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Dürüstçe cevap verdi. Bir liderin klanını ve halkını koruyamamakla başa çıkması kolay değildir.

"Hiç de kolay değil." Onaries, Fil Alfa, gözlerinde acı yansıtarak söyledi. Sonuncusundan önceki cinayet, onun klanında gerçekleşmişti. "Güçlü ol, Ratinus."

"Teşekkürler, Onaries."

Sonunda Alfa'nın evine vardıklarında, dönüp hepsine seslendi. "Hepimiz uzun bir gün geçirdik. Hepiniz için odalar hazır. Acıktıysanız, mutfak hizmetçilerini çağırmaktan çekinmeyin."

Wolfaraine herkesin eve girmesini izledi. Arkadaşı Alphose hariç herkes, sessizce yanında duruyordu.

"Sen de onlarla birlikte içeri gir, Alphose. Ben koşuya çıkmam lazım."

"Pumandaki huzursuzluğu hissedebiliyorum. İyi olacak mısın?"

"Bir anne tek çocuğunu kaybettiğinde hissettiği acı asla küçük bir acı değildir, Alphose. Ama ben iyi olacağım. Önce koşuya çıkmam lazım, sonra uyuyarak atlatmayı düşüneceğim."

Aniden, Wolfaraine'in başı çalılıklara doğru döndü. Bir saniye sonra, bir kurt çalılıklardan çıktı ama anında şekil değiştirdi. O, Kule'nin nöbetçi muhafızlarından biri olan Garni'ydi.

"Burada ne yapıyorsun Garni? Evimde her şey yolunda mı?" Wolfaraine kaşlarını çatarak sordu.

Erkek, ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı koştuğunu gösteren şekilde zor nefes alıyordu.

"Rahnina, Alfa Kral. O..."

"Ismena?" Anında yüksek alarm durumuna geçti. "Ne oldu?"

"O kuleden ayrıldı... O kuleden ayrıldı..."

"Kiminle?" diye emretti.

"Kız kardeşinle!" Bu inanılmaz durumu ilk kez itiraf ettikten sonra, Garni hikayesini hızlıca anlatmaya devam etti. "Madam, yanında beyaz kurtla kuleden çıktı. Ne olduğunu ya da bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama o beyaz kurtla birlikteydi! İnsanlara karşı ölçülemez bir nefret besleyen, neredeyse vahşi, öfkeli bir kurt, eşinle birlikteydi, Alfa Kral. Neler olduğunu hiç anlamıyorum. —"

Wolfaraine, Garni'nin çıktığı aynı çalılığa doğru koşmaya başladı. Onu takip eden ayak seslerini zar zor fark etti.

Beş gece önceki olayın tekrarı gibiydi. Tıpkı o gün olduğu gibi, eşi yine tehlikedeydi. Bu sefer, Crave Shock değil, vahşi kız kardeşi tehlikedeydi.

Emdiği keder, durumun yarattığı korkuyla birleşince, adrenalın patlaması yaşadı ve yarı dönüşüm geçirerek pantolonu yanmış bir erkek gibi koşmaya başladı. Durumu, bir öncekinden daha fazla korkmasına neden oldu.

Çünkü bu sefer sadece eşi değil, kız kardeşi de işin içindeydi. Eşini kurtarmak için kız kardeşini öldürmek zorunda kalacak mıydı? Çok mu geç kalmıştı?

Bu nasıl olmuştu?

Eşine ulaşmak için aceleyle çimlerin ve çukurların üzerinden atlarken, bu soru kafasında tekrar tekrar yankılandı.

Ismena'ya odaklandı. Hiçbir şey duymadı, hiçbir şey koklamadı.

Ama bunun muhtemelen çok uzakta olduğu için olduğunu biliyordu. Sıçan Klanı, Naturiah'ın Kalbi'nden çok uzaktaydı.

Naturiah'ın Kalbi'nin sınırlarına girdiğinde, kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu. Saatler geçtiğinin farkındaydı. Bu yolculukta iki changeling'den fazlasının onu takip ettiğini biliyordu, ama kaç kişi olduklarını ve kim olduklarını anlamak için yeterince durmamıştı.

Wolfaraine, Ismena'ya tekrar odaklanmakla uğraşmadı, bunun yerine gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve kokusunun burnunu doldurmasına izin verdi.

Kokuyu takip etti. Kokunun onu Azx ormanına götürdüğünü fark ettiğinde, boğazından acı dolu bir hırıltı çıktı ve parmakları sıkıca yumruklandı.

Azx ormanı çok güzel olabilir, ama aynı zamanda tehlikeliydi, özellikle geceleri. Yıllar önce, o ormanda Vahşi Olanların bir mağarasını keşfetmiş ve yok etmişlerdi ve orada henüz bulunmamış başka sığınakları da olma ihtimali vardı.

Ormanda, sonunda hızını yavaşlattı ve koşmayı bıraktı, çünkü bu ormanı iyice aramak için tek yolun bu olduğunu biliyordu.

Adı dilinin ucundaydı, bu ormandan Maymunlar Dağı'na kadar ulaşacak kadar yüksek sesle haykırmak istiyordu. Ama bu gece burada olabilecek tehlikeli avcılarını korkutacağını bildiği için kendini tuttu. İyi bir kavga istiyordu. Öldürmek istiyordu.

En önemlisi, o haykırışla Nalaila'yı korkutmak istemiyordu, çünkü bu onu saldırganlaştırabilirdi.

Sonra kokuyu aldı. Bacakları dondu.

Kan kokusu. Taze kan kokusu.

Boğazında bir kükreme yükseldi ve onu dışarı çıkarmak için ağzını açtığı anda, aniden güçlü bir el ağzını kapattı.

"Yapma. Bu kan senin eşinin kanı değil, Alfa Kral. Etrafına bak." Sessiz fısıltı Adanel'den geliyordu, yani el de erkeğe aitti.

Wolfaraine kendini harekete geçmemek için zorladı. Burada neler olduğunu anlayana kadar hiçbir şey yapma.

Kafasında bu sözleri kararlılıkla söylemek, içgüdülerini bastırmasına yardımcı oldu

—Adanel'in ağzını kapatmaya cüret ettiği için onu parçalamaktan, boğazında biriken çok yüksek bir kükremeyi dışarı çıkarmaya kadar.

Biraz sakinleşince, erkeğin dediğini yaptı. Etrafına baktı.

Etraflarında parçalanmış Vahşi Varlıkların cesetleri vardı. Dört ceset saydı; bir kaplan, bir jaguar, bir sıçan ve bir kurt adam. Daha fazlası da vardı, ama parçalanmışlardı ve ne olduklarını anlamak imkansızdı.

Ama onun dikkatini çeken bu cesetler değildi.

Uzaklarda iki figür vardı. Bir insan figürü ve bir hayvan. Ağaçların etrafında koşuyorlardı. Oynuyorlardı.

Hayvan insanı kovalıyordu. İnsan ağaçların etrafında koşuyordu, bir ağaçtan diğerine koşuyordu. İnsanın kahkahası duyulacak kadar yüksekti. Hayvanın mutlu hırıltıları da yeterince yüksekti.

Hayvan insanı yakaladı ve onu yere devirdi. İnsan, kurtla birlikte yuvarlanırken kontrolsüz bir şekilde gülüyordu. Tekrar tekrar yuvarlandılar.

Sonra insan ayağa kalktı ve tekrar kaçmaya başladı, oyun yeniden başladı.

BÖLÜM 13. RAHINNA KRALİÇESİ.

Ismena bu gece çok mutluydu. Onun için, arkadaşından korkmaktan, beyaz kurtla bu kadar yakın mesafede oynayacak kadar tamamen rahat ve güvenli hissetmeye nasıl geçtiği tam olarak bir gizem değildi.

Bu ormandan korkmuştu ve korkusunun haklı olduğu ortaya çıktı. Orman, Vahşi Olanlar ile doluydu.

İçeri girdikten birkaç dakika sonra, iki kişi tarafından saldırıya uğradılar. Ismena öleceğinden emindi.

Beyaz kurt, vahşi kurtlara saldırmadan önce onun önüne atlayarak vücuduyla onu koruduğunda, netliği anında şokla yer değiştirdi. Nalaila kırılmış olabilir, ama her anlamda güçlü bir hayatta kalan kişiydi.

Gerçekten de, bu kurt, hayatında gördüğü en güçlü erkeğin kız kardeşi.

Çoğu insanın düşündüğünün aksine, bu kurtun gerçekten vahşi olmadığını görünce, içindeki tüm korku o anda yok oldu. Bu kurt onu bir tehdit olarak görmüyor. Bu kurt onu bir yemek olarak görmüyor. Bu kurt onu seviyor.

O anda, ormanda dolaşırken kurda dokunmaya başladı. Yumuşak, tüylü sırtına hafifçe dokunmakla başladı, ama oradan daha da ileri gitti.

Farkına varmadan, ormanda saklambaç oynamaya başladılar. Oyunlarını bölmenin sorun olmadığını düşünen daha fazla Vahşi'yi öldürürken.

Ismena ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama saatler geçmiş olmalıydı. Yine de, bu mucizevi gecenin bitmesini hiç istemiyordu. Ne de olsa, Wolfaraine sabaha kadar geri dönmeyecekti.

Nalaila ile eğlenmeye devam edebilecekken, neden eve gidip yatağında eşini özleyerek yalnız bir gece geçirsin ki? Kurtun vücudunun her yerinde kan vardı ama neyse ki hiçbiri kurda ait değildi.

Şimdi kovalamaca oynuyorlardı. Nalaila onu kovalıyordu ve ne kadar hızlı ya da ne kadar çok koşarsa koşsun, beyaz kurdu geçemiyordu. Eline'in öğrettiği gibi ağaçlara tırmandığında bile.

"Tamam, bu kadar. Sanırım senden asla kaçamayacağım ve bu çok üzücü." Beyaz kurt onu tekrar yakalayıp yere yatırdığında, oldukça isteksizce yenilgiyi kabul etti.

Kurt yine heyecanla hırıldadıktan sonra koltuk altından tutup onu yuvarladı, bu da Ismena'yı gıdıklamaya başladı. Kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladı.

"Oh, dur, seni kötü kurt!" diye kıkırdadı, "Bunu kasten yaptığını düşünmeye başlıyorum!"

Cevap vermek yerine, üstünde duran kurt büyük kafasını onun kafasına koydu ve ona sürtündü.

Ismena pes ederek kurtun kafasından, kulaklarının arkasından ve kocaman vücuduna kadar tüylerini okşamaya başladı. Kurt, gördüğü erkekler kadar büyük olmayabilir, ama ondan biraz daha uzundu. Nalaila'nın kurdu yaklaşık 1,65 veya 1,70 metre boyundaydı.

"Tamam, son bir kez kovalamaca oynayalım, sonra konuştuğumuz göle gidelim. Anlaştık mı?" diye bir kez daha pes etti.

Kurt pençesini kaldırdı, o da otomatik olarak kendi elini kaldırdı ve bir anlaşma yapmış iki iş adamı gibi el sıkıştı. Ismena'nın boğazında yine bir kahkaha patladı.

Kurt sonunda ona kalkması için yeterli alan verdi ve o da kalktı. Yeniden oynamaya başladılar.

Wolfaraine, önündeki inanılmaz sahneyi izleyerek ne kadar süre orada durduğunu bilmiyordu.

Belki de uyumuş ve bir rüyaya girmişti. Bu birçok şeyi açıklardı.

Ama sonra emin olmak için tekrar arkasına baktı ve gerçekten de cenaze törenine katılan neredeyse tüm Alfalar tam arkasında duruyordu. Onların yüzlerinde de, onun yüzünde olduğu gibi, aynı inanamama ifadesi vardı.

"Bu bir rüya değil, değil mi?" Kimseye özel olarak sormadan, bu sözleri yüksek sesle söyleme ihtiyacı duydu.

"Öyle olduğunu sanmıyorum, Alfa Kral." Alphose, Alfa Kral'ın aynı soruyu ilk yedi kez sorduğunda verdiği yanıtın aynısını verdi. Bu sekizinci seferdi.

Elbette kimse onu suçlayamazdı. Hepimizin gördüğü... tanık olduğu... her şey bir rüya gibi görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"O küçük hanım gerçekten Rahinna Kraliçesi. Başka hiçbir kadın bu kadar cesur olamaz... Ne insan ne de changeling." Alfa Asissy saygıyla belirtti.

Rahnina Kraliçesi. Alfa Kral'ın Kraliçesi. Eşlerin Kraliçesi. Naturiah Kraliçesi.

"O her zaman çok cesurdu." Baş Nöbetçi Rodarh, hayranlıkla sahneyi izleyerek cevap verdi. Sesini fısıltıya indirerek, "Yani, bu erkekle yaşamak için gerçekten cesur bir insan olmak gerekir ve onunla cinsel yakınlık kurmak için farklı bir tür 'cesaret' gerekir." dedi.

"Haklısın. Eşinin insan olduğunu ilk duyduğumda, işimin daha da arttığını düşündüm. Ana sınırdan sorumlu Alfa olarak, o kadının ondan uzaklaşmaya çalıştığı için, ben ve adamlarımın her gün onu sınırdan uzak tutmaya çalışmak zorunda kalacağımızı düşündüm." Alfa Zane de fısıldadı.

"Onun vahşi bir canavarı evcilleştirdiğine inanamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla evcilleştiriyor." Alfa Morose, hayret dolu bir ses tonuyla fısıldayarak ekledi.

"Bir tane değil, iki tane." Alfa Zane cevap verdi. "O kurt, onun evcilleştirdiği ikinci vahşi canavar. İlki ise bu." Wolfaraine'nin arkasını işaret etti.

"Hepinizi duyabiliyorum, Jaguar. En azından fısıldamayı kesebilirsiniz. Fısıldayarak konuştuğunuzu duymayacağımı düşünmek, işitme duyuma hakaret sayılır." Wolfaraine arkasına bakmadan sert bir sesle konuştu.

Fısıldayan tüm Alfalar boğazlarını temizlediler, yakalandıkları için yanakları kızardı.

"Bunun için özür dileriz." Alpha Zane yüksek sesle söyledi.

Wolfaraine onlara neredeyse hiç dikkat etmedi çünkü tüm dikkati eşine ve kız kardeşine odaklanmıştı. Odasından çıkmayı ısrarla ve defalarca reddeden vahşi kız kardeşi.

Duygular boğazını tıkadı. Ne kadar gözlerini kırpsa da, gözlerinin yaşarmasını engelleyemedi.

"Tamam, bu gece bu kadar yeter. Sanırım hepimizin gitme zamanı geldi." Alphose alfalara seslendi.

"Rat Klanı'na geri dönemeyeceğimiz açık. Ben neredeyse eve vardım." Adanel mırıldandı.

"Bizimki uzak ama Sıçan Klanı'na göre çok daha yakın." dedi Rodarh ve Onaries başını sallayarak onayladı.

"O halde, bu kadar uzağa geldiğimize göre, hepimizin kendi evlerine dönmesi daha iyi olur." Alfa Morose de aynı fikirdeydi.

Alfa Asissy öne çıktı, "Böyle bir araya gelmemiz her zaman olmuyor. Ayrılmadan önce hep birlikte koşup avlanmaya ne dersiniz?"

"Harika bir fikir," dedi Rodarh başını sallayarak, diğerleri de onu takip etti.

Bunun üzerine tüm Alfalar hayvan şekillerine büründüler ve koşmaya başladılar. Sadece Alphose Wolfaraine'in arkasında kaldı, ama yüzünde özlemle Alfalar'a bakıyordu. Değişkenler iyi bir rekabeti severler. Diğer Alfalar'la rekabet etme şansı her gün ele geçmez.

"Sen de onlarla gitmelisin, Alphose." Wolfaraine alçak sesle konuştu.

"Ama..."

"Yalnız kalmak istiyorum." Lanet olası gözyaşlarını kontrol etmekte zorlanıyor.

Tanrım, bir hafta içinde, hayatı boyunca ağladığından daha fazla ağladı.

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Alphose onu sırtını okşayarak teselli etti. Sonra, şekil değiştirip diğer Alfaların peşinden koştu.

Yalnız kalan Wolfaraine, hissettiği her şeyi dışa vurdu. Tek bir gözyaşı çenesinden süzüldü. Gözleri küçük kız kardeşine odaklandı.

O mutlu küçük hırıltılar, on sekiz yıldır ilk kez duyuyordu. Bu sahneyi bütün gün izleyebilirdi.

Kurt, isteksizce kız kardeşinin çekilmesine izin vererek sonunda göle gitmeyi kabul etti, ancak başka bir kovalamaca oyunu başlatmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Demek göle gidiyoruz, ha? Yaşasın!" Ismena heyecanla havayı tekmeledi. "Şimdi gidersek, en azından şafak sökmeden önce güzel bir manzara görebiliriz. Sonra seni kuleye geri götürmem ve öfkeli kardeşini beklemem gerekecek. Oh, çok kızacak, Nalaila. Çok kızacak..."

Tabii ki bir cevap beklemiyordu. Aslında, Nalaila'nın dinlediğine dair hiçbir işaret yoktu, ama bu onu kurtla konuşmaktan alıkoymadı.

Etrafına bakarak, gözleri çıkış olarak kullanılabilecek bir yol aradı. Kurt onu bu ormanın derinliklerine o kadar götürmüştü ki, geri dönüş yolunu bulamadan kaybolsalar bile hiç şaşırmazdı.

Bir yol bulduğunda, rahat bir nefes aldı ve "Hadi dostum! Bu yoldan buradan çıkabilir miyiz bir bakalım." dedi.

Kurt onunla aynı adımları attı ve birlikte yürümeye başladılar. Sadece üç adım atabildiler ki Ismena donakaldı.

Nalaila ile oynamanın verdiği coşkulu his buharlaşınca, sonunda başka bir his fark edebildi...

Omurgasından bir titreme geçti.

O Rat Klanı'nda, Ismena, burada olması imkansız.

Arkasını dönüp, fanatikçe etrafına bakındı ve sıkıca yuttu. Yarı karanlıkta yeterince net görebiliyordu ama gözleri sadece ağaçları görüyordu.

"Evet, doğru. O Rat Klanı'nda. Kendine gel, seni köpek." Kendi kendine mırıldanarak kendini azarladı.

Ama yoluna geri dönmek için harekete geçtiğinde, biraz uzaktaki bir ağaçtan bir siluet çıktı. Siluet, geceye ve ağaca o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, ilk bakışta onun ağacın bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Şimdi, devasa siluet ona yaklaşmaya başladığında şok ve dehşet içinde izledi. Bu siluet ona o kadar tanıdık gelmişti ki, karnının alt kısmında yayılan kelebekler ve hızla çarpmaya başlayan kalbi olmasa bile, onun sahibini tanıyordu.

"Oh, lanet olsun. Yakalandım." Son birkaç saatteki tehlikeli eylemleri zihninde canlanırken, dehşet içinde mırıldandı. Çok kızacak!

O yaklaşırken, sinir sistemi kontrolü ele geçirdi ve sözler ağzından dökülmeye başladı.

"Bana çok kızgın olduğunu biliyorum, tehlikeli ve aptalca bir şey yaptım. Bana tehlikeli bir şey yapmamamı ve sana güvenmemi söyledin, seni çok iyi dinledim. Sadece beynim vücuduma bunu yapabileceğimizi söyleyen sinyaller gönderip durdu. Nalaila'ya gerçekten yardım etmek istedim, ona ulaşabileceğime dair büyük umutlarım vardı çünkü daha önce ona ulaşmıştım, biliyorsun. Evet, tehlikeli bir şeydi ama denemeye değerdi, bunu yapmak zorundaydım. Bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum ve senin ona böyle bir şey yapman gerekmesini istemedim çünkü bu seni çok incitirdi... ve onu da incitirdi. Kızgın olduğunu biliyorum, lütfen kızma..."

O çok yaklaşıp onu sıkıca kucakladığında, nefesini tuttu. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, Ismena bir an için onun ona çok kızdığını ve onu ezerek öldürmeyi planladığını düşündü.

Ama bu korkunç düşünce sadece birkaç saniye sürdü. Sonra, onun hıçkırdığını duydu.

Hıçkırık mı?

Sinir sistemi arka plana çekildi ve diğer duyuları açığa çıktı. O zaman onun... titrediğini fark etti. "Wolfe...?"

Karışık bir şekilde fısıldadı.

"Sana kızgıyım, Ismena. Sana çok kızgıyım. Kendini tehlikeye attın, beni çok korkuttun ve neredeyse insanlara kalp krizi dedikleri şeyi yaşatacaktın. Evet, sana kızgıyım." dedi şiddetle, hala onu sıkıca tutarken. "Ama... Tanrılar adına, Ena... onun için yaptıklarına bir bak."

Oh. Vücudundaki gerginlik kayboldu. Ellerini onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Son bir saattir ikinizi izledim, ama hala buna inanamıyorum." Yine burnunu çekti. "Etrafta koşuşturup mutlu sesler çıkaran kurtun benim küçük kardeşim olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Çok teşekkür ederim, Ena. Teşekkür ederim."

"Özel bir şey yapmadım Wolfe. Sadece onu dışarı çıkarmayı teklif ettim. Gerisini kendisi yaptı."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir ki..."

Öfkeli bir hırıltı, ağzından çıkan kelimeleri kesti. Kadını sıkıca tuttuğu elini gevşetip geri adım attı, kafasını çevirip kızın kurt arkadaşını görebilecek kadar.

Kurt öfkeliydi ve poz da vermişti. Bir hayvan, arkadaşının/sahibinin/arkadaşının saldırıya uğradığını düşündüğünde verdiği bir poz. Kurt, davetsiz misafire saldırmaya hazırды.

Wolfaraine tamamen geri çekildi ve teslim olarak ellerini kaldırdı.

Ismena geri yürüyerek kurdun yanına geldi. Elini kurdun başına koyarak tüylerini okşadı, "Ben iyiyim, Nalaila. Bana zarar vermiyordu. O senin kardeşin ve seni çok seviyor."

Kurt poz vermeyi ve hırlamayı bıraktı. Ama gözleri Wolfaraine'den hiç ayrılmadı.

"Aila..." Duygular boğazını tıkadı, "Aila, seni burada böyle görmekten çok mutluyum."

Kurtun yanına gitmek için harekete geçti, ama kurt tekrar hırlayarak tehditkar bir poz aldığıında durdu.

Yüzü düştü. Reddedilme acısı gözlerinde parladı, ama sadece bir anlığına, sonra kayboldu.

Ancak Ismena bunu gördü ve görmek çok acı vericiydi.

"Çok üzgünüm, Wolfe. Belki de oyununu böldüğün için sana kızgındır?" diye umutla önerdi.

Wolfaraine hüzünle gülümsedi, "Belki. Önemli değil, Ena. Onun burada olması ve eğlenmesi beni mutlu ediyor. Ayrıca seninle birlikte olmaktan da keyif alıyor. Kız kardeşim on sekiz yıldır ilk kez büyük bir ilerleme kaydetti ve benim için önemli olan da bu. Ve hepsi senin sayende."

Ismena'ya doğru bir adım daha attı ama kurt yine havladı, o da olduğu yerde kaldı. "Bu gece bana verdiğin hediyein büyüklüğünün farkında değilsin, Ismena. Seninle ne yapacağım bilmiyorum."

Ismena'nın içi jöle gibi hissediyordu, kalbi göğsünde sevinçle şarkı söylüyordu. Yüzündeki ifade, buna değmişti.

Eğer bu, onun yüzündeki bu mutlak mutluluk ifadesini görmeye devam edeceği anlamına geliyorsa, hayatını tekrar tekrar riske atardı. Tanrım, bu adamı mutlu etmek için her şeyi yapardı. Onu o kadar çok seviyordu.

Kurt yine öfkeli bir hırıltı çıkardı.

"Göl'e gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?" diye umutla sordu. Adam kurda baktığında, hemen ekledi: "Bizimle oynamak ya da yakınımızda kalmak zorunda değilsin. Sadece orada durup izleyebilirsin, değil mi?"

Wolfaraine gelmek istiyordu, ama kararsızlık içindeydi. Kız kardeşi onun gelmesini istemiyordu. Bu düşünce onu incitmişti.

Ama sonunda, başını sallayarak kabul etti. Ya kız kardeşi onun orada olmasını istiyorsa? Önemli olan, kız kardeşinin yaşamaya devam etme isteğine boyun eğmiş olmasıydı.

Kız kardeşinin mucizevi ilerlemesini izlemekten daha iyi bir gece geçirme şekli yoktu. İlk kez, gerçekten mutluydu.

Ve o mutluluk, kaderinde hayat arkadaşı olacak kadınla, sonsuza dek kaybettiğini sandığı kız kardeşinin sahilde ve gölde oynadıklarını izlerken, gecenin geri kalanında da onunla kaldı.

Bir mil uzakta bir kütüğün üzerine oturup onları izledi. Hâlâ bir rüya gibi geliyordu, ama bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Eğer öyleyse, asla uyanmak istemiyordu.

Kurt kadına saldırdı ve ikisi tekrar suya düştü. Kadının melodik ve kontrol edilemez kahkahaları şafağı doldurdu ve Wolfaraine'in kalbini göğsünde kabarttı. Kadının kahkahaları, Wolfaraine'in yüzünde bitmeyen bir gülümseme bıraktı.

Bu gece, kalbinin bir parçasını daha aldı, Wolfaraine. Eşine aşık oluyorsun.

Hayatında ilk kez, Wolfaraine o sesi azarlamadı. Ya da sözlerini yalanlamadı.

BÖLÜM 14. ŞAFAK VAKTİ.

Şafak vakti geldiğinde, Nalaila ve Ismena çok yorgun düşmüşlerdi.

"Bu gecelik bu kadar yeter." Ismena etrafına bakındı, "Ya da sabahlık."

Gölde oynadığı için sıırıslıklam olmuştu ve üşümeye de başlamıştı. Ama buna rağmen, kurtun yanında durmuş, kulaklarından kulaklarına kadar sıırıtyordu. Kurt, büyük, beyaz vücudunu dikleştirip sallayarak fazla suyu attı.

Wolfaraine, her iki tarafın da yorgunluğunu görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ağaçtan kalktı ve onlara doğru yürüdü.

Onların alanına girmede, birkaç metre uzakta durdu. "Sizi eve kadar geçireceğim. Yorgun görünüyorsunuz. O da öyle."

"Evet, artık eve gitmeye hazırız." diye cevapladı kız, ona gülümseyerek. Ev. O kelimeyi kullandığında... bir şeyler hissediyordu.

Cüppesini çıkardı ve yanındaki kurdun tepkisini ölçerken sessizce ona doğru yürüdü. Ya çok yorgundu ya da umursamıyordu, çünkü kurt onlara hiç aldırmış etmedi.

Gözleri Ismena'ya döndü, "Elbiseni çıkar, sıırıslıklam olmuş. Hastalanacaksın."

"Cüppeni giymemi mi istiyorsun?" diye sordu, dehşete kapılmış bir şekilde. "Çok uzun! Üzerine basıp yüzüstü düşeceğim."

Gözleri eğlenceyle parladı, "Ben buradayım, Ena. Düşmene izin vermem."

"Oh..." Derin bir homurtuyla verilen bu söz üzerine karnı ters döndü. Yaklaşıp elbisesinin eteğini tutup başının üzerinden çıkardığında, hiç itiraz etmedi.

Cüppesini çıkardı, ellerini tuttu ve dikkatlice kollarına soktu. Sonra cüppenin iki yanını bir araya getirip ortasından sıkıca bağladı.

Ismena, onun güçlü ellerinin tüm bu işlemleri yapmasını izledi, vücudu ona o kadar uyumluydu ki titredi. Ve bunun nedeni soğuk değildi. Adam, sağlam kaslarını saran ince, beyaz bir atlet ve gri bir pantolonla kaldı.

Adam, Ismena'nın ağzını sulandırıyor. Son derece yakışıklıydı. Ve tamamen ona aitti. Ismena, kendi zihninde bu kadar sahiplenici konuştuğuna inanamıyordu, ama bunu seviyordu.

"İşte, bitti." Geri adım attı ve yaptığı işi inceledi.

"Bu... inanılmaz ağır. Bu kadar ağır bir şeyi nasıl giyebiliyorsun?" İnanamayan bir şekilde sordu.

Adam eğlendi, "Bu sahip olduğum en hafif giysilerden biri. Hadi, gidelim."

Kuleye geri dönerken, kurt önlerinde yürüyordu, onlar ise hemen arkasında. Kuleye girdiklerinde, Wolfaraine yanlarından geçen nöbetçilerin şok olmuş bakışlarını görmezden geldi. Bunun giyim tarzlarından mı yoksa kız kardeşi yüzünden mi olduğunu merak etti.

Nalaila'nın yatak odasına vardıklarında, kurt tereddüt etmeden içeri girdi. Yatak odasından sorumlu nöbetçi tüm kilitleri yerleştirip takmayı bitirmeden, beyaz kurt derin bir uykuya dalmıştı.

"Bu kadar uykuya dalacak kadar yorgun olmalı," dedi Ismena, uyuyan kurtun tüylerinin inip kalkışını izlerken.

"Onu eğlenceyle yorduğun için. Gel, üstünü değiştirelim. Cüppe seni sürüklüyor gibi yürüyorsun, tersi değil." O arkasını döndü ve kız da hemen arkasından gitti.

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun. Hiç bu kadar ağır bir şey giymemiştim." Yarım ağızla mırıldandı. Gerçekte, şikayet edemiyordu, çünkü cüppe ağır olsa da, hala onun kokusunu taşıyordu. Bütün gece giyebilirdi.

Ne yazık ki, yatak odasına vardıklarında, adam bornozu çıkarmasına yardım etti ve onu kaldırdı.

"Ne zamandır onun odasını ziyaret ediyorsun?"

Ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmadı. "İki aydır," itiraf etti.

O hiçbir şey söylemeyince, kendi kendine devam etti: "Kız kardeşinden bahsettiğinde, onu görmek istedim... nasıl biri olduğunu öğrenmek istedim. Benim gibilerden ne kadar nefret ettiğini bildiğim için kendimi tuttum. Ama sen iş için benim dünyama geldiğinde, bu dürtüye yenik düştüm."

O günü hatırlayınca dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onun odasına gittiğim ilk gün, koşu ayakkabılarımı giymiştim... kurt saldırıya geçerse Eline'in evine geri dönmeye hazırdım."

"Saldırdı mı?" diye sordu Wolfaraine. Neredeyse çıplak halinden dikkatini dağıtmamak için çaba sarf etti. Üzerinde sadece ıslak sütyen ve külot vardı. Güzel vücudu onu çağırıyordu.

"Hayır. O tüm zaman boyunca uyuyordu. Ve ondan sonraki her seferinde de. Ne zaman ziyaret etsem, kurt uyuyordu, bu da ona kitap okumamı, günümü anlatmamı, kardeşini ve diğer şeyleri anlatmamı kolaylaştırıyordu. Onunla çok konuştum, sorunlarımı, hayatımı ve durumumu onunla paylaşmak gerçekten çok kolaydı."

"Onu ilk kez ne zaman uyanık yakaladın?"

"Onu uyanık yakalamadım, ben uyandırdım." diye itiraf etti, suçluluk duygusuyla gözlerine bakmamaya çalışarak, "Senin Fil Klanı'nda kaldığın gecelerden biriydi. Beni öldürmek isteyeceğinden korktum ama..."

"Ama öldürmedi." İnsanlardan nefret eden kız kardeşinin, pumasından bile daha fazla, Ismena'dan bu kadar etkilenmiş olmasına hala inanması zordu. "Ne yaptın?"

"Aslında özel bir şey yapmadım, sadece onunla konuştum. O gün... yüzünü okşamama izin verdi." Ismena da inanamıyormuş gibi başını salladı. "O da benimle birlikte ağladı. Bu olaylar bana umut ve bugün yaptığım şeyi yapmak için yeterli cesaret verdi. Seni bu kadar endişelendirdiğim için çok üzgünüm."

"Çok endişelendim. Yapman çok tehlikeli bir şeydi. Hayatını böyle tehlikeye atamazsın. Ya kurt sana zarar verseydi? Ya seni kendi tarafında olduğuna inandırıp, gardın en düşük olduğu anda saldırı saydı?"

Kafasında bu senaryoyu canlandırırken gözlerinde korku belirdi. "Bu korkunç olurdu."

"Öyle olurdu. Hayvan formumuzda, daha az bilinçli ve daha ilkeliz. Daha az medeniyiz. Çoğunlukla akıldan önce içgüdülerimizle hareket ederiz. Rasyonel tarafımız, hayvanın içindeki ölümlü tarafımızdır ve onu kontrol etmeye çalışır." Gözlerinde hüznün belirdi. "Nalaila, on sekiz yıldan fazladır insan tarafıyla bağlantısı yok, Ismena. Seni kolayca incitebilirdi. Sadece bunu düşünmek bile..."

"Ama yapmadı." Ona yaklaştı ve onu rahatlatmak için elini koluna koydu. "Yapabilirdi ama yapmadı. Önemli olan bu, Wolfe. Seni korkuttuğumu biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm. Bundan sonra daha dikkatli olacağıma söz veriyorum."

O da başını salladı, onun sözü onu rahatlatmıştı. "Her şeye rağmen, yine de galip geldin. Bunu başardın. O sadece koşuya çıkmadı, aynı zamanda eğlendi de. Keyif aldı. Nalaila sekiz yaşında bile her zaman oynak bir çocuktü, ama o canavarlar onun çocukluğunu da dahil olmak üzere her şeyini zorla elinden aldılar."

Sıkıca yutkunarak, mavi gözleri kahverengi gözleriyle buluştu ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Bugün onun öyle oynadığını görmek beni çok mutlu etti. Ayrıca, sen de ona şımarttın ve bundan keyif aldın, bu da beni daha mutlu etti."

Ismena'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Elbette, öyle yaptım. Uzun zamandır en çok eğlendiğim andı. Eğer o da isterse, gelecekte kesinlikle böyle kaliteli zamanlar geçireceğiz. Tabii senin için de sorun yoksa..."

"Benim için sorun olmaktan çok öte. Mümkünse, tüm boş zamanını onunla geçirmeni istiyorum. Sadece dikkatli ol."

Ismena iki kez başını salladı. "Öyle yapacağım."

Sözleri ağzından tam çıkmadan, adam dudaklarını onun dudaklarıyla kapattı. Öpücük yavaş başladı, sonra hızlandı. Adamın dilinin her hareketiyle tempo arttı.

Heyecanla iç çekerek, iki kolunu onun boynuna doladı ve aynı şevkle ona karşılık verdi. Dilleri, zamanın kendisi kadar eski bir ritimle dans etti.

Yavaşça, onu geriye doğru yürümeye başladı. Birkaç adım yürüdükten sonra onu kaldırdı ve kız anında bacaklarını onun boynuna doladı. Ama yatak yerine, odasının bir bölümünü kaplayan büyük masaya doğru geriye doğru yürüdü.

"Soğuksun. Seni ısıtmama izin ver." Onu masaya yatırırken ağzına fısıldadı.

"Bu beni ateşe vermek için başka bir kelime mi? Çünkü yaptığın şey bu." Diye fısıldadı ağzına, bu da onu güldürdü, sonra alt dudağını çekip ağzına emdi.

Kız inledi, gözleri kapandı. Adam kızın bacaklarını ayırdı ve tam karşısına, bacaklarının arasına geçti. Kulaklarında çınlayan seslerin arasında, adamın fermuarının açılma sesini net bir şekilde duydu.

Bu kısım sersemlemiş zihninde tam olarak yerleşmeden, adam kadının külotunu yana kaydırды ve kendini kadının içine derinlemesine gömdü.

İkisi de zevkten inlediler. Kızın eli onu sıkıca kavradı ve dudakları hiç durmadan hareket etti. Adam kısa ama derin darbelerle tekrar tekrar ona girdi.

"Bacaklarını bana dolan." diye emretti.

İki kez söylemesine gerek kalmadı, bacaklarını onun beline doladı ve onu daha da derine çekti. O hızını sürdürdü ve her dalışında kadının boğazından düşük bir inilti çıkardı.

Wolfaraine, bu gece içinde ortaya çıkan her yeni, garip duyguyu, onu sikmeye döktü. Alışık olmadığı tüm o duygular...

ve onlarla ne yapacağını, nasıl ifade edeceğini bilemediğinden, her anlamda ona ait olduğu bu samimi ana hepsini kattı.

"Evet, evet, oh, evet..." O, içinden geçen hislerle inledi. Öpüşmeyi bırakarak, başını geriye attı, bunalmıştı. Vücudu onunla birlikte hareket etti, onun ritmine uyarak aralarındaki yanan ateşi alevlendirdi.

Onunla son seviştiğinde olduğu gibi, yine aynı dürtü onu sardı. Ve ondan önceki seferde olduğu gibi.

Onu ters çevirip arkadan almak istedi. Kendini ona, onun içinde serbest bırakmak istedi. Onu karnının üstüne yatırıp belinden tutup arkadan içine girme ihtiyacı ile kıvrıldı, erkek formundan yarı dönüşüme, tam dönüşüme ve tekrar geriye geçti.

Onu serbest *bırakmak* istiyordu. İhtiyaçla *yanıyordu*. Ve onun da onu kaldırabileceğini biliyordu.

Geçmişte bu düşünceye tereddüt edebilirdi ama artık değil, eşi onun için mükemmel yaratılmıştı ve onu kaldırabilirdi. Kontrolü kaybetmeden ya da ona zarar vermeden, mümkün olan her şekilde onu almak istiyordu.

Ona yapabileceği her şeyi düşünmek ve kafasını dolduran görüntüler, o anda kontrol savaşını neredeyse kaybetmesine neden oldu.

"Siktir!" diye homurdandı ve hareketsiz kaldı. Hâlâ onun içindeydi ama hareket etmeyi bıraktı.

"Hayır, hayır, durma!" diye başını salladı, onu harekete geçirmek için çaresizce kalçalarını hareket ettirdi. Ismena zevkten deliye dönmüştü ve bunun durmasını istemiyordu.

"Tanrım, Ena... Bebeğim, dur." Eli beline gitti ve onu durdurdu. Kız protesto etmek için inledi ve o kızın boynunu öptü, "Çok üzgünüm bebeğim, bana bir dakika ver."

O pes etti ama vücudu bastırılmış tutkuyla titriyordu. İçindeki savaşı kazandı ve pumu tekrar en derinlerine çekilmeye zorladı.

Gözlerini tekrar açtığında, kız onu arzuyla ve endişeyle izliyordu. "Şimdi iyi misin?" diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Adam başını salladı ve kadının boynunu tekrar öptü. Ama kadının içine tekrar girmeye çalıştığında, kadının eli adamın beline gitti ve adam kadından çekilene kadar onu geri itti.

Nedenini sormak üzereydi ki, kadın masadan kayarak indi ve ona sırtını döndü.

Sonra belinden eğildi ve kendini ona bir tepside sunar gibi uzandı. Onun onu arkadan da almasını istiyordu.

Aynen öyle, kurt yüzeye çıktı. Tam da puma'nın ayrıldığı yerde.

"Tanrım. Ismena, yapamam..."

Yüzünde bir gülümseme belirdi, "Tanrımı çağırıyor olman, ne kadar çok istediğini gösteriyor."

"Ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Dikkatli olmazsa birkaç saniye içinde gerçekleşeceğini bildiği dönüşümü önlemek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Kadın gergin bir şekilde yutkundu, "Puma mı?" "O eskiden öyleydi. Şimdi kurt."

"Kurt sorun değil. Senin türünün kadınlarını bu pozisyonda sevdiğini ve senin de bunu çok istediğini biliyorum. Kontrolünü kaybedip dönüşmekten korktuğunu biliyorum, ama korkmana gerek yok. Kurt ise sorun değil. Kurtla başa çıkabilirim. Bunu istiyorum."

Ayın ışığında, kadın hiç yardımcı olmuyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve onu becermek istemesi ile dönüşmemek istemesi arasındaki ikilemden kurtulmaya çalıştı.

"Bence sen de yapabilirsin bebeğim, ama şimdi doğru zaman değil. Erkek formumun geri çekilip gücünü kurt formuma vermesi çok riskli... puma o gücü ne kadar çok istediğini biliyoruz. Erkek formum geri çekildiğinde, puma kontrolü ele geçirmek için savaşırsa dönüşümü kontrol etmek zor olacak."

"Oh," diye düzeldi, arkasını döndü ve tekrar ona baktı. "Şimdi anlıyorum. Üzgünüm..."

Ama o başını salladı, "Özür dileme. Özür dilemesi gereken benim... vahşi bir tarafım olduğu için. Erkeklikten çok hayvani olan, hasarlı bir tarafım. Senin türünü nefret eden ve seni öldürmek isteyen bir tarafım. Öldürmek ve yok etmek dışında rasyonel düşüncelerden aciz, çok ilkel bir tarafım."

Şafak vakti ve sabahın erken saatlerinin ışıklarıyla, yüzündeki kendinden nefretini gördü ve bu görüntüyü çok nefret etti. Bu yüzden onu öptü.

Bir eliyle onun başını kendine doğru çekmek için ensesini tutarken, diğer eliyle onun ereksiyonunu kavradı ve okşamaya başladı.

Birkaç saniye boyunca, hayatları buna bağılıymışçasına birbirlerini öpüp durdular. Sonra, bir homurtuyla onu kaldırdı ve tekrar masanın üzerine koydu. Anında, ona sertçe girdi.

Ama öncekinden farklı olarak, onu ele geçirme şekli yavaş ve istikrarlı değildi. Hareketleri uzun, derin ve sertti.

O, bir erkek gibi onu becerirken, kız dudaklarını onunkinden ayırdı ve yüksek sesle çığlık attı. Adam, kızın saçlarını avuçlayıp çekti, başını geriye doğru zorlayarak boynunu kendisine açığa çıkardı.

Boynunun her yerine öpücükler kondurdu, boynunun en erojen bölgesini, onun izini sonsuza kadar taşıyacağı yeri kasten atladı. Geri çekildi ve ona tekrar sertçe girdi. Ve tekrar, ve tekrar.

Saniyeler dakikalar, uzun dakikalar haline geldi, ama o hiç yavaşlamadı. Eli belinden ya da saçlarından hiç ayrılmadı, dudakları boynunu yalamayı ve ısırmayı hiç bırakmadı, beliyle ileri geri hareket etmeyi hiç bırakmadı.

Ismena elektrik teli gibi şarj olmuştu. Arzu dolu ve akılsız bir coşku içindeydi. Tek istediği rahatlamaktı, ama Wolfaraine bunu elde edememesi için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi.

Onu çok uzun bir süredir tahrik ediyordu ve şimdi, bastırılmış, tatminsiz ve ezici bir açlıkla neredeyse çıldırmak üzereydi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, oooooohhh..." Bir başka orgazmın sert bir dalga gibi ona doğru geldiğini hissedince ağladı. Kollarını onun etrafına sımsıkı doladı. Vücudu ter ve titremelerle karışmıştı.

Ama her zamanki gibi, tam sınırına ulaştığında, geri çekildi ve hareketinin açısını değiştirdi.

"Lütfen, lütfen, bırak da boşalayım...!" Boğuk bir sesle yalvardı.

Onun başını tuttuğu pozisyonda, onun yüzüne, gözlerine bakmaya devam etmekten başka seçeneği yoktu. Uzun zamandır o kehribar mavisi gözlerde kaybolmuştu. Kurt ve erkek, onun zihnini ve vücudunu tamamen ele geçirmişti.

"Bunu yaparsam karşılığında ne alacağım?" Sesi her zamankinden daha derindi. Derin bir hırıltı, omurgasında bir titremeye neden oldu.

Adam her zamanki hızına döndüğü için kız çığlık attı. Adam tekrar ona sertçe girdi. Eli belinden şişmiş göğsüne kaydđ. Dikleşmiş meme ucunu imdikleği ve karnının alt kısmına yumruk atar gibi keskin bir zevk gönderdi. Bu, kızın boğazından bir hıçkırık çıkmasına neden oldu.

"Seni boşaltırsam karşılığında ne alacağım?" diye tekrarladı ve meme ucunu tekrar imdikledikten sonra ağrıyı dindirmek için avucuyla yuvarladı.

"Ne... ne... istiyorsun?" Ağır ağır nefes alıyordu, gözleri uyuşturucu almış bir insan gibi sersemlemişti.

"Hmm, ne istiyorum?" Düşünmek için başını eğdi, ama çok gergindi, kafası tamamen boşalmıştı. "şu anda bana borçlusun diyelim. Zamanı geldiğinde borcunu tahsil edeceğim."

"Tamam, tamam, umurumda değil, sadece..." Nefes nefese, sözünü yarım bıraktđ.

Elini saçlarından çekip diğer beline koydu ve dinlendi. "Ne, tatlım?" Kulağına fısıldadı.

Kız başını onun boğazına gömdü, "Sadece beni boşalt."

Bu yalvaran istek onu harekete geçirdi. Onu öne doğru çekti, alt vücudunu masanın kenarına getirdi. Bir elini belinden çekip başının arkasına doladı, yüzünü boğazına gömülü tuttu.

Sonra geri çekildi, kendini eğdi ve içine daldđ, g-noktasını olağanüstü bir isabetle vurdu.

Ismena yıldızları gördüğünde inledi, ama sesi onun boğazında boğuldu. O, ona tekrar tekrar daldı ve inleme, tam anlamıyla boğuk ıgıllara dönüştü, çünkü zevk o kadar fazlaydı ki, kapalı göz kapaklarının arkasında yıldızlar parıldamaya başladı.

Sadece birkaç vuruş sonra, çok hızlı ve çok sert bir şekilde tekrar doruğa ulaştı ve bu, ona verdiği en güçlü orgazmlardan biriydi - ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü ona çok şey vermişti.

Bütün vücudu kaskatı kesildi. Boğazı bile ıgıllığın ortasında kesildi.

Sonra, orgazm tsunami gibi içinden geçerken, vücudu titremeye başladı. Boğazı gevşedi ama ıgılık yerine, yüksek, hıçkırıklar dudaklarından kaçtı. Gözleri geriye doğru yuvarlandı ve orada kaldı.

Başka birinin gözünde, sanki kasılma geçiriyormuş gibi görünebilirdi. Öyleydi, ama tamamen farklı bir şekilde. Kasılmalı orgazmı onu bir köle gibi tutsak etti ve o da bunu yaşamaktan başka bir şey yapamadı.

"Ben yanındayım tatlım. Direnme. Ben yanındayım." Ona biraz nefes alması için hızını yavaşlattı, hayatının en güçlü orgazmını yaşarken eliyle saçlarını okşadı.

Ismena, orgazmın dinmeye başlamasından önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Orgazm vücudundan ayrıldığında, kelimenin tam anlamıyla tamamen bitkin düşmüştü. Beynini, zihnini ve vücudunu sıvı gibi hissediyordu.

Onun içinden çıktığını ve külotunun yerine geri kaydırıldığını zar zor fark etti. Onun ıslaklığı ve orgazmından sıırıslık olan külotunun soğukluğu, onun artık içinde olmadığını gösteren tek işaretti.

Zihninin uzak bir köşesinde, üst vücudunun masaya indirildiğini hissetti ve sonra, onun kolları onu tamamen bıraktı. Onu uzaklaştırırken inledi ve sıvılaşmış beyni, onun vücudundan çıkıp ondan uzaklaşmasından ne kadar nefret ettiğini düşünmeden edemedi.

Sikişmiş beyni başka bir şey daha fark etti. Masadan kayıyordu. Ama düşüşünden kendini kurtaracak kadar yorgundu.

Ancak, vücudu yere çarpmadan önce, güçlü eller onu sardı ve masadan tamamen kaldırdı. Yüksekte süzülüyormuş gibi hissetti.

Sırtı yumuşak bir yatağa değdiğinde içini çekti.

"Beni... diğer erkekler için mahvettin." Sesi kendi kulaklarına da belirsiz geliyordu, "Seni onlara geri göndermeme izin vermem. Sen... sonsuza kadar benimle kalacaksın, genç adam."

Onun gülümsediğini gördüğünü sandı, ama gözleri çok bulanıktı, emin olamadı.

Son mantıklı düşüncesi, bu adamın bir gün onu zevkle öldürebileceği idi. Ne güzel bir ölüm şekli.

O uyuduktan çok sonra bile Wolfaraine onu izlemeye devam etti. Kendini daha hafif hissediyordu.
Memnun. Mutlu.

"Bununla savaşmayı bırakacağım, Ismena." Yüksek sesle söyledi, "Burada ne oluyorsa," göğsünü işaret etti, "Kafa karıştırıcı. Ve garip. Ama bununla savaşmayı bırakmak için elimden geleni yapacağım. Hayatımda ilk kez, başka birini hayatıma sokmak istiyorum ve o kişi sensin. Bize bir şans vereceğim."

BÖLÜM 15. HER ZAMANKİNDEN DAHA YAKIN.

Sonraki hafta, bazıları için işler oldukça iyiye giderken, diğerleri için her şey eskisi gibiydi.

Eline için iş yerinde en mutlu olduğu yerdı. Sadece diğer muhafızlar arasında her zamankinden daha fazla saygı görmesini sağlayan terfi ettiği için değil, aynı zamanda bir muhafızın çalışabileceği en prestijli yerlerden biri olan Kule'de çalışabildiği için de. Ayrıca, en yakın insan arkadaşını daha sık görebiliyordu.

Mola zamanlarının çoğunu Ismena ile geçiriyordu, tabii Ismena'nın kendisi meşgul değilse. Ismena, Alfa Kral'ın çalışma odasında çalışıyordu ve bu, ilişkilerinde çok büyük bir adımdı. Alfa Kral'ın sonunda onu bu şekilde kabul etmesine hala inanması zordu.

Bir Alfa için, Naturiah'ta veya dışında klanlarına ve işlerine yaptıkları çalışmalar çok değerlidir. Birini bu işlere dahil etmek, hatta onlarla birlikte çalışmasına izin vermek için belirli bir güven gerekir.

Alfa Kral'ın gelecekteki eşine sadece güvenini vermekle kalmayıp, onu yavaş yavaş soğuk, terk edilmiş kalbine kabul etmesi Eline'i mutlu ediyor. Onun mutluluğu, Ismena'nın mutluluğuyla kıyaslanamaz.

Kadın, geçen hafta boyunca yüzünde parlak, sürekli bir gülümsemeyle dolaşıyor gibi görünüyor. Kısa süreli ayrılıkları sırasında olduğu halinin tam tersi.

Kassandra da Ismena kadar mutlu. Alfa Alphose'un hayat arkadaşı olma ihtimalini öğrendikten sonra, kadın bütün hafta boyunca pozitif bir şekilde ışık saçıyordu.

Ancak, şüphelerin ve üzüntünün sızdığı anlar da oluyor. Ama Sandra, bu duruma karşı direnmeye ve olumlu kalmaya kararlıydı. Eline, bu yüzden kadını gerçekten takdir ediyordu.

Haftanın içinde üçünün birlikte birkaç saat geçirebildiği zamanlar her zaman en güzel zamanlardı.

Bu arada Wolfaraine için hayat daha da iyiydi. On sekiz yıldır ilk kez daha hafif hissediyordu. Daha özgür.

Onlara bir şans verme kararı aldığından beri, sanki bir yükten kurtulmuş gibi hissediyordu. O günün ertesi sabahı, onu çalışma odasında çalışırken buldu ve yardım etmeyi teklif etti.

Dört ay önce, bu teklif saçma olurdu, ama şimdi, ondan geldiği için öyle değildi.

Bu yüzden, yapılması gereken daha fazla evrak içeren bir dosyayı çıkardı, onun bilmesi gereken temel bilgileri açıkladı ve ona verdi. Onun yaptığı temiz işi görünce çok şaşırmıştı.

O gün, onun aslında NAALC'nin Oklahoma şubesinde beş yıl çalışmış olduğunu ve kalp hastalığı teşhisi konduktan sonra istifa ettiğini öğrendi. Hayat arkadaşı, dünyadaki onca şirket arasından, onun şirketinde sekreter olarak çalışıyordu. Eğer bu kader değilse, kader neydi, bilmiyordu.

Wolfaraine, Alphose'un yanında yürürken, konsey toplantısından çıkarken gülümsedi. Şimdi düşündüğünde, onun o şubede çalışması, o şubenin Alfa CEO'sunun onu, onun çok hafif kokusunu taşıyan bir kadın hakkında aradığı gün, onun orada ne yaptığını nihayet açıklıyordu. Bu sayede, yüzüğünü çalıp kaçtıktan sonra onu yakalayabilmişti.

"Neden gülümsüyorsun, Alfa Kral?" Alphose yanında sordu.

"Sadece biraz anıları yad ettim." diye yanıtladı isteksizce.

Alphose bilmiş bir şekilde sırıttı, "Eminim o anılarda eşin de vardır."

Wolfaraine, Alphose'a, çiftleşme ritüeli olmadığı için onun eşi olarak anılamayacağını söylemeyi düşündü, ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Nasıl açıklasa da, Alphose yine de bu ifadeyi kullanmaya devam ediyordu.

Ayrıca, bunu belirtmek istemiyordu. Ona eş olarak atıfta bulunulduğunda içinde bir tür sıcaklık yayıldığından.

"Eminim sol şeritte Ismena vardır ve sağ şeritte ise melek gibi gülümseyen, küçük, güzel, sarışın bir kadın vardır, adı Ismena..."

"Kendi işine bak, Alpha Alphose." Ne yazık ki, sesi istediği kadar sert çıkmadı.

"Tabii, tabii." Alphose başını salladı ama sesi hiç de ikna edici gelmiyordu.

"Kassandra ile aranız nasıl?"

Alphose'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Wolfaraine, arkadaşının yüzünde her zamanki gibi o sorunun ardından gelen mutsuz ifadeyi birkaç saniye boyunca izledi, sonra arkadaşı ifadesini düzeltti.

"Biz sadece arkadaşız. Her şeye karşı olumlu bir tutum sergiliyoruz."

"Alphose..." diye başladı.

Alphose ona döndü, "Ne demek istediğini biliyorum, ama lütfen söyleme, olur mu? Lütfen?"

Wolfaraine derin bir nefes aldı. Alphose'un durumuna üzülüyordu. Bir kadının, bir erkeğin çaresizce sahip olmak istediği bir kadının, başka bir erkeğin olabileceği ihtimalini düşünmek bile ona zor geliyordu.

Başka bir şey söyleyemeden, bir ses onun geldiğini haber verdi. Hemen ardından Degar görüldü.

Degar, son dokuz gündür insan dünyasında, kendisine verdiği görevi yerine getiriyordu.

Leopar Alfa yaklaştığında başını eğdi, "Bir dakika konuşabilir miyiz, Alfa Kral?"

"Evet, konuşabilirsin." Alphose'a dönerek, "Bensiz gidebilirsin Alphose. Degar ve benim konuşacaklarımız var." dedi.

Alphose başını salladı ve her iki Alfa'ya selam vermek için başını eğdi. Onlar da aynısını yaptıktan sonra Alphose dönüp dışarı çıktı.

"Çalışma odama buyurun," dedi Degar'a. Dönerek çalışma odasına doğru yürüdü, leopar Alfa da onu takip etti.

Çalışma odasına vardıklarında, cebinden anahtarları çıkarmak için elini uzattı, ama kapının açık olduğunu fark etti. Ardından Ismena'nın tanıdık kokusu geldi.

Yüzündeki kaşlarını çatmış hali kayboldu, yerine hafif bir gülümseme belirdi ve kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

Ismena önündeki kağıda dikkatle bakıyordu, ama kapı açıldığında başını kaldırdı. Yüzündeki ciddi ifade kaybolmuş, yerine parlak bir gülümseme gelmişti. "Alfa Kral,"

Onu ara sıra unvanıyla hitap etmesi, her seferinde bu kadar seksi gelmemeliydi. "Ena. Nasıl gidiyor?"

"Zor, ama harika." O içeri girdiğinde incelediği dosyayı kaldırarak ona gülümsedi. "Burada Çin'in altyapısı hakkında gördüklerime göre, bence daha temel..."

Degar onun sözlerini duymazdan geldi, ikisinin arasındaki konuşmayı izlerken yüzündeki şok çok belirgindi. En son buraya geldiğinde, Alfa Kral ölümcül derecede karamsar bir ruh halindeydi ve kadın ortalarda yoktu. Ama şimdi, birbirleriyle konuşurken yüzlerindeki ifade, Degar'ı şoktan başını döndürecek kadar yeterliydi.

Onlar odasına girdiklerinde, Alfa Kral'ın tavrındaki gözle görülür değişiklik komikti. Kendi gözleriyle görmeseydi buna inanmazdı.

"... Leopar Alfa ile görüşecek bir işin var galiba, sizi yalnız bırakayım." Dişinin dudaklarından çıkan sözler Degar'ı konuşmaya geri getirdi.

"İstersen kalabilirsin. Sana güveniyorum." Alfa Kralı, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi söyledi.

Degar neredeyse kendi dilini yutacaktı. Tamam, belki de alternatif bir evrene girmişti. Bu doğru olamaz. Bu gerçek olamaz.

Kadın başını salladı, gülümsemesi daha da parlak hale geldi. "Hayır, ben gideceğim. İkinizin mahremiyete ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ayrıca, Nalaila ve benim bugün Swarm Ormanı'nda randevumuz var. Onu almamın zamanı geldi galiba."

"Bekle, ne?" Degar, kendini tutamayıp patladı.

İkili dönüp ona baktı. Kralın gözlerinin hiç bu kadar parlak olduğunu görmemişti. Evet, kesinlikle alternatif bir evren.

"Leopar Alfa, hayalet görmüş gibi görünüyor, Alfa Kral." dedi tatlı bir sesle.

"Öyle görünüyor, değil mi? Oh, öğrenmen gereken çok şey var, Degar." Alfa Kral ona yöneldi, "Sana biraz bilgi verebilirim ama Naturiah'ın çoğu klanı bizim hakkımızda pek çok dedikodu yaparken ve sana anlatmak için sabırsızlanırken, neden senin için bunu mahvedeyim ki?"

Alfa Kral masasına doğru yürürken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ayrıca, Fil'in benim hakkımda hikayeler anlatmaktan çok keyif aldığını bildiğim halde, neden arkadaşın Baş Nöbetçi Rodarh'ın keyfini kaçırayım? Ona dikkat et, olur mu? Eve döndüğünde ilk seni ziyaret edecek kişinin o olacağına eminim."

Bir dakika. Alfa Kral ne zamandan beri bir seferde üç kelimeden fazla konuşuyor? Bu erkek konuşkan biri değil. Gülümsemeyi de bilmiyor. Hatta şakacı bile değil.

"Sanırım insan dünyası kafamı karıştırdı." Ayrıca, giderek daha az uyuyordu, bunun er ya da geç etkileyeceğini biliyordu, diye düşündü Degar şaşkınlıkla.

"Hmm," Alfa Kral düşünüyormuş gibi başını eğdi, "Bak ne diyeceğim, neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun, Degar? Bu bekleyebilir. Böylesine uzun bir yolculuktan sonra dinlenmeye ihtiyacın var. Bu konuşmayı yarın yapabiliriz."

Degar ona sanki iki kafası çıkmış gibi baktı, "Emin misin, Alfa Kral? Benim için sorun yok..."

"Eminim. Eve git, Degar."

Erkek sonunda başını salladı. Birkaç saniye içinde Wolfaraine, çalışma odasında Ismena ile yalnız kaldı.

Ismena kıkırdadı, "Sanırım onu travmatize ettin. Zavallı leopar Alfa." "O iyi olacak. Diğer Alfalarla av sahasına katılmadan önce seni Nalaila'nın odasına götüreceğim." Alfalarla av sahasına katılmadan önce seni Nalaila'nın odasına götüreceğim."

Ismena en mutlu olduğu andı ve bunu zar zor saklayabiliyordu. Wolfaraine ile geçirdiği bu hafta, hayatının en güzel zamanı olmuştu. O, ona karşı daha özgür ve daha güvenilirdi. Daha açıktı.

Ismena çok mutluydu ve bunu zar zor saklayabiliyordu. Wolfaraine ile geçirdiği bu hafta, hayatının en güzel zamanı olmuştu. O, ona karşı daha özgür ve daha güvenilirdi. Daha açıktı.

Oh, bazen yüzünde hala derin bir kaş çatma vardı, ama artık bunu onun normal hali olarak görmüyordu, çünkü o karanlık çizgiler, o görüldüğünde yok oluyordu. Çok fazla gülümsemiyordu, ama çok fazla kaşlarını da çatmıyordu. Büyük bir ilerleme.

Ayrıca, hiç olmadığı kadar yakınlaşmışlardı. Ve o, seviştikleri gecelerden ve o hala uyanırken, o yatak odasına çekilmeden önce gece boyunca sohbet ettikleri gecelerden bahsetmiyor. Hayır, sadece yatak odasında değil, her yerde daha yakındılar.

Nalaila'ya gelince, onunla ilgili olarak hala bebek adımları atılıyor. O geceden sonra Kurt ile sadece üç kez daha fazla zaman geçirebildi, çünkü kurt çok uyuyor. Wolfaraine bunun normal olmadığını, ama kötü de olmadığını söyledi. Kurt her zaman kurt formunda olduğu için böyle uyuyor.

Kurt, odasından çıktığında veya Ismena ile oynarken hala ona yaklaşmasına izin vermiyor ve Wolfaraine bunu iyi saklasa da, Ismena bunun onu incittiğini biliyor. Ne yazık ki, bu konuda yapabileceği bir şey yok. Ama zamanla kurtun ona izin vereceğini umuyor.

Alfa Degar eve geldiğinden beri geçen birkaç saat içinde, kendini tazelemiş, nöbetçilerine onu rahatsız etmemeleri için talimat vermiş ve hatta çok iyi bir uyku çekmişti.

Uykusu, yatak odasının kapısından gelen yüksek sesli vuruşlarla kesildi. Kapıyı çalan kişinin yatak odasının kapısına kadar gelmesine izin verilmesi için, bu kişinin bir Alfa olması gerekiyordu.

İsteksizce kalktı, kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. Baş Nöbetçi Rodarh, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapının arkasında duruyordu.

"Sevgili dostum Degar, döndüğünü duyduğuma çok sevindim. Hemen seni kontrol etmeye geldim."

"Beni uykumdan uyandırdın, Rodarh. Beklemelisin..."

"Saçma," Rodarh eliyle onu uzaklaştırdı, "Uyku şu anda önemli değil. Sana getirdiğim lezzetli hikayelerle seni bayılttırabilecekken neden uyumana izin vereyim ki?"

Kolunu Degar'ın omzuna attı ve aptal gibi sırtarak onları evden dışarı çıkardı. "Hadi koşalım. Azx ormanında tatlı hikayeler en iyi şekilde anlatılır, çünkü koşarken bazı Vahşiler'i öldürebilirsin. Çok eğlenceli."

Alfa Kral onu uyarmıştı, diye mırıldandı Degar. İçini çekip heyecanlı Fil'e boyun eğdi.

"Bize kız arkadaşını vereceğini söylediğinden bu yana on gün geçti. O günü rüyamda gördüğümü sanırdım, ama bu doğru olamaz. Bize kızı vereceğine söz verdin." Beloca öfkelenmişti. O kadar kızgındı ki, kulağına dayadığı cep telefonunu ölümcül bir şekilde sıkıyordu.

"Kızı vereceğime söz verdim. Ama bir şey çıktı." Anaconda'nın sesi telefondan geldi.

"Yani plan başarısız mı oldu?" Beloca dişlerini sıktı. Sertçe.

"Öyle denebilir. Kadın son anda bir karar verdi ve planımızı mahvetti."

"Ve sen bize hiçbir şey söylemedin mi? Bunun bizim bilmemiz gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?" İnsan doktor telefona öfkeyle baktı.

"Çok meşguldüm." Adamın söylediği tek şey buydu.

Tanrım, o kadar sinir bozucu ki. "Peki, tüm bunlar hakkında ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kendimi tehlikeye atmadan kadını topraklarımızdan çıkarmamı sağlayacak bir boşluk arıyorum. Biraz daha zaman verin, Doktor."

Beloca telefonu kapattı, o kadar kızgındı ki, bir ejderha olsaydı ateş püskürdü. Neden hiçbir şey onların istediği gibi gitmiyor, lanet olsun!

Başka birini aradı ve sabırsızlıkla telefonun çalmasını bekledi. Neyse ki, uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Yüksek rütbeli yetkililerle önemli bir toplantıdayım, Doktor. Bunu daha sonra yapmamız gerekecek..." General Adeladin söze başladı.

Beloca sözünü kesti: "Sonunda Anaconda'ya ulaştım."

"Gerçekten mi? O iğrenç piç kurusu! Bana birkaç dakika ver,"

Beloca, Adeladin'in birkaç söz söylemek için izin isteyip bulunduğu yerden ayrıldığını duydu. Arka plan sesleri azaldı. Adam tekrar konuşmaya başladığında Beloca onu net bir şekilde duyabiliyordu.

"Peki, bizim için neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok, sinir bozucu olan da bu. Piç kurusu meşgul olduğunu ve bu yüzden bizimle iletişime geçmediğini... ya da aramalarımızı cevaplamadığını söyledi. Ne halt etmek istiyorsa ona biraz daha zaman tanımamız gerektiğini söyledi."

"Lanet olsun! O pislige güvenmememiz gerektiğini biliyordum. Hepimizi boşuna heyecanlandırdı. Bu canavarları bulup ortadan kaldırmakla görevlendiren üstlerim, son zamanlarda kaydettiğimiz yetersiz ilerleme nedeniyle çok kızgınlar. Sanki burada yaşayanlar bulmak daha da zor hale geldi. Şimdi de bu mu?" Yaşlı adam öfkeyle homurdandı, "Şu anda her şeyim başarısızlıkla sonuçlanıyor! Tam bir döngü!"

"Kulağıma bağırmayı kes, ihtiyar. Ben de senin kadar kızgınım. Ben, insanlığın bu canavarların zayıflıklarını bulup onları tamamen ortadan kaldırmasına yardım ederken öldürülen bir mentora sahip deneyimli bir bilim adamıyım, ama hiçbir şey benim istediğim gibi gitmiyor! Yukarıdakiler, kendimi onlara kanıtlayana kadar beni ciddiye almayacaklar. 6 numarayı getirmem ve onu laboratuvar faresi gibi parçalamam, yıllarca üzerinde her türlü deneyi yapmam gerekiyor. Onların türü hakkında her şeyi bilmem ve hatta ondan birkaç yavru yapmam, onları askerlerimiz olarak eğitmem ve kendi halklarını sonsuza kadar yok etmek için kullanmam gerekiyor!"

Ardından gelen sessizlikte, maraton koşmuş gibi nefes alıp veriyorlardı. Tekrar konuşmadan önce sakinleşmek için biraz zaman geçirdiler.

"Bak," Beloca'nın sesi bu sefer daha sakindi, "Bence daha önce benimle çalışan diğer haini de getirmeliyiz. Planımızın büyük başarısızlığından sonra onu serbest bıraktım. O planında çok iyi ve güvenilir bir bilim adamını kaybettim, sen de birçok adamını kaybettin. Bu yeni adam, Anaconda'nın daha kolay ve hızlı olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım."

"Cronus'u mu kastediyorsun? Bence bu harika bir fikir. İkisini de kullanabiliriz. Anaconda kendi tarafında yaptığı şeyi yapmaya devam ederken, Cronus'u kendi tarafında çalıştırabiliriz. Hangi taraf başarırsa başarsın, bizim için yine de büyük bir artı olur. Ne dersin?"

Beloca bugün ilk kez gülümsedi. Bu fikri çok sevmiştir.

BÖLÜM 16. KÜÇÜK EV.

Kapı açılıp Alphose içeri girdiğinde Sandra'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kanepeden kalkarak gülümsedi. Erkek kesinlikle çok zarif görünüyordu, ona doğru ilerlerken ellerini kendine saklamak için elinden gelen tek şey buydu. Bütün vücudunu ayak bileklerine kadar saran koyu mavi bir akşam cüppesi giymişti. Bir akşam cüppesi olmasına rağmen, kaliteli ve çok pahalı görünüyordu.

"Merhaba," Dilinin tutulduğu için yetersiz bir selamlama. O, beynini lapa haline getirip onu suskun bırakabilen tek erkekti.

"Kassandra," diye eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

Sandra daha fazlasını istiyordu. Her zaman öyleydi.

Ama bu hisle birlikte göğsünde bir sıkışma hissetti, çünkü daha fazlasını asla elde edemeyebilirdi. Onun olamayabilirdi.

Bu acı vericiydi.

Boğazını temizledi, "Ben... şey... okları, yayları, ok kılıfını ve sapanları aldım. Eline bana kendininkileri ödünç verdi, yani..."

"Çok iyi. Eline nerede?" diye sordu, etrafına bakarak.

"Kule kapılarında gece nöbeti tutuyor. Bugün kuleye gittin mi? Onu görmüş olurdun."

"Hayır, bugün gitmedim. Dün oradaydım. Bugün, Sentinel ve Beta'larımla klan toplantısı vardı. Yakında yapılacak Puma Festivali hakkında."

Sandra başını salladı. Eline ona yaklaşan tüm pumalar için düzenlenecek festivalden bahsetmişti. Her yıl iki kez düzenlenen eğlenceli bir festivaldi ve tüm pumalar bir araya gelip kaynaşır, oynar ve yarışlardı.

"Toplantı iyi geçti mi?" diye sordu.

"İyi geçti." diye başını salladı. "Gel, arka bahçeyi kullanalım."

Ona ok atmayı öğretecekti. "Öyle yapalım. Yemek yedin mi? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Yanakları, onu her zaman karnına yumruk atan o gülümsemeye gerildi. Tanrım, ona çok aşığı. Çok aşığı.

"Arine eve gitmeden önce öğleden sonra ziyafet çekecek kadar yemek hazırladı. Toplantıdan önce fazla yiyemedim ama biraz yedim."

"Ama o öğleden sonraydı. Şimdi gece ve akşam yemeğinden bahsediyoruz. Aç değil misin?"

O gülümseme yine ortaya çıktı, "Sen her fırsatta bana yemek yedirmeye çalışıyorsun, Cassandra. Bu... büyüleyici."

Adam, onun onu ne kadar beslemek istediğini bilmiyordu. Kolunu tuttu ve onu ileri doğru itmeye başladı, "Mutfığa gidelim, bir şeyler hazırlayayım. Gitme vaktin gelmeden ok atmayı öğrenmek için hala vaktimiz var."

Adam, kadının kendisini mutfığa sürüklemesine izin verdi ve kapının yanındaki sandalyeye oturdu. Sandra, çekmeceleri kararlılıkla karıştırmaya başladı.

Alphose, orada oturup onu izlemekten fazlasıyla memnundu. Kadın, özellikle onun karnını yemekle doldurmaya çalışırken, izlemesi çok güzeldi.

Çiçek desenli sade yeşil bir elbise giymişti. Ama elbisenin vücudunun kıvrımlarını açgözlülükle sarması hiç de sade değildi.

O hala yasak bölge, Alphose. Yasak bölge.

Son iki aydır her gün binlerce kez kafasında bu kelimeleri tekrarlamıştı, artık anlamlarını yitirmeye başlamışlardı. Beynine değil, her nefesinde bu kadını isteyen vücuduna.

Bu tam bir işkence. Çok istediği ama sahip olamadığı bir kadını görmek. Onunla birlikte olmak, onunla zaman geçirmek.

Tabii, ona her yaklaştıklarında cougar ile diş ve tırnakla savaşmak zorunda kalmasını saymıyorum bile. Her seferinde onun tatlı, çiçeksi kokusunu aldıklarında.

Puma, bu kadının kendi kokusunu taşınamasına aldırış etmiyor gibi görünüyor. Aslında, bu konuda tamamen sağır olmuş durumda. Puması sadece bu kadını almak istiyor — yatakta, yerde, masada... her yerde.

"Yiyeceklerimiz neredeyse bitti," diye iç geçirdi kadın zlerek. "Bacon ve yumurtalı ramen nasıl olur?"

Alphose gözlerini kapattı, suçlayıcı düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştı. "Ne yapmak istersen benim için sorun yok."

"ok seveceksin," diye söz verdi.

Senin için yaptığın her şeyi seviyorum, Cassandra. Bu sözleri yuttu.

Zaman geçti. O sessizce onun çalışmasını izledi. Aslında o sessizdi ama konuşan çoğunlukla oydu; ona gününü anlatıyordu, bu da insan dünyasındaki işinden bahsetmesine yol açtı. Gözleri onun her hareketini takip ederken dinledi.

Sonra, yeşil soğanları doğramaya başladı. Alphose, onun bıçağı kullanma şekli yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Gz açıp kapayınca kadar sandalyesinden kalkmış, arkasına yaklaşmış ve elini onun elinin üzerine koymuştu. "O bıçağı öyle kullanırsan kendine zarar verirsin."

"Bir şey olmaz. Kendimi bildim bileli sebze kesiyorum." Boynunu uzatıp onun yüzüne bakarak, ona sıcak bir gülümseme attı.

Adam, onun kendine zarar vermeyeceğine inanmıyor gibiydi, bu yüzden o yeşil soğanları kesmeye devam ederken eli onun elinin üzerinde kaldı.

Sandra'nın eli, onun tuttuğu yerde yanıyordu. Arkadan ona o kadar yakın baskı uyguluyordu ki, onun vücuduna aşırı duyarlı hale gelmişti. Nefesi

zorlaşıyordu.

Kendini kontrol et, Sandra. Kontrol edebilirsin.

Kontrol et. "Yapamıyorum," diye bağırdı, başını yenilgiye uğramış gibi eğdi. "Neyi yapamıyorsun?"

Alphose şaşkınlıkla sordu.

Bıçağı düşürdü, hızla döndü ve ona baktı. "Artık bunu yapamıyorum,"

Alphose kaşlarını çatı, "Neyi yapamıyorsun..."

Eli onun başının arkasına gitti, başını aşağı doğru itti ve aynı anda parmak uçlarına yükseldi, sonra dudaklarını onun dudaklarına çarptı.

İçindeki tüm duygularla onu öptü. Dudakları açgözlülükle onun dudaklarında dolaştı, vücudu onun vücuduna daha da yaklaştı. Birkaç saniye boyunca tepki vermedi, bu da onu daha da çaresizce öpmesine neden oldu.

Sonra teslimiyetle inleyerek, o da onu öptüğü kadar çaresizce onu öpmeye başladı. Eli beline giderken, diğer eli başını kendine daha yakın tuttu. Ağzı, aç bir erkeğe yemek sunulmuş gibi onun ağzını yuttu.

Kadın ağzını açtı ve adam onun içine daldı, öpücüğü derinleştirdi. Adamın dili onunla oynadı, onun diliyle düello yaptı. Kadın, adamın kafasına likör gibi giren düşük, boğuk bir inilti çıkardı.

Zaman durdu ve her şey onunla birlikte yok oldu. Sadece onlar vardı, birbirlerini uzun ve derin bir şekilde öpüyorlardı, akılsız bir tutku halinde.

"Tanrılar adına," sonunda öpüşmeyi bıraktı. Sandra, onun yine geri çekileceğini düşünerek itiraz etmek üzereydi. Aralarındaki çiftleşme durumunu öğrendiğinden beri, o, Sandra harekete geçse bile, ona asla uygunsuz bir şekilde dokunmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Durma, lütfen. Bu gece değil. Yine değil...!" Gözleri tutkuyla bulanıklaşmış bir şekilde yalvardı.

"Durmam mümkün değil," diye itiraf etti, "Seni çok istiyorum, Cassandra."

"O zaman al beni. Lütfen bana istediğini yap, ben hazırım..." Ona daha da yaklaşarak boynuna ve göğsüne öpücükler yağdırdı.

Boğazından bir homurtu çıktı, sonra başını eğdi ve boynunu öptü. Eli arkasına uzandı ve gazı kapattı. Sonra dudaklarını tekrar birleştirdi ve onu mutfaktan dışarı çıkarmaya başladı.

Wolfaraine odasına girdi, gözleri otomatik olarak kokusunu takip etti ve batı penceresinin önünde duran silüete ulaştı.

Perdeler çekilmişti, pencereler açıktı ve kız pencereden dışarıya bakıyordu. Sersemlemiş, düşüncelerine dalmış, yatak odasında birinin olduğunu fark etmemişti.

Kurt, onun sıkıntısını hissederek hırladı.

Ona doğru yürüdü ve arkadan ona yaslandı. O biraz irkildi, sonra ona yaslandı. "Wolfe,"

"İyi misin?" diye sordu, gözleri uzun süredir kadının gözlerini tutan manzarayı içine çekerek. Yukarıdaki gökyüzü gece yıldızlarıyla doluydu, insan gözüyle bu saatte net olarak görülemeyen bir dağ vardı ve sonra çiçek bahçesi vardı. Çok güzel bir manzaraydı.

"Sadece babamı düşünüyordum. Onu çok özlüyorum." Sesi titredi.

"Ismena..."

"Özür dilerim. Yaptığı onca şeyden sonra ondan nefret ettiğini biliyorum, ama elimde değil. Onu sevmediğini biliyorum. Ama o benim babamdı, Wolfe. Senin tanıdığın adam, benim tanıdığım adam değildi. Ben sadece babamı tanıyorum ve onu çok özlüyorum."

Elini kaldırdı, parmağıyla gözlerinden düşen gözyaşını sildi. "Babanı affettim, Ismena. Onun anlattıklarını dinledikten sonra neden affetmeyeyim ki? Seni o canavarlardan kurtardı. Benim ve halkımın kaçmasını sağladı ve hastanede hayatını kurtardı."

"Benim tanıdığım adamın senin tanıdığın adamdan farklı olduğunu söylediğinde haklıydın ve sonunda, benim tanıdığım adamın on sekiz yıl önce ölmüş olması gerektiğini anladım. Onun ölümünden sonra geriye kalan yeni adam iyi bir koca... iyi bir baba olmalıydı."

O şiddetle başını salladı, "Öyleydi, öyleydi. Ben onun çocuğu değildim ama o benim için bir babanın çocuğu için yapabileceği her şeyi ve daha fazlasını yaptı."

"Bana ondan bahset," dedi, elini okşayarak kızın yanaklarında gezdirerek.

Kız hüzünlü bir gülümsemeyle, "Annemize sevgi ve saygı ile davranırdı. Büyürken çok fazla şeyimiz yoktu ama babam her zaman mutlu olmamızı sağladığı için bunun getirdiği sıkıntıları hiç hissetmedik. Hep birlikteydik. Lise son sınıfta bir kız bana zorbalık yapıyordu. Bana "küçük Mena" diyordu ve diğerlerini bana gülmek için kışkırtıyordu. Babam o gün okula bir mesaj vermek için gelmişti ve onların beni tekmelediğini gördü."

"İsimlerini hatırlıyor musun? Sadece isimleri bile yeter. Gerisini ben hallederim." dedi Wolfe rahat bir tavırla.

Ismena, onun niyetinde sıradan bir şey olmadığını bildiği için burnunu çekti. "Bu dokuz ya da on yıl önceydi, Wolfe. Dışarıdaki yetişkinlerin yüzde yetmişi lisede ya da üniversitede bir tür zorbalığa maruz kalmış, bu neredeyse normal bir şey. Korkunç ama normal."

O, Ismena'nın duyamadığı bir şey mırıldandı.

Ismena yine gülümsedi, bu sefer ilkinden daha az üzgün bir gülümsemeyle. "Neyse, babam onlara o kadar çok bağırdı ki çok korktular ve kaçtılar. Babam çok iyi bağırır, bilirsin. Sana yöneltildiğinde altını ıslatmak isteyeceğin türden. Bir daha bana zorbalık yapmadılar. Ama babam riske girmedi. Kendimi koruyabilmem için beni savunma derslerine yazdırdı."

"Harika bir baba gibi görünüyor."

"Öyleydi. En iyisiydi. O zamandan beri kendimi savunmada çok iyiyim. Eğitimcim bana daha büyük zorbalarla karşılaştığımda çok acı veren bazı küçük hileler bile öğretti. Çok yardımcı oldu."

Başını eğip ona baktı. "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Beni tuvalete kadar takip eden o pislikleri dövecektim. Ama çok sarhoştum, yapamadım."

O anı hatırlayarak yanağı biraz genişledi, "Her şeyi hatırlıyorum. Seni orada görmezden gelmeye çalıştım ama yapamadım. Sonra bunu yapamadığım için kendimden nefret ettim."

"Bu neredeyse beş ay önceydi. O zamandan beri çok şey oldu." Kafasını sallayarak fısıldadı, "Sanki seni sonsuza kadar tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben de öyle hissediyorum." Son beş ayda gerçekten çok şey oldu.

"Kendime o kadar dalmıştım ki, bugün Alpha Degar ile buluşacağını unutmışum. Çok özür dilerim. Nasıl gitti?"

Gözleri karardı. "Sezgilerim doğrudu. O yaprak Naturiah'a ait değil. Ayrıca Degar, o yaprak hakkında gerçek bilgi almak için çok uğraşmak zorunda kaldı. Meğer o yaprak kokuları gizlemek için kullanılabiliyormuş. Bu yüzden katilin kokusunu hiç alamadık. Kokusu olmayan o yaprakları kullanarak kokusunu gizlemiş."

"Vay canına," diye ona döndü, "Bu katil çok yetenekli ve zeki olmalı. Böyle bir şeyi bulmak kesinlikle çok zor olmalı. Acaba onu nereden buldu..."

"Bulmak gerçekten zordur. Degar'ın kaynağına göre, böyle bir şeyi elde etmenin en kolay yolu orduyu kullanmaktır."

"Ordudan mı?"

"Evet. Bu pek yardımcı olmadı çünkü insan ordusunda en az yüzlerce changeling var."

"Gerçekten mi? Değişkenler orduda da mı var?" diye sordu, şaşkınlıkla.

Adam başını salladı. "Bazıları, halkımızın avlanmadığından emin olmak için casusluk yapan çok yüksek rütbeli yetkililer, diğerleri ise bunu iyi para kazanmak ve hayvan formlarını beslemek için mükemmel bir fırsat olarak görüyor. İyi insanları avlayıp öldürmek yerine, kötü insanları avlayıp öldürebilirler."

"Vay canına. Bu çok iyi bir fikir."

"Öyle. Degar'a ordudaki tüm changelinglerin listesini getirmesini söyledim, ayrıca son iki yıl içinde bir nedenden dolayı eve dönenleri de listeye eklemesi gerektiğini söyledim. Bu süre, Vahşi Psikopat'ın bizim topraklarımızda cinayet işlediği süre. Listeyi aldığı anda neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceğiz."

"Bu iyi bir ilerleme, Wolfe. Seni içten içe yiyip bitiren bu davada ilerleme kaydettiğine çok sevindim, bunu saklamakta çok başarılı olsan da."

"Ben de ilerleme kaydettiğim için mutluyum, Ena. Küçük bir ilerleme ama bu piçi kovaladığımız son iki yılda elde ettiğimizden daha fazla."

Ena başını salladı. Sonra aralarında rahat bir sessizlik çöktü.

Kimse bu sessizliği bozmaya çalışmadı. Aksine, tadını çıkardılar. Pencere kenarında duran Wolfaraine, gökyüzüne ve ötesine bakarken onu kollarında tuttu.

"Wolfe?"

"Mmm?"

"Keşke hala hayatta olsaydı," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Onu çok özlüyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm tatlım," dedi ve kızın başının üstüne öptü. "Eminim o da seni özliyordur."

"Umarım bizi izliyor ve bizi koruyordur... yukarıdan. Umarım annemi de izliyordur. Onun ölümü onu mahvetti. Onu unutmakta zorlanıyor... tıpkı benim gibi."

Bir saat sonra, Wolfaraine merdivenlerden aşağı indi.

Kederle dolu Ismena sonunda uykuya dalabildi ve o, onun kollarında uykuya daldığını görmekten çok mutluydu. Onun kederi o kadar büyüktü ki, kurt onu kendi içinde huzursuzluk hissettirecek kadar derinden hissetti. Ismena ağlarken, kurt onun içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolaşıp durdu.

Ismena uykuya daldığında, onu yatak odasına taşıdı, yatağa yatırdı ve üzerini örttü. O ayrıldığı anda Ismena derin bir uykudaydı.

Degar, Kule kapısının önünde onu bekliyordu.

"Küçük Eve gidelim. Alphose'a ulaşmaya çalıştım ama ona ulaşamadım." dedi ve önden yürümeye başladı. Degar kolayca onunla aynı adımlara uyum sağladı.

Kule'den Küçük Ev'e yürüyerek otuz dakika sürüyordu. The Cranes ormanının en derinlerinde gizlenmiş güzel kulübeye vardıklarında, orada nöbet tutan muhafızlar ikisine de başlarını eğip yolundan çekildiler.

Degar kendi anahtarlarını çıkardı ve kapıyı açtı. Evin içinde, oturma odasından geçip yatak odasına vardılar, Degar anahtarları kullanarak kapıyı da açtı.

İçeri girdiler. Bir dakika boyunca, endişeli yüzlerle yataktaki kişiye baktılar.

"Sence hastamız gerçekten uyanacak mı, Alfa Kral? Sence gerçekten başarabilecek mi?"

Wolfaraine derin bir nefes aldı, gözleri yaşlı adamdan hiç ayrılmadı. "Bilmiyorum, Degar. Süreç zorlu ama denemek zorundaydım. Kanım ona serum olarak veriliyor ve Yüzük her gün üç saat boyunca parmağında kalıyor. Nefes alıyor. Zorlukla ama nefes alıyor."

"Bugün üç hafta oldu. Tedaviye yanıt veriyor. Yavaş ama ilerleme kaydediyor." Degar kabul etti.

"Öyle. Ismena'nın babası bir savaşçı, Degar. Şu an için hayatta. Hepimiz onun daha da canlanmasını ve öyle kalmasını umalım."

BÖLÜM 17. ÇIĞ ARZUYLA YÜZ YÜZE. YARALI KRALLA YÜZ YÜZE.

"Arkadaşına babasının hayatta olduğunu söyler misin?" diye sordu Degar.

Wolfaraine'nin kanını almayı yeni bitirmişlerdi ve Alfred'in içtiği torbaya eklediler. Yüzük, yaşlı adamın parmağında parlıyordu.

Degar'a baktı, "Henüz değil. Eğer hayatta kalamayacaksa, onun ya da ailesinin onu iki kez kaybetme sürecini yaşamalarını istemiyorum."

"Haklısın." Gözleri yaşlı adama döndü. "Alphose, ikinizin onu nasıl kurtardığınızı bana anlatmadı. Onu fark edilmeden hastaneden nasıl çıkardınız? Ve Ismena'nın ailesi onu gömdü, değil mi?"

"O öldü, Degar. Ölüm ilanı yapıldıktan sonra cesedini aldım ve Alphose bana yardım etti... tabii ki bunun boşuna bir çaba olduğunu söyledikten sonra. Morg görevlisine sadece sessiz kalması için değil, bizim için daha güvenli bir yoldan hastaneden çıkmamıza yardım etmesi için de çok para ödedik. Adam ayrıca, kimsenin almadığı cesetleri inceleyip, Alfred'inkiyle kolayca karıştırılabilecek bir ceset bulup onu cenazeye vereceğine söz verdi. Neyse ki, cenaze töreninde tabutu açma kısmını atladılar."

Wolfaraine şömineye yürüdü ve içine birkaç odun daha attı. "Onunla buraya geri döndük, insan dünyasına dönmeden önce onu burada bıraktık. Onu bıraktıktan hemen sonra tedavisi başladı. Hepsi bir tahmindir, biliyorsun... ölü bir adamın üzerine benim kanımı kullanmak. Ne kadar yeni ölmüş olursa olsun, o hala ölüdür."

"Evet, ve işe yarıyor gibi görünüyor. Adam hayatta ve her geçen gün ilerleme kaydediyor."

Degar'ın aklına bir düşünce geldi: "Bütün bu deneylerle, o insan canavarları kurt adam kanının ne kadar güçlü olduğunu keşfetmiş olabilir mi? Özellikle de seninkini?" Sesi kadar dehşete kapılmış görünüyordu.

"Hayır," Wolfaraine başını salladı, "Kanımızın farklı olduğunu biliyorlar, ama o kadarını keşfettiklerini sanmıyorum. Bizi uyuşturup agresif hayvanlar gibi yetiştirmekle meşguller. İlaçlar kanımızın etkisini de köreltiyor. Onlar daha çok, barbarlıklarına silah olarak yetiştirmek için yavrularımızı çalmakla ilgileniyorlar."

Sonra, konuştukça içindeki kan öfkeyle kaynamaya başladı, bu yüzden durdu ve derin bir nefes aldı. "Bence Alfred şüphelenmişti. Çaresiz bir girişimde Ismena'ya benim kanımı kullandı. Bunun işe yarayacağını hiç beklemiyordu, hele bu kadar işe yarayacağını hiç beklemiyordu."

"Çünkü o senin hayat arkadaşın. İkiniz birbirinize çok uyuyorsunuz." Degar ekledi.

"Evet." Durakladı. "Gitmeliyiz. Saatler oldu. Ismena'nın kabus görürken onu uyandıracak kimse olmaması istemiyorum. Her zaman olmaz ama bazen olur."

"Tamam."

Dışarı çıktılar ve eve doğru uzun, telaşsız bir yürüyüşe başladılar. Wolfaraine, Degar'ın gözlerinin uzun süre sırtında olduğunu

hissetti. "Ne?" Alfa'ya bakmadan sordu.

"Yani, eşine umutsuzca aşık olduğunu söylemek doğru mu?" O sözlerin ardındaki gülümsemeyi gün gibi açık bir şekilde duydu.

"Kapa çeneni, Leopard," diye homurdandı Wolfaraine isteksizce.

Degar, Kule'ye dönene kadar ara sıra kıkırdamaya devam etti.

Kassandra, yumuşak yatak üzerinde vücudunun alçaldığını fark etti, ama bu, Alphose onu mutfaktan dışarı çıkarırken

dilini boğazına soktuğundan beri ilk farkındalığıydı.

Birbirlerinin kıyafetlerini de çıkarmış olmaları çünkü şimdi neredeyse çıplaktılar. Alphose sadece beyaz külotuyla giyinirken, Cassandra kırmızı sütyen ve külotuyla giyinikti.

Onu yatağa yatırıp üstüne çıktıktan sonra, ilk kez öpüşmelerini kesti. Gri gözleri vücudunu taradı, göğüslerinde durdu ve külotuyla örtülü amına geldiğinde açgözlülükle parladı. Çok ıslak külotu.

Alphose alnını Sandra'nın alnına yaklaştırdı, gözlerini kapattı ve düşük bir sesle, "O kadar güzel kokuyorsun ki seni yiyip bitirmek istiyorum, Cassandra," dedi.

Bu tahrik edici sözler doğrudan onun özel bölgelerine gitti ve Sandra kendini daha da ıslak hissetti. Tanrım, onun için sıırıslıklam olmuştu. Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Gözleri aralarına indi ve onun iç çamaşırına takıldı. Gözleri hafifçe büyürken yanakları ısındı.

"Oraya bir bez mi sıkıştırdın yoksa... hepsi senin mi?" diye gergin bir şekilde sordu.

Alphose'un anlaması biraz zaman aldı. Gözleri onun gözlerini takip edip...

Yumuşak bir kahkaha attı; boğazından derin bir gürültü çıktı.

Sonra burnunun köprüsüne öptü, "Eline sana Naturiah hakkında her şeyi öğretmiş, ama önemli şeyleri öğretmemiş."

Bununla birlikte, dudaklarını sonsuza kadar sürecektir derin, uyuşturucu bir öpücüğe boğdu. Kafasını kaldırdığında, Sandra bulutların içinde süzülüyormuş gibi hissetti.

Adam vücudunu öperek aşağı indi, eli sırtıyla yatak arasına girerek sütyenini çözdü. Sütyeni çıkarıp yere attı, diğer giysilerinin yanına.

Neredeyse anında, ağzı onun büzülmüş meme ucunu buldu, onu ağzına çekti ve emmeye başladı. Diğer eli sol göğsüne gitti ve

meme ucuyla oynamaya başladı.

Kadın boğuk bir inilti çıkardı, duyularına yapılan bu saldırı karşısında gözleri kapandı.

O, Sandra artık sabit duramayana kadar göğüslerini emdi, ısırıldı ve onlarla oynadı. Onu çılgına çevirdi. Sandra havada çılgınlık duydu ve bunların kendisinden geldiğini anlaması biraz zaman aldı.

Adam sonunda göğüslerinden ayrılıp vücudunu öpmeye başladığında, Sandra patlamaya hazır bir fitil gibi gergindi. Adam vücudunun her yerini öptü, uzun uzun, okşayarak, Sandra'nın vücudu terleyip yatakta titreyene kadar.

"Sana dokunmak istiyorum, lütfen." diye yalvardı, ellerini onun kolunda yukarı aşağı gezdirerek. Onun geri kalanı onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Adam çıplakken bir tanrı gibi görünüyordu, onun her yerini keşfetmek istiyordu.

"Şimdi olmaz, tatlım. Senin..." Karnına bir öpücük kondurdu, "...bana dokunmanı istiyorum..." Göbeğini ısırıldı, "...ama beni durduracak her şey..." Aminin üst kısmını öptü, "...yönetimim şu anda hoş karşılanmıyor."

Adam kadının iki bacağını da tuttu, genişçe ayırdı ve yüzünü kadının ıslak vajinasının tam önüne getirerek bacaklarının arasına sıkıştı. Kadının o bölgede çok az kıvrım vardı, bu yüzden adamın aç gözleri için çok çıplaktı.

Sanki bu yetmezmiş gibi, alt dudaklarını tutup ayırdı ve onun en derinlerine bakmak için. Sandra inledi ve yüzünü elleriyle kapattı. Hayatında hiç bu kadar açıkta, bu kadar savunmasız hissetmemişti.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söyledim mi, tatlım?" Sesi derin bir hırıltıydı, gözleri açgözlülükle onun en derinlerine bakarken kararmıştı.

"Alphose..." Utangaçlık, gerginlik ve arzu karışımı bir iç çekişle.

Başını eğdi ve onu uzun uzun yaladı, aşağıdan yukarıya doğru. Sandra çılgılık attı, vücudu neredeyse yataktan kalkacaktı. Onu yerinde tutmak için bacaklarını ölümcül bir şekilde kavramamış olsaydı, kalkacaktı.

O, şişmiş klitorisini dikkatlice kaçınarak, aminin her yerine minik öpücükler kondurdu. Küçük, titrek deliğine kadar öpücüklere devam etti, sonra tekrar yukarı doğru yalamaya başladı.

tekrar yukarı doğru yaladı. Bir süre bunu tekrarladı, ta ki kız nefes nefese kalana ve beyninin tamamen kapandığı kadar tahrik olana kadar.

Sonra dudakları, daha önce kasıtlı olarak kaçındığı düğümü buldu, ağzına aldı ve emdi.

"Aaah...!" diye çığlık attı, sırtı kavis yaptı.

Alphose onu tuttu ve arzuladığı şeyi yaptı. Sanki yarın yokmuş gibi onu yedi. Her zaman istediği, ama her zaman kendini tuttuğu şey.

Onu sert ve gürültülü çekişlerle emdi. Kafası yatakta bir yandan diğer yana sallanıyordu, siyah saçları her yere dağılmıştı. O şekilde bir melek gibi görünüyordu. Onun için hazır olan bir melek.

"Aman Tanrım, aman Tanrı m !!" diye çığlık attı, çılgınca çırpınıyordu. Ona verdiği zevkten neredeyse aklını kaçırmıştı.

Sandra daha önce oral seks yapmıştı ve almıştı, ama hiçbiri böyle olmamıştı. Yoğun zevklere dayanamıyordu, bu yüzden kendini bunlara veya bunlarla ilgili herhangi bir şeye izin vermiyordu.

Zayıf bir kadın değildi ve bu, oral seks sırasında onun lehine çalışıyordu çünkü dayanamayacağını düşündüğü her şeyden kurtulabilirdi.

Şimdiye kadar.

Alphose onu kolayca tuttu, altına hapsedti ve şiddetli hislerle ona saldırdı. Saldırısı sırasında uzun, kalın parmağını ona soktuğunda, Sandra tekrar çığlık attı.

Ter, onun altında titreyen tüm vücudunu kapladı. Erkek, yakın zamanda pes edecek gibi görünmüyordu ve onu bir ziyafet gibi yiyip bitirirken boğazından küçük inlemeler çıkarıyordu.

"Alphose, Jesus..." diye deli gibi nefes nefese kaldı. "Sanırım boşalacağım!"

"Benim için gel, tatlım. Seni daha fazla tatmak istiyorum." Ağzını onun amına dayadığı için sesi derin bir gürültüyle çıktı, bu da onun dokunuşlarına titreşimler ekledi.

Kadın ığlık attı, bacakları titriyordu. Adam onu ağzıyla emdi ve sertçe parmakladı. Kadın hızlı ve yüksek sesle nefes alıyordu.

O hızını kesmeden bir parmak daha ekledi ve bu kadarı fazla geldi. Kadının zevki arttı ve içinde bir top gibi bir şeyin bağlandığını hissetti. Patlamayı bekleyen, keskin ve yoğun, devasa bir top. Bekliyordu... Bekliyordu...

Ve sonra, patladı.

Sandra, hayatında daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmediği, patlayıcı bir orgazmın içine dalarken, onun adını yüksek sesle haykırdı.

Onun altında kıvranarak, onu üzerinden atmak için çılgınca debeleniyordu ve duyularına volkanik bir saldırı devam ederken vücudu yatakta çırpınıyordu. Onu kolayca kurtulmasına izin vermek niyetinde olmayan ölümcül bir tutuşla onu tuttu.

Sonunda, o pes etti ve ona yalvarmaya başladı.

"Lütfen, Tanrım, lütfen! Yapamıyorum...! Artık yapamıyorum..." diye çığlık attı, eliyle onun saçını tutup çekerek onu uzaklaştırmaya çalıştı.

"Mmm," aşırı duyarlı klitorisini bıraktı. Gözleri artık grimsi yeşil renkteydi. Parmaklarını onun titrek açıklığına bastırdı, "Sanırım burada daha fazlası var."

Bununla birlikte, başparmağı ve işaret parmağıyla deriyi sıkıştırdı ve ayırarak derinin biraz gerilmesini sağladı. Sonra dilini kadının vücudunun derinliklerine daldırdı ve yeni bir sıvı dalgası dilini doldurduğunda inledi.

Onun bu hareketi, onu doğrudan başka bir orgazma fırlattı. İlki kadar yoğun değildi, ama aynı derecede güçlü ve volkanikti.

O, dilini sertçe kullanarak onu becerirken, kız keskin bir çığlık attı.

Sandra, coşkusunun dinmeye başlamasından önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. O kadar yüksek, o kadar sert tırmanmıştı ki, yorgunluk tüm vücudunu ele geçirmişti. Onun altında gevşedi, nefes alışı kendi kulaklarına bile sert geliyordu.

"Aferin kızım." Sonunda ondan uzaklaşıp ştne çıkmadan önce amını okşadı.

Sandra gözleri kapalı, bitkin bir şekilde yatıyordu, onun içine girip kendi rahatlamasını bulmasını bekliyordu. Bunun yerine, adam penisini onun ıslak bacaklarının arasına koydu ve sürtünme yaratmak için bacaklarını birbirine bastırdı.

Gözleri kapalı, inledi. Hareketi tekrar tekrar yaptı.

Gözlerini açtı, başını yana çevirip ona baktı, "Sen... yapmayacaksın..."

"Hayır," diye başını salladı, yüzünde hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Seni siktiğim gün, bana uygun kadar enerjiyle ayrılacağım, tatlım. Senin de buna ihtiyacın olacak. Şu anda beni alabilecek durumda değilsin, ilk seferinde olmaz."

"Ama..."

"Şşş," diye onu öptü. "Bugün seni böyle istedim. Uzun zamandır bunu arzuluyordum. Ve tanrılar adına, bu çok güzeldi."

"Sanırım yarı ölü durumdayım." Yorgun bir şekilde itiraf etti ve o güldü.

Adam tekrar onun üzerine çıkıp bacaklarını sikmeye başladığında, kadın yarı uykulu bir halde yatarak adamın istediğini yapmasına izin verdi. Alphose o kadar heyecanlıydı ki, birkaç vuruş sonra sert bir şekilde boşaldı.

"Siktir!" diye inledi, boşalması göğsüne, karnına, bacaklarına, her yerine fışkırırken. Onun boşalmasıyla kaplı halini görmek, onun çok ilkel bir yanını tatmin etti, boşalmasını ve zevkini uzattı.

Sonunda, onun yanına uzandı, eli onu kolunun altına çekene kadar onu yanında tuttu.

Sandra anında uykuya daldı.

Alphose rahatladı ve gecenin büyük bir kısmında onun uyumasını izledi.

Ismena, mesanesinin ısrarlı çağrısı nedeniyle uyandı.

Gece ilerlemişti, bu yüzden karşılaştığı tek şey sessizlikti. Ne zaman uykuya daldığını, yatağa nasıl geldiğini ve Wolfaraine'in yatak odasından ne zaman çıktığını bilmiyordu. İyi uyuyor mu?

Tuvaleti kullandıktan sonra, bornozunu giyip yatak odasından çıktı. Gecenin sessizliğinde, hırıltılar mı duydu?

Düşük bir hırıltı. Bir homurtu. Bir başka düşük hırıltı.

Kalbi acı bir şekilde sıkıştı. Wolfaraine kabus görüyor olmalıydı.

Sesi takip ederek yatak odasına gitti ve tereddüt etmeden kapıyı açtı.

Vücudundaki her kemik dondu. Yatakta erkek yoktu. Orada bir dağ aslanı vardı.

O anda onun kendisine söylediği sözleri hatırladı.

"Gece, benim zarar görmüş tarafımın hakim olduğu zamandır, çünkü o asla uyumaz. Uyuyamayacak kadar kırılmıştır. Çok fazla yara almıştır." Bir gün ona böyle demişti.

Dağ aslanını ikinci kez görüyordu. İlk kez onu parçalamak için koridorda kovalamıştı, ama Alphose dev hayvanı durdurmaya yardım etmişti. Şimdi, yatakta aynı büyüklükte duruyordu.

Kapıyı açtıktan sadece üç saniye sonra, yeşil gözleri birden açıldı ve ona doğru bakmaya başladı.

Kollarında soğuk bir korku titremesi başladı. Büyük hayvanın ona bakışında dostça bir yan yoktu. Yeşil gözleri "Av!" diye bağıırıyordu.

Pençelerini yatağa sıkıca dayayan puma, vücudunu geriye doğru uzattı...

Bir dakika, bu "saldırı" modu değil mi?

Ismena'nın korku dolu zihni bu düşünceyi kavradığında, artık çok geçti.

Puma yataktan atladı ve ona açıkça saldırdı.

BÖLÜM 18. ISMENA'NIN İKİLEMİ VE KASSANDRA'NIN UMUDU.

Puma yataktan atladı ve ona açıkça saldırdı.

Atlayış sırasında, Ismena'nın içgüdüleri devreye girdi ve hala açık tuttuğu kapıdan adeta uçarak dışarı çıktı. Neyse ki, pumu fark etmeden önce yatak odasına sadece bir ayağı girmişti, bu yüzden yatak odasından bir anda kaybolması çok kolay oldu.

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra, olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi ve kapıya bakakaldı. Puma'nın yatak odasından çıkmayacağı belli olduktan sonra bile geri çekilmeye devam etti, yatak odasına ulaşana kadar kapıdan uzaklaşmaya devam etti.

Kendini odasına kapatıp kapıyı kilitledikten sonra rahatladı. Ya da rahatlamaya çalıştı.

Nefesi düzensizdi ve kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. İçindeki korku da azalmamıştı.

Kolunda bir ağrı hissetti ve onu masanın yanındaki gece lambasına kaldırarak baktı. O zaman kanayan uzun bir kesik fark etti. Göründüğü kadar derin bir yara değildi.

"Tanrım, Ismena... Az kalsın ölecektin." Boş odada yüksek sesle fısıldadı, kalbi davul gibi çarpıyordu.

Şimdi, Wolfaraine'in bu yarayı görmemesini sağlayacak bir yol bulması gerekiyordu. Bu onu çok üzecekti.

Yeniden uykuya dalmak için başını yastığa koyduğunda, aklına başka bir düşünce geldi. Çok çılgın bir düşünce. Ama ısrarcı bir düşünce.

O düşünceyle uykuya daldı.

Ertesi gün öğleden sonra, Wolfaraine avlanma alanından dönmüştü. Sabah çok erken saatte diğer Alfalarla buluşmak için evden çıkmıştı, böylece avlanabileceklerdi.

"Ismena nasıl?" diye sordu Mirian'a, Kule'nin üçüncü katına girerken. Av eldivenlerini çıkardı ve yaşlı kadına uzattı.

"Bu sabah geç uyandı, Alfa Kral. Dün gece iyi uyuyamadığımı sanıyorum ama şimdi uyanık. Kahvaltısını yeni bitirdi. Sanırım şu anda yatak odasında kitap okuyor."

Wolfaraine başını salladı. Mirian, kahvaltıda ne istediğini sormak için öne çıktı. Tam o sırada, Ismena'nın yatak odasından çıktığını gördü.

Onu görünce yüzünde bir gülümseme yayıldı. Yaklaşırken Wolfaraine kollarını açtı ve Ismena doğrudan ona doğru yürüdü. Ismena selam verirken Wolfaraine onun saçlarını öptü.

"Avdan yeni mi döndün?" diye sordu, geri çekilerek yüzüne bakmak için.

Wolfaraine başını salladı. "Evet, döndüm. Mirian kahvaltı yaptığını söyledi." Yaşlı kadın onlara biraz mahremiyet sağlamak için çoktan odadan çıkmıştı.

"Mmm," diye başını salladı, "Gecen nasıldı?"

"Huzursuz," diye itiraf etti Wolfaraine. Her zamanki gibi laboratuvar hakkında kabuslar görmüştü, ama sonra puma formunda Ismena'ya saldırdığı başka bir garip kabus daha görmüştü.

"Puma formunda uyandım, ama bu yeni bir şey değil. Senin gecen nasıldı?" Gözleri onu nazıkçe süzdü, "Dün gece çok üzgündün. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi çok daha iyiyim."

Aniden, hareketsiz kaldı. Burnu genişledi, "Kan kokusu alıyorum."

Ismena'nın gözleri büyüdü, "Kan...?" Bilinçsizce, sol kolunun ucunu aşağı çekerek kolunu örttü.

Wolfaraine bu ani hareketi gördü ve gözlerini kısarak, "Kolunu mu incittin?" diye sordu.

"Hayır, hayır, iyiyim." Hızlıca cevap verdi. Çok hızlı.

Ismena neden ona yalan söylesin ki?

Kaşlarını çattı, "Kolunu göreyim, Ismena." "Gerçekten iyiyim, bir şeyim yok..."

"Ismena." Alfa sesiyle ona sertçe seslendi. Ona bu ses tonunu kullanmak niyetinde değildi, ama kanının kokusu ve yalan söylemesi mantığını etkilemişti.

Anında, kolunu ona uzattı ve sıkıca yuttu. Başını boyun eğerek eğdi.

Wolfaraine kolunu tuttu ve kolunu sıvadı. İki uzun kesik, soluk, kusursuz cildini bozmuştu. Onu incelerken kaşlarını daha da çatmıştı.

Bu sıradan bir yara değildi. Ismena bir changeling tarafından saldırıya uğramıştı. Onu tırmalayan bir changeling.

Boğazı düğümlendi, ama kendini zorlayarak sordu: "Nalaila mıydı?"

"Hayır, lütfen. O değildi. Yemin ederim." Çaresizce elini geri çekmeye çalıştı. "Bu gerçekten önemsiz bir şey, Wolfe. Yarayı görebiliyorsun, derin değil ve zaten iyileşiyor. İyileşeceğim. Lütfen bunu büyütme. Sana yalvarıyorum."

Bu onu daha da kızdırdı. Öfkelendiğinin tek göstergesi, "Biri sana saldırdı ve seni yaraladı, Ismena. Neden bu kişiyi koruyarak onu örtbas etmek istiyorsun? Eline miydi? Kasıtsız mıydı? Bu yüzden mi onu örtbas etmek istiyorsun?" derken gözlerinin kararmasıydı.

"Kasıtsızdı, ama Eline değildi. Lütfen Wolfe, unut gitsin..." "Bana gerçeği söyle." Sakin bir sesle söyledi, bu ses onun omurgasında bir titreme yarattı.

Ismena hiçbir şey söylemedi, ama gerçek ortadaydı. Her şey yüzünde, gözlerinde belliydi.

Sandra, yatağın diğer tarafı boş olmasına rağmen, harika bir hisle uyandı. Oh, harika bir ruh hali için ne harika bir gün!

Sonunda Alphose'dan bir parça almıştı. Ve ne kadar da güzel bir parça! Birlikte yaptıklarının hatırası aklını doldurdu ve bununla birlikte titreme ve karnında bir heyecan dalgası geldi.

"Tanrım, bu adam çok iyi." Boş odaya yüksek sesle inleyerek, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Görüyorum ki bu sabah birisi çok iyi bir ruh halinde," dedi Eline, yatak odasına girerken. Kapının önünde durdu.

O anda Sandra kadını fark etti, "Ne zaman geldin? Dur, saat kaç?"

"Öğleden sonra, aptal. Üç saat önce geldim. Görüyorum ki dün gece birisi çok yorulmuş, ha?" Yaramazca gülümsedi.

Sandra, yorganı üzerine çekerek arkadaşına öfkeyle baktı. "Yapacak başka işin yok mu?"

"Öğle yemeği hazırlıyorum ama o bekleyebilir. Söylesene, bütün gece benim Alfa'mla seviştin, değil mi? Seviştin çünkü onun kokusu her yerde; oturma odasında, mutfakta ve bu yatak odasında, ki burada onun kokusu *çok* fazla, bu yüzden burada sadece sohbet etmediklerini biliyorum. Hayır, öyle değil."

"Tanrım, Eline..." Sandra boğuk bir kahkaha attı, "Değişkenler ve lanet olası burunları."

Eline sırıttı, "Adil olmak gerekirse, changeling olmasam bile yine de anlardım, tatlım. Pazar günü altı kez becerilmiş gibi görünüyorsun."

"Ismena ile çok fazla zaman geçiriyorsun, Eline. Sana böyle ifadeler öğretecek tek kişi o."

"Soruyu geçiştirmeyi bırak da bana cevap ver, yaramaz kadın. Beynin sikilip sana teslim edildi mi, edilmedi mi?"

verilmedi mi?"

Sandra yine boğuk bir kahkaha attı. "Aslında hayır. Sonuna kadar gitmedik, çoğunlukla ön sevişmeydi. Ama... Tanrım."

"O bakışı tanıyorum," Eline içtenlikle güldü, "Ismena, kralımızla ilk kez oynadığında tam da öyle bakmıştı. Birisi önceki gece bulutların üstüne çıkıp yaratıcısıyla sohbet etmiş, ha?"

"Tamam, bu kadar yeter. Odamdan çık!" Sandra yataktan bir yastık aldı ve ona fırlattı.

Eline yastığı kaçırdı, "Şu yanaklara bak, deli gibi kızarıyor! Seni kızdırdığımı mı sanıyorsun? Bekle, bunu Mena'ya anlatana kadar."

Sandra ona bir yastık daha attı, "Dur Eline! Ve sakın Ismena'ya söyleme, duydun mu beni?"

Eline yine yastığı kaçırdı ve deli gibi gülüyordu. "Ona söyleyeceğim ve bunu yapmaktan da çok keyif alacağım!"

Sandra inledi, başını eğdi ve yüzünü elleriyle kapattı.

Eline, sonunda pes etmeden önce ona birkaç yumruk daha attı. "Şu anda bir evi yiyebilecekmiş gibi hissettiğini biliyorum. Şimdi gidip kahvaltıyı bitireceğim."

"Eline, bekle."

Eline ona döndü. Sandra artık gülümsemiyordu, bunun yerine çok umutlu görünüyordu. "Onun kokusunu aldım mı?"

Eline ona baktığında, Sandra omuz silkti. "Biliyorsun, biz... dün gece seviştik. Yani, az da olsa onun kokusunu almış olmalıyım, değil mi? Dün gece onun puma'sı da bizimle birlikteydi, çünkü gözleri aynı anda gri ve yeşil renge dönüştü, yani..."

"Bekle, öyle mi oldu?" Eline'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu, cinsel yakınlık sırasında pumanın gerçekten yüzeye çıktığı anlamına geliyordu.

Sandra başını şiddetle salladı. "Evet, öyle oldu. Bunu birden fazla kez kendi gözlerimle gördüm. Her neyse, artık samimi olduğumuza göre, onun kokusunu aldığım kesin

onun kokusunu aldığım kesin, değil mi?" Gözleri umutla doluydu, "Onun kokusunu aldım mı?"

"Onun kokusu sende yok, Sandy." Eline, arkadaşına bu kötü haberi verirken çok üzüldü, ama ona gerçeği söylemek zorundaydı. "Haklısın. Bir eş, yakınlık kurduktan sonra onun kokusunu birazcık bile olsa alır, ama sende onun kokusundan bir atom bile yok. Sadece senin kokun var."

Sandra'nın yüzü çöktü ve tekrar başını eğdi. Eline, onun saklamaya çalıştığı acıyı gördü.

"Çok üzgünüm, Sandra." diye fısıldadı.

"Sorun değil, senin suçun değil." Sandra başını üzüntüyle salladı. "Bana birkaç dakika müsaade eder misin? Yalnız kalmak istiyorum."

"Tamam. Seni bekleyeceğim." Eline odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Arkadaşı için çok üzgündü, Sandra'nın şu anda ne kadar kalbi kırık olduğunu biliyordu.

Yatak odasından boğuk hıçkırıklar geldiğinde, Eline'in gözleri yaşardı, ama gözyaşlarını durdurmak için gözlerini sertçe kırptı.

Boğuk hıçkırıklar açıkça ağlamaya dönüştü. Sandra yatak odasında kalıp saatlerce ağladı.

"Benim yüzümdendi." Wolfaraine, kolunu bırakıp geri adım attı ve gözlerine baktı. "Bunu ben yaptım, değil mi?"

"Sen değildin Wolfe, puma yaptı. Ve bu benim hatamdı. Puma genellikle sen uyurken kontrolü ele geçirir demiştin, dün gece yatak odana girmemeliydim."

"Tanrım, bunun bir kabus olduğunu sanmıştım. Aslında bunu sana ben yaptım." Acı çekiyor gibi görünüyordu ve sesi de öyle çıkıyordu.

O bir adım öne çıktı, avucuyla onun yanağını tuttu ve gözlerini kendininkilerle buluşturdu. "Bana bak, Wolfe. Kendini suçlama. Bana zarar vermedin."

"Sana zarar verdim. Ben kurtum ve ben puma'yım. Ben onlarım ve onlar benim. Hepsi benim bir parçam. Sana zarar verdim." Kesin bir şekilde söyledi.

"Ama bunu kasten yapmadın."

"Ismena..."

Burun delikleri öfkeyle genişledi. "Sen bana asla kasten zarar vermezsin, Wolfaraine, bu yüzden bu seferki suçunu üstlenmeye çalışma bile, çünkü sana izin vermeyeceğim. Bana zarar verdiğiğine inanmamı istiyorsan, bana kasten fiziksel olarak zarar vereceğini itiraf etmeni istiyorum. Hadi, itiraf et." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

Wolfaraine şaşkın bir şekilde onu izledi.

Sonunda derin bir nefes aldı, omuzları gevşedi ve gözlerindeki nefret kayboldu. "Biliyorsun ki sana asla kasten zarar vermem, Ismena."

Ismena derin bir rahatlama nefesini verdi. "Biliyorum. Bir an için, bilmediğini sandım."

Wolfaraine onu kollarına çektiğinde Ismena gülümsedi, gözlerini kapattı ve onun tanıdık kokusunu ciğerlerine çekti.

"Özür dilerim ve anlayışın için teşekkür ederim, Ena." Sesi, onun boynunda titredi.

"Önemli değil."

Geri çekilerek, yaralı kolunu dudaklarına götürdü ve uzun uzun öptü.

Onu izlerken, bazı yerlerinde karıncalanma hissetti. Sonra, kolunu bırakmasına izin verdi.

"Düşünüyordum da..." diye

başladı. "Ne var?" diye sordu.

Bütün gün ortadan kaldırmaya çalıştığı gerginlik yeniden geri geldi. Konuyu ona açmakta zorlanıyordu çünkü onun nasıl tepki vereceğini biliyordu.

"Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu onun yerine.

Onu dikkatle inceledi. "Tamam." Sonunda kabul etti.

Otuz dakika sonra, Azx Ormanı'nın ortasında, ormanın içinden geçiyorlardı.

"Yanımda kal, Ena. Bu ormanın Vahşi Olanlarla dolu olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Nalaila ile buraya geldiğim o geceyi hala hatırlıyorum. Onlar tarafından yutulacağımızdan emindim." Bu anı hatırlayınca titredi.

Wolfaraine de o geceyi hatırlıyordu. Ona en büyük mucizeyi armağan ettiği geceyi; kız kardeşinin yaşamaya istekli olduğunu.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de o geceyi hatırlıyorum."

"Nalaila senin kadar cesur, Wolfe. Durumu ne olursa olsun, hala her zamanki gibi güçlü." dedi Ismena.

Kız kardeşiyle gurur duyuyordu ve bunu belli ediyordu. "Hâlâ seninle bu kadar isteyerek dışarı çıkmasına inanamıyorum. Onun kaydettiği ilerlemeden gurur duyuyorum."

Sonunda adımlarını yavaşlattı ve ona döndü, "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

O yürümeyiyürümeyi ve yolunu elini el onun elini
"Wolfe? Ben..." Boğazını temizleyerek tekrar denedi, "Ben...
Benden bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Söyle bana, Ismena. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun." diye cesaretlendirdi. "Öncelikle, söyleyeceğim her şeyi dinleyeceğine söz vermeni istiyorum.
Bu fikir hoşuna gitmese bile, söylediklerimi gerçekten dinlemek için çaba göstermeni istiyorum." Gözleri ona yalvarırcasına baktı.

Wolfaraine o anda bunun hoşuna gitmeyeceğini anladı. Her ne olursa olsun, hiç hoşuna gitmeyecekti.

Söz vermedi, ama ona başını sallayarak onay verdi.

"Lütfen, pumanızla görüşmeme izin verin. Kral Puma ile resmi olarak tanışmak istiyorum." Sonunda ağzından döküldü.

BÖLÜM 19. İNATÇI. CESUR. ISRARCI.

Wolfaraine bir an için, belki de onu doğru duymamıştır diye düşündü. "Ne?"

Böyle pat diye söylemek onun için daha kolaydı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama lütfen bir düşün, Wolfe. Neredeyse yarım yıldır seninleyim ve iki insanın bir araya gelebileceği en samimi şekilde birlikteyiz. Sanırım artık zamanı geldi..."

"Hayır." dedi kararlı bir şekilde. "Ama Wolfe..."

"Hayır." Sesi kesindi.

Aralarında sessizlik hakim oldu.

Sonunda Ismena yüksek sesle nefes verdi. "Dinlemeye bile çalışmıyorsun."

"Ölmek istiyorsun galiba, Ena." Onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Ölmek istiyorsun galiba, çünkü başka türlü böyle bir şey yapman için tek bir açıklama olabilir."

"Öyle göründüğünü biliyorum, ama bu benim için kolay değil, Wolfe. Korkmadığımı mı sanıyorsun? Şu anda aklından geçen her şeyi düşünmediğimi mi sanıyorsun? Düşündüm, ama bence..."

O, kararlı bir şekilde başını salladı. "Benim aklımdan geçenlerin yarısını bile düşünmediğini düşünüyorum, çünkü düşünseydin, kendi aklından geçenler aklımdan geçenler gibi olmazdı." Sesini yükseltmedi. Yükseltmesine gerek yoktu, çünkü özellikle bazı kelimeleri vurgulamak için kullandığı tonla, Ena'yı hala titretmeye yetiyordu.

Ağzını kapattı ve onu dikkatle izledi. Bu, yüzünün öfkesini yansıttığı nadir anlardan biriydi ve korkutucu bir manzaraydı. Ama bütün gece ve sabah boyunca bu fikri düşünerek ve gerginlik içinde boğulduktan sonra, bunu ilk başta söylemeyi başardığına göre, bu fırsatı kaçıramazdı.

"Wolfe," diye başladı, "Nalaila'nın bana hiç ısınmayacağını düşünmemiştin. Böyle bir şeyin olacağı hiç görünmüyordu, çünkü o da puma gibi insanlardan nefret ediyordu. Ama bugün geldiğimiz noktaya bak. Denemeden asla bilemeyiz, Wolfe."

Tek bir adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bu konuyu bir daha asla tartışmak istemiyorum, duydun mu Ismena? Bu, bu konuyu son kez konuşmamız olacak."

Bunun üzerine, arkasını dönmeden ormandan çıkan yolu takip etti.

İlk kez, onun peşinden gelip gelmediğini görmek için dönüp bakmadı.

Yenilgiye uğramış Ismena, onun peşinden gitti.

İki gün sonra, Ismena kendini çok kötü ve duygusal olarak çökmüş hissediyordu.

Wolfaraine hâlâ ona kızgındı. Wolfaraine ona ilk kez bu kadar kızmıştı ve Ismena ne yapacağını bilemiyordu. Aralarındaki gerginlikten nefret ediyordu.

Onu daha az görüyordu ve ne zaman görüşseler, ona karşı çok kibar davranıyor, ayrılmadan önce konuşmalarını olabildiğince kısa tutuyordu.

Onun bu fikri sevmeyeceğini biliyordu, ama işlerin bu hale geleceğini hiç düşünmemişti. Şimdi, bu konuyu ona açtığına pişman olmuştu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Rahinna?" Marian'ın yumuşak sesi onu derin düşüncelerinden çıkardı.

"Hayır, teşekkürler Mirian." Akşam yemeğini yeni bitirmişti. Wolfaraine'i bütün gün görmemişti. Mirian, klanla ilgili meseleler için erken çağrıldığını söylemişti.

"Tamam. Yorgun görünüyorsun, canım. Balkona çıkıp biraz temiz hava almanı öneririm, ne dersin?"

"Aslında bu harika bir fikir, teşekkür ederim." dedi içtenlikle.

Aynen öyle yaptı. Çift kişilik koltuğa oturup, Mirian'ın hazırladığı çayı yudumlarken, temiz hava vücudunu okşadı. Gerçekten çok rahatlatıcıydı.

Zaman akıp gitti. Zihni sakinleşti.

Düşüncelere dalmışken, balkon kapısının hafif gıcırdamasını duyunca irkildi. Mirian olduğunu düşünerek sese doğru döndü, ama gelen Wolfaraine'di.

Onun muhteşem görüntüsünü görünce kalbi hızla çarptı. Karanlık gece çoktan çökmüştü, ama onun yapısını ve özelliklerini kolayca ayırt edebilecek kadar ışık vardı.

Yutkunarak, kapıyı kapatıp içeri doğru ilerleyen Wolfaraine'i izledi. Wolfaraine onun önünde durdu ve ona baktı.

"Seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum, Ismena. Bu beni üzüyor ve günümü mahvediyor." Sert bir sesle itiraf etti.

Son iki gündür tuttuğu gözyaşları gözlerine doldu, ama inatla gözlerini kırpmıştırarak onları geri çekti.

"Ben de sevmiyorum. O çılgın fikri ortaya attığım için çok mutsuzum, başka bir şey yapamıyorum, sadece pişmanlık duyuyorum. Bunun bizi böyle kavga ettireceğini bilseydim, asla aklıma gelmezdi." Sesi alçaktı, ona ruhunu açmıştı.

Derin bir nefes aldı ve önlerindeki güzel gece manzarasına baktı. "Sana zarar veren her şeyi nefret ediyorum, Ismena. Sana inatçı mı demeliyim, cesur mu, yoksa deli mi? Bilmiyorum."

"Üçü de geçerli." Utangaç bir şekilde cevap verdi. Adam burnunu çekip başını salladı.

Tekrar konuşmaya başladığında, sesi bilgilendiriciydi. "Puma, Nalaila'ya hiç benzemiyor. O, benim çok zarar görmüş bir parçam ve tek tutarlı düşüncesi

ve içgüdüğü öldürmek ve yok etmek olan çok hasarlı bir parçası. Puma, kardeşim Ismena'dan çok daha vahşi."

"Ben de öyle düşündüm." diye itiraf etti yumuşak bir sesle. Bilinçsizce, eli hayvanın saldırdığı koluna gitti. Neyse ki, Harhan sayesinde her şey iyileşmişti.

"On sekiz yıl geçmiş olabilir, ama o soğuk laboratuvarı yaşadıklarımızı asla unutmadık. Orada yaşadıklarımın hiçbirini unutmadım, hepsi pumanın zihninde de yaşıyor. O ve bizi neredeyse öldüren o lanet ilaçlar."

"En ufak bir insan kokusu bile pumu kışkırtır. Sen benim eşim olman, benim kokumu taşıman puma için önemli değil çünkü o düşüncelerden çok içgüdüleriyle hareket eder. Kurt da böyledir, ama puma'nın aksine, kurt seni bizim olarak tanır. Ve zihni puma'nınki kadar vahşi değildir." Başını çevirip gözlerine baktı. "Kontrolü bırakıp puma'nın kontrolü ele almasına izin verdiğim anda, öleceksin. Seni tam bir ziyafet haline getirecek."

"Bu yüzden senin yardımına da ihtiyacım vardı, Wolfe. Sen pumasın ve puma sensin — iki gün önce sen kendin söyledin. Öfken, kızgınlığın, insanlara olan nefretin... hepsi pumanın derinliklerinde gömülü. Senin o kısmın tüm karanlık duygularının yükünü taşıyor, bu yüzden ileriye giden yolu bilmiyor. İyileşmenin yolu."

Onun haklı olduğunu biliyordu ve bunu inkar etmedi. "Deniyorum, Ismena. Kolay değil."

"Kolay olmadığını biliyorum. Ne kadar çabaladığını biliyorum ve bu yüzden sana yardım etmek istedim. Senin böyle acı çekmeni görmekten nefret ediyorum... uyuyamaman, huzur bulamaman. Puma düşünüyor, Wolfe, ama bu düşünce, dürtülerinin çok altında gömülü... tıpkı Nalaila gibi. Bugüne kadar, onun hala benim türümü ve kokumuzu nefret ettiğini biliyorum, ama bence kurt daha çok benim üzerimdeki senin kokuna odaklanıyor."

Gözlerini kaçırdı, "Ayrıca, beni Hazel olarak tanıdığını düşünüyorum, o laboratuvarı hepimizle birlikte kalan kız. O kız hatırlamıyorum, ama babam, sana hikayeler okuduğumda, laboratuvarıdaki herkesin sesimi dinlediğini söylemişti. Nalaila sesimi tanımış olabilir ve bence

puma da bunu yapabilir. Belki, senin o yönünle karşı karşıya kaldığımda konuşabilirsem, canlı canlı yenilme ihtimalim azalır. Benim düşüncem buydu."

"Bu çok tehlikeli, Ena. Çok fazla tehlikeli. Diyelim ki puma senin sesini tanıyabilir, yine de seni öldürme ihtimali çok yüksek."

"Öyle düşünmüyorum, Wolfe. On sekiz yıl önce beni öldürmedi." Gözlerine baktı. "Senin o kısmın, beni döllemek için uyuşturulduğu gün beni öldürme şansı vardı, ama yapmadı. Kontrolü ele geçirdiğinde beni öldürmedi."

O günün anıları hatırlamak çok acı vericiydi, ama Wolfaraine bunu bir kenara itti. Fikri ne kadar çılgınca gelse de, bu konudaki mantıklı gerekçelerinin haklı olduğunu inkar edemezdi.

O hiçbir şey söylemeyince, devam etti, "Senin de dediğin gibi, puma hiçbir şeyi unutmaz, bu yüzden koşullar uygun olursa beni hatırlayacağını biliyorum."

"Mesele de bu. Koşulların uygun olması imkansız. Ben puma şekline dönüştüğümde, seni hemen koklayıp üzerine atlayacağı ihtimali çok yüksek. Tamamen dönüştükten beş saniye sonra avı olursun." Wolfaraine ciddi bir ifadeyle konuştu.

"O zaman koşulları uygun hale getirmeliyiz. Öldürme ve yok etme dürtüsü dışında, başka bir dürtüsü yok mu?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Düşün, Wolfe. Ne kadar küçük olursa olsun, var olduğu sürece, o bir dürtüdür. Tatmin etmek istediği bir dürtü. Gerçekten hiçbir şey yok mu?" Gözlerini ondan ayırmadan ısrar etti.

O çok fazla düşünmesine gerek yoktu çünkü başka bir şey biliyordu. Ama bu, üzerinde çalışmak için daha da tehlikeli bir

alandı. "Hayır. O yoldan gitmeyeceğiz." dedi ona.

Onu dikkatle izledi, kaslarını gerginleştiren gerginliği gördü. "Başka bir şey var. Değil mi?"

"Hissettiği başka bir dürtü de, diğer tüm değişken hayvanlar gibi çiftleşme dürtüsü. Evlilik türünden bir 'çiftleşme' değil, seks yapmak."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye araya girdi.

O başını salladı ve devam etti, "Evet. Puma da bu dürtüye sahiptir — öldürme dürtüsünün yarısı kadar olmasa da, yine de vardır. Sevişirken kurt katılır ama puma katılmaz. Sonrasında kurt huzurlu hissederken, puma çok huzursuz ve huysuz olur. Bazen seviştikten sonra, puma içimde yeterince doygun hale gelmeden önce koşuya çıkmam ya da avlanmaya gitmem gerekir."

"Oh... Yani, seks konusunda..." diye başladı.

"Ne söyleyeceksen, söyleme bile. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Burada durmak üzereydi, ama yüzünün düştüğünü görünce ekledi, "Kendini cinsel bir kurban kuzusu gibi sunma mesajını puma'ya iletmeden önce öleceksin. Ve bir şekilde bu mesajı iletmeyi başarsan bile, o karşılaşma sırasında veya sonrasında öleceğın ihtimali çok yüksek."

Bir süre durdu, "Benim vahşî tarafımla seks yapmak istemezsin, Ismena. Puma çok düşmanca. Bu eylem, sevgililer arasındaki seks olarak nitelendirilemeyecek kadar agresif olacak. Tabii, kokun eylemi kesintiye uğratıp seni öldürmezse."

Omuzları tamamen yenilgiye uğramış gibi çöktü. Çok derin ve titrek bir nefes aldı. "Böyle söylediğinde çok korkutucu geliyor."

"Korkutucu. Seni asla o duruma sokmayacağım, Ismena. Seni cinsel yakınlık için kurda verebilirim ama puma'ya değil. Asla puma'ya değil."

"Şimdi anlıyorum. Bana açıkladığın için teşekkür ederim, Wolfe. Bu yüzden seni kızdırdığım için özür dilerim."

O başını salladı, "Özür dileycek bir şey yok. Gerçek şu ki, sana kızdığımdan çok kendime kızgındım. Eğer bu kadar vahşî olmasaydım, kontrolüm dışında bir yanımlı olmasaydı, seni tehlikeye atacak bir fikri hiç düşünmemiz gerekmezdi. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum... kendi zararına olsa bile. Bu yüzden bu kadar kızgındım."

"Hadi, içeri girelim," diye ekledi, "Arada sırada titriyorsun, bu yüzden üşümeye başladığını biliyorum."

O haklıydı. "Tamam, gidelim." O da kabul etti.

Elini tutarak birlikte balkondan çıktılar. Onu odasına götürdü, kapıyı açtı ve içeriye kadar eşlik etti. "Yakında Cougar Klanı'na gitmem gerekiyor, Alphose'un yaklaşan festival için hazırlıklarına yardım etmek için. Sabah döndüğümde görüşürüz."

Kız başını salladı. Adam onu kollarına alıp çok derin bir öpücük verdiğinde, kız ona eridi ve aynı şevkle karşılık verdi. Öpücük bittiğinde kız arzuyla titriyordu.

Gözlerinde de onun hissettiği aynı açlık vardı ve ondan bir adım geri çekilmek için tüm gücünü kullanması gerekti. "İyi geceler, Ena."

"İyi geceler, Wolfe." Diye fısıldadı.

Dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmışken, kızın sesi onu durdurdu.

"Wolfe?"

"Mmh," diye ona baktı.

"Daha iyi bir fikir bulabilir miyim diye bu fikri biraz daha düşünmek istiyorum. Eğer işe yarayabilecek bir plan bulma şansım varsa, denemeye razı olur musun? Bunun işe yaraması için yardım etmeye razı olur musun?" diye sordu tereddütle.

Sessizlik çöktü. Bu rahatsız ediciydi ve onu daha da gergin hale getirdi, ama Ismena sessiz kalmaya zorladı kendini ve ona bırakmaya karar verdi.

"Evet," dedi sonunda, "Eğer işe yarayabilecek bir plan bulursan, onu dinleyeceğime söz veriyorum. Ben de yardım edeceğim. Ben de tüm kalbimle seni kabul etmek istiyorum, Ismena."

"Benimle yakınlık kurmak güvenli değil ve her bana kendini verdiğinde bana hayatını emanet ettiğin için hayret ediyorum. Ama seninle yakınlık kurarken kontrolümü kaybedeceğim bir günün gelmesinden korkuyorum. Geceleri seni kollarımda tutmak istiyorum. Yanında uyumak istiyorum.

seni öldürme korkusu. Bu davaları rafa kaldırmanın bir yolu varsa, yardım etmeye hazırım." Dürüstçe itiraf etti.

Kadının yüzündeki endişe kayboldu ve yerine küçük bir gülümseme yerleşti. "Ben de bunu istiyorum Wolfe. Bunu çok istiyorum. Bunun üzerinde düşüneneğim."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu arada biraz da uyumaya çalış."

"Uyarım, Alfa Kral." Elini kaldırıp ona selam verdi. O da gülümseyerek kapıya döndü. "İyi geceler, Ena."

"Wolfe?"

"Mmh?" Bu sefer dönmedi.

"Sana hayatımı emanet ederim." Seni hayattan daha çok seviyorum. Bu sözler boğazına kadar yükseldiğinde, hazır olmadan kaçmalarını engellemek için neredeyse boğulacak gibi, onları yuttu. O duymaya hazır olmadan.

"Biliyorum. Ben de sana güveniyorum."

diye itiraf etti. "İyi geceler, Wolfe."

O kapıyı kapattıktan çok sonra bile, Ena hala kapıya bakıyordu.

Buraya kalp hastalığı ve üç aylık ömür biçimi ile gelmiş, ama çok daha özel bir şey bulmuştu. Başlangıçta, hayatına olan sevgisi ve yaşamaya olan derin arzusu nedeniyle ona umutsuzca tutunmuştu.

Şimdi ise, sırf onun daha kolay, mutlu, huzurlu ve tatmin edici bir hayat sürmesi için, o hayatı defalarca seve seve feda edecekti.

"Sen gerçekten mahvoldun, Ismena." Geceye hazırlanmak için banyoya doğru dönerken iç geçirdi.

Yatağa gittiğinde, bu fikir de onunla birlikte gitti.

Uyuduğunda, bu fikir üzerinde uyudu.

"Bir planım var."

Wolferaine, insan dünyasına geri göndereceği dosyaları düzenlemek için çalışma odasındaaydı, kapının açıldığını duyar duymaz tanıdık, yumuşak bir ses duydu.

Başını kaldırıp kadına baktı. Kadın basit bir ayak bileği uzunluğunda elbise giymişti, ama çok çekici görünüyordu. Bütün gece Cougar Klanında geçirmiş, bir saat önce dönmüş ve uyuyamadığı için bazı evrak işlerini halletmeye karar vermişti.

"Bu bir plan değil, daha çok bir öneri, ama işe yarayabilir." diye devam etti.

"Taze kan kokusuna gelen sivrisinek kadar ısrarcısın, değil mi?" Taht gibi sandalyesine yaslanarak hafif bir mizahla konuştu, "Bu konuyu son konuşmamızda bitirmiştik sanıyordum?"

Boynuna ve yanaklarına kızarıklık yayıldı, suçlulukla başını eğdi. "Üzerinde uyudum," diye itiraf etti.

Adam hafifçe güldü ve kollarını kavuşturdu. "Peki, söyleyeceklerini dinleyelim."

BÖLÜM 20. SIRLAR: DÖRT GİZLİ ŞİŞE.

Wolfaraine hafifçe güldü ve kollarını kavuşturdu. "Pekala, ne söyleyeceğini dinleyelim."

"Sen puma formuna dönüşmeden önce seninle benim aramda bir bariyer varsa ne olur? Yani, saldırmasını engelleyecek bir tür sınır?" Ismena, yüzünde umutla parıldayarak önerdi.

Ama gülümsemesi sönükleşti ve gözle görülür şekilde sertleşti. "Bu işleri daha da kötüleştirir. Kafese kapatılmaktan veya bağlanmaktan o kadar nefret ederim ki, bunu önermek bile içimdeki ilkel tarafı uyandırıyor. Puma bunu düşünmekten bile nefret eder, elinde sadece çılgın, öfkeli bir hayvan kalır. Bu bir kabusu girmek gibi bir şey."

"Oh, çok üzgünüm, unuttum! Her şeyden sonra bunu önermek çok duyarsızcaydı..." Yüzü pişmanlığını ve endişesini yansıtıyordu, "Çok üzgünüm..."

O, eliyle onu uzaklaştırdı, "Sorun değil, Ena. Kötü niyetli olmadığını biliyorum." Eli, zonklamaya başlayan alnını ovuşturdu. Kurt sakinleşip ona vurmayı bırakmazsa, bu zonklama kolayca baş ağrısına dönüşebilirdi.

"Teşekkürler. Bu fikir çok duyarsızcaydı ama başka bir fikrim var, devam edebilir miyim?"

Kadın o kadar umutlu görünüyordu ki, adamın yüzünde yine bir gülümseme belirdi. "Tamam, devam et."

"Teşekkürler, teşekkürler." Derin bir nefes aldı ve şöyle başladı: "Puma ile ilgili en büyük sorunumuz, benim türümüze olan nefreti. Bu yüzden, insan kokusunu aldığında öldürme ve yok etme içgüdüsüyle tepki veriyor.

insan kokusunu aldığında öldürme ve yok etme içgüdüleriyle tepki veriyor. Ya kokladığı insan kokusu değilse? Ya koku başka bir kokuya batırılmışsa... öfkeli pumanın gerçekten sevdiği bir kokuya?"

Kaşlarını çatarak düşündü, "Anlamıyorum, Ena. Ayrıca, sen zaten benim kokuma batırıldın — bizim kokumuza, puma'nın kokusu da dahil — ve işe yaramadı."

"Bu sefer senden bahsetmiyorum, Nalaila'dan bahsediyorum." diye cevapladı, kendini beğenmiş bir şekilde.

"Kız kardeşim mi?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

Ona yaklaştırmaya başladı, "Ya Nalaila'nın kokusu benedeyse? Ya da daha iyisi, karşılaşma sırasında Nalaila oradaysa? Puma'nın onu kurt ve adam gibi sevdiğini biliyorum. Bana Nalaila'dan ilk bahsettiğinde, bazen yemek yemediğini ve bazen ona yemek vermek için puma formuna dönüşmen gerektiğini söylemiştin. O zamanlar hep yemek yedi. Tesis'teki korkunç olaylardan sonra aralarında farklı, özel bir bağ oluştuğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Wolfaraine, onun analizinin nereye varacağını anlamaya başlamıştı. Puma ile nasıl tanışacağına dair ısrarcı, çılgın yolculuğuna başladığından beri ilk kez, adam gerçekten bir umut ışığı hissetti.

"Hatırlıyorum." Puma Nalaila'yı gerçekten seviyor. O formda ona gitmeyi bırakan oydu, çünkü bu Broken'ın Broken'la karşılaşması gibiydi. Bu, ikisinin de iyileşmesine yardımcı olmuyordu.

"Evet. Bunun üzerinde yoğun bir şekilde düşünürken, o gün cougarın beni kovaladığını bile hatırladım... şey... beni ısırma için, ama Alphose saldırıyı durdurmaya yardım etti," bu anı onu her zaman titretmişti ve şimdi de öyle oldu, "O gün senin de cougar formunda Nalaila'nın yanında olduğunu hatırladım. Bu yüzden, Nalaila'nın kokusu üzerimdeyse ya da onunla birlikteysem, puma bana saldırmayabilir."

Kafasında birçok düşünce ve olasılık dolaştırmaya başladı. "Bu düşüncenin mantığını anlıyorum." diye itiraf etti.

Yanakları, onun şimdiye kadar gördüğü en geniş gülümsemeye yayıldı. "Evet!" diye haykırdı zaferle.

Ona birkaç saniye boyunca küçük zafer anını yaşatmaya izin verdi, sonra devam etti: "Bu bir şey ama yeterli değil."

Kadın başka bir şey söylemeden devam etti: "Nalaila'nın varlığı sadece o an için işe yarayabilir ve odada kurt varken pumanın sana fazla ilgi göstereceğini sanmıyorum. Kurtla etkileşime girme konusundaki endişesi ve çaresizliği, tüm dikkatini senden çalacak, kurt ortadan kalktığında pumanın sana zarar vermemesi için onunla yeterince bağ kuramayacaksın."

"Hmm," başı dönüyordu, "Yani, Nalaila'yı odaya getirsem bile, pumanın dikkatini çekmeden önce odadan çıkması mı gerekiyor?"

"Tabii, puma odayı yanlış yorumlayıp Nalaila'yı esir tuttuğunu düşünerek sana saldırmazsa... tıpkı senin türünün daha önce yaptığı gibi?" diye ekledi.

Ismena çoktan başını sallıyordu, "Kurtla olan etkileşimlerimi, kurtun beni ne kadar sevdiğini kendi gözleriyle görürse, hayır. Bu, pumanın beni daha az düşman olarak görmesini sağlayabilir. Ve kurt odada artık bulunmasa bile, kurtun kokusu üzerimde kalırsa, bu durum devam edebilir."

"En önemli kısım da bu. Puma'nın dikkatini üzerine çekmek istiyorsan kurtun gitmesi gerekiyor. Ama sonra seni dinleyecek mi, yoksa öldürmek için üzerine atlayacak mı, bu bilinmeyen bir şey. Bu çok tehlikeli, Ismena."

Sessizlik çöktü.

Masasının etrafından dolaşarak onun arkasına yaklaştı. Elleriyle onun elini tuttu ve büyük, güçlü eli kendi elleriyle kavradı. Nazikçe sıktı, "Biliyorum. Ama denemek istiyorum."

"Ismena..." Tereddütle sözünü bitirdi.

"Fikrimin işe yarama ihtimali varsa deneyeceğine söz vermiştin. Her şekilde, kısıtlama olmadan tamamen seninle olmak istiyorum. İçime girdiğini hissetmek istiyorum. Kontrolü kaybetme korkusu olmadan istediğin her pozisyonda seninle olmak istiyorum. Kollarında uyumak ve uyanmak istiyorum. Puma'nın Wolfe'un yaptığı gibi beni kabul etmesini istiyorum."

Lütfen Wolfe, denemeyi düşün. Yeterince dikkatli olursak o kadar tehlikeli olmaz."

Yine sessizleşti. Bu seferki, ilkinden daha uzundu. Daha gergin de.

Zaman geçtikçe, sonunda kabul etmeyeceği hissine kapılmaya başladı. Yüzündeki ifadeden kaslarının gerginliğine kadar, onunla ilgili her şey onun haklı olduğunu gösteriyordu.

Omuzları, ağır bir yenilgiyle çöktü. "Tamam o zaman, yapmayalım..."

"Yapalım." Ona baktı ve daha ikna edici bir şekilde ekledi, "Bir deneyeyim."

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözleri yaşardı. Sonra kollarıyla onun boynuna sarıldı, "Teşekkürler! Teşekkürler! Evet! Oh, evet!"

"Ama benim istediğim şekilde yapacağız."

diye ekledi. "Tamam, kabul ediyorum. Her şeyi!"

Onun tam anlamıyla özverili tavrı onu her zaman şaşırtıyordu. Onun içten mutluluğu yavaşça ona da sirayet etti, korku ve belirsizliğini silip süpürdü.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı, "Senin gibi bir kadınla daha önce hiç tanışmadım, Ismena."

Birkaç dakika öyle kaldılar, sonra o çekildi ve sandalyesinden kalktı. Elini tutarak onu çalışma odasından dışarı çıkarmaya başladı, "Gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

Ismena, onu daha önce hiç gitmediği bir kule bölümüne götüren onu itaatkar bir şekilde takip etti. Bodrum katı.

Oranın varlığından bile haberi yoktu.

Girdikleri geniş ve temiz odayı gözleriyle süzdü. Odanın her yerine kilitli metal kutular dağılmıştı, bazıları kocaman, bazıları ise ortalama büyüklükteydi. Bu odadaki her şey sarılmış ya da örtülmüştü, duvardaki resimler bile.

"Vay canına. Burada böyle bir yer olduğunu bilmiyordum." Etrafına açıkça bakarak nefes aldı.

"Buraya kimse giremez, sadece Mirian. Bu yeri o idare ediyor. Bu metal kutular, ailemizde nesiller boyu saklanan eserler, eşyalar ve koleksiyon parçalarıyla dolu. Throne ailesi çok köklü bir geçmişe sahip, bazen bunlardan bazıları genç changelingler için ay ışığı masalları olarak kullanılıyor."

"Vay canına, bu çok ilginç." Sonunda, dolaşan gözlerini tekrar ona çevirdi, "Burada ne yapıyoruz?"

"Sana pumu görmene izin vereceksem, tehlikesinin mümkün olduğunca azaldığından emin olmalıyım. Zor durumda kendini koruyabileceğini bilirim daha rahat hissederim." Ondan uzaklaşarak odanın sonuna doğru yürümeye başladı.

O da onu takip etti. Son masaya gelene kadar metal kutuların bulunduğu masaları tek tek geçtiler. Oradaki kutuların arasında, odada gördüğü en küçük metal kutu vardı. O, kutunun önünde durdu.

Siyah cüppesinin cebinden bir şey çıkardı ve bir anahtar getirdi. Anahtarı kilide soktu ve kilidin açılma sesi ortalığı doldurdu. Wolfaraine kutuyu açtı ve kenara çekilerek kadının kutunun önüne geçmesi için yer açtı.

Kutunun içinde dört şişe vardı.

"Şişeleri tek tek çıkar ve aç." diye talimat verdi.

O da onun dediğini yaptı. Birinin içindeki içerik, öğütülmüş eski yapraklar gibi görünüyordu. Bir diğerinde ise bir tür gümüş tozu vardı. Bir diğerinde ise küçük parçalara kesilmiş kurutulmuş sarımsak gibi bir şey vardı, sonuncusunda ise bir tür siyah toz vardı.

"Bu dört şişe, benim gibi güçlü bir changeling için bile en büyük zayıflığımızı içeriyor. Sana şimdi anlatacağım şey, en büyük zayıflığımız olduğu için başka hiç kimsenin bilmediği bir şey." diye başladı.

Elini uzattı, öğütülmüş eski yaprakların bulunduğu şişeyi aldı ve kadının görmesi için kaldırdı.

"Bunlar Sigillaria adlı bir ağacın yaprakları. Sigillaria yaklaşık 300 milyon yıl önce nesli tükenmiş. Bu öğütülmüş yapraklar türünün son örnekleri ve bir içeceğe bir damla damlatıldığında changelingler için çok tehlikeli. Bir seferde üç damla bir changelingi öldürebilir." Şişeyi bıraktı ve başka bir şişe aldı.

Bu şişe, gümüş tozu gibi görünüyordu. Onu görmesi için kaldırdı. "Bu, rodyum tozu. Sigillaria ağacının yaprakları kadar tehlikeli değil, ama bizim için ölümcül. İnsanlar bunu biliyor. İnsan dünyasından döndüğümde bacağıma aldığı kurşun yarasını hatırlıyor musun?"

Kız hemen başını salladı, "O zaman Kurt Avcıları tarafından saldırıya uğramıştın, değil mi?"

"Evet. Mermi rodyumdan yapılmıştı. O zaman iki mermi yakaladım. Başka bir changeling için, bu onu hareketsiz hale getirip yakalanmasını kolaylaştırırdı. Rodyum bizi çok zayıflatır."

Sonra onu düşürdü ve başka bir şişe aldı. Bu şişe de toz içeriyordu, ama toz gümüş rengi olan diğerinden farklı olarak siyah renkteydi.

"Bu demir tozu, çoğunlukla Morgan Silver'dan elde ediliyor. Bu da bizi zayıflatıp yakalanmamızı kolaylaştırıyor. Ortalama olarak, bir changeling'i haftalarca zayıf tutabilir ve yataktan kalkamaz hale getirebilir. Kurtadamlar buna daha duyarlıdır. Çok miktarda kurtadam changeling'i öldürebilir." Bunu söyledikten sonra şişeyi bırakıp son şişeyi aldı.

"Bunlara Rus dev sarımsağı denir. Bu bizim için tehlikeli değildir, ama hayvan formlarımız bundan nefret eder. Kokusu hayvan formumuzu geri çekilmeye zorlayabilir ve bu olduğunda erkek öne çıkar. Bu, hayvan kontrolü ele aldığı anda pratik olarak bir dönüşümü zorlayabileceği anlamına gelir."

Bir süre durdu, "Tabii ki erkek de bu kokuyu sevmez ve hiç almamayı tercih eder, çünkü bu koku içindeki hayvanı çılgına çevirir; kontrol etmesini zorlaştırır, düşünmesini zorlaştırır ve şiddetli bir baş ağrısına neden olur."

Şişeyi düşürdü, "Bu yüzden erkek de hayvan kadar ondan kaçınmaya eğilimlidir."

Sonunda sessizleşti ve ona dönerek baktı.

Ismena büyülenmişti ve ona baktı. "Vay canına," diye mırıldandı, nutku tutulmuştu.

Wolfaraine şaşırmamış bir şekilde başını salladı. "Kurt avcıları demir tozu ve rodyum hakkında bilgi sahibidir. Öğütülmüş sarımsak hakkında da bilgi sahibi olabilirler, ama emin değilim. Ama Sigillaria ağacının yapraklarını görüyor musun? Bunlar en tehlikelileridir ve onlar bunların hakkında bilgi sahibi değildir ve *asla* bilgi sahibi olmamalıdırlar. Bu bizim en büyük zayıflığımızdır... benimki bile. Ailemdeki erkeklerin, bunu toplamadan önce bu yaprakları aradıklarını duydum..." şişeyi işaret etti, "...böylece kimse bunu bize karşı kullanamayacaktı. Ailem, bu bitki nesli tükendiğinde çok mutlu oldu."

"Bir damla ikiye katıldığında öldürebilir mi?" diye sordu, şişeye dehşetle bakarak.

O başını salladı, "Bu beni etkisiz hale getirebilir. Sigillaria beni öldürebilir, ama bunun için beş ya da altı damla gerekir." omuz silkti, " damla ortalama bir changeling'i öldürebilir. Dört damla bir Alfa'yı öldürebilir."

Ismena dehşetle ona baktı, "Seni öldürebilecek ölümcül bir zehirden, sanki hava durumunu tartışır gibi mi bahsediyorsun?"

"lm kaçınılmazdır, tatlım. Ölümden korkmuyorum." dedi ciddi bir ifadeyle.

"Ben korkuyorum!" diye homurdandı. "Bu şişedeki her şey kaç damla yapar?"

"Buradaki ğtlmş yapraklar yaklaşık iki yüz damla yapmaya yeter. Ya da  yüz damla."

"Tanrım. Bu, bütün bir orduyu öldürebilir." Ismena titredi. "Onu yakman gerekmez mi? Neden bu kadar tehlikeli bir şeyi yanında tutuyorsun?"

O zaman gülümsedi, "Yüzyıllardır bu kutuda güvende duruyor, kimse böyle bir şeyin varlığından haberdar değil. Onu atmak bana düşmez."

"Bana bunları neden anlattın Wolfe? Bunlar..." Yutkundu, elini sallayarak, "Bu çok önemli bir sır ve sen bana anlattın."

"Sana tüm kalbimle güveniyorum." dedi kararlı bir şekilde. "Bu hayatta kimseye, hele ki bir kadına bu kelimeyi söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi söylüyorum ve içtenlikle söylüyorum."

Kalbi ısındı. "Teşekkürler, Wolfe. Bu sırrı mezara götüreceğim. İnsanların Sigillaria yapraklarını bilmediğini söyledin, peki ya changelingler?"

"Kurtadamlar ve pumaların kendilerini en güçlü ve en kudretli changelingler olarak gördüklerini söylemiştim, değil mi?"

"Evet. Hatta Dominant Savaşı'nı da anlattın, iki klan da Alfa Kral olarak üstün liderlik için savaşmıştı." diye ekledi.

"Güzel. Kurtadam klanının kurucu aileleri üç ailedir ve Taht ailesi, yani benim ailem, bunlardan biridir. Diğer kurucu aile ise Doninee Ailesi'dir."

"Alphose'un ailesi mi?" diye sordu. "Eline'e göre; bir klandaki Beta ve Omega'lar gibi birçok Alfa vardır, ancak sadece kurucu ailelerin Alfa erkekleri klanı yönetebilir veya Baş Nöbetçi olabilir."

"O haklı. Ama hayır, Alphose'un ailesi değil. Onlar Steele Ailesi ve onlar da puma klanının kurucu aileleri arasındadır. Ama onlar Doninee Ailesi değildir. Doninee Ailesi Kurtadam Klanındadır. Büyükbabamın dediğine göre, Sigillaria yapraklarını bilen tek aile onlardır. Ancak, onun neslinin bu bilgiyi aktarıp aktarmadığını bilmiyorum. Şu anda Doninee Ailesi'nin en yaşlı erkeği Cronus Doninee."

"New York'taki NAALC şubesinden sorumlu kurt adam alfa mı?"

Başını salladı, "Evet. O. Ailemde başka erkek yok ve Nalaila ile benim erkek çocuğumuz yok... Eğer bugün ölürsem, Cronus Alfa Kralı olmak için uygun olan bir sonraki changelingdir, çünkü elli beş yaşında, kurucu ailelerin tüm Alfalarından en yaşlısıdır."

Soyunun onunla birlikte yok olacağı düşüncesi, parçalanmış camlar ve asit gibi derisini yırtarak acı verici bir his uyandırdı, ama o bu acıyı zorla bastırdı.

Bunun yerine devam etti: "Her neyse, Cronus veya Raid... onun Beta kardeşi, Sigillaria yaprakları hakkındaki bilgileri dedelerinden miras aldıklarından emin değilim."

"Tamam." Tüm şişelere tekrar baktı, "Peki, bana bunları neden gösterdin?"

"Mirian'a senin için demir talaşı ve rodyum tozu karışımı bir sıvı hazırlatacağım. Puma ile karşılaşacaksan, bu sıvıyı odanın bir yerinde saklaman gerekiyor. Puma'nın saldıracağını hissettiğinde, şişeyi açıp sıvıyı puma'ya atmalısın."

O yüzünü buruşturdu, "Acıtmaz mı?"

"Biraz, ama sonra hafifleyecek. Agresif davranmaya başladığında sıvıyı kullanmalısın. Kendini sorgulama. Cesur davranmaya çalışarak bunu atlatmaya çalışma, yoksa puma seni gerçekten öldürecek. Bana söz ver, Ismena." Gözleri onun gözlerine sabitlendi.

"S-söz veriyorum." diye yemin etti.

"Güzel. Senin için de biraz sarımsak bağlayacağım. Erkek formumda kokusunu asla algılayamayacağım bir yere saklayacağız. Erkek formumda kokusunu algılayabilirsem, puma formumda da algılayabilirim ve bunu istemeyiz."

"Tamam, tamam. Artık benim de bir tür savunmam var. Sarımsak ve sıvı. Anladım." şimdi gülümsüyordu, "Hala gerginim, ama eskisi kadar değil. Artık iim rahat."

"Benimki değil. Hala bu konuda kötü bir his var içimde, Ismena." Wolfaraine ellerine baktı, yüzünde donuk bir ifade vardı.

Korku ürpertisi omurgasından aşağı indi. "Gerçekten mi?"

"Mmh," diye başını salladı, "Bütün bunlara rağmen, bu hala çok riskli. Burada sıradan bir puma hakkında konuşmuyoruz, Kral Puma hakkında konuşuyoruz. Benim puma'm. Ben."

Gözlerine baktı, "Kral puma çok güçlüdür, Ismena. Her şey ters gidebilir ve sen

. Hala bu konuda çok kötü hissediyorum."

"Bir şey olmayacak." Ismena onu rahatlattı, "Ben iyi olacağım. Artık iyi bir planımız var. Sen dönüşürken Nalaila ile birlikte olacağım ve sonrasında, puma hala huysuzsa ona karşı savunmam olacak. Hiçbir şey ters gidemez. Sadece olumlu düşün ve her şey yoluna girecek."

Onu nazikçe sakinleştirmek için elini sıktı ve sordu, "Bunu ne zaman yapacağız?"

"Bu gece. Bu gece yapalım."

BÖLÜM 21. PUMA ALFA'NIN GÖRÜŞÜ.

"Bunu zaten kabul ettin, Alfa Kral. Ve onu korumak için gerekli adımları attın. Eşin, gördüğüm en cesur kadın ve senin bile kabul etmen gerekir ki, zor durumları kolaylaştırmanın bir yolunu buluyor. Yani, Nalaila'ya bir bak," dedi Alphose, içkisini rahatça yudumlarken.

Wolfaraine cevap vermedi. Kendi içkisine neredeyse hiç dokunmamıştı.

Alphose, Alfa Kral'ın önceki gece evinden ayrıldıktan sonra geri dönmesi karşısında çok şaşırdı. Bir terslik olduğunu düşündü.

İlk başta, Kralı/arkadaşı bu konuda ağzını sıkı tuttu ve bunun yerine, yaptıkları hazırlıkların gidişatını sordu. Wolfaraine açılmadan önce bir süre bu konu hakkında konuştular.

İlk başta, Wolfaraine şaşkınlıktan konuşamadı. Ismena'nın böylesine tehlikeli bir görevi önermesine şok oldu, ama onu en çok şok eden şey, Wolfaraine'in bunu kabul etmesiydi.

Ancak şokunu atlatıp Alfa Kral'ın söyleyeceklerini dinledikten sonra, belki de bu görevin o kadar da imkansız olmadığını kabul etti.

"Nalaila şimdi çok daha iyi," dedi Wolfaraine, önündeki içkiyi yoğun bir şekilde izleyerek, "Her ne kadar kadın formuna geçmemiş olsa da ve geçecek gibi de görünmese de, gerçekten ilerleme kaydetti. Ancak ben kardeşim Alphose değilim, bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu biliyorum. Ama bana onun savunma mekanizmalarından bahsetmiştin, değil mi? Rodyum tozu ve Morgan Silver olmasa bile, o lanet sarımsak bile onun için yeterli bir savunma mekanizması. Yirmi üç yaşındayken, insan dünyasındaki bir pazarda o lanet şeye rastladım," Puma Alfa

gözle görülür şekilde titredi, "Kokusu işkence gibiydi. Puma içimde o kadar derine çekildi ki, günün geri kalanında hayvanımı hissetmedim. Gerçekten korkunç bir deneyimdi."

Alphose başını sallayarak içkisinden bir yudum daha aldı. "Yani, endişelenecek bir şey yok. Puma uşaklık oynamak isterse, sana lanet sarımsağı atar ve sen zorla erkek formuna geri dönersin. Herkes kazanır."

Wolfaraine, devasa, lüks koltuktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Kollarını kavuşturup dışarıya baktı. "Ona verdiğim savunma araçları konusunda endişelenmiyorum. Onları kullanmayacağından endişeleniyorum." Sonunda, yeraltı bodrumundan beri onu rahatsız eden en büyük endişesini dile getirdi.

"Ne? Neden böyle düşünüyorsun?" Alphose şaşkın bir şekilde sordu.

Wolfaraine sözünü kesti: "Burada Ismena'dan bahsediyoruz. Benim yüzümden defalarca hayatını tehlikeye atan bir kadın... yine benim yüzümden bunu tekrar yapmak üzere olan bir kadın. Onun, bana fiziksel olarak zarar vereceğini çok iyi bilerek bu savunma mekanizmalarını gerçekten kullanacağını mı düşünüyorsun?"

Alphose ağzını kapattı. Wolfaraine haklıydı.

Kafasını eğdi ve düşündü. "Lanet olsun, haklısın. Ama bence kendi hayatını kurtarmak için bunu yapacak. Rhodium ve Morgan Silver'ı kullanmayabilir, ama seni geri döndürmek için kesinlikle sarımsağı kullanacaktır. Bunun acı vermediğini biliyor, sadece kokusu yüzünden rahatsız oluyoruz."

"Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Bu yüzden buradayım, Alphose." Dönüp puma alfasını baktı. Yüz hatları dışında her şeyiyle kendisine çok benzeyen bir erkek. Aynı büyük fizik, aynı dalgalı kaslar, aynı güçlü ve kuvvetli yapı.

"Bu gece Kulede olmanı istiyorum. Orada ol, ama uzak dur. Bizi dinle. Gerçekten gerekmedikçe müdahale etme. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Yapacağımı biliyorsun..."

"Bu bir emir değil." Wolfaraine sözünü keserek, puma Alfa'ya yaklaşarak onun önünde durdu. "Bu bir ricadır.

Alfa Kralın olarak sormuyorum. Arkadaşın olarak soruyorum."

Alphose şaşkınlığını zar zor gizledi. Wolfaraine'in kendisine yaklaşmasına izin verdiği çok az kişiden biri olduğunu biliyordu ve bu iri erkeği arkadaşı olarak görüyordu. Wolfaraine'in de kendisini arkadaş olarak gördüğünü hiç düşünmemişti.

Bardağını masaya bırakıp sandalyesinden kalktı ve Wolfaraine'in gözlerine bakarak ruhunun derinliklerindeki samimiyetini görmesine izin verdi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım." diye yemin etti.

Wolfaraine başını salladı. "Teşekkürler, Alphose. Dediğim gibi, müdahale etmemeye ve uzak durmaya çalış, böylece puma saldırı hissetmesin ve ilk saldırıyı yapmasın."

"Anlaşıldı." Alphose tereddüt etti, yüzünde bir belirsizlik belirdi. Wolfaraine bunu fark etti. "Ne oldu?"

"Pumalar. Biz doğası gereği oldukça... cinsel varlıkları ve o senin eşin. Pumanın onunla çiftleşmek isteyebileceği ihtimali var. Bunu düşündün mü?"

"Düşündüm, bu beni de endişelendiriyor." İtiraf etti, "ama bu pek olası değil çünkü puma onu eşimiz olarak kabul etmiyor. Benim o tarafım, Ivory Gölü kadar güven sorunları yaşıyor." Naturiah'ın en uzun gölüne atıfta bulundu, "Yani, onunla çiftleşmek isteme olasılığı düşük. Sen puma alfasın. Senin tavsiyeni ve fikrini duymak istiyorum, bu yüzden buradayım."

"Tamam. Benim görüşüm, bunun olabileceği yönünde." Alphose kesin bir şekilde konuştu. "Pumalar büyük yırtıcı hayvanlardır ve bir yırtıcının yanına yaklaşmanın en iyi yolu, mümkün olduğunca itaatkar bir şekilde yaklaşımdır. Burada Kral Puma'dan bahsettiğimize göre, yani senden, onun puma'nın yanına tamamen çıplak ve sırt üstü ya da dizlerinin üzerinde yaklaşması en iyisi."

"Sırtı onu en savunmasız hale getirir, bu yüzden dizlerinin üzerine çöküp ellerini arkasına koymalı. Bu, bir kadının yırtıcı bir changeling'e yaklaşabileceği en itaatkar pozisyonudur. Ve bu pozisyonun doğamızın hangi kısmına en çok hitap ettiğini biliyor musun?"

"Cinsel doğamız." Wolfaraine ciddi bir ifadeyle cevap verdi.

"Aynen öyle."

Wolfaraine bunu zihninde dikkatlice analiz ediyordu, "Benim cougarım normal bir cougardan çok daha vahşi, Alphose. Doğamızın bu kısmı şu anda öncelikli değil."

"Hayır, öncelik öldürmek ve yok etmek, biliyorum. Ama buna boyun eğerse, Ismena ölecek ve bu gecenin amacı da buna boyun eğmemesi. Peki, eşin bu öncelikli dürtüleri bastırmayı başırırsa ne olur? Öncelikler ortadan kalktığında başka ne tür bir dürtü ortaya çıkacağını düşünüyorsun?"

"Lanet olsun," dedi Wolfaraine, içinden küfrederek. "Bunu düşünmemiştim."

Alphose kararlı bir şekilde başını salladı. "Biliyorum. Yine de, benim tavsiyem, onu buna da hazırlaman. Ona puma ile çiftleşme hakkında her şeyi anlat. O senin hayat arkadaşın. Puma onu bağlayabilir, bu yüzden, böyle bir durumda ne olacağını bilmesi gerekiyor..."

"O konuya girme, Alphose. Sana onu kabul etmediğini söyledim, bu yüzden bağlanma olasılığı biraz uzak. Her neyse, çiftleşmenin hiç gerçekleşmemesini tercih ederim. Puma çok agresif olacak, onu incitecek ya da daha kötüsü... onu öldürecek. Dönüştüğümde bunu engelleyemeyeceğim, ama sen engelleyebilirsin. Bunun olmasına izin verme. Bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yap." Wolfaraine şiddetle konuştu.

Alphose, puma dişisiyle çiftleşmeye karar verirse, onu pençelerinden kurtarmak için çok kanlı bir kavga, bazen de ölümüne bir kavga gerekeceğini hatırlatmak için ağzını açtı. Ama bunun yerine, sözlerini yuttu.

"Elimden geleni yapacağım." Alphose söz verdi, "Ama yine de ona bunu söyle, böylece körü körüne gitmesin. Her açıdan hazırlıklı olması gerekiyor."

"Ona söyleyeceğim. Teşekkürler, Alphose. Onu koruduğunu bilmek içimi rahatlattı. Cassandra nasıl? Onunla işler nasıl gidiyor?" Wolfaraine, Alphose'a bu soruyu sorarken onu dikkatle izliyordu.

Hemen, puma alfasının yüzü kapandı. Gözlerinde acı ve başka bir şey parladı, sonra gözlerini kırpı ve o duygu kayboldu.

Alphose hiçbir şey söylemedi, ama Wolfaraine zaten biliyordu.

Kendi gözleri parladı, "Ona dokundun, değil mi?"

Alphose üzüntüyle başını salladı, "Dokunmamaya çalıştım. Gerçekten denedim..." Sesi kesildi, suçluluk duygusu dalgalar halinde yayılıyordu.

Wolfaraine başını avuçladı, "Yapmaman gerektiğini biliyordun. Her şey bu haldeyken, yapmaman gerektiğini biliyordun."

"Biliyorum, biliyorum. Ama," puma Alfa titreyerek nefes verdi, günlerdir bastırmaya çalıştığı ıstırap yüzeye çıktı. "Puma da onu istiyordu, Wolfaraine. Hayvan devreye girdiğinde direnmenin çok daha zor olduğunu biliyorsun, ben sadece..." Durdu, başını salladı.

"Onu sonuna kadar götürmedim, ama çok yaklaştık." Sonunda dedi.

Wolfaraine arkadaşı için sadece üzüldü. Çok üzüldü. "Ona dokunmamalısın Alphose. Onun ikiz kardeşine ait olma ihtimali varken olmaz."

Bu, tüm bunların en acı verici kısmıydı. Puma kükredi, kafeste tutulan bir hayvan gibi içinde dolaşıyordu. Acılarını gizlemek zordu ve Alphose bunu gizlemek niyetinde değildi. Wolfaraine'in önünde değil.

"İşe yaradı mı? Senin kokunu aldı mı?" Wolfaraine sordu, ancak içgüdüleri ona cevabı çoktan vermişti.

Alphose başını salladı.

Alfa Kralı gerçekten yüzünü buruşturdu. "Hiç mi? Birazcık bile mi?"

Puma Alfa tekrar başını salladı.

Aralarında ağır bir sessizlik çöktü. O kadar ağırdı ki, iğne düşse duyulurdu.

"Lanet olsun." Wolfaraine sonunda inledi. Aralarındaki mesafeyi kapatarak, Alphose'un omzuna teselli için elini koydu. "Çok üzgünüm, Alphose."

BÖLÜM 22. KING COUGAR IMPENDING.

Wolfaraine, Ismena'yı kalede bulamadı. Koridorda karşılaştığı bir hizmetçiye sordu ve hizmetçi, Rahinna'nın kurdu yürüyüşe çıkardığını söyledi.

Kokularını takip ederek kalenin arkasındaki göle gitti ve Ismena'nın kurtla top oynadığını gördü. Bir an için görünmeden ikisinin oyununu izledi. Kurt, Ismena'nın elinden topu dişleriyle kapıp plajın diğer tarafına fırlattığında, Ismena kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sen kötü, kötü Kurt!" diye bağırdı ve topu almak için koşmaya başladı. Kurt onun peşinden koştu, şaşırtıcı bir şekilde onun hızına ayak uydurarak, onun önüne geçmedi.

Bu güzel manzara karşısında göğsünü sıcak bir duygu kapladı. Kız kardeşi, kurt formunda neredeyse normal bir changeling gibi davranıyordu. Bu, ferahlatıcı bir manzaraydı.

Ismena topu aldı, arkasını döndü ve o anda onun varlığını fark etti. Yüzündeki gülümseme parlak bir sırtışa dönüştü. Ellerini kaldırarak ona gelmesini işaret etti.

Kurt, ona çok yaklaştığında ona havladı, sonra topu tekrar dişleriyle kapıp uzağa attı ve topun peşinden gitti, onu Ismena ile yalnız bıraktı.

Derin bir nefes aldı ve onun hoş geldin gülümsemesine kendi küçük gülümsemesiyle karşılık verdi, "Nalaila gibi kokuyorsun."

"Öyle, değil mi?" Kendine baktı, "Saatlerdir onunla buradayım. Çok mu fazla?"

Adam başını salladı, "Yeterli. Onun kokusunu çok fazla alamazsın, çünkü o senin eşin değil. Ben öyleyim. Ve evet, neredeyse benden kokuyorsun." dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Ismena kahkahayı bastı. Elini onun eline soktu ve sahilde yürümeye başladılar.

Sonra, rahat bir sessizlik çöktü üzerlerine.

Ara sıra, Ismena şakacı bir şekilde ayağını kuma vuruyordu ve bu Wolfaraine'i içten içe gülümsetiyordu. Wolfaraine, eşinin nasıl bir kadın olduğundan memnundu. Çok zeki, özverili, şefkatli, şakacı ve çok cesur bir kadındı. O, Wolfaraine'in sahip olmadığı neredeyse her şeye sahip olduğu için, onun dünyasını mükemmel bir şekilde dengeliyordu.

"Mirian, hazırlamasını istediğim sıvıyı sana verdi mi?" diye sordu, sessizliği bozarak.

Kadın iki kez başını salladı. "Nalaila ile buraya gelmeden önce verdi. Sarımsağı da bağlayıp yatak odamıza sakladım."

Ondan sonra bir süre konuşmadı. Rüzgar etraflarında esiyorken sadece onunla birlikte yürüdü.

Sonunda derin bir nefes aldı, "Bir changeling'in üç formu vardır. Erkek formu, hayvan formu ve yarı dönüşüm, diğer adıyla insansı form. Bir changeling, kadının tüm bu formlarda alabilir ve dişi eşin vücudu, erkek eşini aldığı her formda barındıracak şekilde yaratılmıştır. Bu, changeling ya da insan olsun, dişi eşlerin sıradan kadınlardan farklı olmasının sayısız nedenlerinden biridir."

"Vücudun, bizim vücudumuzu almak için ne kadar gerilse de, hangi formda olursak olalım, sonrasında yine orijinal haline geri döner." dedi.

"Evet, ben de fark ettim." Boğazını temizledi, yanakları kızardı. "Erkek formunda, normal boyutta sayılmazsın ve bu hızla devam edersek, şimdiye kadar vücudumun değişmesini beklerdim. Ama bunun yerine, hiçbir şeyin değişmediğini hissediyorum." O cevap verdi ve o da ona nadir gülümsemelerinden birini gösterdi.

"Hiçbir şey değişmedi. Vücudun, sana ilk gece girdiğim zamanki gibi aynı ve öyle de kalacak. Sadece beni kabul etmek için o süre zarfında geriliyorsun, sonra vücudun bir lastik bant gibi geri esniyor."

beni kabul etmek için geriliyorsun, sonra vücudun lastik bant gibi geri esniyor."

"Mmm... çok ilginç." diye düşündü.

Adam omuz silkti, "Her neyse, kadınlarımızı nadiren hayvan formunda alırız, çünkü hayvanlar bile bunu tercih etmez. Yarı dönüşümü tercih ederler. Yarı dönüşümde, çiftleşme sırasında hayvan erkeklerden çok daha fazla kontrol ve hakimiyet sahibidir. Oran daha çok 75'e 25 gibidir. Yarı dönüşümde çiftleşmenin bazen normal çiftleşmeden farklı olduğunu söylemeye gerek yok." Bir süre durdu, "Daha sert. Agresif. Bazen anal... hayvanın ne istediğine bağlı olarak."

Ismena irkildi, yüzünde endişe belirdi, ama onu kesmedi.

O durdu ve ona döndü, "Sana bunu anlatmamın nedeni, pumanın seninle çiftleşmek isteyebileceği ihtimali var ve bunu olmasına izin vermemelisin, ama yine de diğer yarımızla çiftleşme hakkında bilmen gereken temel bilgileri bilmeni istiyorum."

"Tamam, dinliyorum." Diye nefes aldı.

"Çiftleşme sırasında, hayvan kontrolü ele aldığı anda bazen düğümlenme de olur." diye devam etti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum çünkü daha önce hiçbir kadınla düğümlenmedim, sen benim ilk eşimsin, biliyorsun," yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi ve o da gülümsedi. "Ama bildiğim kadarıyla, erkek boşaldıktan sonra vücudumuz birbirine kilitlenir ve bazen erkeğin kadından çıkması biraz zaman alır."

Ismena onun söylediklerini tam olarak anlamamıştı, ama yine de başını salladı, "Tamam, devam et..."

"İlk birkaç sefer acı verebileceğini duydum ama sonunda geçermiş. Her halükarda, bir gün puma artık tehdit oluşturmadığında, kurtun yarı dönüşümünde samimi olacağımız için bu bilgiyi bilmeni istedim. Ayrıca, çiftleşme ritüeli de yarı dönüşümde gerçekleşir."

"Bu bilgiyi sana bu gece için vermiyorum, Ismena. Bu gece ne olursa olsun, pumanın seninle çiftleşmesine izin verme. Bu çok tehlikeli. Cesur davranmaya çalışma, beni duyuyor musun?"

Kız başını şiddetle salladı. "Tabii ki duydum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Tanrım, puma'nın benimle çiftleşeceği düşüncesi bile korkudan altıma işlememe neden oluyor. Buna 'cesurca' karşı koymaya çalışmayacağım, bu yüzden hiç endişelenmene gerek yok. Ölmek istemiyorum!" Dağ aslanının onu parça parça ettiği görüntüsü zihnini doldururken, bir titreme zihnini sardı. "Bunun olmasına kesinlikle izin vermeyeceğim."

"İyi. Ayrıca, bu sadece bir varsayım. Böyle bir şey olmayacak. Sadece her açıdan hazırlıklı olmanı istiyorum." Endişeli bir ifadeyle ekledi.

Ismena, bu soğuk, duygusuz ve sert erkeğin kendisine ne kadar değer verdiğini fark etmişti. Birkaç hafta önce buna asla inanmazdı, ama şimdi farklı düşünüyordu. Bu, her seferinde kalbini ısıtıyordu.

Elini eline alıp, güven verici bir şekilde sıktı. "Hazırım. Çok endişelendiğini biliyorum. Lütfen çok endişelenmemeye çalışır mısın? Ben iyi olacağım. Her şey yoluna girecek."

Sonunda gece geldi.

Ismena ve Wolfaraine, odasında karşılıklı duruyorlardı. Ismena'nın ısrarı üzerine devasa beyaz kurt da gelmişti ve yatak odasının diğer tarafında çömelmiş, onları izliyordu.

Dışarıda, Alphose kulenin kapısında durmuş, nöbetçi gibi kapıları koruyormuş gibi yaparken, Alfa Kral'ın yatak odasını dinliyordu.

Ismena, Rhodium ve Morgan Silver'ın sıvı karışımını yatağın altında, tam arkasında saklamıştı. Sarımsak bile oraya saklanmıştı.

Wolfaraine onu dikkatle izledi. Elini yanağına koydu, "Bunu yapmak istediğinden emin misin, tatlım?" Çok nazık bir sesle sordu, "Korkunun kokusu havada yoğun. Çok gerginsin."

Ismena gergindi. Onu ve soluduğu havayı nefret eden çok güçlü bir avcıyla karşılaşmak üzereydi, elbette çok korkmuştu.

Terli avuçlarını giysilerine sildi, göğsünde çarpan kalbi de kulaklarına çok gürültülü geliyordu.

Tanrım, tanrım, tanrım, tanrım, ne düşünüyordum ben? Nasıl böyle bir şey yapabileceğimi düşündüm ki? Şeytanın pembe topları, ben deli olmalıyım!

"O güzel kafanın içinde neler döndüğünü bilmiyorum, ama gözlerindeki savaş ya da kaç bakışından, çok korktuğunu anlayabiliyorum." Wolfaraine yumuşak bir sesle değerlendirdi. "Durmalı mıyız?"

Ismena tereddüt etti.

Onu zorlamadı ya da acele ettirmedi, bunun yerine sabırla kararını vermesini bekledi.

Sonunda, uzun ve kesik kesik bir nefes verdi ve gözlerine baktı. "Hayır, yapalım."

"Emin misin?"

Ismena başını salladı. "Evet, eminim. Hazırım."

O da başını salladı. Başını eğdi ve tereddütle alnına bir öpücük kondurdu. "Benim cesur, cesur kadını."

Gözlerini kapattı ve sevgilinin okşaması gibi çarpan kalbine dokunan yatıştırıcı öpücüğün tadını çıkardı.

Sonra adam ondan uzaklaştı.

Kadın, her tarafına yayılmış olan gerginliğini görmezden gelerek hızla soyundu. Sonunda çıplak kaldığında, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini arkasında birleştirdi.

Sonra ona baktı ve fısıldadı, "Hazırım."

O anda adam ondan uzaklaşarak yatak odasının kapalı kapısının önüne kadar gitti.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Sonra dağ aslanına dönüştü.

Bir an önce erkek onu izliyordu, bir an sonra ise devasa bir kral puma ile derin yeşil gözlere bakıyordu.

BÖLÜM 23. VAHŞİ KRAL.

Bir an önce erkek onu izliyordu, bir an sonra ise devasa bir kral pumanın derin yeşil gözlerine bakıyordu.

Ismena, bu büyük hayvanla üçüncü kez karşılaştığını düşündü. Rengi kahverengi, gümüşü griydi ve pençeleri çok keskin görünüyordu. Hatırladığından daha da büyüktü. Dev bir aslan gibi. Ya da çok büyük bir kedi gibi.

Bastırıldığını sandığı korku geri geldi ve boğazını neredeyse tıkadı. Hayvan hem korkutucu hem de muhteşem görünüyordu.

Dönüşümün hemen ardından, puma başını geriye attı ve çok yüksek bir kükreme çıkardı.

Ismena neredeyse bayılacaktı. Bir şey söylemek istedi, herhangi bir şey, ama boğazı çalışmıyordu. Sanki tüm vücudu donmuş, olduğu yerde kök salmış, saf korku içindeydi.

Kükremeyi takiben, yatak odasındaki kurt kıvrımlarını çözdü ve yerden doğruldu. Onun yanına, birkaç adım ötesine gelene kadar ilerlerken hırladı.

Puma bir kez daha kükredi, ama yeşil gözleri beyaz kurda takılınca kükremesi yarıda kesildi. Ismena her zaman Kurt'un büyük olduğunu öğretmişti, ama şimdi puma'nın yanında dururken,

boyutlarındaki bariz farkı görmemek elde değildi. Puma, kurttan çok daha büyük ve iriydi.

Bu analiz, onun dehşetini azaltmıyordu. Tanrım, ne yaptım ben...? Neden denizkızlarının cadı meclisinde böyle bir şey yapabileceğimi düşündüm ki? Belki de deliyim!

Dağ aslanı hırladı ve dikkatini tekrar şimdiki ana çekti. Boğazından küçük hırıltılar çıkarken, o da hırlayan kurdu inceliyordu.

Sonra bir adım öne çıktı. Ve bir adım daha. Kurtun hemen önünde durdu ve tüm dikkatini sadece beyaz kurda verdi. Büyük kafasını eğdi ve kurdun kafasına çarptı. Neredeyse çekingen, nazik bir hareketti.

Kurt inledi ve kafasını, puma kafasını üzerine koyacak şekilde yerleştirdi. Ara sıra sesler çıkardılar.

Ismena, ikisi arasında bir tür iletişim kurulduğundan neredeyse emindi. Wolfaraine'in, pumanın Nalaila'yı koruduğu ve her zaman kurdun iyi olup olmadığını sorduğu hakkında söylediklerini hatırladı. Burada olan da bu mu?

Bir an için, merak ve hayranlıkla onları izlerken korkuları unutuldu.

Sanki odada değilmiş gibi hissetti. Puma pençesini yere vurarak bir hareket yaptı ve kurt da aynı hareketi tekrarladı. Sevgiyle başlarını birbirine sürttüler ve o kadar düşük bir tonda homurdandılar ki, sanki bir gürültü gibi geliyordu.

Ismena, puma pençesini kaldırdığında ve kurt da pençesini kaldırıp pençeleri birbirine değdirdiğinde nefesini tuttu. Pençelerini bir süre havada tuttuktan sonra indirdiler.

Kalbi göğsünde ısındı ve aynı zamanda bir parça kıskançlık hissetti. Puma'nın kurda olan sevgisini kalbinde hissedebiliyordu. Çok güzeldi. O da büyük kedinin sevgisini hissetmeyi çok istiyordu.

İki hayvan başlarını ona doğru çevirip gözlerine bakınca donakaldı.

Puma dişlerini gösterdi ve tehditkar bir şekilde kükredi. O anda neredeyse nefesi kesildi.

Kurt homurdandı ve puma'nın kafasına kendi kafasını çarptı. Puma yine tehditkar bir şekilde kükredi.

Onlar senin hakkında konuşuyorlar, diye bağırdı zihni. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Kurt pumu bırakıp hemen ona doğru süzüldü. Kafasını karnına çarptı — bu hareketi geçmişte her zaman kurtun okşanmak istediği şeklinde yorumlamıştı. İçini korku kaplamış olsa da, kendini otomatik olarak kurda tepki verirken buldu.

"Hey, canım..." Kurtun büyük kafasını okşarken fısıltı ağzından çıktı.

Kurt geri çekildi ve kafasını puma'ya doğru çevirdi.

Dağ aslanı, onun sadece öfkeli bir homurtu olarak yorumlayabileceği bir ses çıkardı. Kurt başını tekrar çevirdi ve sol göğsünün üzerine koydu.

"Kardeşinin o kısmı beni pek sevmiyor, Aila. Onu suçlamıyorum." Göğsündeki kurtun yumuşak kürkünü okşarken kendini böyle söylerken buldu. "Benim kokumu nefret ediyor. Tıpkı senin gibi benim türümü nefret ediyor. Benim türüm ikinize de canavarca davrandı ve bunun için sonsuza kadar üzgün olacağım. Ama ben onlar gibi değilim. Asla onlar gibi olmayacağım."

Konuştukça, sesi ve vücudundaki titreme azaldı. Kurtla konuşurken ve vücudunu okşarken korkusu azaldı. Bunu birçok kez yaptığı için, neredeyse doğal geliyordu.

Büyük, öfkeli dağ aslanına bir bakış attı ve kulaklarının tekrar seğirdiğini gördü. Konuşmaya başladığı anda seğirme başlamıştı. Sanki sesini tanıdı gibi.

Ama Ismena emin değildi ve böyle bir hayalperestlik onu öldürebilirdi. Bu yüzden, o düşünceyi kafasından silip kurtla konuşmaya devam etti.

"Kardeşini seviyorum, Aila." Kurt'a itiraf etti, ve bu ilk kez de değildi. Gözleri puma'ya takıldı, "Onu çok seviyorum. Çok fazla."

Onsuz yaşayamayacağımı düşünüyorum. Bana kızgın olduğunu ve benimle ilgili her şeyi, temsil ettiğim her şeyi nefret ettiğini biliyorum, ama yine de onu seviyorum. Onun her parçasını. Onu asla incitmeyeceğim. Asla."

Pumayı kulakları yine seğirdi, ama tepkisi bununla sınırlı kaldı.

Kurt ondan uzaklaştı, puma'nın yanına geri döndü ve kafalarını tekrar birbirine çarptı. Kurt hırladı. Puma da hemen hırladı.

Ismena, sanki kurbanlık kuzu gibi, çok daha uzun süre devam edecekmiş gibi görünen bu alışverişi izledi. Bu, bir tür iletişim gibiydi. Aklıma öfkeli bir koca ve onu sakinleştirmeye çalışan sakin bir karı geldi.

Sonunda kurt geri çekildi, kehribar rengi gözleri Kral Puma'nın arkasındaki kapıya odaklandı. Devasa hayvan yolundan çekildi ve kurt ona doğru yürüdü. Ancak kapı kapalıydı, bu yüzden kurt kapıya ulaştığında durdu ve başını ona doğru çevirdi.

Ismena'nın kafası çalışmıyordu, bu yüzden düşünmüyordu, bunun yerine diz çöktüğü yerden kalkıp, puma'nın yanından geçip kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtığını fark etti. Sanki otomatik pilotta çalışıyormuş gibi.

Kurt kapıdan süzülerek geçti, arkasına bakmadan onlardan uzaklaştı. Ismena kapıyı kapattı.

Ve o anda beyni tekrar çalışmaya başladı ve az önce kurdu dışarı çıkardığının farkına vardı. Artık Kral Puma ile yalnız kaldığının farkına vardı.

Orada, büyük bir korku içinde durdu, durduğu yerden bir santim bile kıpırdamayan, gururlu ve hakimiyetçi hayvanı, o yeşil gözleriyle ona bakan hayvanı izledi.

Bir saniye için, yine savaş ya da kaç modunu düşündü. Akli ciddi ciddi kaç modunu destekliyordu. Çaresizce destekliyordu.

Ama bu kadar yol kat ettikten sonra şimdi vazgeçemezdi. Bu yüzden donmuş bacaklarını zorla hareket ettirdi. Yatağa doğru geri yürüyerek, önceki pozisyonunu tekrar aldı. Bu sefer, kendisiyle yatak arasında daha fazla mesafe vardı.

Savunmandan çok uzaktasın, aptal! Zihni ona bağıırıyordu. Ama artık çok geçti çünkü dağ aslanı çoktan harekete geçmişti.

Ismena, puma ona doğru süzülürken olduğu yerde donakaldı, puma onun hemen önünde durdu, ama sadece bir anlığına. Sonra bir avcı avını yakalamadan önce yaptığı gibi onun etrafında daireler çizdi.

Ismena, Kral Puma etrafında daireler çizerek dolaşırken nefesini tuttu ve puma, duyulabilir bir şekilde homurdandı. Sonunda tam onun önünde durdu. Ismena kendini zorlayarak başını kaldırdı ve hayvana baktı.

Hayvan, ona sadece güvensizlik olarak tanımlayabileceği bir bakışla bakıyordu. Artık "senin kemiklerini yemek ve kanını içmek istiyorum" türünden bir bakış değildi (Tanrıya şükür), ama "sana hiç güvenmiyorum" türünden bir bakıştı.

Değil mi?

Belki de bu sinyalleri yanlış yorumluyorum, diye düşündü Ismena belirsiz bir şekilde.

Tam o anda, puma kocaman pençesini kaldırdı ve hızlı bir hareketle, düşmeden önce sol eline dokundu.

Ismena, acı hissetmeden önce kanın damladığını gördü.
Puma onu tırmalamıştı!

İlk tepkisi çığlık atıp kaçmak oldu, ama buna karşı koydu. Güçlkle.

Puma onu yakından izliyordu. İnceliyordu.

Ismena tepki vermemek için kendini zorladı ve hayvanın bakışlarına karşılık verdi.

Hayvan başını yana eğdi, tehditkar bir şekilde kükredi ve daha önce yaptığı gibi aynı hızlı hareketle sağ kolunu tırmaladı.

Acıyor. Gerçekten acıyor.

Ama gözlerinin yaşarmasını önlemek için gözlerini sertçe kırmak dışında tepki vermemeye zorladı kendini.

Kendini bu hareketin ötesini görmeye zorlayarak, iki çizik derisini yırtmaya yetecek kadar derin olduğunu, ama çok derin olmadığını fark etti. Bu metodik bir hareketti.

Hayvan aslında onu test ediyordu, fark etti. Sanki onun gerçek yüzünü göstermesini ve tepki vermesini bekliyordu. Saldırmasını.

"Beni istediğin kadar tırmalayabilirsin ama ben sana saldırmayacağım." Hayvanın gözlerine bakarak yüksek sesle söyledi.

Hayvanın kulakları tekrar seğırdi. İki adım geri çekildi ve onu anlayamadığı bir ifadeyle izledi. Sonra onu tamamen şok eden bir şey yaptı.

Kral Puma başını onun alt karnına doğru eğdi ve derin bir nefes aldı. Ismena hala şok halindeydi.

Büyük kafasını oraya çarptı ve derisine o kadar yakın bir şekilde kükredi ki, vücudunun her yerinde titreşim hissetti.

"*Nadigyà*," diye
homurdandı. Bu ne
anlama geliyor?

İnanılmaz bir şekilde, ıslanmaya başlamıştı. Sanki vücudu sahibini hemen orada tanımış ve hissettiği korku bile bu tepkiyi durduramamıştı. Puma her nefes aldığı anda, vücudu daha fazla sıvı ile tepki verdi, ta ki saniyeler içinde neredeyse damlamaya başlayana kadar.

"*Nadigyà*," diye bir başka derin homurtu duyuldu.

Ismena nefesini tuttu. Bu durumun gidişatından hoşlanmamıştı. Hiç hoşlanmamıştı.

"Şey... dostum, bence bunu konuşmalıyız..." diye başladı.

Puma başını kaldırdı, yüzünü onun yüzüne çok yaklaştırdı ve dişlerini gösterdi.

"Ya da belki de konuşmamalıyız!" diye çığlık attı, gözleri tabak gibi büyüdü. Bu, devasa hayvanın yüzüne en yakın baktığı andı ve ona tekrar dişlerini gösterirse altına sıçacağından emindi.

Aniden, her yer hareketle doldu.

Ismena, dağ aslanı onu aniden pençesine alıp ve hızlı hareketlerle kaldırdığında çığlık attı. neler

olanları anlayamadan — üst vücudu yatağı yaslanmış, dizleri yatağın ayak ucunda yere sağlam bir şekilde basmış ve sırtı daha önce hiç hissetmediğı kadar yumuşak kürklerle desteklenmiş bir şekilde eğilmişti. Kurtunki kadar yumuşak.

Aman Tanrım, puma çiftleşmek istiyor!

Kocaman, vahşi hayvan benimle çiftleşecek!

Kral Puma başını geriye attı ve çok uzun bir uluma çıkardı.

BÖLÜM 24. VAHŞİ KRALIN EŞİ.

Alphose, o ulumayı duyduğunda koşmaya başladı çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Dördüncü kata ulaşana kadar merdivenleri dört basamak birden atlayarak çıktı ve sonra sessizce Alfa Kral'ın yatak odasının kapısına koştu ve kapıyı açtı. İlk bakışta, pumanın uyarılmasını hissetmeden önce bile korkusu doğrulandı.

Kral Puma, dişisiyle çiftleşmek istiyordu.

"Alphose?" Kadın korkmuş bir sesle seslendi. Puma onu tamamen örtüyordu, bu yüzden onu hiç göremiyordu. Neyse ki hayvan, kadına o kadar odaklanmıştı ki onu hemen fark etmedi.

"Beni dinle, Ismena. Beni dinle ve sana söylediğim her şeyi yap, beni duyuyor musun?" Bu durumda elinden geldiğince yumuşak ve tehditkar olmayan bir ses tonu kullandı. En son istediği şey, devasa hayvanın dikkatini çekmekti.

"E-Evet, seni duyabiliyorum."

"Güzel. Vücudunu tamamen gevşet. Kasılma, direnme. Korkuyu içinden uzaklaştır, çok uzaklara. Benim puma sadece onun uyarılmasını ve güvensizliğini hissedebilir, öfkesini veya saldırı modunu değil. Alfa Kral'ın kokusunu taşıyorsun ve Nalaila gibi kokuyorsun, bu yüzden insan kokun şu anda çok azalmış durumda, ama korkun en büyük düşmanın çünkü bir changeling'in korkusu ile bir insanın korkusu farklı kokar. Bu, her avcının çok iyi ayırt edebileceği bir koku ve vahşi bir puma olarak, bu hayvan çoğu hayvandan daha avcıdır. Bu yüzden, korkmamaya çalış, beni duyuyor musun?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Evet, seni duyabiliyorum." Sonunda tekrar fısıldadı.

"Lanet olası sarımsak nerede? Ulaşabilir misin?" O lanet şeyi düşünmek bile içinden geri çekilmesine neden oldu.

"Yorganın altında. Elim şu anda onu sıkıca tutuyor." "Bu iyi. Azgın bir pumu eşinden ayırmak neredeyse imkansızdır bu yüzden ona ulaşmaya çalışırsam, kavganın sona ermesi için ikimizden birinin ölmesi ihtimali çok yüksek. Sarımsağı kullanmalısın. Hemen kullan."

Yine sessizleşti.

Alphose, onu göremeyince rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Fazla zamanın yok, Ena, puma yakında yarı dönüşüm geçirecek. Şimdi yap." Sakin bir sesle onu tekrar teşvik etti.

"Alphose?" Ona seslendi, sesi biraz daha güçlü ve daha az korkulu. "Evet, canım. Hâlâ buradayım."

"*Nadigya* ne anlama geliyor?"

Bunu beklemiyordu. "Bu, halkımızın eski dilinde 'benim' anlamına geliyor. Neden sordun?"

Tereddüt etti, "Sence puma beni öldürür mü... şey... izin verirsem?"

Şimdi, onu gerçekten tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bu, duymayı beklediği bir şey değildi.

"Ismena..." O durakladı.

"Lütfen, cevap ver."

"Puma seni öldürmek isteseydi, çoktan ölmüş olurdun. Bence o sadece seninle çiftleşmek istiyor." Dürüstçe itiraf etti.

Bir duraklama.

" Lütfen kapıyı kapatın." dedi, sesi kararlılıkla doluydu.

Alphose onu vazgeçirmeye çalıştı, ama kararını vermiş olduğu belliydi. Sonunda, tam da onun istediği gibi yaptı.

Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapı kapandığı anda, puma şekil değiştirdi ve yarı dönüşüm geçirdi. Ismena bunu duymaktan çok hissetti.

Doğrulamak için arkasına bakmadı, ama haklı olduğunu biliyordu. Artık onu kavrayan pençeler değil, uzun pençeleri olan büyük, kürklü ellerdi. Yarı dönüşüm, tam dönüşümden bile daha uzundu, bu da puma Wolfaraine'i onun arkasında bir dev haline getiriyordu.

Korkularını yuttu ve Alphose'un tavsiyesine uymaya zorladı kendini. Zihnini boşaltmaya ve vücudunu olabildiğince gevşetmeye odaklandı.

Alphose yine kulakları sağır eden bir uluma attı. Ismena gözlerini sıkıca kapattı ve zihnini başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklamaya çalıştı.

Onun penisini, çok büyük penisini, girişine dokunduğunu hissettiğinde bu düşünce uçup gitti. O kadar sert itti ki, vücudunun başka seçeneği kalmadı ve aniden yarısı içine girdi.

Ismena, çığlığını bastırmak için dudaklarını kanayana kadar ısırdı.

Ama adam işini bitirmemişti. Geri çekildi ve tekrar ona sertçe girdi, vücudu ona direnmeye devam edince hırladı. Tekrar ona sertçe girdi. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ismena başını geriye attı ve ses telleri boğazında titreyene kadar yüksek sesle çığlık attı. Sarımsağı bırakıp çarşafı yakaladı ve sıkıca sıktı.

Ona tekrar sertçe çarptığında, sonunda kendini onun içine derinlemesine gömdüğünde, hırlama sesi kesildi ve o zevkten yüksek bir homurtu çıkardı. Hemen ardından, sert ve kaba hareketlerle ona girmeye başladı.

Wolfaraine, bunun agresif olacağını söylerken haklıydı. Artık puma ve erkeğin altında olan Ismena, bu kelimenin bile durumu tam olarak ifade edemediğini düşündü.

Onu çılgın, aç bir hayvan gibi aldı. Vücudunu sınır tanımadan yağmaladı.

Pençeleri derisine çok sertçe saplandı, derisini yırttı ve kanattı. Ismena dudaklarını tekrar sertçe ısırdı.

Ölçülemez bir acı ve rahatsızlık hissiyle doluydu, ama zaman geçtikçe bu his azalmaya başladı. Ismena, onun onu tamamen tahrip ettiği süre boyunca ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama acıların azalması ve zevkin uyanması için yeterince uzun bir süreydi. Zevk yavaşça alevlendi. İlk başta, karnının alt kısmında bir karıncalanma ile başladı. Sonra akan su gibi tüm vücuduna yayıldı.

Ve o noktada, ivme kazanarak daha da güçlendi. Sonra zevk, acıyı bastırmaya başladı. Acı hala oradaydı, ama artık başlangıçtaki kadar şiddetli değildi.

Çığlık atmaktan ağlamaya, yüksek sesle inlemeye ve inlemeye geçti.

O, ona sert ve vahşi bir şekilde inleyerek boynuna vuruyordu. Arkasında homurdanıyor ve homurdanıyordu, kalçaları agresif bir şekilde hareket ediyordu ve onu en ilkel şekilde ele geçiriyordu. Onun vajinasını doldurdu, hassas dokuyu dayanılmaz bir şekilde gerdi, milyonlarca erotik elektrik akımı kanalında cızırdayarak onu okşadı.

Derin, sürükleyici darbeler onu çığlık attırdı - çok farklı bir çığlık - rahatlamak için yalvarıyordu. Adamın penisinin attığını hissetti, sonra vajinasının tavanındaki yumuşak doku boyunca başladı.

İlk başta, sadece hafif bir değişiklikti. Bir okşama, bir duygu fısıltısı gibi. Ayı bir nabız, dayanamayacağı kadar ateşli bir zevk dalgası. Hiç var olduğunu bilmediği sinir uçlarını tırmaladı, onu kıvrandırdı, daha fazlası için savaşmaya itti. Ya da daha azı için, bilmiyordu.

"Benim," diye inledi, bu olmaya başladığında, sesi her zamankinden çok daha derindi, zevkle doluydu.

Ne oluyor? Zihni çaresizce çığlık attı. Kafası yatakta kıvrıldı ve çırpındı, çünkü daha sert hale geldi, onu daha sert okşadı, onu daha yükseğe çıkardı.

Sonra onun içinde kancalandığını hissetti. Bir kanca gibi, içindeki en hassas noktaya tutunuyordu.

Kalan nefesiyle ılık attı. Cougar Wolfaraine'in boşalması içinde patlamaya başladığında, onun daha da uzadığını, etinin derinliklerindeki ultra hassas kaslara baskı yaparken nabız gibi attığını hissetti.

Hiç hayal etmediğı bir doruğa itildi. O yumruğun nabızı, onun duyularının tam merkezini okşayarak vücudunu parçaladı.

"Benim," diye derin sesli adam tekrar homurdandı. Başını eğdi, boynunun hassas kısmını buldu ve ısırđı. Çiftleşme ritüelinin kalıcı izi olacak kadar değil, ama günlerce taşıyacağı bir iz bırakacak kadar. Onun izi.

Gözlerinin önünde yıldızlar parladı ve o titredi. Bacakları onu taşıyamadı, ama onun güçlü elleri onu tutuyordu, pençeleri onun derisine batıyordu. Klitorisinde ve rahminin derinliklerinde sert bir boşalma hissetti.

O, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen zevk içinde titriyor, patlıyor, nefes almaya çalışıyordu, ta ki tamamen yorgun düşene kadar. O da öyle, orgazmı geçip giderken vücudundaki tüm gerginlik kayboluyordu.

Sersemlemiş bir şekilde, birbirlerine kilitlendiklerini düşündü. Onu uzatıp ona tutunan o diken, onları birbirine kilitlediğini düşündü. Bu, onun düğümlemekle kastettiğı şey olmalıydı, bulanık zihni böyle işledi.

"Seni tutuyorum, tatlım, seni tutuyorum." Wolfaraine'in sesi cildini okşadı. Bu onun normal sesiydi. Bulanık gözleriyle, kürklerin ve pençelerin kaybolduğunu fark etti.

"Wolfe..." Onun kollarında bayılmadan hemen önce fısıldadı.

BÖLÜM 25. SON YAKIN.

Ismena onun kollarında bayılmıştı.

Wolfaraine terli bedenini tuttu ve bir an için kıpırdamadı. Başarmıştı. Gerçekten başarmıştı.

Ama gözleri onun vücudunu tararken, hiçbir zafer hissedemedi. Vücudu morluklarla kaplıydı — beş kanayan çizik ve çoktan koyu kırmızıya dönmüş birçok tırmalama izi saydı. Dudakları da birkaç kez ısırıldığı için kanıyordu.

Suçluluk duygusu onu sararken, eski dilde birkaç küfür etti. Evet, cesur eşi, onun en vahşi yanını evcilleştirerek bir şekilde hayal edilemeyecek bir şeyi başarmıştı, ama neye mal olmuştu?

Çok kızgın bir aslanla dövüşmüş gibi görünüyordu ve bunu görmek acı vericiydi.

Hâlâ birbirlerine sarılmış durumdaydılar ve muhtemelen en az kırk beş dakika daha öyle kalacaklardı. Onları ayırmayı deneyebilirdi, ama bunu yapmaya niyeti yoktu, çünkü kadın bilinçsiz olsa da, ona daha fazla acı çektirmektense kendi kolunu kesip dağ aslanına dönüştürüp onu dağ aslanına yem etmeyi tercih ederdi.

Ayrıca, onu kollarında tutmak istiyordu. Çok istiyordu.

"Seni tutuyorum, tatlım." Tekrar fısıldadı ve sırtına öpücükler yağdırdı. Sonra doğruldu ve onunla birlikte ayağa kalktı.

Onun vücudu kendisine yapışık, sırtı kendisine dönük olarak yatağa uzandı. Onu sıkıca tuttu, bırakamadı.

Düğüm çözüldükten ve vücudunu onun vücudundan nazikçe ayırdıktan sonra bile, şafak sökene kadar onu kollarında sıkıca tutmaya devam etti.

Sonraki günlerde Ismena hastalandı.

Kraliyet hekim Harhan, günde birkaç kez yatak odasına girip çıkıyordu. O orada olmadığında, Wolfaraine vardı. Ona çok iyi bakıyordu.

Çaresizce aşık olduğu erkeğin günün her saatini ona bakarak ve ihtiyaçlarını karşılayarak geçirmesi onu çok mutlu etmeliydi. Koşullar farklı olsaydı mutlu olurdu. Ama değildi.

Erkek, ona bakmak için tüm görevlerini, her birini bir kenara bırakmıştı.

Puma ile geçirdiği gecenin ertesi sabahı, ona bir bakışta suçluluk duyduğunu anladı. Ne zaman bu konuda bir şey söylemek istese, o konuyu değiştiriyordu. Onu dinlemesini sağlamak biraz zaman aldı ve bu dördüncü gecede gerçekleşti.

Yatağa yan yana uzanmış, NAALC'ın son projesini tartışıyorlardı ki, kız onun yanaklarını avuçlayarak gözlerini kendine çevirmesini sağladı. "Suçluluk duyduğunu biliyorum," diye yumuşak bir sesle suçladı.

"Bu konuyu konuşmayacağız..."

"Ben öldürülmedim. Hâlâ hayattayım, Wolfe. Ve o savunma mekanizmalarını kullanmadığım için özür dilemeyeceğim, çünkü senin en vahşi halinle birlikte olabildim. Kontrol sende olmasa da, her adımda bizimle birlikteydin."

"Bunlar..." kolları kaldırarak ona gösterdi, "...savaş izlerim. Onları gururla taşıyacağım. Harhan onları yok etmeye kararlı görünüyordu," pişmanlıkla mırıldandı, "ama ilk savaşçı izlerimi hatırladığımda, Kral Puma ile ilk kez birlikte olduğum anı gururla hatırlayacağım. Bunu benden alma, Wolfe. Kutlanması gereken bir şey için suçluluk duymayın. Bunu görmek bana acı veriyor. Birlikte puma'ya ulaştık ve bu bir zafer."

"Puma benim bir parçam ve o gece hayvanın hissettiği her şeyi hissettim. Nalaila ile sohbet etmenin saf mutluluğu, seni bizim olarak

seni bizim olarak sahiplenmenin zevki ve öfke. Derin bir öfke." Titreyerek nefes verdi, "Seni öldürmeye çok yaklaştım, Ena."

"Ama öldürmedin. Önemli olan bu." Israrla karşılık verdi. "Seni hasta ettim."

"Bu senin suçun değil, vücudumun bir süre dinlenmeye ihtiyacı vardı. Değişkenler için nasıl bilmiyorum ama ben insanım tatlım. Vücudumuz ara sıra hastalanır. Naturiah'ta altı aydır insan hastalıklarına yakalanmadım çünkü senin vücudun benimkini başarıyla korudu. Sen olmasaydın bugün ölmüş olurdu. Ama bugün buradayım, güçlüyüm ve ölümden çok uzağım. Biraz hastalanmak normaldir. Ayrıca şimdi tamamen iyiyim, bana kalsaydı çoktan bu yataktan kalkmış olurdu."

"Harhan seni üç gün yatak istirahati verdi." diye hatırlattı. "Ve ben iyi bir hastayım. Senin burada yatmamı sağladığını Siz burada olmadığınızda Sandra bu işi yapıyor, Sandra da olmadığına Eline yapıyor. Zaten nefes almakta zorlanıyorum." Ona en güzel gülümsemelerinden birini gösterdi. "Gördüğünüz gibi, ben gayet iyiyim."

Onu kollarına alıp tutkuyla sarıldığında, onu ikna ettiğini anladı. Sonra kulağına "teşekkür ederim" diye fısıldadı. O gecedan sonra ona sayısız kez söylediği iki kelimeydi bu.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. O anı tekrar yaşayacak olsam, farklı bir şey yapmazdım." O da dürüstçe cevap vermişti.

Onun iri vücudunda hafif bir titreme hissetmişti. "Tanrılar adına, seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Boynuna sertçe fısıldadı, bu da onun gülümsemesini daha da genişletti.

Ona verecek bir cevabı yoktu, ama onun suçluluk duygusunun ortadan kalkmasına sevindi.

"Nasıl hissediyorsun? Puma?" diye sordu. Ona o kadar odaklanmışlardı ki, onun hakkında konuşmasını sağlayamamıştı.

İlk başta cevap vermedi.

"Daha sakın hissediyorum." Kelimeleri arıyormuş gibi tereddütle söyledi, "İçimde daha huzurlu hissediyorum. Daha sakın. Daha az yük altında. O gecedən beri puma gürültülü bir şekilde vurup kafasını vurmadi. Daha önce hiç bu kadar... içim huzurlu hissetmemiştim. Son on sekiz yıldır. Bu yüzden sana ne kadar teşekkür etsem az, Ena. Bunu sen yaptın. Her bir parçası, bunu sen yaptın."

Boğazını tıkayan duygular, onun boğazını da tıkamıştı. Mutluluk gözyaşlarını silerek, tüm kalbiyle ona sarıldı.

"Bunu biz yaptık. Birlikte." Boğuk bir sesle ekledi.

"Ama bir daha böyle bir riski göze almayacağım. Dağ aslanı seni eşimiz olarak kabul etti, ama sana hala çok güvensiz. Bu güvensizlik devam ettiği sürece, her karşılaşmada çizikler olacak ve ben seni bir daha buna maruz bırakmayacağım."

Ismena bu konuda onunla tartışmaya tenezzül etmedi. Gözlerindeki ışıltıdan, bunu denerse onun karşı çıkacağını biliyordu. Hatta ona alfa sesini bile kullanabilirdi.

"Tamam," diye kabul etti, "Bu, hala birlikte yatmayacağınız anlamına mı geliyor? Uyurken seni kollarımda tutamayacak mıyım?"

"Uyuyana kadar seni kucağımda tutacağım." Sonra gidecekti. Bu kısmı söylememişti, ama Ismena bunu gayet iyi anlamıştı.

Hastalığından bir ay sonra, durum hala böyleydi.

O, uykuya dalana kadar onu kollarında tutacak, sonra gidecekti. Her zaman onun uyuduğundan emin olurdu, çünkü kız onun gidişini asla fark etmezdi. Sabahları sadece onun yatağında tek başına uyanırdı.

Bunun dışında, son birkaç hafta en azından mutlu ve olaylı geçmişti. Wolfaraine, hem ona hem de halkına karşı hiç olmadığı kadar rahattı.

Üç hafta önce, bir sabah, her türlü meyvenin bulunduğu bir konsey toplantısından sonra, fil klanının Baş Nöbetçisi ona pusu kurdu ve "Alfa Kralımızı daha ölümlü hale getirdiğin" için defalarca teşekkür etti. Gülmekten kendini alamadığını hatırlıyordu, ama Baş Nöbetçi bu konuda çok ciddiye.

Dört gün sonra, Wolfe onu ilk konsey toplantısına götürmüş ve Naturiah'ın tüm önder Alfa'larına tanıtmıştı. Ona bir kraliçe gibi davranmışlardı, ona karşı çok kibar ve saygılıydılar.

O kadar mutlu ve duygusal olduğunu hatırlıyordu ki, gözyaşları dökmüştü. Çünkü bu, Wolfaraine'in onu hayatına ne kadar kabul etmeye başladığını gösteriyordu.

O erkek duyguları hakkında pek konuşmaz, ama eylemleri ağzından çıkabilecek her şeyden çok daha fazlasını anlatır. Toplantı boyunca, tartışmalar boyunca orada kaldı ve hatta katkıda bile bulundu.

Söyleyecek bir şeyi olduğunu belirttiğinde, onu dinlediler. Hatta onun görüşünü de dikkate aldılar. Ismena, o anda hiç olmadığı kadar ait olduğunu hissetti.

Oradaki tüm konsey üyelerini sevmişti. Tabii, biri hariç.

Onu sevmediğinden değil, ama bu erkek onu korkutuyordu. Bu hafif bir ifade, bu erkek onu dehşete düşürüyordu.

Adı Adanel. Kurtadam Alfa ve Baş Nöbetçi.

Erkek çok konuşkan değildi, hatta tüm toplantı boyunca dört kelime bile etmemişti. Ona ürkütücü bakışlar atmıyordu, ama gözleri... Wolfaraine ile ilk tanıştığı zamanı hatırlatıyordu. Soğuk. Duygusuz.

Ismena'ya karşı kibar ve saygılıydı, ama konseyde ona gülümsemeyen tek kişi oydu. Ismena, bu erkeğin gülümsemeyi bilmediğine sağ elini koyardı.

Wolfaraine'in onu konseyle tanıştırtmasının yanı sıra, yatak odası hayatlarındaki gelişmeden de çok memnundu.

İlk başta, puma ile geçirdiği gecenin ardından, hasta olduğu için ona dokunmayı reddetmişti. Onu baştan çıkarmak için yaptığı tüm girişimler boşunaydı. Harhan'ın, iyileşmesine yardımcı olacağı için onu yatağa götürmesi tavsiyesi bile kulak ardı edildi.

Erkek, onu konsey toplantısına götürdükten bir hafta sonraya kadar ona bir daha dokunmadı. O da oyununu yükseltti ve onu baştan çıkardı.

Bu, hayatının en güzel gecelerinden biriydi. O gece ve ondan sonraki geceler.

Ismena'nın gözleri, anıları aklına gelince hayalperest bir ifadeye büründü. Adam ona bakmış, vücudunun her yerine dokunmuş, ta ki kız ona vücutlarını birleştirmeleri için yalvarana kadar, ama o zaman bile reddetmişti. Onu öpmek için zaman ayırmış, onu akılsız bir duruma getirmek için her yerini öpmüş, sonra da içine girmişti. Sonra kızın vücudunu ve dünyasını sarsmıştı.

Onun içine girdiği ilk geceydi. Her şey onun düşündüğü gibiydi, hatta daha da fazlası. Onun büyük vücudu onun üzerinde sarsılırken, kulaklarına müzik gibi gelen inlemeleriyle, onun içinde defalarca boşalmasının verdiği coşkulu hissi hala hatırlıyor.

Bütün gece onu aldı ve o da her adımda onunla birlikteydi. Tabii, sabahın erken saatlerinde ölümcül bir uykuya daldığı zamanlar hariç, ama bu konumuzun dışında. Erkek, onu cinsel olarak aşırı tatmin etmiş ve kelimenin tam anlamıyla yorgun düşürmüştü. Ama *her zaman* buna değişiyordu.

Ancak, o onun içine girdiğinde garip ve yürek parçalayıcı bir şey oluyordu.

Sonrasında vücudu ağrımaya başlıyordu. Pelvisinde gelişen, çok acı veren bir yanma hissi. Kısa bir süre devam ediyor ve sonra duruyordu. Genellikle durmadan önce otuz saniye ile elli saniye arasında sürüyordu.

Bu yüzden dişlerini sıkıca sıkar ve Wolfaraine'in böyle bir şeyin olduğunu fark etmemesi için dayanır.

Bu garip olduğu için, üçüncü geceden sonra Harhan'a danışmaya karar verdi.

Harhan'a garip olayı anlattı. Harhan onu yatağa yatırıp vücudunu muayene etti.

Şimdi bunu düşününce, kalbi yanıyor ve gözleri acıyordu. Ismena, ona danışmamış olmayı diledi. Bilmesen daha iyi olurdu.

"Şimdi öğle yemeği yemek ister misiniz, Rahinna Kraliçesi?"

Mirian'ın tanıdık sesi onu kendi düşüncelerinden kopardı. Ismena, Wolfariane'nin çalışma odasındaki masasının arkasında oturduğu yerden, kapıda duran yaşlı kadına baktı.

"Sizi korkuttuğum için çok üzgünüm," diye ekledi Mirian pişmanlıkla.

Ismena başını salladı ve gözlerini ovuşturarak yanmayı geçmeye çalıştı. "Hayır, sorun değil. Şu anda öğle yemeği yemek istemiyorum, önce burayı bitirmek istiyorum." Ellerini sallayarak üzerinde çalıştığı dağınık kağıtları işaret etti.

"Tamam. Öğle yemeği için hazır olduğunda beni çağır. Yemeği hazırlayayım."

"Teşekkürler, Mirian." "Ne zaman isterseniz, Rahinna Kraliçesi."

Ismena, kadına unvanları düzeltmeye çalışmadı, çünkü bunu birkaç kez denemişti ve işe yaramamıştı. Artık herkes, hem kulenin içindeki hem de dışındaki herkes, ona Rahinna Kraliçesi diye hitap ediyordu. Bu her zaman kalbini ısıtıyordu.

Mirian gittikten sonra, işine geri döndü. Çok geçmeden zihni yine dağıldı. Harhan ile yaptığı konuşmayı hatırladı.

"Rahinna Kraliçe, vücudunuzda döllenecek yumurta olmadan bulunan Kral'ın spermi size bu kadar acı veriyor." Yaşlı erkek sempatiyle şöyle demişti: "Bir changeling'in spermi çok güçlüdür, Kral gibi bir erkeğin spermi ise daha da güçlüdür. Bu, rakibi olmayan bir savaş alanı gibidir. Öldürecek bir şey yoktur. Döllenecek bir şey olmadığı için acı verir. Senin rahmin yok, bu yüzden hamile kalamazsın. Bu, o inatçı yüzücülerinin bilmediği bir şey, ama sonunda anlayacaklar. Mesajı aldıklarında, yakında acı kesilecek. Çok üzgünüm, Rahinna Kraliçe."

Ismena asla hamile kalamayacağını biliyordu, ama onun vücudunu muayene ettikten sonra bunu doğrulamasını duymak, kalbine bıçak saplanmış gibi oldu. "Yani asla hamile kalamayacak mıyım...? Asla...?"

Yaşlı erkek şefkatle başını salladı, "Hayır. Çok üzgünüm, Rahinna Kraliçesi. Hatırlayabildiğin kadarıyla hiç adet görmedin, doğru mu?"

Ismena başını salladı. Bunun anormal olduğunu biliyordu, ama daha önce hiç umursamamıştı. Sonuçta, altı ay öncesine kadar, çocuk sahibi olma düşüncesini hiç aklına getirmezdi. Her zaman tilki kadar sağlıklıydı, bu yüzden normal kızlar gibi adet görmemesi onu hiç rahatsız etmezdi.

Tabii ki, "Neden?" sorusunun cevabını babası ölmeden hemen önce vermişti. Meğer sekiz yaşındayken rahminin alınması buna neden olabiliyormuş.

"Hamile kalman kelimenin tam anlamıyla imkansız." Harhan şöyle devam etmişti: "Ama bu konuda çok endişelenme, hanımefendi. Alfa Kral'ın bunu umursamadığından eminim. Bana sayısız kez, çocuk istemediğini açıkça belirtti."

Derin bir nefes alan Ismena, zihnini şimdiki ana odakladı. En azından, bu garip, kısa süreli yanma hissinin ne anlama geldiğini biliyordu, bu bilgi acı verse de.

Hayatının aşkı ile her seviştiğinde, ona asla çocuk veremeyeceği gerçeği aklına geliyordu. Bu çok acı vericiydi.

Altı ay önce, çocukları hiç düşünmezdi ama şimdi, sürekli aklındalar. Sadece bir tane olsa bile, çocuk sahibi olmayı çok istiyor. Asla çocuk sahibi olamayacağı gerçeği, en azından, yürek parçalayıcı.

"Ena?"

Başını kaldırıp kapının yanında duran Wolfaraine'i gördü. Onu görmek, kalbindeki acıyı hafifletmeye yardımcı oldu. Endişeli düşüncelerini güneşin parlamadığı derinlere gömerek, ona gülümsedi. "Orada olduğunu bilmiyordum," itiraf etti.

"Bir süredir buradayım. Düşüncelere dalmıştın. İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Her zamanki gibi iyiyim. Son birkaç haftanın ne kadar güzel geçtiğini düşünüyordum. Eğitim nasıldı?" diye sordu.

Eğer onun ani konu değişikliğini fark ettiyse de, bunu belli etmedi. Ama ona cevap verdi: "Harika gitti. Bu genç Alfa nöbetçileri, güçleriyle beni şaşırtıyorlar

. Onların doğal güçlerini seviyorum. Bu, onları eğitmeyi kolaylaştırıyor."

Odaya doğru ilerledi ve kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Öğle yemeğini yedin mi?"

"Hayır," gözlerini kapattı ve onun kokusunun onu bir pelerin gibi sarmalamasına izin verdi. Bu çok ferahlatıcıydı.

"Hadi, gidip birlikte öğle yemeği yiyelim."

"Tamam," Birlikte çalışma odasından çıktılar.

İNSAN DÜNYASI: NEW YORK ŞEHİRİ.

Cronus Doninee cazip geliyordu. Ve çaresizdi.

Alfa Kral'ın ortadan kalkmasını istiyordu ve onun sonsuza kadar ortadan kalkmasını istiyordu. Aylar önce Wolfaraine'i yakalama planında büyük bir başarısızlık yaşadıktan sonra laboratuvar doktoru onu aramayı bıraktığında, muhtemelen vazgeçme zamanının geldiğini düşündü.

Belki de kabullenmeli ve Wolfaraine Throne'un Naturiah'ı yönetmeye devam etmesine izin vermeli. Belki de kaderinde, olması gerektiği gibi halkının lideri olmak yerine, bu saçma insan dünyasında kalıp kırıntıları toplamak vardı.

Bu yüzden kabullenmeye çalışmıştı. Sonuçta, halkına bir hain olduğu ortaya çıkıp bu yüzden öldürülmektense her şey daha iyiydi.

Ama bu çok zordu. Her şeyden nefret ediyordu.

Bu yüzden, Tesisler tekrar ona ulaştığında, Wolfaraine'den kurtulmanın en kolay yolunu doktora anlatarak içini dökmek için büyük bir istek duydu. Ama kendini tuttu.

Aynı nedenle, on sekiz yıl önce de onlara bundan hiç bahsetmemişti. Ya plan başarısız olursa ve Wolfaraine geri dönerse? Kesinlikle onun yaptığını anlardı.

Sigillaria yaprağı, nesillerdir ailelerinde saklanan bir sırdır. Sadece Throne Ailesi ve Doninee Ailesi bunu biliyor.

Eğer bu sır açığa çıkarsa, Wolfaraine'e Cronus'un bir hain olduğunu açıkça göstermiş olur. Ve eğer insanlar onu yakaladıktan sonra tekrar kaybederlerse, Cronus'un işi biter.

Ayrıca, insanlara asla güvenilmez. Ya Wolfaraine'den kurtulmayı başarırlarsa, ama onun halkı olan tüm Naturiah'ı yok etmek umuduyla dünyayı dolaşıp daha fazla Sigillaria yaprağı aramaya karar verirlerse? O zaman kimi yönetecek?

Ağaç milyonlarca yıldır nesli tükenmiş olsa da, onunla ilgili her şeyin dünyadan silindiğinden hala emin değildi. Bu yüzden ağzını kapalı tuttu.

Ancak Tesisler onunla tekrar iletişime geçtikten üç hafta sonra, her geçen gün daha da çaresiz hale geliyordu. Onlara söyleme fikri, kafasının içinde nefes alan bir şey gibi yaşıyordu.

Wolfaraine'i yok edebilecek bilgiye sahipti, ama çok korktuğu için hiçbir şey söylemedi.

Bu. Artık. Bitti.

Kanepeden kalkıp yatak odasına doğru yürüdü. Kral boyutu yatağın yanından geçip odanın bir köşesinde duran yüksek rafa doğru yürüdü ve önünde durdu. Üçüncü bölmeye uzanıp, iki hafta önce oraya koyduğu çok küçük şişeyi çıkardı.

O şişe, nesillerinin elinde kalan son Sigillaria yapraklarını içeriyordu. İki şişe vardı, ama birini babasını öldürmek için kullanmıştı ve bunu yapmaktan zevk almıştı. Babasının yemeğine damla damla damlatmış, ta ki adam bir gün yere yığılana ve ölene kadar. Halkı onun doğal nedenlerden öldüğünü düşünmüştü.

O yaşlı aptalı düşünerek gülümsedi.

Cronus sonunda, uzun zaman önce yapması gereken bir şeyi yapmaya karar verdi.

Şişeyle oynarken, doktorun numarasını buldu ve aradı.

Doktor ilk alıınışta cevap verdi. "Dr. Smith konuşuyor."

"Size, 6 numarayı öldürebilecek bir şeyim olduğunu söylersem ne dersiniz? Halkınızın onun ölmesini istemediğini biliyorum, peki onu kolayca yakalanacak kadar etkisiz hale getirebilecek bir şeyim olduğunu söylersem ne dersiniz?" diye sordu.

Sessizlik.

Sonra "Neden bu kadar önemli bir bilgiyi şimdiye kadar bana vermedin?" diye sordu.

"Ya size, halkımı tehlikeye atmak istemediğim için olduğunu söylersem? Sizin türünüze hiç güvenmiyorum. Aslında, sizin türünüzün benim türümle ilgili her şeyi nefret ettiğini ve hepimizi ortadan kaldırmak istediğini biliyorum. Size en büyük zayıflığımızı söylemek gerçekten aptalca olur, sence de öyle değil mi?"

Telefonun diğer ucu birkaç saniye boyunca yine sessiz kaldı. "Öyleyse neden şimdi bana bundan bahsediyorsun?"

"Çünkü artık çaresizden de öteyim." Keskin bir sesle, "Ayrıca, sana bunu anlatmıyorum. Sana sadece sıvıyı vereceğim. Bu, tüm dünyada son kalan bir maddeden yapılan bir karışım. Uzun bir şırıngayı dolduracak kadar var."

Cronus, şişeyi elinde oynayarak sırttı. "Ona biraz enjekte edersen, bir bebek kadar zayıf ve yakalanması kolay hale gelir. Yarısını enjekte edersen, haftalarca felç olur ve hiçbir şey yapamaz hale gelir. Hepsini enjekte edersen, dodo kuşu gibi ölür."

"İlginç. Bu sıvıyı istiyorum lütfen." Doktorun gizlemeye çalıştığı heyecanı duyabiliyordu.

"Benim şartım, tüm deneylerinizi yaptıktan sonra onu öldürdüğünüzden emin olmanız, böylece bir daha asla kaçamayacak. Kaçarsa ben ölürüm. Bu sıvı elinizdeyken, o benim bir hain olduğumu zaten biliyor."

"Söz veriyorum, Cronus Doninee. Onu öldüreceğiz. Tekrar yakalanırsa, tesisten ancak ceset torbasında çıkabilir."

"Asıl soru da bu. Onu nasıl yakalayacağız? Sonuçta, onu gördüğünüzde sıvıyı kullanabilirsiniz."

"Bunu dert etme. Senin gibi birinin daha bizimle çalıştığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Cronus hatırladı. "Anaconda denen adam mı?" Doktora göre, o adam da Wolfaraine'in ölmesini istiyor. Cronus o adamla hiç tanışmamıştı, ama onu gördüğünde tanıyacağından emindi.

"Evet. Bize 6 Numara'nın eşini getirmek için planlar yaptı. Onu kendisi kaçırarak ve bize getirecek. Ona göre, kadını ele geçirdiğimizde, adam onu aramaya gelecek."

"Elbette gelecektir." Cronus'un vücudu heyecanla doldu. "Bunu gerçekten yapabilir mi? Onu fark edilmeden Naturiah'tan çıkarabileceğinden emin misin?"

"Evet, bunu bulması bir ayını aldı ve bu seferki plan kusursuz. Mükemmel bir plan geliştirdi. Yakında harekete geçecek. Elindeki isimsiz sıvıyla buraya gel, sana her şeyi anlatalım." Doktor ona bir adres söyledi.

Cronus telefonu kapattığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Orada sadece Sigillaria yapraklarını götürmekle kalmayacak, Wolfaraine'in iki farklı şekil değiştirebildiğini de onlara söyleyecekti. Böylece onlar da buna göre hazırlık yapıp bir daha Wolfaraine'e hazırlıksız gitmeyeceklerdi. Bu sefer kazanacaklardı.

Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

BÖLÜM 26. JOSIAH. VE DİRİLİŞ.

"Sen..." Cronus, insanların Anaconda dediği erkeğe tanıyarak bakarken ağzı açık kaldı. "Burada ne işin var?"

"Oh, görüyorum ki ikiniz tanışıyorsunuz," dedi Adeladin, Cronus'un arkasından bara girerken. Anaconda'nın yanındaki koltuğa oturdu. "Buradaki arkadaşın da seninle aynı şeyi istiyor. Liderinden kurtulmak. O, halkını soğukkanlılıkla katletmekten sorumlu, ama şimdi liderin onun peşinde, bu yüzden liderini başından savmak istiyor."

Anaconda ona aldırış etmedi. Tüm dikkati Cronus'taydı.

"Soğukkanlı... Suç oranımız neredeyse sıfır ve Naturiah'ta meydana gelen tek cinayet, bir psikopatın işlediği seri cinayetler... Dur bir dakika. Sen Vahşi Psikopat mısın?" Cronus şokla gözlerini genişletti.

"Sen de Tesis'in Değişkeni olmalısın. Sana böyle diyorlar. Sen halkımızın hainisin." Gözünü bile kırpmadan cevap verdi.

"Seni lanet olası piç! Halkımızı öldürüyorsun!" Cronus ona doğru koştu ve yüzüne sert bir yumruk attı. Öfkeden köpürüyordu.

Anaconda dudaklarından kanı sildi ve ona baktı, "Aziz gibi davranma, Kurtadam. Azizler şeytanlarla yemek yemez," gözleri Adeladin'den Beloca'ya kaydı, "Sen de bizimkilerden birini öldürmek için buradasın."

"Seni lanet psikopat, ben senin gibi *değilim!*" Cronus tekrar ona saldırdı, ama Beloca ona uzandı.

"Millet, lütfen. Buraya kavga etmeye gelmedik. Ortak bir hedef için birlikte çalışmaya geldik." Beloca, iki changelingi ayırarak emretti.

Cronus sakinleşmek için birkaç kez nefes aldı. İnsan haklıydı. Boş bir koltuk buldu ve oturdu. "Haklısın, haklısın."

"Güzel. Şimdi buraya geldiğimiz işe bakalım." Anaconda sadece bunu söyledi, tüyleri hiç bozulmamıştı.

Cronus ona baktı, "Sen en alttan da altsın, biliyorsun. Alfa Kral sana güveniyor, ama sen onu sırtından bıçaklıyorsun. En azından ben onun Alfa çevresinde hiç olmadım, ama sen? Sen On İki Konseyi'ndesin. Sen önde gelen bir Alfasısın. Yine de bizim insanlarımızı öldürüyor musun?"

Anaconda içkisini uzun bir yudumla içti. "Öfke nöbetin bittiyse, toplantıya başlayalım."

"Bitirdim. Başlayabiliriz." Belki de tüm bunlar bittiğinde, o erkeği öldürecek, diye düşündü Cronus.

Alfa Kral olduğunda, dünyasında psikopat bir Alfa katilinin dolaşmasına izin veremezdi.

NATURIAH.

"Bir gün senin yeni dünyanı ziyaret edeceğiz." Amelia, Ismena'nın annesi telefonda böyle diyordu.

Ismena içtenlikle güldü. Oh, bu kadını özlemişti.

Annesinden ve küçük kız kardeşinden haber almayalı haftalar olmuştu. Şimdi telefonda sesini duyunca, annesini tekrar görebilmeyi diledi.

"Seni defalarca davet ettim. Sanırım beni yeterince özlemiyorsun." Dudaklarını bükerek dedi.

"Somurtmayı bırak, seni çok özlediğimi biliyorsun. Sadece, izin aldığımdan sonra işler daha yoğunlaştı, bu yüzden daha fazla saat çalışıyorum. Bir daha izin alabildiğimde, seni arayıp beni ve Valentina'yı almaya gelmeni isteyeceğim. Ayrıca, senin o adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. O zaman onu daha iyi tanıyamadığımı biliyorsun, çünkü... şey... nedenini biliyorsun."

"Evet, biliyorum anne. Merak etme, geldiğinde onu ve onun halkını tanıyacaksın. Burası yepyeni bir dünya." Annesi'ne changelingler ve onların dünyası hakkında temel bilgileri anlatmıştı, ama Amelia, kızının deli gibi görünmeden anlayabileceği kadarını anlayabilmişti.

"Senin daha büyük şeyler için yaratıldığını hep biliyordum canım, ama senin... şey, ona ne demiştin?"

"Bir changeling."

"Doğru. Yani, bu çok... inanılmaz. Görünüşe göre, bu adamla ilişkin çok ciddi. Onun hakkında konuşurkenki halini ve sesini hiç duymamıştım. Onunla hastaneye geldiğinde fark ettiğim vücut dilinden bahsetmiyorum bile..."

"Anne," diye inledi.

"Evet canım, yaşıma göre gözlerim hala gayet iyi çalışıyor, sorduğun için teşekkürler." Sesinde eğlence vardı, "Her neyse, sana güveniyorum Mena. Eğer onun doğru kişi olduğunu söylüyorsan, o zaman doğru kişidir. Sonunda seni mutlu eden bir adam bulduğuna çok sevindim."

"Teşekkürler anne." Ismena gülümsedi. Wolfaraine'nin yatak odasındaki batı penceresinin önünde durmuş, telefonu kulağına dayamış, geceyi seyrediyordu.

"Ama sanki bana söylemediğin bir şeyin canını sıkıyor gibi hissediyorum. Erkek arkadaşından bahsederken mutlu görünüyorsun, ama konu o değilse, sesinde beni etkileyen bir hüznün var. Sanki canını gerçekten sıkı bir şey var ve her zamanki gibi bunu kendine saklamak istiyorsun."

Tanrım. Büyürken annesinin her zaman psişik olduğunu düşünürdü. Kadın, ne zaman yanlış bir şey yapsa ya da ne zaman üzgün olsa bunu her zaman fark edebilirdi. Belki de gerçekten psişiktir. Sonuçta, changelingler de var.

"Ben iyiyim anne." Yalan söyledi. İyi değildi. Artık her anlamda Wolfaraine ile birlikte olabildiği halde, ona çocuk veremeyeceği

ona asla çocuk veremeyeceği gerçeği onu rahatsız ediyordu. Her geçen gün, bu durum onu bir önceki günden daha fazla rahatsız ediyordu.

Bilmemek daha iyiydi. Bir gün sevdiğin adamdan hamile kalacağın umuduyla denemeye devam etmek, bunun imkansız olduğunu bilmekten daha iyiydi. Bu çok zcyd. Bir haftadır duygusal olarak çok kötüydü.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı, acısını derinlere gömerek, çünkü annesine sorununu anlatmaya niyeti yoktu. Bu sadece zavallı annesini incitirdi.

"İyi deđilsin. Sadece bana söylemek istemiyorsun. Her zaman senin için burada olduđumu biliyorsun, deđil mi tatlım?" Annesinin sesinde endiše vardı.

"Biliyorum anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Ben de seni seviyorum."

Hızla konuyu değiştirdi, "Ee, nasıl gidiyor? Umarım şimdi daha iyisindir...? Senin için endişeleniyorum anne."

Sessiz kalma sırası Amelia'daydı.

"şimdi daha iyiyim. Ben de iyiyim. Ama babanın ölümünü asla atlatabileceğimi sanmıyorum, Ismena."

Acı dolu, fısıldayan sözler Ismena'nın kalbini parçaladı. "Ben de bunun üstesinden gelebileceğimizi sanmıyorum anne, ama denemeliyiz. Babam artık yok. Keder içinde boğulmak onu geri getirmeyecek. Onu bir daha görebilmemizi sağlamayacak."

"Biliyorum, bunu biliyorum." Amelia titrek bir nefes verdi, "Ama kalp, beynin bildiklerini umursamıyor gibi görünüyor."

Telefon görüşmesi bittikten çok sonra bile, annesinin sözleri kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu.

Gece geç saatlerdi, uykusu vardı ama uyanık kalıp Wolfaraine'in dönmesini beklemek istiyordu. Yarın en az üç gün sürecek iş için leopar klanına gitmeden önce onunla olabildiğince fazla zaman geçirmek istiyordu.

Uyanık kalmak için pencerenin yanında durup yıldızları seyretti. Babasının anıları aklına doluşmuştu. Onları memnuniyetle karşıladı.

Tanrım, babamı çok özlüyorum. Üzüntüyle düşündü.

"Umarım orada huzur bulmuşsundur baba. Hepimiz seni özleyyoruz." Yıldızlara fısıldadı.

"Bana Josiah'tan bahset." Cassandra patladı.

Alphose ile gece yürüyüşü yapıyordu. Yürüyüşün başlamasından bir saat sonra arkadaşlar gibi sohbet etmeye başladılar. Alphose, klanıyla ilgili konularda onunla ilgilendi ve puma klanının tarihiyle ilgili her şeyi anlattı. O da ilgiyle dinledi ve anlamadığı kısımları sordu, bu da Alphose'un ona daha fazla bilgi vermesine neden oldu. Eğlenceliydi. Ferahlatıcıydı.

Ama tüm bu süre boyunca, bu konu onun düşüncelerini rahatsız etmişti. Gerçek şu ki, uzun zamandır ikiz kardeşi hakkında çok meraklıydı.

O, bu isteği dile getirdiğinde Alphose gözle görülür şekilde gerildi ve adımları sendeledi. Ama sadece bir saniye sürdü, sonra hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti.

"Alphose, lütfen. Onun, hiç konuşmadığımız bir konu olduğunu biliyorum, ama onu gerçekten tanımak istiyorum." Diye kekeledi ve tekrar onunla aynı adımlara uyum sağladı.

"Neden?" Çenesindeki bir kas seğirdi. "Senin eşin olabileceği için mi?"

Kalbi, sanki biri onun canını sıkmaya çalışıyormuş gibi göğsünde sıkışıp kaldı. Sadece bunu düşünmek bile çok acı vericiydi.

"Hayır," diye yutkundu, başını sallayarak. "Hayır, sadece ikiz kardeşin hakkında merak ediyorum.

Alphose nefes verdi, "Üzgünüm. Bu gereksizdi. Sadece..."

"Sorun değil, anlıyorum." Ve anlıyordu. Gerçekten anlıyordu.

Birkaç adım sessizce yürüdüler, sonra onun sesi tekrar havayı doldurdu.

"Büyürken, Josiah ve ben ayrılmaz bir ikiliydik. Birbirimizin duygularını farklı bir şekilde hissedebiliyorduk. Aramızdaki bağ çok özeldi. Her şeyi birlikte yapardık. Küçükken, o zamanki yaşlılarımızdan bazıları bize 'arkadaş' derdi, çünkü çiftler gibi 'birbirimize yapışık' olduğumuzu söylerlerdi." O, duygusuz bir şekilde anlatıyordu.

"Vay canına," Sandra, bu ikisi arasında böyle bir bağın var olduğuna inanmakta zorlandı. Bu onu üzdü. Belli ki, onlara bir şey olmuştu. Aralarındaki bağı koparan bir şey.

Josiah ve ben tamamen zıt karakterleriz. O asi olanıydı, ben ise... babamızın deyimiyle "itaatkar" olanı. Bize yapılmaması gereken her şeyi yapardı ve bundan zevk alırdı. Onu her zaman o kadar özgür görmek eğlenceliydi. Çok mutlu. Ama sonra babamız onu gün boyu azarlardı. Bu onu hiç durdurmazdı. Aksine, bu onun ateşini daha da körüklerdi."

"Sonra babamız onu değil beni tercih etmeye başladı. Küçük şeylerle başladı..." Sesi, bir şeyi hatırlar gibi kesildi, "...sonra daha büyük şeylere geçti. Josiah ikizlerden yirmi dakika daha büyüktü, halkımızın Alfa Lideri olması gerekiyordu. Ama babam onun yerine geçmem için beni eğitiyordu. Josiah umursamıyormuş gibi davranıyordu, ama umursadığını biliyordum. Onun saklamaya çalıştığı reddedilme acısını hissediyordum."

"Babamıza defalarca klanın lideri olmakla ilgilenmediğimi söyledim, ama sanki sağır bir adama konuşuyormuşum gibiydi. Ona defalarca karşı gelmeye çalıştım, ama başaramadım. Josiah için çok kolay olan isyan, benim için çok zordu. Onun yaptıklarından nefret ediyordum, elimden geldiğince telafi etmeye çalıştım, ama hiçbir zaman yeterli olmadı. Büyüdükçe, benim için kolay olan şeyler, Josiah için zorlu bir mücadeleye dönüştü."

Sandra dinledi ve ikisi için de üzüldü. "Bu çok üzücü. Annen ne durumda?"

Yüzü biraz yumuşadı, "Annemiz bizi eşit derecede severdi. Benim gibi, o da babamızın Josiah'a hiç göstermediği sevgiyi telafi etmeye çalışırdı. Annemizi çok seviyorum ama Josiah? O annemizi kendi hayatından daha çok severdi. Annem

aslında dinlediği tek kişiydi. Annem öldüğünde, o..." Alphose başını salladı, "Josiah'ın annesinin ölümünden hiç kurtulamadığını düşünüyorum. Babamız, onun ölümünden onu sorumlu tutarak durumu daha da kötüleştirdi."

"Ne!? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Sandra dehşetle sordu.

"Bize hep Hemar Mağaraları'ndan uzak durmamızı söylerdi. Yaşlılar hep oranın tehlikeli olduğunu söylerdi, ama gençler hep onların blöfünü görürdü. Yirmili yaşlarındaki birçok changeling oraya giderdi, çünkü manzarası çok güzeldi. Çok huzurluydu. Beş yıl boyunca oraya sürekli gittik." Konuşmayı kesti. Alnındaki bir kas seğirdi.

Sandra onu kesmedi. Sabırla onu bekledi. Bu hikayeyi sevmeyeceğini zaten biliyordu. Karanlık yüz hatlarından anlaşıldığı kadarıyla, o da bu hikayeyi anlatmak istemiyordu.

"On yıl önce, yirmi iki yaşındayken, birkaç arkadaşımızla orada takılırken Vahşi Olanlar tarafından saldırıya uğradık. Yüzlerce kişi birden. Bugüne kadar, bu kadar büyük bir sürü halinde saldırdıklarını hiç görmemiştim." Sesi ciddiydi, gözleri acı dolu anıları yansıtıyordu. "Sadece sekiz Alfa'ydık. Ama elimizden geldiğince onlarla savaştık. Üç arkadaşımız o savaşta öldü. Josiah da ölecekti ama annemiz bir anne tavuk gibi savaş alanına koştu."

"Evden kaybolduğumuzu fark etti ve kokumuzu takip ederek Hemar Mağarası'na geldi, ancak kanlı bir kavgaya rastladı. Annemiz ikimizin de hayatını kurtardı, ama orada öldü." Boğazını temizledi. "Babamız onun ölümünden bizi sorumlu tuttu, ama öfkesinin çoğunu Josiah üstlendi. Josiah'ın beni o mağaraya gitmeye zorlamadığını söylemeye çalıştım, ama benim isteyerek gittiğime asla inanmadı. Beş yıldır orada takılıyoruz. Kimse beni zorlamadı. Ama onun için nefret ettiği ikizini suçlamak daha kolaydı."

"Bu çok kötü bir davranıştı. Kimseyi suçlamamalıydı! Hiçbiriniz böyle bir şeyin olacağını bilmiyordunuz! Hiçbiriniz annenizin ölmesini istemiyordunuz, bu bir hataydı!" Onun müdahalesi olmasaydı ikiniz de ölmüş olacaktınız. Neden oğullarına olan paha biçilmez sevgisini lekeledi ve onu suçluluk gibi anlamsız ve yersiz bir şeye indirdi? Sandra öfkeyle köpürüyordu.

Alphose omuz silkti, "Bizi suçlamak onun için daha kolaydı, Josiah, sanırım. O gün annemiz hayatımızı kurtardı, ama babamız öyle görmedi. Onu bunun için suçlayamazsın, onun ölümü zaten bizim hatamızdı. Sadece Josiah'ı suçlamasından nefret ediyordum, ikimizin işlediği günahlar için onu acı çekmeye zorluyordu. Üç ay sonra, Josiah artık dayanamadı. Alfa Kral ile görüştü ve NAALC için çalışmak üzere insan dünyasına gönderilmesini rica etti. Böylece ayrıldı."

"Kendini kanıtlamak için çok çalıştı. Oklahoma'daki NAALC şubesinin CEO'su olarak en tepeye çıkması çok uzun sürmedi. Orası..."

"Dur! *Bizim* Oklahoma...!?" Sandra nefesini tuttu.

O başını salladı, "Ismena işinden ayrılmadan önce onun şubesinde çalışıyordu. Wolfaraine'den kaçarken onun yüzüğünü rehin bıraktıktan sonra, işinden ayrılacağı gün Josiah ile karşılaştı. Wolfaraine'in kokusunu bir insan kadında algıladığını Alfa Kral'a bildiren oydu. Alfa Kral, en iyi arkadaşını Oklahoma'ya kadar bu şekilde takip etti."

"Vay canına!!! Ismena bana her şeyi anlatmıştı. Vay be, yani şirketinin kötü şöhretli CEO'su Josiah Steele senin ikiz kardeşin mi?" Beyninde düşünceler dönüyordu. "Tabii ki. Senin adın Alphose Steele. O senin ikiz kardeşin."

"Öyle." Alphose onayladı, "Orası artık onun dünyası. Neyse, babamız öldüğünde bile Naturiah'a bir daha adımını atmadı. Birbirimize yabancı olduk. Ne zaman iş için onun şubesine gitsem, birbirimize yabancıymışız gibi davranıyoruz. Birbirimizi zar zor tolere edebiliyoruz. Josiah artık benden nefret ediyor." Yüzü ifadesiz, ciddi bir şekilde konuştu.

Ancak Sandra, o kayıtsız maskenin altında sakladığı acıyı görebiliyordu. Neredeyse tadını alabiliyordu. "Çok üzgünüm, Alphose." diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Gözlerini kaçırdı. "Babamın öfkesi ve nefretinin karşısında onun yanında durmak için elimden gelen her şeyi denedim, ama hiçbir şey değişmedi. Asla isyan edemeyen bir korkaktım. Sanırım Josiah da bu yüzden benden nefret ediyordu

. O sabah uyandığımda onun insan dünyasına gittiğini fark ettiğimde yıkıldım."

"Geri dönmesi için ona her türlü mesajı gönderdim. Yalvardım. Diz çöktüm. Evden defalarca kaçtım, onu buldum ve eve dönmesi için yalvardım. Ama Josiah reddetti. Ona asla ulaşamadım. Acı ölçülemezdi." On iki ay sonra, son kez kaçtım ve ona gittim. Çaresizdim. Eğer benimle dönmezse, benim için öldüğünü söyledim."

Sandra, gözlerinde pişmanlık, acı ve keder gördü. Onun için üzüldü. İkisi için de üzüldü.

"O yine de beni değil, insan dünyasını seçti. Babamızın muhafızları beni Naturiah'a geri götürdüğünde, kalbim parçalandı. Kendimin büyük bir parçasını kaybetmiş gibi hissettim. Ama bu, birbirimizle son dostane etkileşimimizdi." Birkaç saniye boyunca, Sandra onun gözlerinin önünde kedere boğulduğunu gördü ve bu onun kalbini kırdı.

Ama gözlerini kırptı ve o duygu kayboldu. "Neyse, bu benim ve ikizim hakkındaki hikaye."

Bu, yürek parçalayıcı bir hikayeydi. Akşamki mutluluğu çoktan yok olmuştu. Neredeyse hiç sormamış olmayı diledi.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu üzgün ve nazik bir sesle.

"Altı ay önce, Wolfariaine için bir iş görüşmesi yaparken. O gün sen ve ben ilk kez tanıştık. O gün birbirimize rastladık, hatırlıyor musun? Bir saat önce onunla ve hissedarlarla bir toplantıdaydım."

"Gerçekten mi?" Sandra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. O gün, onun için hâlâ çok netti. Ismena, vahşi tatili ve saçma sapan yapılacaklar listesi için ihtiyaç duyduğu şeyleri almak üzere alışveriş yaptıkları alışveriş merkezinden çıkarken Alphose ile karşılaşmıştı. "Vay canına, ne tesadüf. Şimdi nasıl? Josiah?"

"Soğuk. Buz kadar soğuk." Alphose gerçekçi bir şekilde ifade etti. "Sadece bana değil, çalışanlarına göre herkese karşı öyle. Oh, istediği zaman çekiciliğini

doksan derece artırabilir, ama bunların hepsi sadece görünüş. Gözleri buz sarkıtları kadar soğuk ve duyguları neredeyse yok denecek kadar az. Babamız tüm duygularını bastırmayı başardı ve geriye sert, duygusuz, acımasız bir erkek kaldı. Çekiciliğini göstermediği zamanlarda, çevresindeki herkes ondan korkar. İnsanlarda kolayca korku uyandırma yeteneği var."

Sandra, Josiah'ın zihninde canlandırdığı görüntüyü düşünerek titredi. Eğer erkek Alphose'un sahip olduğu fiziksel özelliklere sahipse, korku meselesini anlayabilir. Alphose nazik ve sakindir, ama iri, kaslı vücudu ve kötü ruh halindeki kaşlarını çatmış yüzü insanları korkutmaya yeter.

Alphose böyleyse, soğuk, acımasız, duygusuz Josiah nasıl biridir? Sandra titredi.

Onun hikayesi için üzülse de, onun eşi olmadığını içtenlikle umuyordu. Kimse böyle bir şekilde büyümeyi hak etmez, ama o, onun sevdiği erkek değildi.

Umutsuzca aşık olduğu erkek, hemen yanında duran, gömülü kalması daha iyi olan acı hatıraları hatırlatan gözlerle boşluğa bakan ikizdi.

Bunu bilmekten mutlu olsa da, hiç sormamış olmayı diledi.

"Belki de onun dinlenmesine izin vermeliyiz, Alfa Kral," dedi Degar sessizce.

Wolfaraine, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri hastayı izlerken yatağın başında duruyordu. "Hayır. Vücudu nihayet tedaviye yanıt veriyor."

"Ama o aylardır bu halde. Bir daha tam olarak bilincini geri kazanabileceğini sanmıyorum. Adam hem insan hem de changeling olarak her anlamda öldü. Uyanacak olsaydı, şimdiye kadar uyanmış olurdu. Bence zamanımızı... senin kanını onun için boşa harcıyoruz. Bir daha gözlerini açacak gibi görünmüyor."

Wolfaraine hiçbir şey söylemedi. Leopard Alfa'nın söylediği her şey doğrudu, bu yüzden ona karşı çıkmaya gerek görmedi.

"Haklısın Degar. Ama ondan vazgeçemem."

"Eşin yüzünden mi?"

"Onu çok özleyiyor." Arkasını dönüp kapıya baktı. "Geri dönmeliyim. Ona iki hafta daha verelim, o zaman uyanmazsa, durdurabiliriz."

Degar başını salladı ve ona katıldı. Birlikte odadan çıkmaya başladılar.

Kapıya neredeyse varmışlardı ki, çarşafın hışırtısı gibi bir ses duydular. Arkalarından bir inilti geldi.

Donakaldılar.

Sonra döndüler.

Alfred vücudunu tekrar hareket ettirdi ve yine düşük bir inilti çıkardı. Sonra yavaşça gözlerini açtı.

BÖLÜM 27. ERKEK, KURT VE DAĞ ASLANI.

Alfred uyandıktan ve iki alfa, adamın uyanmasını görmenin şokundan ve heyecanından kurtulduktan sonra, Wolfaraine Degar'ı göndermek için öne çıktı.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

"Elbette," dedi Degar başını eğerek kapıya doğru döndü. "Yarınki turnuva için konferans salonunu hazırlayın. Gönderin Fil Klanı'nın nöbetçisine, üç günlük şenlikte bizimle birlikte olacak kişinin Rodarh mı yoksa Onaries mi olduğunu öğrenmesini söyle. Yarın görüşürüz, Degar."

"Dediğin gibi

yapacağım." "Oh,

Degar?"

"Evet, Alfa Kral?"

"Baş Nöbetçin Maximus'a, karısının hamile olduğunu söyle. Kokusu belirgin bir narenciye kokusu almaya başladı."

"Gerçekten mi?" Degar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Maximus'un tek kızı altı yaşındaydı. O ve eşi Nini, beş yıldır çocuk sahibi olmak için uğraşıyorlardı. "Koku duyunu sorgulamak akıllıca olmadığını biliyorum... ama gerçekten emin misin...?"

Wolfaraine'nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Maximus kendisi koklamadığına göre, sanırım yeni hamile kalmış. Onun kokusu, çocuğun henüz bir haftalık olduğunu gösteriyor. Üç hafta sonra, kokusu yoğun bir lavanta kokusuna dönüştüğünde, kokusunun değiştiğini anlayacak. Eşi hamile. Ona tebriklerimi ilet."

"Koku duyun," dedi Degar hayranlıkla, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Siz gerçekten Alfa Kral olmak için doğmuştunuz. Kabileye döndüğümde Maximus'a haber vereceğim."

Wolfaraine, yatakta yatan adama dönmeden önce ön kapının kapandığını duydu ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Yüzündeki gülümseme kayboldu, yüz hatları boşaldı.

"Ben... cehennemde miyim yoksa... cennette mi? En iyi tahminim... cehennem ama yine de... cehennemde... yatak olması gerekmez." Alfred'in sesi, aylarca kullanılmadığı için kısılmıştı. "Sen ölmedin." diye cevapladı ve adamın yanına yaklaşarak durdu.

"Ölmedim mi?" Sesinde inanamama yankılanıyordu, "Öldüğümünden çok... emindim. Hayatımın... içimden akıp gittiğini hissettim."

"Naturiah'dasın. Benim dünyamda. Son on haftadır seni tedavi ediyorum. Sonunda uyanmış olman bir mucize." Wolfaraine, adamın bu bilgiyi sindirmesi için ona zaman tanıdı.

Yorgun yüzündeki inanmazlık yerini şaşkınlığa bıraktı. "Aman Tanrım. Ama neden... neden benim için bunu yaptın?" Sonunda, tamamen şaşkın bir şekilde sordu.

"Ailen senin ölümünü çok zor karşılıyor. Sevdiğim kadının senin ölümün yüzünden acı çekmesini seyirci kalamazdım, bu yüzden denemeye karar verdim. Yüzük ve kanım daha önce hiç birini diriltmemiştir. Dediğim gibi, bu bir mucize."

Alfred, hayatını kurtaran adamın gülümsemeyen, tehditkar yüzünü izledi. İçinde birçok duygu dolaşıyordu, en büyüğü minnettarlıktı. Onun bu nezaketini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Gözleri yaşardı.

"Ben... nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Şu anda çok utanıyorum." Zorlukla yutkundu, "Çok teşekkür ederim."

"Suçluluk duygunu, pişmanlığını ve minnettarlığını hissedebiliyorum. Samimi minnettarlığın benim için yeterli. Korkunç geçmişimde oynadığın rol için seni çoktan affettim, kabuslarımda oynadığın rol için de affediyorum. Ama geçmiş zaten oldu, bunun şimdiki zamanımızı ve geleceğimizi engellemesine izin veremeyiz."

Wolfaraine yatağın tam karşısındaki sandalyeye oturdu ve rahatlamak için arkasına yaslandı.

"Herkes ikinci bir şansı hak eder. Kızın bana bir şans verdi. Ben de sana bir şans veriyorum. Karın seni çok seviyor, ölümünü çok zor karşıladı. Ailen için işleri düzelt. Her zamanki gibi onların yanında ol ve bu sefer onlara karşı tamamen dürüst ol ki, ailenin sevgisini hiçbir şey lekelemesin."

Alfred'in gözlerinden bir damla yaş düştü. Başını şiddetle salladı. "Çok teşekkür ederim. Hayatımın geri kalanında o canavarlar için çalıştığım için pişmanlık duyacağım, suçluluk duygusu hep benimle kalacak. Ama bana bu ikinci şansı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Wolfaraine kısa bir baş sallama ile cevap verdi. Sessizlik çöktü.

"Her zaman bilmek istediğim bir şey var." Alfred, pişmanlıkla dolu gözlerle sessizliği bozdu. "Kız kardeşin ne oldu? Onun diğerleri gibi orada ölmediğini biliyorum, ama orada geçirdiği süre boyunca, onu zorlamak için kullandığımız tüm iğnelere rağmen geri dönmedi. Şimdi nasıl?"

Kurtarıcısının gözleri karardı, yüzündeki kaşları daha da çatıldı ve elleri yanlarında yumruk oldu. O kadar sıkı yumruk attı ki, ellerinin titrediğini gördü.

"Ben... Sormamalıydım. Soru sorduğum için özür dilerim." Alfred gözlerini kaçırды, "Her şey için özür dilerim."

Wolfaraine öfkeliydi, ama öfkesi Alfred'e yönelik değildi. Kız kardeşi ve onun yaşadıkları, onda her zaman böyle bir etki yaratırdı.

Ismena'nın, bu kadar sinirlendiğinde derin nefes alıp birden yirmiye kadar geriye doğru sayması gerektiğini söyleyen sesini hatırladı.

Elliden geriye doğru saydı. Bir'e geldiğinde kendini daha iyi hissediyordu. Daha sakin.

"O iyileşmedi." diye konuşurken buldu kendini, "Hayatta, ama son on sekiz yıldır kurt formunda. Geri dönüş yolunu bildiğini sanmıyorum. Hayatının geri kalanında bu formda kalabilir."

Bunu düşünmek çok üzücü, ama en azından durumunda ilerleme kaydetmeye başladı."

"Çok üzgünüm," yaşlı adam, kalbi kederle dolu bir şekilde nefes aldı.

"Önemli değil." Wolfaraine sandalyeden kalkarak doğruldu. "Sadece iyileşmeye odaklan, Alfred. Yarın seyahate çıkacağım. Döndüğümde, ailenle yeniden bir araya gelmen için gerekli düzenlemeleri yapacağım."

Kapıya geldiğinde durdu ve geri döndü. Yaşlı adama tekrar baktığında gözleri yumuşadı. "Uyandığın için mutluyum, Alfred."

Adam çok duygusal olduğu için hiçbir şey söyleyemedi, sadece başını şiddetle salladı.

Wolfaraine ona neredeyse bir gülümsemeye yakın bir ifadeyle baktı, sonra dönüp kapıdan çıktı.

Yatak odasına dönerken yolundan saparak Nalaila'nın zindan odasına gitti.

Kız kardeşinin gösterdiği ilerlemeyle, kız kardeşinin asla masum insanlara zarar vermeyeceğinden emin oldu, bu yüzden o ve Ismena, onun için başka bir oda hazırlamak için şimdiden çalışmaya başladılar. Parmaklıklar ve kilitler olmayan bir oda.

Kız kardeşini bu parmaklıkların arkasında görmekten her zaman nefret etmişti, ancak halkını güvende tutma görevinin, kız kardeşini koruma duygusundan her zaman üstün geldiğini biliyordu. Kız kardeşinin uyurken tüylü vücudunun iniş çıkışlarını izlerken suçluluk duygusu onu sardı.

Arkasından kapıyı kapatarak, odanın bir tarafına sessizce yürüdü ve sırtını duvara dayayarak yere çöktü. Orada oturup kız kardeşinin uykusunu izledi.

Geçmişteki güzel anıları, esaretlerinden çok önceki, Nalaila'nın sadece oyun oynadığı, gülümsediği ve tamamen... ölümlü olduğu zamanları düşünerek kendini kaybetti.

Gelecek ay yirmi dokuz yaşına girecek. Yirmi sekiz yaşındaki bir kadın olarak nasıl görünecek?

Kız kardeşi çok güzel bir kızdı. Onu ölümlü haliyle görebilseydi, şimdi çok güzel bir kadın olacağına emin olabilirdi. Gözleri gökyüzü kadar mavi. Saçları gece yarısı kadar koyu.

Kurt uykusunda inledi ve onun zihnini tekrar şimdiki zamana çekti. Nefesi kesik kesik oldu, sonra tekrar uykuya daldı.

"Elimden gelse kabuslarını ortadan kaldırırdım, Aila. Onu görebilseydim, senin için kötü rüya ejderhasını öldürürdüm, tatlım. Ama yapamam." diye yüksek sesle ama alçak bir tonda konuştu. "İyi uykular, Aila. Seni koruyacağım."

Ve öyle yaptı.

Saatler geçti. Zaman akıp gitti, geriye sadece gecenin sessizliği ve kurtun yumuşak nefes alıp verışı kaldı. Wolfaraine yatak odasına geri döndüğünde, neredeyse şafak sökmek üzereydi.

Yatak odasının kapısını açıp içeri girdiğinde, duygusal ve zihinsel olarak bitkin düşmüştü. Yatağının ortasında uykuya dalmış, küçük, güzel kadını gördüğünde adımları sendeledi.

Onu mu bekliyordu? Ne kadar zamandır uyanık kalmış, onun dönmesini mi bekliyordu?

Orada durup uykusunda pürüzsüzleşen güzel yüzünü izlerken, göğsünde bir sıcaklık hissi yayıldı. Şimdi daha da genç, neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Uykusunda bile, hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Onu izlerken sertleşti. Granit gibi sert bir şekilde orada durdu, ereksiyonu gururla dikleşmiş, pantolonunu şişirmişti, üzüntüsü ve zihinsel yorgunluğu bir an için unutulmuştu.

"Benim..." Kurt, eşlerinin kokusuyla uykusundan uyanarak içinden homurdandı. Şaşırtıcı bir şekilde, puma da uzandı ve büyük bir kedi gibi mırıldandı.

"Benim," Onun içindeki iki yırtıcı tarafın, erkekle birlikte eşleriyle yatmak istemesine ilk kez katılmıyordu.

İkisi de, erkekle birlikte kadınlarıyla çiftleşmek için ortaya çıktıkları ilk sefer değildi. Ancak,

erkek onları bastırmak için hiçbir şey yapmadığı ilk seferdi.

Wolfaraine, ilk kez hayvanlarının yüzeye çıkmasına izin verdi ve soyunarak eşine yaklaştı...

Ismena, vücudunun her yerinde dolaşan güçlü, tanıdık elleriyle uyandı. Erkek, boynuna öpücükler yağdırdıktan sonra, bir elini karnına koydu ve onu geri çekerek vücudunun çıplak vücuduna mükemmel bir şekilde uyum sağlamasını sağladı.

Onun sertliğinin kıkına bastırdığını hissettiğinde uykulu bir şekilde gülümsedi.

Yuvarlanarak ona doğru döndü. Anında dudakları, onun dudaklarını yakıcı bir öpücükle kapladı. Ağız onu tüketti, neredeyse onu yiyip bitirdi, ta ki aynı nefesi paylaşana kadar.

Bugün farklı bir şey vardı. Dokunuşları daha sert, daha sahipleniciydi. Sarsıntılı hareketlerle onu soydu. O, sadece külotuyla onun kollarında yatana kadar kıyafetlerini çıkarmaya yardım etti.

Elini kırmızı ipek külotu çekerek, kumaş tutununca sabırsızca homurdandı. Ona yardım etmeyi teklif etmeden, sertçe çekti ve kumaşın yırtılma sesi havayı doldurdu. Yırtık külotunu omzunun üzerinden attı ve onu kendisi gibi çıplak bıraktı.

Boğazından küçük homurtular çıkarken, kız sırt üstü yatana kadar onu tekrar yuvarladı.

Sonra kadının vücudunun üzerine çıktı. Ağızını kadının ağzından ayırdı ve vücuduna öpücükler yağdırmaya başladı — boynuna, göğsüne, karnına, daha aşağıya.

Bacaklarını tutup ayırdı. Bacaklarının arasına girerken dudaklarından memnuniyet dolu bir inilti çıktı.

Hiç uyarı yapmadan, kadının am dudaklarını ayırdı ve amını uzun uzun yaladı. Dilinin dokunuşu, rahmini yakıp kavuran bir elektrik akımı gibiydi. Ismena bu his karşısında nefesini tuttu, vücudu gerildi, onu saran zevke boğuldu.

Başını geriye attı ve ağzına doğru sarsıldı, dilinin ağrıyan klitorisini çevrelediğini, dudaklarının onu emdiğini hissetti. Eli kıvrımları ayırdı, parmağı vücudundan akan sıvının içinden geçerek, gizli girişinden başlayıp

gizli girişinden daha aşağıya, şok edici derecede aşağıya, diğer deliğinin sıkı kıvrımına doğru ilerledi.

Ismena sarsıldı. Gözleri açıldı. Adam daha önce orasına hiç dokunmamıştı.

Adam, onu uyarmak için vücuduna doğru homurdandı ve ecstasy'nin çarpıntısı vücudunda yankılandı. Ismena kıvrıldı. Adamın dili vajinasına saplandı, parmağı yasak bir santim aşağıdaki girişe kaydı.

"Tanrım, Wolfe." Omuzlarını kavradı, tırnakları kaslarına batarken vajinası sıkılaştı, parmağının girişinden biraz daha ileride sıkışmış parmağının hissini hayranlıkla izlerken, dilini yerinde tutmak için çaresizce çabaladı.

Acıtmadı. Daha önce kimse ona böyle bir şey yapmadığı için acıtacağını düşünmüştü. Wolfe parmağını hareket ettirdi, vücudunun kavrayışından kurtardı, parmaklarını girişinden akan sıvıyla nemlendirdi, sonra tekrar sıkı deliğe kaydırıldı.

Bu sırada, dili sert ve hızlı bir şekilde onun içine saplanarak onu doruğa yaklaştıtırırken, parmağı onu deliliğe yaklaştırıyordu.

Onun altında çılgınca kıvranıyor, akılsız bir coşkuyla nefes nefese kalıyor ve ona karşı direniyordu. Elleri yine saçlarında, onu kendine yakın tutuyordu, kıkında şehvetli bir acı hissederken, vajinasında dilinin itip çekmesini hissediyordu.

Acı verici bir ihtiyaç içini pençeliyor, o dilini sıkı ve hızlı bir şekilde onun kavrayıcı kanalının içinde sikerek onu canlı canlı yakıyordu. O kadar sert boşaldı ki, bu hislerle öleceğini sandı.

"Oh, lanet olsun," diye inledi, yanarak, uzanarak, acı verici zevkten çılgık attı ve kasları orgazmda sıkıca kenetlenmeden bir an önce parmağı kıkının derinliklerine girerken ağzında patladı. Ellerini saçlarına sıkıca tutarken, ateşli elektrik parmakları içini yakıyordu.

O, parmaklarını onun titreyen deliğinden çıkardı ve hızla onun üzerine çıktı. Onun vücudunu yukarı kaldırdı ve onu ellerinin ve dizlerinin üzerine konumlandırdı. Vücudu arkadan onu kapladı ve penisi onun amının içine girdi.

O onu gerip doldururken, ikisi de bedenlerini ele geçiren tırmalayan, açgözlü şehvetten çılgılık attılar. Ölüm, onun ağır ereksiyonunun onu ayırıp, vajinasının gittikçe daralan derinliklerine girmeye zorlamasının verdiği his kadar acı verici, enfes ve tamamen yıkıcı olamazdı.

Adamın itişleri ritimsizdi, ama o kadar sert ve hızlıydı ki, kız ne kadar uğraşırsa uğraşsın ona yetişemiyordu.

İçindeki her şey, çaresizce nüfuz eden, sert, neredeyse acımasızca saplanan penisinin, onu saran kanalının içindeki her hareketiyle bozuluyordu. Deli gibi onu sikiyordu, ama daha da kötüsü, vücudu bunu kabul ediyor ve daha fazlasını istiyordu.

Duyduğu sesin o olduğuna inanamıyordu. Parçalanmış çılgınlık. Daha fazlası için yalvarışlar. Daha derine, daha hızlı, oh Tanrım.

"Daha sert... Al beni, Wolfe. Beni daha sert sik..." O değil, diye uzak bir şekilde düşündü. O böyle sözler haykırmazdı. O kadar çaresizce yalvarmazdı.

Vücutları çılgına dönmüştü, acı veren bir zevk dansında birbirlerine kilitlenmişlerdi. Kalçaları ereksiyonunu derine itti, sert ve hızlı bir şekilde itti.

Aniden, onun içinde daha da büyüdüğünü hissetti, çok daha büyük, ve beyaz kürkleri onun belini saran kolunu kapladı. Uzak bir şekilde, onun yarı kurt formuna dönüştüğünü fark etti.

Onu o kadar çok gerdi ki, vücudu titremeye başladı. Zevk ve acı arasındaki sınır o kadar bulanıklaştı ki, yoğun hissiyatın altında ezildi. Yine de sırtını daha da kavisledi, coşku içinde akılsızca.

"Benim!" Adam, vücudunda yankılanan derin, gürleyen bir sesle homurdandı.

"Senin!" diye nefes nefese söyledi.

Birbirlerinin kollarında çılgınca tutkuya kapıldıklarında, zaman etraflarında eridi. Gözlerini tekrar açtığında, onu saran kürklerin renginin dağ aslanının kahverengi, gümüş grisi rengine dönüştüğünü fark etti.

Puma mı?

Bacaklarını daha da açarak, vajina duvarları onun devasa uzunluğu etrafında titreyip dalgalanana kadar ona tekrar tekrar çarptı.

Başını eğdi, dişleriyle omuz ve boyun arasındaki hassas bölgeyi ısırды, o ise o kadar yoğun bir orgazma sürüklendi ki, tek gördüğü karanlıktı.

Dönüm noktası kör ediciydi, vücudunu yıkıcı bir canavar gibi parçaladı. Nefes alamıyordu, sadece onun dişleri hassas cildini daha da sert ısırırken ona karşı kasılabılırdi, bu da zevkine keskin, acı veren bir acı ekleyerek onu deliye çevirdi.

Ecstasy'nin girdabının arasında, onun tekrar erkek formuna döndüğünü fark etti.

"Çok tatlısın, Ena. Al beni, al beni. Kahretsin, çok sıkı, çok mükemmel. Çok ateşli..." Wolfaraine nefes nefeseydi, ter vücudundan damlıyordu ve onu gittikçe daha da yükseğe çıkarıyordu.

Onun kanalı kaygan, esnek, işkence gibi bir zevk kaynağıydı. Kasları ona sıkıca sarıldı, onu kabul etmek için mücadele etti, penisini o kadar sıkı boğdu ki orgazmı beklenmedik bir şekilde onu sardı.

Boğuk bir çığlık atarak boşaldı. Kız, onun penisinde bir değişiklik hissetti. Küçük bir et parçası, penisinin başının hemen altında gerginleşene kadar uzadı, sonra diken onu derinden kilitledi, kızın titrek vajinasının en hassas bölgesine sürtünerek onu başka bir akılsız orgazma itti.

"Ohhhhh myyyyyy GaaaaWWRRRD!!!" Orada diz çökmüş, baştan ayağa titreyerek ağlıyordu. Ağzından dökülen kelimeleri anlayamıyordu, ama saçmaladığını biliyordu.

Wolfaraine, düğüm oluşurken arkasında kükredi - odanın her yerinde yankılanan gırtlaktan gelen, ilkel bir kükreme.

Derin, ağır, sıcak spermelerin sert ve sıcak bir şekilde içinde, rahim ağzının çok yukarısına fişkırdığını hissetti. Ya da rahim ağzı olsaydı, olacağı yere.

Adamın vücudu onun üzerine çöktü, ağırlığı onu yatağa bastırdı. Vücutları nemliydi ve birbirine kenetlenmiş, ayrılamaz haldeydi.

Öylece sonsuza kadar kalabilirlerdi ve o buna itiraz etmezdi. Gözleri kapalıydı. Yorgunluk onu ele geçirmeden önce, orgazmının son şiddetli nabızı vücudunu titretti.

Ve o anda yanma başladı.

Daha şiddetliydi. Sanki rahiminden, ya da rahim olması gereken yerden ateş çıkıyormuş gibi. Bir iplik dokunuyormuş gibi acıyordu. Hiç bu kadar acımamıştı.

Dudaklarını ısırarak acıyı bastırmaya çalıştı. Ama bunu sadece ilk birkaç saniye başarabildi, çünkü her geçen saniye yanma hissi katlanarak artıyordu.

"Oh, Tanrım." Boğazından bir inilti çıktı. Anında elini ağzına kapattı, diğer eliyle karnını sıkıca kavrayarak bir top gibi kıvrıldı.

"İyi misin, tatlım?"

Onun sesi çok uzak geliyordu. Boğazından bir inilti daha çıktı. Sanki karnının alt kısmı yanan bir ateşe atılmış gibi hissediyordu. Her geçen saniye daha da şiddetlenen bir ateş.

Gözleri yaşardı ve savaşı kaybetti. Başını geriye attı ve ikiye katlanarak boğazından bir çığlık kopardı.

"Ena? Tatlım, ne oluyor?"

Ona yakındı, ama endişeli sesi, çınlayan kulaklarında uzak geliyordu. Sesindeki paniği neredeyse duyabiliyordu.

Ondan tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama vücutları hala birbirine dolanmış haldeydi.

Ne kadar çekerse, başka bir yerini o kadar çok incitiyordu. Bu yüzden, başladığı kadar hızlı bir şekilde, kurtulmaya çalışmayı bıraktı.

Bunun yerine, vücudunu ona sıkıca yapıştırdı, alt karnı cehennem gibi yanarken koruyucu bir top haline geldi. Kelimenin tam anlamıyla.

Wolfaraine, kafası karışık ve endişeli bir şekilde onu kendine çekti. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama çok acı çekiyor gibi görünüyordu. Ona seslendi ama onu duymuyor gibiydi.

Hıçkırarak ağlıyor, boğazından inliyor, gözlerinden yaşlar akıyor ve vücudu ara sıra titriyor, bu da onu sarsıyordu.

Puma şekline dönüştüğünde ona zarar mı vermişti? Kurt şekline dönüştüğünde mi? Düğümlenme miydi? Çok mu sert davranmıştı?

Cevaplayamayacağı pek çok soru vardı. Bu yüzden elinden geleni yaptı, onu koruyucu bir kucaklamayla sarıp sarmaladı, tüm vücuduyla onu örttü. "Üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm."

"Wolfe..." Sesi korkmuş gibiydi. Yaralı bir hayvan gibi inliyordu. Vücudu yine sarsıldı.

"Buradayım tatlım, buradayım. Seni tutuyorum. Anladım." Saçlarına, terli alnına, gözyaşlı yanaklarına ve sıkıca kapalı gözlerine öpücükler yağdırdı. "Seni tutuyorum. Buradayım."

Hayatının en uzun iki dakikasıydı, endişe, cinsel tatmin ve suçluluk duygusuyla doluydu. Birleşmelerinin ardından -bağlanmanın- ona bu kadar acı vereceğini bilseydi, eşlerini sahiplenme konusunda tüm benliğinin bu kadar aktif bir şekilde katılımına asla izin vermemeliydi.

Başka bir açıklaması olamazdı, çünkü başka bir açıklama yoktu.

Sonunda, kızın vücudu onun altında gevşedi. Derin ve yorgun bir uykuya dalmadan önce yüksek sesle nefes verdi.

Düğüm bir saat sürdü. Uykusunu uyuyarak atlatabilirdi, ama uyanık kalmayı, onu izlemeyi, zorlu nefes alıp verişini dinlemeyi tercih etti. Onun uyumasını izlemeyi seviyordu.

Diken geri çekildiğinde, her zamanki gibi dikkatli ve nazıkçe içinden çıktı.

Sonra alnına çekingen bir öpücük kondurdu, ayağa kalktı, üzerini örtüyle örttü ve yatak odasından çıktı.

O yatak odasından ayrıldıktan saatler sonra, yeni yenilenen fallop tüpü, karnında yeni döllenmiş bir yumurta hücrelerini barındırıyordu.

Ismena'nın kokusu değışti. En ufak bir narenciye kokusu onun kokusuyla birleşti.

BÖLÜM 28. GRİ: EN KARANLIK SAATİN RENĞİ.

Dört Hafta Sonra

"Kahvaltı etmek istemediğinden emin misin? Alfa Kral geri dönmeden önce en ufak bir kilo bile kaybedersen, başım büyük belaya girer, Rahinna. Lütfen kahvaltı et." Mirian endişeyle dedi.

Ismena, yaşlı kadına güven verici bir gülümseme göstermeden önce bir kez daha mide bulantısını bastırdı. "Ben iyiyim, Mirian. Sadece kahvaltı yapmak istemiyorum."

"Bir süredir kahvaltı yapmak istemiyorsun." Yaşlı kadın mırıldandı.

"Bazı günler böyledir, Mirian. Muhtemelen dün gece yeterince uyuyamadığım için başım dönüyor. Uyuduktan sonra çok daha iyi olacağım."

Mirian tereddüt etti, "Alfa Kralı'nı özlediğini biliyorum, ama yakında geri dönecek. Bu yüzden uykunu kaçırma, Rahinna. Alfa Kralı bunu öğrendiğinde hiç hoşuna gitmeyecek, eminim."

Ismena buna bir şey söylemedi. Wolfaraine'i gerçekten çok özliyordu, ama Mirian'ın onu ne kadar özlediğini anladığından emin değildi. Onu ruhunun derinliklerinde özliyordu.

O Kule'den ayrılalı üç gün dört haftaya dönüştü. Birlikte geçirdikleri gecenin ardından uyuyakalmıştı ve uyandığında o gitmişti. Leopar klanının festivali bir hafta sürdü. Sonunda onu arayıp ertesi gün eve döneceğini söylediğinde çok heyecanlanmıştı. Ne yazık ki o gece, leopar klanından üç çocuk öldürüldü.

Bu yıkıcı bir haberdir. Alfa Kral olarak kalmak zorunda olduğu için geri dönmemişti. Dün, onun Kule'den ayrılmasının üzerinden bir ay geçti. Ara sıra telefonda onun sesini duyabiliyordu, ama bu hiç eskisi gibi değildi. Onu görmek istiyordu.

Daha da kötüsü, dün gece cep telefonu suya düşüp bozuldu, artık onun sesini bile duyamayacaktı.

Kule'den çıkması gerektiğinde, Alfa'ları sırayla onu koruyorlardı. Neredeyse bir haftadır, çok yorgun olduğu için dışarı çıkmamıştı. Ya da uykulu. Ya da mide bulantısı vardı. Bu yüzden Alfa'ları daha az görüyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Mirian'ın sesi onu düşüncelerinden çıkardı. "Hayır, ben iyiyim Mirian. Çok teşekkür ederim."

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü, "Biraz uyumaya çalış. Uyandığında kendini çok daha iyi hissedeceğine eminim."

"Öyle yapacağım."

Mirian yatak odasından çıktıktan sonra tam da öyle yaptı. Uykuya dalarken aklında Wolfaraine vardı.

Tanrım, onu çok özliyordu.

"Degar yakında bize katılacak," dedi Wolfaraine Alphose'a. Avlanmayı yeni bitirmişlerdi. Şimdi Degar'ın evine dönüyorlardı. Leopar Alfa'yı beklerken, doğayla çevrili ormanda yürüyüş yapmanın tadını çıkardılar.

"Aninia'nın hastalığının tekrar nüksettiğini duydum." Alphose'un sesinde hüznü vardı. Öldürülen çocuklardan birinin annesinden bahsediyordu.

Çenesindeki bir kas seğirdi, Wolfaraine başka yere baktı, "İyi olacak." dedi, net bir şekilde.

"Bu konuyu açtığım için özür dilerim," Alphose özür dilercesine cevap verdi.

Wolfaraine derin bir nefes aldı. "Senin suçun değil, Alphose. Sana sert çıktığım için özür dilerim. Sadece..."

"Anlıyorum, Wolfaraine." Ve gerçekten anlıyordu. Cinayet işlendiğinden beri duygusal olarak çok yorucu bir dönem geçiriyordu. Soğukkanlı, metodik katil, cinayetin seri katil tarafından işlendiğini ve Vahşi Olanlar tarafından değil, gösteren hiçbir iz bırakmamıştı.

Wolfaraine, olaydan bu yana leopar klanında kalmıştı. Diğer Alfalar, zaman zaman kendi klanlarına dönerek bu korkunç olaydan uzaklaşsa da, Alfa Kralı kalmıştı. Halkın Kralını sevmesinin nedenlerinden biri, halkına ne kadar değer verdiği idi.

Alphose arkadaşına baktı. Fiziksel olarak yorgun görünüyordu. Duygusal olarak da yorgun olduğuna emin olabilirdi. Zorlu birkaç hafta geçmişti.

"Onu özölüyor, değil mi?" diye sordu.

Wolfaraine bilgisizmiş gibi davranmaya gerek görmedi. "Evet. Onu her gün özölüyor." "Neyse ki, şimdilik işimiz bitti. Yarın bu saatlerde, Kule'ye dönmüş olacaksın, Alfa Kral."

Sabırsızlanıyorum, diye düşündü Wolfaraine. Ismena'yı özölüyordu. Çok özölüyordu.

Ondan sonra zaman yavaşça akıp gitti, sessizce yürüdüler.

"Josiah'a Kassandra'yı ne zaman anlatmayı planlıyorsun?" diye sordu Wolfaraine, sessizliği bozarak.

Alphose yanında sertleşti. Dudaklarını büzdü, alnındaki bir kas seğirdi.

"Artık ertelemekten vazgeç, Alphose. Ne kadar erteleyecek olursan, o kadar acı çekeceksin. Eğer o senin eşin olsaydı, şimdiye kadar senin kokunu almış olurdu. Ne yaptığımı biliyorsun. Biliyorum biliyorsun. Kendini bu ıstıraptan kurtar ve o kızın eşiyile yeniden bir araya gelmesine izin ver."

Alphose sıkıca yuttu. "Acısı azalmayacak."

"Öyle. Ama o zaman iyileşme sürecine gireceksin. Şu anda sadece acıyı uzatıyorsun." Wolfaraine ona döndü, "Kendi eşin

gelecek. Başına gelenler için üzgünüm."

Puma Alfa gözlerini kaçırdı, "Josiah'ın bu yüzden Naturiah'a geri döneceğinden ne kadar eminiz? Onun yüzünden mi? Son on yıldır uzaktaydı, lanet olsun."

"Ona söyleyene kadar asla bilemezsin. O bunu bilmeyi hak ediyor. Bu seçimi kendisi yapmayı hak ediyor."

"O daha iyisini hak ediyor." Alphose, gözlerinde öfke ve acı ile, "Kassandra, çiftleşme feromonları olmasa bile onu çok sevecek birini hak ediyor. Her şeyde onu ilk sıraya koyacak birini. Onu korumak için gözünü kırpmadan hayatını feda edebilecek birini. Zor zamanlar geçirdiği için onu asla terk etmeyecek birini!" Çok fazla şey açığa vurduğunu fark ederek ağzını kapattı.

Aralarında sessizlik çöktü.

"Kardeşin seni terk etti diye, eşini de terk edeceği anlamına gelmez, Alphose." Wolfaraine yumuşak bir sesle, Alphose'a acıyarak baktı, "Duyguları yokmuş gibi davranıyor diye, eşini hak ettiği şekilde sevmeyeceği anlamına gelmez. Onu çok sevdiğini biliyorum. Ama onu bırakmalısın."

"Biliyorum, biliyorum. Gerçekten biliyorum. Sadece... Sadece bunu düşünmek bile..." Puma Alfa üzüntüyle başını salladı. "Bu çok zor."

"Biliyorum. Bu yüzden müdahale etmedim." Wolfaraine, arkadaşının geniş sırtını güven verici bir şekilde okşadı. "Bu yüzden görmezden geldim. Ama yakında kardeşine neler olduğunu anlatmalı ve onu buraya davet etmelisin, böylece ben yapmak zorunda kalmam. Bunu yapmak istemiyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Haklısın." Alphose sonunda başını kaldırdı ve gözleri buluştu. "Bu gece ona bir mesaj göndereceğim. Yapacağım."

Wolfaraine başını salladı, "Bu iyi bir karar."

"Josiah'a bunca zaman bunu söylemediğin için teşekkür ederim."

"Sana acı verdiğini bildiğim için söylemedim. Ve sen hala umutluydun. Gerçeği kabul etmek için zamana ihtiyacın vardı."

Alphose ağzını açtı, ama bir sopanın kırılma sesi dikkatlerini sesin geldiği yöne çekti. Yapraklar ayrıldı ve Degar ortaya çıktı.

"Sana haberlerim var, Alfa Kral." Leopar Alfa, adımlarını hızlandırarak dedi. Gözlerinde Wolfaraine'i tamamen büyüleyen bir aciliyet vardı.

"Vahşi Psikopat ile ilgili," dedi Degar onlara yaklaşırken.

"Haber nedir, Degar?" diye sordu Wolfaraine.

"Dünyanın dört bir yanındaki askeri kaynaklarım, kokusuz yaprağa erişemediklerini doğruladı. Aslında çoğu, bunun bir bitki olduğu dışında pek bir şey bilmiyor. Düşmanın kampına fark edilmeden saldırmaya yardımcı olan etkili bir kamuflaj olarak nasıl kullanılabileceğini bilmiyorlar."

"Onlar insan, şaşırmadım. Bize kıyasla bitkiler ve otlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar." Alphose, "Ama bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu.

"O kısma geliyorum." Degar, "Kaynağım ABD Donanması'nda bir amiral ve bana bunu sadece bir kez duyduğunu söyledi. Beş yıl önce, Özel Operasyonlar'da görevli mükemmel bir askerin on beş adamını soğukkanlılıkla öldürdüğünü, arananlar listesine alındığını, ancak ortadan kaybolduğunu söyledi. Ona göre, adam sanki hiç var olmamış gibiydi. Soruşturma sırasında, askerin kendi adamlarına saldırmadan önce kendini gizlemek için bir tür kamuflaj kullandığını fark ettiler. Bir tür bitki."

Wolfaraine'in kafası çalışıyordu. "Kamuflaj ne olursa olsun, on beş insan askerini aynı anda alt etmek için çok güçlü bir changeling gerekir. Yani bir Alfa ya da Beta'yı arıyoruz. Son beş yılda Özel Operasyonlar'dan eve dönen en az beş Beta ve iki Alfa var. Bu amiraldan başka bilgi aldın mı?"

Degar başını salladı. "Maalesef hayır. Katili bulamadıklarında, tüm kanıtları ortadan kaldırıp davayı gömerek hasar kontrolü yaptılar. Bir Beta'nın böyle cinayetler işleyebileceğini sanmıyorum. Belki insan dünyasında olabilir, ama burada, Naturiah'ta, son iki yıldır burnumuzun dibinde uçup, fark edilmeden. Bir Alfa olmalı. Benim fikrim bu."

Alphose donakaldı, "Adanel beş yıl önce geri döndü."

"Kurt adam Alfa ve Baş Nöbetçi Adanel mi? Sence o mu?" Degar, Alphose'a sordu.

"Düşündüm de, onun olması daha olası görünüyor. Adam neredeyse hiç konuşmuyor. On sekiz yıl önce kaçırılan ve üzerinde deneyler yapılan Kurtlar arasındaydı. Hayatta kalmak için çok güçlüydü, ama gözlerinde neredeyse... vahşi bir şey var gibi hissediyorum." Degar hesaplayarak konuştu.

"Eşinin öldüğünü de unutma. Katil olmak için her türlü sebebi var. O vahşi bir psikopat!" Alphose öfkeyle bağırdı, "Gidip o orospu çocuğunu yakalayalım ve gerçeği söyleyene kadar changeling usulü işkence edelim!"

Degar, Wolfaraine'e baktı. "Ne dersin, Alfa Kral? Gidip onu yakalamalı mıyız? Yaptığı her şeyin bedelini ödemeli!"

Adanel. Wolfaraine'deki her şey bu bilgiyi reddediyordu. O Adanel değil. Olamaz, diye içinden inkar ederek haykırdı.

İkisi birlikte cehennemden çıkmışlardı. Adanel'in eşinin ölümünün sebebi oydu, ama erkek onu affetmişti.

Yoksa gerçekten affetmiş miydi?

"Zaman kaybetmeyelim, Alfa Kral. Gidip onu yakalayalım..." Alphose, bir çubuğun kırılma sesini duyunca sözünü kesti. Hepsi sesin geldiği yöne döndüler.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Çimler ayrıldı ve Adanel göründü, "İşte buradasın, Leopar Alfa. Baş Nöbetçin seni arıyordu..."

Cümlesini bitiremeden Alphose ve Degar ona doğru koşular ve aynı anda her iki yanağına da sert bir yumruk attılar.

"Ne oluyor...!?" Adanel, yanaklarını tutarak ve şaşkın bir ifadeyle yere düştü.

Alphose ve Degar üzerine atladılar ve içlerindeki tüm öfkeyle onu dövmeye başladılar.

"Sen olduğunu biliyoruz, pislik! Biliyoruz!" Alphose kükredi, pençeleri dışarı çıktı.

Adanel kendini savunmak için yarı dönüş yaptı. Hiçbir sebep yokken ona saldıran iki Alfa ile dövüştü. Dövüş sadece iki dakika sürdü, ama kanlı bir dövüştü.

"Yeter." Wolfaraine sesini yükseltmedi. Onlar yine de onu duydular. Hepsi kanlar içinde ve yarı dönüşmüş halde hareketsiz kaldılar.

"Erkek formunuza dönün. Hepiniz." Emretti. Bu, hepsinin makul ve mantıklı bir konuşma yapabilmelerinin tek yoluydu.

Üç Alfa erkek formuna geri döndü. Adanel'in yanakları şişmişti, Alphose'un gözü morarmıştı ve Degar'ın iki dişi yerdeydi. Birbirlerinden uzaklaştılar ve ona baktılar.

"Adanel olduğunu sanmıyorum. O gibi *gelmiyor*." dedi.

"Ne yaptım ben, Alfa Kral? Neler oluyor?" Adanel, gözlerinde karışıklık ve öfkeyle sordu.

"Senin Vahşi Psikopat olduğuna inanmak için nedenlerimiz var! Olan biten bu!" Alphose tükürdü.

Adanel'in tepkisi tam bir inanamama haliydi, "Bu bir tür şaka mı?"

Wolfaraine hareketsiz kaldı. Aklına aniden başka bir Alfa geldi. Elbette, bu olamaz?

"Degar, cep telefonunu çıkar, kaynağını ara ve ona gözleri sor." Hemen emir verdi.

"Ne?" diye sordu Degar.

"Gözler. Son on yılda bize geri dönen sadece iki Alfa var. Eğer düşündüğüm kişi ise, cevap gri gözler olacaktır. Adanel'in kahverengi, neredeyse siyah gözleri var. Gözlerden anlayacağız. Kaynağını ara. Hemen."

Degar hemen telefonunu çıkardı ve aradı. İkinci çalınışta cevap verdi.

"Bu aramanın o davayla ilgili olduğunu biliyorum. Bu konuda söylenecek başka bir şey yok
— Ordu

"Gözler. Gözlerini hatırlıyor musunuz, Amiral? Hepsi yok edilmeden önce fotoğraflarını görmüş olmalısınız. Gözlerinin rengini hatırlıyor musunuz?"

"Gözleri... Tabii ki, gözlerinin rengini hatırlıyorum. Fotoğrafına baktığımda ilk fark ettiğim şey oydu. Çok tuhaf gri gözleri vardı."

"Gri. Gri dedi." Alphose telefonu kapatarak duyurdu. "Onaries. O! Onu bulun, hemen!" Wolfaraine çoktan harekete geçmişti, sistemi adrenalinle dolmuştu.

"Fil Alfa mı!? Kahretsin! Muhtemelen hala Degar'ın evindedir. Biz çıktığımızda diğer Alfalarla birlikte oradaydı," Alphose Wolfaraine'e böyle derken, Adanel araya girdi.

"Onaries mi!? O artık Leopar Klanı'nda değil. Evimden buraya gelirken onu Naturiah'ın Kalbi'nde gördüm." Wolfaraine'e şöyle dedi: "Azx Ormanı'nın yönüne doğru gidiyordu."

Wolfaraine aniden durdu. Azx Ormanı mı? Orası Kule'den sadece birkaç metre uzaklıkta. Kanı dondu.

"Kule...! Eve dönmeliyim! Ismena'yı kontrol etmeliyim!" Bu haykırış ağzından çıkar çıkmaz, yarı kurt adam formuna bürünmüştü.

Kimse ona soru sormadı. Onlar da yarı dönüşüm geçirdiler ve onun peşinden koştular.
Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi.

Kuleye ulaşmak saatler sürecekti.

Mirian haklıydı, diye düşündü Ismena. Uykudan sonra kendini daha iyi hissediyordu.

Kulenin arka bahçesinde çiçekleri suluyordu. Bu, onu meşgul eden yeni hobilerinden biri, en sevdiği uğraşlarından biri haline gelmişti. Çiçeklerin kokusu ferahlatıcıydı. Rahatlatıcıydı.

"Hazırlanman gereken bir doğum günü partisi olduğunu unutma." Yüksek sesle mırıldandı, "Böylece tüm vaktini burada harcamazsın."

Eline'in bir arkadaşı bugün doğum gününü kutluyor. Eline onu ve Sandra'yı davet etmişti. Akşam hep birlikte buluşup birlikte gidecekler. Ismena sabırsızlanıyordu. İkiliyle vakit geçirmeyi özlemişti. Eline'in boş vakti olalı bir hafta olmuştu, ama Sandra'yı sık sık görüyordu.

Zavallı en iyi arkadaşı zor zamanlar geçiriyordu ve Ismena bunu düşündükçe üzülmüyordu. Sandra'nın yerinde olmayı hayal edemiyordu — Wolfaraine'i onun kadar sevmek, ama onun kendisine ait olmadığını fark etmek. Vücudu titredi. Yıkıcı bir durumdu.

Arkasından ayak sesleri duydu, döndü ve yeni gelen kişiye gülümsedi. Wolfaraine'in Alfalarından biri. Onlardan o kadar çok var ki, isimlerini ve hangi changeling olduklarını unutuyordu.

"İyi günler, Rahinna. Bugün nasılsın?" diye sordu, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle.

"İyiyim. Seni almaya geldim, bizim çok güzel Rahinna. Bugün, geleceği değiştirecek bir davayı başlatacaksın." Gri gözleri parladı. Ona çok yaklaştı.

Ismena onun söylediklerini anlamaya çalışırken, koluna bir iğne sapladı.

"Ah!" Acıdan inledi, "Neden böyle bir şey yaparsın..." Sesi kesildi ve koluna batırdığı iğneyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen..." Gözleri bulanıklaştı. Yere düştü ve bilincini kaybetti.

Wolfaraine o kapılardan geçtiği anda, omurgasında bir soğukluk hissetti.

Bir şeyler ters gidiyordu. Çok kötü bir şeyler olmuştu.

Ortamda kaos hakimdi. "Neler oluyor? Biri bana *NELER OLDUĞUNU* söylesin!" diye bağırdı Wolfaraine.

Sorumlu nöbetçi Divo, ona doğru koştu. Wolfaraine, ilk kez korkusuz savaşçının gözlerinde korku gördü.

"O kayıp, Alfa Kral." Divo, "Rahnna burada değil. Bir saatten fazladır arıyoruz ama kayıp." dedi.

BÖLÜM 29. KARANLIK TÜNEL.

O kayıp. O kayıp. Ismena kayıp. Kadınım kayıp.

Bu sözler Wolfaraine'in kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Kulağa gerçek dışı geliyordu. Bir rüya gibi görünüyordu.

Başını geriye atarak, kulakları sağır eden bir kükreme attı. O kükrerken, canavarları da kükredi. Gerginlik tüm vücudunu sardı ve gözleri renklerin bir girdabı gibiydi. Kehribar. Mavi. Yeşil. Yeşil ve kehribar. Yeşil, mavi ve kehribar.

"Alfa Kral, Alfa Kral, sakinleşmelisin, Alfa Kral, lütfen." Alphose'un çaresiz sesi duyuluyordu, ama Wolfaraine onu zar zor duyabiliyordu.

Alfa Kral, kulede koşmaya başladı. Alphose, Adanel ve Degar, Alfa Kral'ları için endişelenerek onun peşinden koştular.

Merdivenleri adeta uçarak çıktı, kapıları birbiri ardına açarak Ismena'nın adını haykırdı. Alphose onu hiç bu kadar öfkeli, bu kadar çaresiz, bu kadar korkmuş görmemişti. Eşi hiç cevap vermedi, ama Alfa Kral, kulenin doğu kanadındaki tüm kapıları açana kadar onun adını haykırmaya devam etti.

Ismena burada değil. *Ismena gerçekten kayıp!*

"Onu sakinleştirmelisin, Alphose. O artık bu yerde değil, kendini toparlaması gerekiyor ki onu bulmak için birlikte çalışabilelim." Adanel, diğerleri kadar endişeli bir ifadeyle ona dedi. Yanakları şişmiş ve morarmışlardı.

Alphose, Kurtadam Alfa'ya bir özür borçlu olduğunu biliyordu, ama bunun sırası değildi. Erkeğe başını salladıktan sonra, adımlarını hızlandırarak

Alfa Kral'a ulaşmak için adımlarını hızlandırdı.

Ona ulaştığında, Alphose onu durdurmak için kolunu tuttu, ama Wolfaraine o kadar hızlı döndü ki Alphose hazırlıksız yakalandı.

"Bırak beni." Sesi zehirle doluydu, yüzü öfkeyle kararmıştı ve üç renkli gözleri, içindeki canavarın yüzeye ne kadar yakın olduğunu yansıtıyordu.

Alphose çaresizce tekrar denedi. "Bu şekilde onu bulamayız, Alfa Kral. Lütfen sakinleşin ki onu soğukkanlılıkla arayabilelim."

"O canavar kadınımı kaçırdı!" diye kükredi, pençelerini çıkardı, "O soğukkanlı katil kadınımı kaçırdı ve ona ne yaptığını bilmiyorum!"

Alphose dahil, Alfalar onun öfkesi karşısında üç adım geri çekildiler.

"Hala hayatta mı bilmiyorum. Şu anda ne durumda olduğunu bilmiyorum. Kokusu gelmiyor." Artık kükremiyordu, ama sesi hala yüksekti, tonu sertleşmişti.

İki adımda Alfaların yanına yaklaştı ve Alphose'un karşısına dikildi. "Onu öldüreceğim. Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu parça parça edeceğim. Kemiklerini yiyeceğim ve kanını günlerce şarap gibi içeceğim. Bu sefer yanlış yaptı, benim kadınıma dokundu."

Alphose, Wolfaraine'in kan çanağı gözlerine bakarak zorlukla yutkundu. O anda, Onaries Vio'ya neredeyse acıyordu. Neredeyse.

Wolfaraine arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, durdu ve onlara ölümcül bir bakış attı, "Eğer onu öldürmüşse, hiçbir şey kalmayana kadar onun neslini yok edeceğim... Vio ailesinden tek bir çocuk bile kalmayacak."

Degar yüzünü buruşturdu, "Alfa Kral..."

"Fil Klanına git ve onun soyunu benim için topla. Vio ailesiyle kan bağı olan herkesi, uzak kuzenleri bile. Hepsini yakala ve buraya getir. Bu bir emirdir." O uzaklaşırken, nöbetçiler onu yakından takip ettiler.

Sadece üç Alfa kaldığında, Degar Alphose'a döndü, "Onun gözlerinde daha önce hiç böyle bir bakış görmemiştim. Şimdi onun emrini yerine getirmek için gideceğim, ama umalım da Rahinna'yı yakında bulalım. Umarım onu canlı buluruz, çünkü o gerçekten tüm soyunu yok edecek. Ona iyi bak, Puma Alfa."

Alphose şiddetle başını salladı. "Öyle yapacağım. Adanel ve ben onunla birlikte olacağız. Yeterince sakinleştğinde, onu aramaya başlayacağız."

"Umarım onu canlı buluruz." Adanel araya girdi.

İkisi de ona döndü. Neredeyse hiç konuşmayan ve asla duygularını göstermeyen erkek, Wolfaraine'in boşalttığı boşluğa bakarken endişe dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Sen bir kurt adamsın, onun klanından ve aynı zamanda güçlü bir alfasın. Şu anda ne hissediyor?" Alphose sordu.

"Yansıttığı duygular..." Adanel'in yüzü buruştu, "Bu kombinasyonu sadece vahşi bir changeling'den alabilirsin. Umarım onu canlı buluruz, Cougar. Aksi takdirde onu tamamen kaybedeceğiz."

LABORATUVAR: BİLİNMEYEN YER.

"Kadına ne kadar lanet olası ilaç enjekte ettin? Saatlerdir bilinçsiz durumda." Cronus, Onaries'e isteksizce söylendi.

Merdivenlerin tepesinde durmuş, onu diğerlerinden ayıran tavandan tabana ağır metal parmaklıklarla çevrili geniş bir odanın arkasında yatan insan kadınına bakıyorlardı. Parmaklıklar, Alfa Kral gibi bir erkeği tutsak etmek için özel olarak yerleştirilmiş, rodyum kaplı ağır demirden yapılmıştı.

"Yolculuk sırasında uyanma riskini göze alamazdım. Ayrıca, bu kadar uzun süre uyuması gerekmiyordu." dedi Onaries.

Cronus ona sert bir bakış attı, "Umarım ona bir changeling için olan dozu vermedin?"

"Saçmalama. Ölmüş olurdu."

"Lanet olası insanlar nerede?" Cronus, etrafına bakarak sordu.

"Doktor, deneyleri için gerekli malzemeleri hazırlamak üzere yer üstündeki laboratuvar odalarından birinde. Kurt avcısı general çoktan ayrıldı, ama geri dönecek. Planın işe yaradığı için ikisi de heyecanlı."

"Hala senin Vahşi Psikopat olduğuna inanamıyorum, Anaconda olduğuna da inanamıyorum." Cronus öfkeyle soluk aldı.

Onaries döndü ve soğuk, cansız gri gözleriyle onu delici bir bakışla süzdü. "Neye inandığın umurunda değil, Kurtadam. Orduda çalışırken Anaconda adını kullanıyordum. İnsanlar beni bu isimle tanıyor. Sizler bana Vahşi Psikopat demeyi seçtiniz. Bu ismi ben seçmedim. Ben sadece Onaries'im, Fil Klanı'nın Alfa Lideri. Ve tüm bunlar bittiğinde, halkımın yanına döneceğim."

"Halkın mı? Kendi klanından bütün bir aileyi katlettin. Altı kişilik bir aileyi." Cronus dişlerini sıkarak ona hatırlattı. Öfkesini bastırmak için yapabileceği tek şey buydu.

Onaries kayıtsızca omuz silkti, "Wolfaraine peşimdeydi. Onu kokumdan uzaklaştırmam gerekiyordu. Kendi klanımdan birini öldürürsem, katilin ben olduğumu asla şüphelenmezdi. Benim düşüncem buydu." Tekrar omuz silkti, "İşe yaradı da. Onlar sadece kurbandı. Aslında onları öldürmekten zevk aldım."

Adam öldürmekten sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi bahsediyordu, diye düşündü Cronus tiksintiyle. Cronus kendisinin de berbat bir durumda olduğunu biliyordu, ama yanındaki adama kıyasla o bir azizdi.

Tamam, aziz değil ama yine de.

"Gözetleme odasına gidip onu yakından izleyelim. Uyandığında doktora haber veririz." Onaries konuyu değiştirerek dedi.

Cronus'un dikkati kadına geri döndü. Alfa Kral'ın eşi.

"Çok güzel." dedi, hala insanın güzelliğine hayranlıkla. "Onun hakkında çok şey duydum, ama daha önce hiç görmemiştim. Efsanevi cesaretiyle ilgili hikayeleri duyduktan sonra, boyu beklediğim gibi değildi. O kadar küçük biri, Alfa Kral gibi inatçı birini nasıl evcilleştirebilir?"

Onaries başını salladı, "Şok edici, biliyorum. Ama oldu. Aldanma. O hala çok güçlü, korkutucu derecede korkusuz ve güçlü, ama ona karşı çok yumuşak bir yanı var. Baş muhafızım Rodarh, mahkemedeysen bunu övüp durana kadar buna hiç inanmamıştım, ama sonra kendi gözlerimle gördüm. Konseyde deli gibi bağıırıyordu, ama o kapıdan içeri girer girmez pençeleri geri çekildi ve yüzündeki öfkeli çizgiler bir anda düzeldi. Neredeyse komikti. Onu seviyor, sanırım." Onaries kaşlarını çatı, "O kelimenin anlamı ne olursa olsun."

"Onunla yatmak istiyorum." Cronus heyecanla dudaklarını yalayarak patladı.

Onaries durakladı. Ona dönüp baktı, "Aklını mı kaçırdın, kurt adam?"

"Bir düşün. Alfa Kral'a geri dönmenin en iyi yolu bu. Onun eşiyle sırayla yattığımızı öğrenince çıldırır. Yani, kadına bir bak... Çok güzel. Onu çok istiyorum."

"İstediğini biliyorum, iğrenç uyarılmanın kokusunu alabiliyorum, ama bence bunu pantolonunun içinde tutmalısın, kurt adam. O bir eş, onun eşi. Henüz bir eşleşme ritüeli olmasa bile, her anlamda onun. Kahretsin, neredeyse onun kokusunu taşıyor. Onun bedeninden cinsel zevk almak amacıyla ona en ufak bir dokunuşun bile ona dayanılmaz bir acı verecektir."

"Ne zamandan beri vicdanın oldu, Fil? Seni ilgilendirir mi, psikopat?" Cronus öfkeyle tükürdü.

"Umurumda değil," diye yanıtladı Onaries basitçe, "Sadece bunun zahmetine değmeyeceğini söylüyorum. Onunla en ufak bir uyumun yok, bu yüzden onu hamile bırakamazsın. Bu yüzden ona dokunmak da zaman kaybı."

"Hayır, zamanımızı boşa harcamak yerine iyi bir şekilde değerlendireceğiz demek. Ya sen? Onu da istemiyor musun? Alfa Kral'ın kadınının tadı nasıl olacak merak etmiyor musun? Onunla aynı tabaktan yemek yemenin verdiği güç hissini yaşamak istemiyor musun?"

"Onun kadınına cinsel olarak ilgi duymuyorum, ama cansız halinin nasıl olacağını merak ediyorum..." Onaries'in gözleri parladı. "Eminim şu andakinden daha güzel görünecektir."

Cronus hoşnutsuz bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sen sapık bir piç kurususun, Elephant."

"Sessiz ol, Werewolf."

"Bir sonraki plan üzerinde çalışmaya başlamanın zamanı gelmedi mi?" Cronus konuyu değiştirerek sordu.

Bir sonraki plan basitti; Wolfaraine'i arayıp, belirledikleri yere tek başına gelip teslim olmazsa eşinin öldürüleceğini söyleyip tehdit etmek. İnsanların onu yakalaması için kolay bir yoldu, çünkü asıl işi onlar yapacaktı. Böylelikle, Onaries'in de bu işe karıştığını asla bilmeyecekti.

Onaries başını salladı, "Doktor, önce kız üzerinde bazı deneyler yapmak için birkaç güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona göre, yıllar boyunca geliştirdiği ilaçları ona enjekte ederek gebeliği mümkün kılmaya çalışacak. Onlara eş olduklarını, onu hamile bırakmak için ilaç enjekte etmesine gerek olmadığını söyledim, ama o bu konuda şüpheli."

Elini küçümseyici bir şekilde salladı, "Birkaç gün bekleyebilir. Zaten bu bizim lehimize. Alfa Kral'ın en az dört gün boyunca, kadına ne olduğunu, işkence görüp görmediğini, hala hayatta olup olmadığını bilmeden acı çekeceğini bilmek seni mutlu edebilir. Onu aramak için tüm Naturiah'ı arayacaklar, onun çoktan insan dünyasına, korkunç laboratuvara götürüldüğünü, ona dayanılmaz acılar veren ve onu deliliğin eşiğine getiren işkence ilaçlarıyla doldurulduğunu bilmeden. Bu, onun zihnini ve bedenini mahvedecek. Hayatta kalsa bile - ki kalmayacağını biliyorum - bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

NATURIAH

Geceye kadar onu aradılar, ama bulamadılar. Hâlâ arıyorlardı.

Onun kaybolduğunu öğrendikten sonra, acil bir konsey toplantısı düzenlendi. Konseye, Onaries ile ilgili haberler de dahil olmak üzere neler olup bittiği anlatıldı. Baş Nöbetçi Rodarh bu habere çok üzüldü. Yaşlı erkek, kendi Alfa liderlerinin Naturiah'ın seri katili olduğunu öğrendiğinde konsey toplantısında yıkıldı ve ağladı.

Sonra Rahinna Kraliçesi'ni bulmaya ve Onaries'i adalete teslim etmeye yemin etti. Tüm Alfalar, muhafızlarını ve savaşçılarını gönderdi. Alfalar da dahil olmak üzere herkes onu arıyordu. Naturiah'ın Kalbi, Kurtadam klanı ve Fil Klanı'nın her köşesini aradılar, ama onu hiçbir yerde bulamadılar.

Naturiah büyük bir dünyadır. Klanlardan klanlara, her bir parçasını aramak en az üç ay sürer. Onların korkusu, sahip olmadıkları bilgi ve sahip olmadıkları zamandı. Rahinna Kraliçesi'nin üç ayı yoktu.

Gece yarısı Alphose, Degar ve Adanel, Elephant Klanı'nın mağaralarından birinde Wolfaraine ile yeniden bir araya geldi. Onunla bir saatten fazla aradılar ve bu süre boyunca Alfa Kralı için endişelendiler.

Eşinin kaybolduğunu öğrendiğinde patlak veren öfkeden sonra, Wolfaraine o zamandan beri neredeyse hiç konuşmadı. Sadece gözlerinde biriken öfkeyle durmaksızın arama yaptı.

Bir haftadan fazla bir süredir, Vahşi Psikopat'ın kimliğini araştırdıkları için iyi uyuyamıyordu ve şimdi de eşini kaybetmişti. Alfa Kral'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama hiçbiri ona bunu önermeye cesaret edemiyordu.

"Dinlenmen gerekiyor, Alfa Kral." Adanel, gece yarısından iki saat sonra sonunda bunu söyledi, "Bundan sonrasını biz devralırız..."

Wolfaraine sertçe başını salladı, "Bana bir daha 'dinlenmek' gibi bir kelime söyleme. Onu bulana kadar dinlenmeyeceğim."

"Neredeyse ölmek üzereyken ona bir faydanız yok, Majesteleri," Degar cesaretini toplayarak yumuşak bir sesle ekledi, "Tüm gücünüze ihtiyacınız var. Onu bulmak istiyorsak tam bir tetikte olmalısınız. Dinlenip gücünüzü toplamalısınız. Kendinizi çok ihtiyaç duyduğunuz dinlenmeden mahrum bırakmak ona yardımcı olmaz."

Wolfaraine, ağzını metalik kan tadı dolana kadar dudaklarını sertçe ısırdı. Tekrar konuştuğunda, sesi alçak ve tehlikeli bir şekilde sakindi. "Dinlenemeyecek kadar huzursuzum, Degar. Ben... Ben yorgunum, ama dinlenebileceğimi sanmıyorum. Beynim çok aktif, kapatamıyorum."

"O canavar ona ne yapıyor? Onu işkence mi ediyor...? Onu öldürdü mü...?" Gözlerindeki öfke azaldı ve hissettiği kemiklerine işleyen acı gözlerini doldurdu. "Saatler oldu. Saatler. Dayanılmaz saatler. Ben..." Başını salladı, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Onu bulacağız," diye yemin etti Alphose. "Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Alfa Kral'ın eski metresi Flaora, yatak odasında huzursuzca volta atıyordu. Korku ve kararsızlık onu sarmıştı. Gördüklerinden beri böyleydi.

Bir erkeğin, bilinçsiz bir kadını insan dünyasına açılan bir yol olan Vahşi Orman'a taşıdığını görmüştü. Erkek ve kadının kim olduğunu ayırt edemeyecek kadar uzaktaydı, ama Alfa Kral'ın eşiyle ilgili haberi duyduğunda, sonunda gördüğü şeyi anladı.

Gördüğü kişi, Fil Alfa lideri Onaries'ti ve Kral'ın eşini kaçırarak onu Naturiah'tan götürüyordu. Herkes Naturiah'ı arıyor, ama Rahinna Kraliçesi'nin artık Naturiah'ta olmadığını bilmiyorlar. Bu bilgiye sahip tek kişi o.

Wolfaraine'e bildiklerini anlatıp anlatmamayı bilemediği için kararsızlık içinde. Gördükleri sırasında yasayı çiğnediği için başı belaya girecek. Değişkenlerin Hemar Mağaralarına gitmesini yasaklayan bir yasa var. Orayı gördüğünde oradan dönüyordu.

Kendini riske atıp gördüklerini anlatmalı mı? Bu, erkeklerin aramalarını doğru yere odaklamalarına yardımcı olacak ve Rahinna Kraliçesi'nin zaman kazanmasını sağlayacaktır. Ama bu onu başını belaya sokacaktır.

Flaora, sinirli bir şekilde parmağını ısırarak odada volta atıyordu. Sessiz kalırsa, kimse bilmeyecekti, değil mi? Başı da belaya girmeyecekti.

Kararsızlıkla dolu, saatlerdir kendine sorduğu soru yine ortaya çıktı.

Söylemek mi, söylememek mi?

Ismena çok korkmuştı. Beş dakika önce uyanıp başına gelenleri fark ettiğinden beri korkuyordu.

Kaçırılmıştı. Daha da kötüsü, artık Naturiah'ta değildi. Bunun yerine laboratuvardaki soğuk bir kafesteydi.

Gözlerini sıkıca kapattı, hala uyuyormuş gibi davranarak kimsenin uyanık olduğunu anlamamasını sağladı. Daha önce gözlerini açtığında etrafta kimseyi görmemiş olsa da, onu güvenlik kamerasından izliyor olma ihtimalleri vardı. Bu riski göze alamazdı.

Alpha onu kaçırdığında damarlarına enjekte ettiği ilaçların etkisiyle kafası hâlâ bulanıktı. Hâlâ zayıftı. Vücudunu zar zor hareket ettirebiliyordu. Her yeri ağrıyordu. O ilaç her neyse, onun için tehlikeliydi.

Ne kadar zaman geçti? Wolfe onun kaybolduğunu biliyor mu? Onu arıyor mu? Ona ne olacak? Burada ölecek mi?

Tanrım, çok korkuyorum. İçinden ağladı, zayıf vücudu korkudan titriyordu.

"Uyanık olduğunu biliyorum, küçük kadın. Rol yapmayı bırakabilirsin."

Keskin ses, gözlerini açmasına neden oldu. Bir adam hücrelerine girmişti. Görüşü biraz bulanıktı, ama adamın kırkların sonlarında ya da ellilerin başında olduğunu anlayabildi. Onu kaçıran Alfa değildi, ama adam korkunçtu.

İnsan olamayacak kadar korkutucu.

Ve gözleri... Gözlerinde açık bir şehvetle ona bakıyordu.

Orada yatarken, onu izlerken, dudaklarından dehşetle dolu bir inilti kaçtı.

Adam döndü, tavana uzandı ve duvardan bir şey çıkardı. Elinde ezdi ve yere attı.

Sonra ona doğru yavaşça yaklaşmaya başladı. "Artık kamera yok. Merak etme, güzel kadın. Artık bu laboratuvar da sadece sen ve ben varız. O psikopat Onaries ve lanet olası insanlar dışarıda. Seni benim bakıma bıraktılar. Ve ben sana iyi bakmayı planlıyorum. Yalnız kaldığımız zamanı iyi değerlendireceğiz."

Onun önünde durdu ve çömeldi. Parmaklarından pençeleri çıktı ve tek bir hızlı hareketle onun kıyafetlerini yırttı.

BÖLÜM 30. MENA'NIN CEHENNEMİ. WOLFE'UN ÖFKESİ. CRONUS'UN HAMLESİ.

Cronus onun önünde durdu ve çömeldi. Parmaklarından pençeleri çıktı ve tek bir hızlı hareketle giysilerini yırttı.

"Beni rahat bırak," diye bağırdı Ismena. Elleriyle elbisesini tuttu ve elbisenin yere düşmemesi için vücuduna sıkıca bastırdı.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz, kadın. Zor yol da benim için sorun değil," diye sırttı, "Pençeleri severim. Senin pençelerini sökmekten büyük zevk alacağım."

Adam ellerine uzandı. Ismena panikledi ve kolunu kanatacak kadar sertçe ısırdı. Cronus tısladı ve kadının yüzüne sertçe tokat attı.

Ismena yıldızlar gördü. Kulakları çınladı ve gözleri yaşlarla doldu, yanaklarından aşağı süzüldü.

Adam onun yanaklarını kavradı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Uslu bir kız olacaksın, yoksa seni gerçekten hırpalarım, insan."

"İğrenç ellerini üzerimde istemiyorum!" diye bağırdı yüzüne, tokatının acısı vücudunda yankılanıyordu.

"Sanki bir seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun," diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve çenesini o kadar sert bir şekilde sıktı ki, onu bırakmadan önce acı içinde çığlık attı. Soluk teninde yüzünde parmak izleri kaldığında memnuniyetle başını salladı.

Ismena, adam ellerini itip külot hariç tüm giysilerini vücudundan yırtıp attığında, içtenlikle ağlamaya başladı. Elbisesi parçalanmış halde yanına düşmüştü. Bu

kötü adamla savaşıma ihtiyacı duyuyordu, ama aynı zamanda korku ve hayatta kalma içgüdüğü, bu adamın onu öldürmeyeceğı anlamına geliyorsa, hareketsiz kalmasını ve bu adamın istediğini yapmasına izin vermesini haykırıyordu.

Tanrım. Tanrım, çok korkuyorum.

"Lanet olsun, sen gerçekten bir rüyasın," kötü adam şehvetle nefes alıp, gözleri açgözlülükle göğüslerini yiyip bitiriyordu, "Wolfaraine, o şanslı piç."

Wolfaraine'i tanıyorsa, o da bir changeling olmalı. "Bunun için seni öldürecek."

"Bunu yapmak için hayatta olması gerekir." Cronus, ağrıyan göğüslerini avuçladı ve sertçe sıktı, bu da kadının acı içinde tekrar çığlık atmasına neden oldu. "Senin için geldiğinde —ve gelecek — ölecek."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Bunu ben bilirim, sen tahmin etmeye devam et. Şimdi, çenenin kapat yoksa bedelini ödersin." Emretti ve külotuna uzandı.

Ismena pes etti. Ona yalvarmaya başladı.

Yalvarışları onu durdurmadı. Aksine, külotunu belinden çekip çıkarırken ona gülüyordu ve onu çıplak, onun kötü, şehvetli gözlerine terk etti.

"Tanrım..." Kendini korumak için top gibi kıvrıldı. Dokunduğı her yer, sanki dokunuşu cildinde ateş yakmış gibi yanıyordu - iyi bir ateş değil, dayanılmaz derecede acı veren bir ateş.

O, sinsin ellerini sırtında yukarı aşağı gezdirerek durumu daha da kötüleştirdi, sonra kıcını kavradı. Ismena, acı içinde çığlık attı, ondan kaçmak için vücudunu kıvırdı.

Adam onu karnının üstüne yatırdı, vücudu onu arkadan sıkıştırıyordu. Adamın ne zaman soyunduğunu bilmiyordu, ama çıplak penisinin kıcına bastırıldığını hissettiğinde, Ismena ona karşı koymama talimatını tamamen unuttu. Ona karşı çılgınca direndi, tekmeledi ve çığlık attı.

"Bana dokunma, seni canavar, bana dokunma!" diye bağırdı, tüm gücüyle ona karşı koymaya çalıştı.

Ama tüm çabaları boşunaydı. Onu hareket ettiremiyordu. Adam sadece onun pes etmesini bekledi, güldü ve alay etti, ta ki Ismena'nın gücü tamamen tükenip vücudu onun vücuduna yapışana kadar.

Kendi gözyaşlarında boğulmuş bir şekilde yatıyordu.

"Bitti mi?" Adam onun üstünde hırladı. Eli saçlarına gitti, sıkıca tuttu ve sertçe çekti, başını geriye doğru eğdi. "Bundan kaçış yok, tatlım." Kulağına fısıldadı.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen hayır, Tanrım, lütfen hayır," diye ağladı, adamın bacakları onun bacaklarını açtığında ve girişini dürttüğünü hissettiğinde.

Aniden, sırtındaki ağırlık kalktı. Bir an önce adamın vücudu onu yere bastırıyordu, bir an sonra ise odanın diğer ucunda, kafeste yığılı duruyordu.

Ismena yerden kalkıp o noktadan uzaklaşmak için sürünerek uzaklaştı. Buradan uzaklaşmalıydı!

Ama gidecek başka yeri kalmayınca duvara çarptı, vücudunu bir top gibi kıvrıp dizlerini kucakladı, ağlayarak kendini salladı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Kurtadam!?" Onaries, kadından uzaklaştırdığı çıplak kurtadam Alfa'ya öfkeyle bakarak bağırdı.

"Senin neyin var, Onaries!?" Cronus, engellendiği için öfkeyle titreyerek bağırdı. Yerden kalkıp Fil Alfa'ya doğru yürüdü.

Onaries yerinde durdu, "Ona dokunma demiştim. Bu insanla seks yapmaman gerektiğini ne zaman kafana sokacaksın?"

"Ne istersem onu yaparım, beni durduramazsın," Cronus tehditkar bir şekilde yüzüne yaklaştı, "Bunu bir daha denersen, seni öldürürüm. Duydun mu, Fil?"

Onaries etkilenmedi, "Sadece deneyebilirsin."

"Burada ne oluyor?" Dr. Beloca'nın sesi duyuldu. Doktorun kapıdan içeri girmesini izlemek için döndüler. "Bu kaos da neyin nesi?"

"Bu pislik eğlenceyi mahvediyor. Sorun bu," Cronus şiddetle söyledi.

Beloca etrafına baktı. Neler olduğunu anlaması sadece birkaç saniye sürdü. Gülümsedi, "Anlıyorum. Adamın biraz eğlenmesine izin ver, Anaconda. Kızın çok güzel olması onun suçu değil."

"Onun boşa harcadığı zamanımız yok." Onaries sabırsızca bağırdı. "O kadın birinin eşidir, bu yüzden onun dokunması kadına sadece dayanılmaz bir acı verecektir. O, kadının eşi değil. Kadının vücudu onun dokunmasına direniyor. Benim için önemi yok ama bu, planlarımızı tehlikeye atıyor çünkü kadının vücudu sakınleşene kadar ona iğne yapamazsın. Eğer iğneyi yaparsan, kadın ölecek."

"Bu saçmalık. Başka bir erkekle seks yapmak bir kadına nasıl böyle bir şey yapabilir?" Beloca alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Ayrıca onu hamile bırakabilir."

"Onun onu hamile bırakması *imkansız*." Onaries gözlerini devirdi, "Ve soruna cevap vermek gerekirse, bunun nedeni onun sahiplenilmiş bir eş olması."

Cronus onun demek istediğini anladı, ama bu onu daha az kızdırmadı. "Sadece onun eşini seçtiği takdirde. Onun üzerinde herhangi bir çiftleşme ritüeli kokusu almıyorum. O, onu ömür boyu eş olarak seçmedi!"

"Çiftleşme ritüeli olmasa da, Crave Shock'u yaşamış bir kadından bahsediyoruz. Gerçekten bu riski alacak mısınız?"

"Crave Shock mu?" Cronus şaşırdı.

Onaries elini küçümseyerek salladı, "Bence bu, onların birbirleriyle çok uyumlu olmalarından kaynaklanıyor. Her neyse, pantolonunu giymen en iyisi, Kurtadam. Kadın'a tecavüz ettiğin için burada bir hafta boşa harcamak istemem, deneyleri başlamadan önce ölme riski olmadan ona ilaç enjekte etmek için vücudunun sakınleşmesini beklemek zorunda kalmak istemem."

"Eğer söyledikleri doğruysa, ben Anaconda'nın yanındayım," Beloca tekrar konuştu, "Test deneğimden çocuk almadan önce onun ölmesini istemiyorum. Eğer bir kadın istiyorsan, bu laboratuvarın duvarlarının dışında bir sürü kadın var."

Artık iki kişi ona karşı çıkınca, Cronus kıyafetlerini alıp kafesten çıktı.

"Eğlenemeyeceksem, neden birkaç gün bekleyelim ki? Bence Wolfaraine'i buraya çağırıp bu işi bitirmeliyiz, böylece ben de yoluma devam edebilirim! Sonuçta, psikopatın dediği kadar uyumluysalar, onu hamile bırakmak için ona ilaç enjekte etmemize gerek yok." Dişlerini gıcırdatarak konuştu.

Onaries onu takip etti ve arkasında kafesi kilitlemek için durdu. "İnsanlar bunu anlamıyor. Bence plana uymalıyız."

"Ben planı siktir et diyorum! Fırsat bulur bulmaz Alfa Kral'ı arayacağım!" Cronus öfkeyle kapıyı çarpıp geçti.

"Planı tehlikeye atacak hiçbir şey yapma..." Onaries onu kapıdan dışarı takip ederken böyle diyordu. Tartışan sesleri, kaybolana kadar devam etti.

Yalnız kalan Beloca, dramatik bir şekilde başını salladı. Hayvanlar her zaman hayvan kalacaklar. Çok medeniyetsizler.

Merdivenlerin üstünden, ağlayarak ileri geri sallanan güzel, çıplak kadına baktı. Kadın onu tahrik etmişti, ama Anaconda'nın bu konuda söylediklerini duyduktan sonra kendini kontrol edebildi. O bir erkek olmaktan önce bir doktordu.

Kadın onun denekiydi. Tanrım, yıllar boyunca geliştirdiği tüm yeni ilaçları kadında denemek için sabırsızlanıyordu. Dönüp, ikilinin az önce çıktığı kapıyı takip etti.

İlaçlarını hazırlama zamanı gelmişti.

Wolfaraine, Ismena'yı aramak için geldiği uçurumun kenarında duruyordu. İçinde bir savaş alanı vardı, adam ve canavarlar huzursuz, çaresiz ve yıkılmıştı.

Neredesin, Ismena?

Lütfen hayatta ol.

Her iki avucunda da kan vardı; kendini tutmak için defalarca tırnaklarını batırmıştı. Bu noktada, akıl sağlığını kaybetmesine ramak kalmıştı.

En kötüsü karanlık ve korkuydu. Karanlıkta olmak, ona ne olduğunu bilmemek. Ona korkunç bir şeylerin

olduğu korkusu.

Gözleri yaşardı. Sıvı geldiği yere geri dönene kadar tekrar şiddetle gözlerini kırptı.

"Biri seni görmek istiyor, Alfa Kral."

Degar'ın sesine doğru döndü.

Leopar Alfa, bir dişi ile birlikte duruyordu. Flaora.

"Bunun için vaktim yok..." Wolfaraine başladı.

"Lütfen Alfa Kral. Bu dişinin söyleyeceklerini duymak isteyeceğini düşünüyorum." Degar yalvardı.

Flaora gergin bir şekilde öne çıktı, "Öğleden sonra, omzunda baygın bir dişi olan bir erkek gördüm. Benden çok uzaktaydılar, bu yüzden kim olduklarını anlayamadım." Sıkıca yutkundu, "Onların eşleşmiş çiftler olduğunu ve oyun oynadıklarını düşündüm, bu yüzden Alfa Onaries ve kayıp Rahinna'yı duyana kadar pek önemsemedim."

Kız artık tüm dikkatini çekmişti: "Nereye gidiyorlardı?" diye sordu acil bir şekilde.

"Vahşi Orman'a, Alfa Kral."

"Sınır. Onu insan dünyasına götürüyordu." Kafası yeni bilgiyi işliyordu. "Onu insan dünyasına götürüyorsa, diğer kurbanları gibi onu öldürmek değil, kaçırmak niyetindeydi. Neden onu kaçırsın ki?"

"Sanırım onu sana ulaşmak için yem olarak kullanmak istiyor," dedi Alphose, Degar'ın yanına gelerek.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onayladı Degar.

"Ama bence tek neden bu değil. Naturiah çok büyük bir dünya. Herhangi bir kafese kolayca saklanıp planladığı her şeyi yapabilir. Öyleyse neden onu insan dünyasına götürsün ki?" Adanel düşünceli bir şekilde sordu.

"Onu canlı isteyen insanlar yoksa tabii. İnsanlar." Wolfaraine ekledi.

"Tesis."

Adanel bu sözleri söylediğinde hepsi ona döndü. Gözlerinde onun ima ettiği şeyden duydukları dehşet vardı, ama düşündükçe bu mantıklı geliyordu.

"Düşünün," diye devam etti Adanel, "Onu öldürmek isteseydi öldürebilirdi, ama onu kaçırıp götürdü. Buradan başka herhangi bir kadını da kaçırabilirdi, ama onu seçti. Bu, Tesis'in işin içinde olduğu ve seni istedikleri anlamına gelir... 6 numara. Bütün bunlar seni yakalamak için bir tuzak."

Tesis olamaz!

Kurt, içindeki inkarla kükredi, öfkeyle dolaşmaya başladı ve puma hırladı. Wolfaraine başını geriye attı ve acı içinde gökyüzüne kükredi.

Kadını o canavarların elindeydi. Onu zihnini felç edecek ve tüm vücudunu işkence edecek ilaçlarla dolduracaklardı. Onu ölümün eşiğine gelene kadar birbiri ardına erkeklerle çiftleştireceklerdi, ama ona merhamet gösterip ölmesine izin vermeyeceklerdi.

Kadının kaybolduğu haberini aldığından beri tuttuğu gözyaşları o anda akmaya başladı. Wolfaraine ayağa kalktı ve yeşil, mavi ve kehribar rengi gözleri yaşlarla dolu olarak Alfalarını izledi. "Ölümden daha kötü bir kader. O kalpsiz canavarlar."

Degar, Wolfaraine'in bu kadar savunmasız bir durumda görülmek istemeyeceğini bildiği için Flaora'yı hemen gönderdi. Üç Alfa, güçlü Alfa Kralı'nın gözyaşlarına boğulmasını çaresizce izledi. Bu manzara onların kalbini parçaladı.

"Onu bulacağız," dedi Alphose cesaret verici bir şekilde.

Wolfaraine üzüntüyle başını salladı. "O bunu daha önce de yaşadı. Zar zor hayatta kaldı. Bu, küçük kızı öldürdü. Bir daha asla böyle bir şey yaşamamalı. Onları öldüreceğim. Hepsini.

"Onları öldüreceğiz," diye düzeltti Degar, gözlerinde öfkeyle. "Ona ne olduğunu bilsak daha iyi olur. Bu, gerekli hazırlıkları yapmamıza yardımcı olur..."

Wolfaraine başını sertçe salladı. "Aramaya nereden başlayacağını bilmiyorsan, ne kadar hazırlık yaparsan yap onu bulmamıza yardımcı olmaz. İnsan dünyası da çok büyük bir yer, Degar. Neredeyse yirmi yıldır laboratuvarlarını arıyoruz, ama hâlâ hepsini bulamadık. O kadar gizli ki, her yerde, her yerde ve her yerde olabilirler. Lanet olası tüm dünyayı aramak için zamanımız yok, lanet olsun!"

Ismena, o canavarın kendisine zorla sahip olmaya çalıştığından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama o zamandan beri ona ince bir elbise ve bir battaniye vermişler ve yiyecek getirmişlerdi. Tabii o... şey yiyecek olarak adlandırılabilirse. Ona dokunmadı.

Vücudu o kadar çok acıyordu ki, yemek için açlık hissetmiyordu. Artık ağlayamayacak hale gelene kadar ağlamıştı, şimdi ise ara sıra hıçkırıklar boğazını yakıyordu. Neyse ki zaman geçtikçe yanma hissi azaldı ve sadece hafif bir ağrı kaldı.

Tanrım, ne kadar zamandır buradayım? Wolfaraine benim kaybolmamla nasıl başa çıkıyor?

Kendisi için endişelendiği kadar onun için de endişeleniyordu. Bu insanların onunla ne yapmayı planladıklarını bilmiyordu, ama her ne olursa olsun iyi bir şey olamazdı. Uzun süredir aynı pozisyonda kaldığı için bacaklarında kramp girdiğinde boğazından bir inilti çıktı.

Ismena yerden kalkarak battaniyeyi üzerine çekti. Tanrım, çok üşüyordu... Ve acıkmıştı.

Karnı guruldadı. Kafesinin hemen dışında duran lastik tabaktaki kirli görünümlü çörekleri izledi.

Battaniyeyi sıkıca kavrayarak parmaklıklara doğru süründü, elini tabağa uzattı ve tabağı alabilecek kadar yakına çekmeye başladı. Ama tabağın parmaklıkların arasından geçemeyeceğini, yoksa çöreklerin dağılacığını fark etti.

Tabağı masaya getirmeyi bıraktı. Bunun yerine öylece yedi. Yemek yerken gözleri yaşlarla doldu. Cesur olmak istiyordu, ama yakın gelecekte buradan kaçış yolu görmediği için

yakın gelecekte buradan kaçış yolu görmüyordu. Ölmedikçe.

"Lütfen Tanrım, beni kurtar. Ölmek istemiyorum..." İğrenç donutları boğazına zorla indirirken acı acı ağladı.

İki saat sonra, Cronus hala yeraltında olanlar yüzünden öfkeliydi. Laboratuvarlardan birinde somurtarak oturmuş, odanın beyaz duvarındaki çatlağa bakıyordu.

Sabırsızlık onu öldürüyordu. Neredeyse yirmi dört saattir buradaydı ve vücudu sabırsızlıktan resmen kıvranıyordu. En kötüsü, onun biraz eğlenmesine izin vermiyorlardı.

Sigillaria Yaprakları ile yapılan ilaçların ve mermilerin üretimine dahil edildiği için çok heyecanlıydı ve sonuçtan emin olduğu için onların planlarını pek umursamıyordu: Wolfaraine'in ölümü.

Kahretsin, bu boktan planlarını yaparken daha dikkatli olmalıydı.

Yani, planları, önümüzdeki üç gün boyunca bu şekilde kalması, sıkıntıdan patlaması ve görünüşe göre sahip olamayacağı bir insan kadını arzulamasıydı

—Alpha King onu ele geçirmeden önce enjekte edilecek ilaçlardan dolayı ölebilecek bir kadın—beklemekten başka bir şey yapmadan?

Asla!

Cronus ayağa kalktı ve laboratuvarından çıktı. Yeraltına, tek kullanımlık telefonların saklandığı gizli odalardan birine doğru yöneldi.

"Ne halt ettin sen!?" Dr. Beloca, Gizli Oda'ya girerken bağırdı. Cronus'a dehşetle bakarken, öfkeden titriyordu.

Cronus hiç etkilenmemişti, "Bu yavaş arabaya biraz hız verdim."

"6 Numarayı mı aradın? Bunu önümüzdeki üç gün içinde yapmamız gerekiyordu!" Doktor bağırdı.

"Gerçekten iyi bir zaman kaybı. Eğlenemiyorsam, zaman kaybetmenin bir anlamı yok diye düşündüm." Omuz silkti, "Merak etme doktor, her şey plana göre gidecek. Elimizdeki ses değiştiriciyi kullandım, bu yüzden kim olduğumu bilmiyor. Sinyaller de bozuldu. Konumumuz hakkında hiçbir fikri yok. Ona, pusu kurmak için kullanmayı planladığımız güvenli evde buluşmasını söyledim ve yalnız gelmesi konusunda uyardım, yoksa onu öldüreceğimizi söyledim. Gördün mü? Her şey hala plana göre gidiyor. Sadece işleri hızlandırdım."

"Ne dedi?" Beloca dişlerini sıkarak sordu.

Cronus sıırttı, "Tahmin ettiğim gibi öfkeyle konuşuyordu, ama..." Görünür şekilde titredi, "...bizi bulduğunda beni, yani arayanı nasıl öldüreceğini çok ayrıntılı bir şekilde anlattı. Yalnız gelmeyi kabul etti, çünkü gelmezse onu öldüreceğimizi söyledim."

"Yalnız geleceğinden ne kadar eminsin?"

"O sözünün eri bir adamdır, insan. Eğer yapacağını söylediyse, yapacaktır. Her neyse, onunla birlikte gelen diğer alfa erkekler ölecek. Sigillaria Yapraklarından yirmi dört mermi aldık. Gelirlerse ölecekler." Cronus zafer dolu bir gülümsemeye dedi. "Ne olursa olsun, yine de benim lehime."

Beloca sakinleşmek için derin nefesler aldı. Sinir bozucu adam haklıydı, her şey hala plana göre gidiyordu. Adamın arkasına geçmesinden nefret ediyordu.

En kötüsü, adamın iki katı büyüklüğünde ve üç katı gücünde olduğu için ona yumruk bile atamamasıydı.

"Peki ya kadın? İlaçları, dozu, kapasitesini ve onu hamile bırakmak için ihtiyacımız olan her şeyi test etmek için yeterli zaman yok mu?" Sesi soğukkanlıydı.

Cronus eliyle onu uzaklaştırdı, "Bütün bunlara gerçekten ihtiyacımız yok, ama bu seni bebek gibi ağlatacaksa, eşinin gelmesine en az beş altı saat var. Onunla ne istersen yap."

"Ama..."

"Zaman kaybediyoruz, doktor. Vaaz vermek yerine, hemen işe başlayabilirsin."

Beloca öfkeyle homurdandı ve fırtına gibi uzaklaştı.

Ismena uyurken bir elin onu uyandırdığını hissetti. Kıpırdadı.

"Uyandı, doktor." Tanımadığı ses, bulanık zihninde uzak geliyordu.

"Ona iğneyi yapın. İki doz verin. Şimdilik, nasıl tepki vereceğini görelim."

Enjeksiyon mu? Dozaj mı?

Neler olduğunu anlayamadan, kolunda bir acı hissetti. İlk acı kadar hızlı bir şekilde, ikinci bir acı daha geldi.

"Bana ne yapıyorsunuz?" diye sordu, sesindeki titremeyi engelleyemeden.

"Bir saniye bekle tatlım." diye cevap verdi. Ne demek istiyordu?

Daha önce hiç hissetmediği bir acı tüm vücudunu sarstı. Karnı parçalanıyormuş gibi hissetti.

Ismena başını geriye attı ve dayanılmaz acıdan yüksek sesle çığlık attı.

BÖLÜM 31. PUSU VE ÖFKE KARŞILAŞTIĞINDA...

On iki kişilik konsey toplantı salonunda toplandı.

Alphose ve Adanel, Alfa Kral'ın aldığı telefonun ardından onları çağırmıştı. Wolfaraine o telefonu aldığından beri hiçbir şey söylememişti, bu da Alphose'u çok endişelendirmişti. Alphose ona verilen yeri sordu, ama o hiçbir şey söylemedi, sadece öfkeyle dolu gözleriyle boşluğa bakarak yumruklarını sıkıp açıyordu.

Toplantıda, Alfa Kral bu insanlarla buluşmaya giderken onu takip etme önerisi ortaya çıktı. Tüm Alfalar bu kararı destekledi. Kralın yanında savaşmaya gittiler.

Ama Alfa Kral hiçbir şey söylemedi.

Otuz dakika sonra, konsey Alphaları klanlarına geri dönerek Nöbetçilerini topladılar. Adanel de Kurtadam klanına giderek Kurtadam Nöbetçilerini bir araya getirdi.

Alphose, klanına geri dönüp savaşçılarıyla konuşmak ve önceki gün Rahinna Kraliçesi kaybolduğundan beri durmadan ağlayan Cassandra'yı teselli etmek için can atıyordu, ancak diğerleri ayrıldıktan sonra geride kalmayı tercih etti. Bunun yerine, leopar Alfa kendi nöbetçilerine hitap etmeyi bitirdikten sonra, Degar'dan Puma Nöbetçilerini kendisine getirmesini rica etti. Degar, ayrılmadan önce bunu seve seve kabul etti.

Toplantı Salonunun ortasında Alfa Kral ile baş başa kalan Alphose, sonunda dönerek ona baktı ve "Yapma" dedi.

Wolfaraine cevap vermedi.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum. Lütfen, yapma." Alphose'un ses tonunda çaresizlik vardı.

"Bu bir tuzak. Pusuya düşürüleceksin, Alfa Kral. Onların istediği sensin. Bütün bunlar..." ellerini etrafında salladı, "...sadece sana ulaşmak için bir taktikti. Onlarla tek başına görüşmeye gitme."

"Halkımın hayatını tehlikeye atmayacağım. Nöbetçilerimin. Alfalarımın." Wolfaraine sonunda kesin bir sesle konuştu. Kararlılıkla.

Alphose başını avuçladı ve huzursuzca kıpırdanmaya başladı. "Biliyordum. Bunu yapmak istediğini biliyordum. Lütfen yapma. Bunu yapmak zorunda değilsin, seni ve eşini korumak için seve seve ölürüz."

"Hepinizin bunu yapacağını biliyorum Alphose. Biliyorum. Bu yüzden hepimizi korumak benim görevim, böylece asla böyle kararlar vermek zorunda kalmayasınız."

"Bu adamlar sana hazırlıklı!" Alphose neredeyse bağıırıyordu. Wolfaraine'in taht koltuğunun önüne yürüdü, orada durup o inatçı mavi gözlere baktı. "Onlar için çalışan bir changeling var! Bir psikopat! On yıllardır bu konseyde olan, changelingler olarak sahip olduğumuz tüm zayıflıkları bilen ve muhtemelen bunları bu canavarlarla paylaşan bir alfa! Yakalanıp öldürüleceksin!"

"Ölümünden korkmuyorum, Alphose. Öleceğim, ama sana söz veriyorum, Onaries'inki de dahil olmak üzere mümkün olduğunca çok kişinin kafasını alacağım." Sakin bir şekilde söyledi.

"Tanrı aşkına! Ismena, onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda ettiğini öğrenince mutlu olacak mı sanıyorsun?"

"Bu durumda mı? Onun mutlu olmasına ihtiyacım yok, sadece hayatta olmasına ihtiyacım var." Diye sertçe söyledi.

Alphose, öfkeli ve çaresiz bir şekilde volta atıyordu. Bundan nefret ediyordu.

Neden böyle olmak zorundaydı? Wolfaraine sonunda mutluluğu ve huzuru bulmuştu — on beş yaşındayken o canavarlar tarafından işkence gördüğünden beri kaçırdığı duygular. Neden böyle olmak zorundaydı, lanet olsun?

Alphose volta atmayı bırakıp tekrar ona döndü, "Sen bizim liderimizsin. Henüz bir varisin yok. O yarım akıllı Cronus'un bizim

halkımızı yönetmesini mi istiyorsun?"

Wolfaraine sandalyesinden kalktı. Kapıya doğru yürümeye başladı. "Benim kaderimde bir varis olması yoktu, Alphose. Eskiden benim isteğimdi, şimdi ise kaderimin isteği, çünkü eşim çocuk sahibi olamıyor. Hepimiz böyle bir günün geleceğini biliyorduk. Cronus çok iyi birisi olmayabilir, ama Naturiah'ı iyi yönetecektir."

"Naturiah'ı iyi yönetmekmiş, hadi oradan. Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Wolfaraine durdu ve arkadaşına döndü. Alphose'un onun için duyduğu endişe, iri adamın yüz hatlarında açıkça görülüyordu.

Wolfaraine elini omzuna koydu, "Benim için endişelendiğini anlıyorum. Ama Ismena neredeyse yirmi dört saattir bu canavarların merhametine kalmış durumda ve yirmi dört saat onlarla birlikte olmak için çok uzun bir süre. Onların ona ne yaptığını düşünmeye devam edersem, delireceğim. Bir parçam, beni Ismena'ya götürebilmeleri için yakalanmak istiyor. Bunu yapmam gerekiyor, ama halkımın hayatını tehlikeye atmayacağım. Onların istediği benim ve yakalayabilecekleri de benim. Ben iyiyim, Alphose."

"Ama..."

"Burada

kal."

Alphose itiraz etmek, Wolfaraine'i dinlememek ve onunla birlikte savaş alanına gitmek istedi, ama sonunda onu dinledi. Orada kalarak, siyah ve altın rengi, görkemli tasarımlı cüppesiyle Kule'nin giriş kapısına doğru yürüyen Alfa Kralı izledi.

Kapıda Wolfaraine dönüp ona hafifçe güven verici bir gülümseme attı, "Ayrıca, ben artık on beş yaşında değilim. Wolfaraine Daminor Throne'u öldürmek kolay değildir."

Wolfaraine ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Degar Kule'ye koştu ve hala olduğu yerde duran Alphose'a doğru yöneldi. "Mesajını aldım. Onun tek başına gitmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmalıydın, lanet olsun!"

"Denedim. Artık Alfa Kralı tanıyor olmalısın. O bir karar verdiğinde, onu değiştirmek cehennemi dondurmaya çalışmak gibidir. Şu anda başka seçeneğimiz yok, daha önce önerdiğin şeyi yapmak zorundayız."

Birlikte kuleden çıktılar ve ormandaki tek başına duran eve doğru yola çıktılar. "Şu anda bize yardım edebilecek kişi o değil. Alfa Kral, adam hala iyileşme sürecinde olduğu için onu bu işe karıştırmak istemedi, ama başka seçeneğimiz yok." dedi Degar.

Alphose başını salladı, "Haklısın. Umarım Alfred bir şekilde yardımcı olabilir."

"Vücudu lanet ilacı reddetti. Saatlerdir kasılmalar yaşıyor." Dr. Beloca, meslektaşına sert bir bakış atarak bağırdı.

Dr. Gideon dudaklarını sıkıştırdı ve hapishane hücrelerine baktı. Denekleri yine her yere kusuyordu.

"Belli ki MD4 ona uymuyor. Belki Zerolyte'yi denemelisin?" Dr. Gideon önerdi.

"Olmaz. Zerolyte'nin MD4 ile birlikte çalışması gerekiyor." Dr. Beloca sabırsızca kol saatine baktı, "ClomidSH'yi denemeden önce en az üç saat daha beklemem gerekiyor. Üç saat önce ona enjeksiyon yaptık, ama vücudu ilacı reddetmeden önce lanet ilacın etkisini göstermesi için yeterince uzun süre midesinde tutamadı. Bu gerçekten çok sinir bozucu."

Dr. Gideon düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, "Onu ilk getirdiklerinde hamilelik testi yaptınız mı?"

Dr. Beloca eliyle onu uzaklaştırdı, "O hayvanlar hamileliği koklayabilirler. Hamile olmadığını söylediler ve ben onlara inanıyorum." Bir süre durdu, "Ayrıca hamile olsaydı, sadece kusmakla kalmaz, MD4 enjekte edildiğinde her yere kanlar saçardı."

"Bu mantıklı. Her neyse, ClomidSH'yi kullanmadan önce ona biraz zaman tanıyalım, yoksa test deneğimizi öldürme riskine gireriz. Herkes nerede? Bir saat önce geldiğimde burası neredeyse boştu."

"Adeladin adamlarını alıp saklandığı yerden 6 Numarayı yakalamaya gitti. Anaconda'nın nereye gittiğini bilmiyorum, ama Cronus 6 Numarayı yakalamak için onlarla birlikte gitti. Tehlikeli Leaf'i mermi haline getirmemize rağmen, adamlarımızın liderlerini yakalamak için onun yardımına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Liderlerine fazla güveniyorlar." Dr. Beloca alaycı bir şekilde cevap verdi.

Dr. Gideon alaycı bir şekilde gülümsedi, "Duyduğum kadarıyla, hiç de abartılı olduğunu düşünmüyorum. Binlerce adamımız onun elinde öldü. Hatırladığım kadarıyla, o adam elleriyle mermileri yakalayıp adamlarımızı kendi mermileriyle öldüren adam. On beş yaşındayken tüm kıdemli meslektaşlarımızı öldüren ve en büyük laboratuvarımızı yakıp kül eden adam. Son çırağınız Simon Blackwell'i öldüren ve size, kollarını kopardığı bir ulakçıdan uzak durmanız için mesaj gönderen adam."

Dr. Beloca ona sert bir bakış attı. "Bana hatırlatma. Ona bunun bedelini ödeteceğim.
Bana yaptıklarının hepsinin bedelini ödeteceğim."

Wolfaraine, harap görünümlü eve girer girmez insanların kokusunu aldı. Kokuları her yerdeydi, ama hiçbirini görünmüyordu.

O telefonu aldığı anda bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı, ama en azından onu karşılığında eşini getireceklerini söylediklerinde sözlerini tutacaklarını umuyordu. Ismena'nın kokusu hiçbir yerde yoktu.

"Aah, gerçekten yalnız gelmiş." Tanımadığı bir ses alaycı bir şekilde gürlledi. "Senin türün haklıymış. Sen gerçekten sözünün eri bir adamsın."

Sesin sahibi saklanıyordu, ama Wolfaraine sesin geldiği yöne bakarak cevap verdi: "Görüyorum ki insanlarda onur diye bir şey yok. Eşimin benimle takas edileceği söylenmişti."

"Bizim 'eşini' sana geri vereceğimizi gerçekten inandığın için aptalsın." Ses güldü.

Kurt içinden hırladı, ama erkek öfkesini bir kenara itti. "Anlıyorum," dedi soğukkanlılıkla.

"Bizimle geri deneceksin." dedi ses kendini beğenmiş bir şekilde.

"O zaman gelip beni almalısın. Silahsız, bu odanın ortasında tek başıma duruyorum. Ama uyarayım, beni 'yakalamadan' önce çoğunuz leceksiniz."

Ses yine güldü, "Biri kendini fazla beğenmiş. Tamam o zaman! Yakalayın onu, çocuklar!"

Kurşunlar her yönden geliyordu. Wolfaraine hızlıydı, hepsinden kaçmayı başardı. Boş odanın sol tarafındaki duvara ulaşana kadar yuvarlandı. Sonra ayağ a kalktı ve yarı kurt formuna dönüştü.

Orada kendini hazırladı ve bir başka kurşundan kaçmak için vücudunu çevirdi. Elini, doğrudan yüzüne gelen kurşunu yakaladı, burnuna doğru itti ve derin bir nefes aldı. Kurşunlar rodyumdan yapılmıştı.

Vahşi bir hırıltıyla, kaçamadığı mermileri yakaladı ve tam geldikleri yere geri fırlattı. Homurtular ve sert inlemeler duydu, ardından bir vücudun yere çarpmasının sert sesi geldi.

Kurşunların arasında, ona bıçaklar fırlatıldı. Bazılarını yakalayıp geri fırlattı, bazılarını ise dev bir kedinin akıcılığıyla kaçır dı. Onu 'yakalamak' için saklanmanın iş e yaramadığını anladıklarında, ortaya çıkıp doğrudan saldırdılar.

Wolfaraine, Ismena'yı kaçır dıklarından beri içinde biriken öfkenin kendisini ele geçirmesine izin verdi. Sayıları çok fazlaydı ve öldürmenin tadını çıkarmak için zamanı yoktu, bu yüzden doğrudan hayati noktalara saldırdı ve onları hızlı ve çabuk öldür dü.

Etrafında erkekler yere düşüyor, parçalanıyor ya da vücutlarının bazı kısımlarını kaybediyorlardı. Düşerken acı dolu çığlıklar havayı dolduruyordu; bazıları anında öldü, bazıları ise uzun süre kıvranıp durduktan sonra nihayet pes etti.

Wolfaraine uyluğ una bir kurşun yedi, ama bu onu durdurmadı. Ya da yavaşlatmadı.

"Kahretsin! Hepimizi öldürecek! Ne bekliyorsun, seni hayvan? Lanet olası ölümcül mermileri kullan!" Başlangıçta konuştuğu aynı ses, korku dolu bir tonla bağırdı. Daha önce duyduğu o kendini beğenmişlik ve kesinlik yoktu.

Bekle. Ölümcül mermiler mi?

Rodyumdan yapılmış mermileri yakalamaktan kanlar içinde kalan eli, arkasına doğru uzandı ve boynuna doğru gelen mermiyi yakaladı. Mermini burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı.

Wolfaraine donakaldı. Sigillaria Yaprakları.

Bir an için zaman durdu ve her türlü düşünce ve duygu onu sardı.

Sigillaria Yapraklarını nereden buldular? Onları nereden bildiler?

Şok yaşadı, sonra öfke duydu. Bir saniye... sadece bir saniye... ihanete uğradığını hissetti. Ismena onlara söylemiş miydi?

İhanetin ardından dehşet geldi. Ondan bilgi almak için işkence mi ettiler?

Zaman yeniden akmaya başladı. Wolfaraine o mermilerden ikisini yakaladı ve tekrar kullanılamayacak hale gelene kadar sertçe yumrukladı.

Hızla o sesin geldiği yöne koştu, adamın tam yerini bulana kadar yüksek sesle koklayarak, onu kum torbalarının arkasından çıkardı. Hızlıca bir bakış, adamın düşündüğünden daha yaşlı olduğunu gösterdi. Muhtemelen ellili yaşların başındaydı.

"Şimdi gülmeyi dene, insan." Diye vahşice söyledi.

"Sen ne...?" Yaşlı adam konuşmaya başladı, ama Wolfaraine dört diş parmağını adamın boynuna sapladı ve acımasızca boğazını kopardı. Adam boğulma sesleri çıkarmaya başladı.

Tam o sırada, daha fazla kurşun geldi ve adamı kalkan olarak kullandı. Tüm kurşunlar adamın vücuduna isabet etti.

Ancak biri adamı delip geçerek uyluk kemiğine saplandı — daha önce rodyum mermiyle vurulan uyluk kemiğine.

Acı veren sızıdan boğazından bir inilti çıktı. Anında, kendini zayıflamış hissetti. Kahretsin.

Wolfaraine cesedi bıraktı ve kendi ağırlığını taşıyamayacak hale gelmeden önce dizlerinin üzerine çöktü.

"Onu yakaladım! Onu yakaladım! Kahretsin, Adeladin'i öldürdü!"

O ses tanıdık geliyordu, sersemlemiş zihni böyle düşündü.

Başka bir mermi omzuna isabet etti. Şimdiden, felcin tüm vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu.

Bir adamın mermisiz silah ateşlemeye çalıştığını gösteren, hiç şüpheye yer bırakmayan sesi duydu.

"Kahretsin, bitti! Lanet olası ölümcül mermiler bitti, kahretsin!" Aynı tanıdık ses hayal kırıklığıyla bağırdı.

"Önemli değil. Sanırım onu yakaladık. Yere düştü. Sonunda...!"

Bunlar, bilincini kaybetmeden önce duyduğu son sözlerdi. Ama bunlar son düşünceleri değildi.

Son düşünceleri şöyleydi: Bu saldırı için Segillaria Yaprakları dışında her şeyi hesaba katmıştı.

Bir saat sonra, Dr. Beloca'nın ağzı, esirleri onun eşinin bulunduğu hücreye konulduktan sonra açık kalmıştı.

Beloca etrafına baktı ama adamlarının hepsini bulamadı. Sadece iki asker ve Cronus vardı.

İki askere döndü: "Neden bu kadar uzun sürdü? Dört saat geçti. Adeladin ve diğer adamlar nereye gitti? Laboratuvara rapor vermeliydiler..." diye başladı.

"General dahil hepsi öldü, efendim." Adamlardan biri, bir kaplanla savaşmış gibi görünüyordu. "Sadece üçümüz hayatta kaldık."

Adamın söylediklerini doğru duymamış olmalıydı. "Adeladin'e tam olarak yüz elli asker ayarlamasını söylemiştim. Cronus hariç. Bana yüz

yüz elli..."

"Aynen öyle diyorum efendim. Tüm adamlarımızı kaybettik. Anima, yani Cronus..." Cronus ona sert bir bakış attığında hemen kendini düzeltti, "...o ölümcül mermileri kullanarak onu sonunda öldürmeseydi, hepimiz ölmüş olurduk. Hayatımda hiç böyle bir vahşet görmedim. Tuvalete gitmem gerekiyor."

Asker dönüp kapıdan dışarı koştu. Kalan asker de hemen onu takip etti.

Dr. Beloca, Dr. Gideon ve Cronus kaldı. Merdivenlerin üstünde durup, mahkumların tutulduğu hücreye bakıyorlardı. İkisi de baygındı.

"Yüz kırk sekiz adamı öldürdü, ha?" Dr. Gideon biraz eğlenmiş gibiydi.

Bu, Dr. Beloca'yı kızdırdı. "Kendi kafan olsaydı, bunu o kadar komik bulmazdın, Gideon."

Doktor dikleşti ve boğazını temizledi. "Haklısın. Bu gereksizdi. Özür dilerim." diye mırıldandı.

"Adeladin'i öldürdü!" Dr. Beloca öfkesinden titriyordu. "O canavarı kendi ellerimle öldüreceğim!"

Cronus burun kıvırdı, "İyi şanslar."

Dr. Beloca dönerek ona baktı, "Peki ya sen? O, tüm adamlarımızı öldürmeden önce onu yakalayamadın mı?"

"Onu yakalamamanın bu kadar kolay olduğunu düşünüyorsan, uyandığında o hücreye yaklaşmayı denemekten çekinme. Kilitleri açmana bile gerek yok, sadece parmaklıkların önüne geç. Cesaretin varsa tabii, insan." Cronus boynunu çatırdatana kadar çevirdi. Kahretsin, çok yorgundu.

Dr. Beloca ciğerlerine derin nefesler çekerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Peki ya mermiler? Onu yakalamak için yirmi dördünü de kullandın mı?"

"Yirmi tanesini yanımıza aldık. Sanırım iki ya da üç tanesiyle onu yakaladık," Cronus gözlerini kaçırды, "diğerlerini o yok etti."

"Ne oluyor lan!?" Adamlarını, iyi arkadaşını VE değerli mermilerini kaybetmişti!

"Sakin olun Doktor. Sonunda size tüm bu acıları yaşatan adamı esir aldığınız gerçeğiyle kendinizi teselli edin." Dr. Gideon önerdi.

"Haklısın, haklısın." Dr. Beloca derin bir nefes aldıktan sonra, hücredeki kırılgan görünümlü kadının yanında yatan devasa, baygın adama sert bir bakış attı. Baygın olmasına rağmen, adam hala çok korkutucu görünüyordu.

"Onu o kadar çok uyuşturacağım ki, hissedeceği tahrik onu deliliğin eşiğine getirecek ve sonunda yanında yatan kadını acımasızca sikmekten başka seçeneği kalmayacak... tekrar tekrar ve tekrar. Onu uçurtma gibi uçuracak, sosyopat gibi deliye çevirecek her türlü ilacı ona vereceğim. Aklından ve içindeki o iki canavardan geriye hiçbir şey kalmayana kadar." Beloca yemin etti.

Cronus ayrılmak için döndü ve durdu, "Sana vereceğim tek tavsiye, insan doktor, hasta, güzel fantezilerini gerçekleştirirken ondan olabildiğince uzak durman. O sığınakta içinde yanan öfkeyi gördüm." Arkasına bir bakış attı, "İlk fırsatta seni paramparça edecek."

BÖLÜM 32. KABUSTA YENİDEN BULUŞMA.

Alphose, yaşlı bir adamın ya da bir bebeğin ağlamasını görmekten nefret ediyordu, özellikle de acısını dindirmek için hiçbir şey yapamadığı zaman.

Degar ile birlikte, Alfred'in bir çocuk gibi ağlamasını izleyerek çaresizce orada durdu. Yaşlı adama, Vahşi Psikopat'ın hikayelerinden, kızının ortadan kaybolmasında hainin oynadığı role kadar her şeyi anlattılar. Babasına anlatmak kolay değildi, ama başka seçenekleri yoktu.

Adam gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, kendini toparlamaya çalıştı. Alphose ona beyaz bir mendil uzattı, adam minnetle aldı.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona her zaman koruyacağıma yemin etmiştim... Kendime, onun bir daha o cehenneme asla geri dönmeyeceğine dair söz vermiştim." Burnunu çekerek, "Onu hayal kırıklığına uğrattım," dedi.

"Kendini suçlama Alfred. Ölümünden döndün. Bu senin hatan değildi. Onu hayal kırıklığına uğratanlar biziz. O bizim topraklarımızda, bizim evimizdeydi. Kaçırılmadan önce dünyanın en güvenli yeri olması gereken bir evdeydi. Yani burada suçlu olacak biri varsa, o da biziz."

"Hayır," diye başladı Alfred.

"Bunu yarın sabaha kadar tartışabiliriz, ama suçu paylaşmak yerine, bence bu konuda bir şeyler yapmaya çalışmalıyız. Onu bulmalıyız. Alfa Kral çoktan gitti ve onun güvenliği için de endişeleniyorum."

"Elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırım. Kızımı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Eğer gerekirse, onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda ederim! Zavallı çocuğum..." Sesi çatladı. Gözleri yine yaşlarla doldu.

Alphose yaklaştı, adamın yanındaki yatağa oturdu ve onu teselli etmek için elini omzuna koydu. "Sakin ol Alfred. Gözyaşlarını sil. Kalbinin ve vücudunun zayıf olduğunu biliyorsun. Henüz tam olarak iyileşmedin."

Alfred şiddetle başını salladı, "Biliyorum, özür dilerim, özür dilerim. Sadece..."

Titreyerek nefes verdi, yüzü yine çöktü, "Tanrım, zavallı bebeğim. O bunu hak etmiyor, bir daha olmaz! Bir daha olmaz!"

Yıkıldı ve tekrar ağlamaya başladı. Alphose pes etti. Yapabileceği tek şey, adama sarılmak ve onu teselli etmektir.

Otuz dakika sonra, Alfred kendini daha iyi kontrol edebiliyordu. Degar ona su verdi, o da minnetle suyu içti.

"Onun rehin tutulduğu laboratuvarın yerini bulmamız gerekiyor. Nereye bakacağımızı bilmezsek onları bulamayız." dedi Degar üzüntüyle.

Alfred çoktan başını sallamıştı. "On sekiz yıl oldu, artık hiçbir şey bilmiyorum. Çalıştığım tek laboratuvar, kralınız halkıyla birlikte kaçtığında yanıp kül oldu. Başka laboratuvarlar olduğunu biliyorum, ama nerede olduklarını bilmiyorum. Tesisle ilgili her şey gizlidir."

Degar çaresizce hareket etti ve sabırsız bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Düşün Alfred, ne olursa olsun. Herhangi bir ipucu, fikir, anı, olası bir yerle bağlantılı olabilecek hatırladığın her şey, bize çok yardımcı olacaktır."

Alfred bunu düşündü.

Gerçekten düşündü.

Sonra aklına bir düşünce geldi.

"Aylar önce, kızımın etrafında dolaşan Tesis'in bir casusunu öldürdüm. Kot ceketinin cebinde bir tür sayı koordinatları içeren bir kart buldum ve onu diğer eşyalarıyla birlikte yakmadan önce okudum."

"Sayılar mı?" Alphose şaşkınlıkla sordu.

"Evet, bir tür konum gibi! Bir gün Tesisi bulmam ve Ismena'yı rahatsız etmeyi bırakmazlarsa ailemi rahat bırakmaları için onları tehdit etmem gerekebileceğini hissettiğim için onu ezberledim." Yataktan fırladı ve fanatik bir şekilde bir şey aramaya başladı, "Bir şeyler yazmak için kalem ve kağıt lazım."

Alphose, yan odadaki eski rafın önünde durmuş, tozlu bir kitabı seçiyordu. Masadan kırık kalemi kapıp diğer odaya geri döndü ve yaşlı adama uzattı.

Alphose, bugün ilk kez biraz umut hissetti. Alfred'in bu sayıları doğru hatırlamasını ve bu koordinatların başlangıç için iyi bir konum olmasını Ay Tanrıçası'na dua etmekten başka bir şey yapamazdı.

Wolfaraine, yaraları nedeniyle koku alma duyusunun köreldiğini biliyordu, ama bilinci yerine geldiğinde yine de çeşitli kokuları algılayabiliyordu.

Gözlerini açmamıştı, ama yine esir alındığını biliyordu. Anosmi hastası olsa bile, insan ilaçlarının ve kimyasallarının iğrenç kokusunu ayırt edebilirdi. Ve insanların kokusunu. Her yere dağılmış birkaç taneden fazlası.

Birinin kokusu her saniye daha da güçleniyordu. Bir insan geliyordu.

Wolfaraine beklerken gözlerini kapalı tuttu ve nefesini düzenli tuttu. Bir avcı gibi.

"Bunu şimdi yapmanın güvenli olduğundan emin misin, Armond? Ya uyanırsa?" Tanıdık olmayan bir insan sesi havayı doldurdu, ses uzaktaydı.

"Evet, Dr. Gideon. Dr. Beloca'ya göre, birkaç saat daha uyanmayacak, ama kan örneği almak için daha iyi bir zaman yok. Ayrıca, felçli olduğunu duydum, yani hareket edemiyor." Sesin sahibi, konuşmaya devam ederken kafesine yaklaşıyordu. "Kadından başlayacağım, çünkü artık kasılma ve kusma yok. Merak etmeyin, hücreyi açmayacağım."

Armond çok yaklaştığında, Wolfaraine yerden sıçrayarak adamın kafasını koparmak niyetiyle üzerine atladı, ancak yeterince hızlı olamadığı için adam tepki vermeden önce sadece sağ elini yakalayabildi.

"Ne oluyor...!?" İnsan, beklenmedik saldırı karşısında panik içinde bağırdı.

Bu hareketle Wolfaraine'nin vücuduna şiddetli bir acı saplandı, ama aynı anda avından yayılan korku kokusu onu zevkle doldurdu. Dişlerini sıkıca sıkı ve adamın elini kopardı.

"Kahretsin!" Diğer ses, Gideon, uzaktan bağırdı.

Kurbanı, kendi kanının içinde koşarken bir kadın gibi çılgık atıyordu. "Kolumu kopardı! Kolumu kopardı!! Aman Tanrım...!!"

Wolfaraine, hafif bulanık gözleriyle adamın gözden kaybolmasını memnuniyetle izledi. Elini ve elinde tuttuğu iğneyi boş odanın diğer ucuna fırlattı.

Sonra, vücudu sonunda yere düştüğünde, sanki tüm kemikleri bir tren tarafından parçalanmış gibi çok acı çekerek inledi.

"Ona karşı dikkatli olmanı söylemiştim! Bu tesiste çalışmaya başladığından beri bu hayvan hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi...!?" Dr. Gideon bağıırıyordu, sesi giderek uzaklaşıyordu, bu da adamın da ayrıldığını gösteriyordu.

Wolfaraine onları duymazdan geldi.

Dişlerini o kadar sıkı sıkı ki çatırdattı, acıyı bastırmaya çalışarak nefes almaya çalıştı. Yaraları bir yana, iç organları sanki ateşe verilmiş gibi hissediyordu çünkü içindeki canavarlar çılgınca öfkelenmişti.

Çok yaralı olsalar da, kafese kapatılmaya duydukları nefreti ifade etmekten alıkoymuyordu onları. Yine.

Bu çok fazlaydı. Bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı.

Başını geriye attı ve kükredi. Yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi. Sanki içten dışa parçalanmak gibiydi. Ağzından bir başka kulakları sağır eden kükreme

ağzından çıktı.

Arkasından gelen küçük bir inilti, üçüncü kükremesini kesti.

Başını arkaya çevirip Ismena'nın uyanışını gördü. O kadar acı çekiyordu ki, onun varlığını fark etmemişti. Onu görmek onu biraz sakinleştirdi.

Vücudunu çevirdi ve arkasında soğuk, sert zeminden kalkmakta olan küçük, kırılğan görünümlü vücuda odaklandı. Kaybolduğundan beri ilk kez kadını gördüğünde derin bir rahatlama hissi onu sardı.

Hayatta. Ena hayatta.

Soluk teninde morluklar olduğunu fark etti ve boğazından bir homurtu çıktı. Yaralanmıştı.

"Mena..." Boğuk bir sesle inledi.

Ismena çok zayıf hissederek uyandı. Gözlerini açmak için büyük çaba sarf etmesi gerekti. Wolfe'un sesine benzeyen bir ses duyduğu için rüya görüyor olmalıydı.

"Mena?" Sesi tekrar duyuldu, ardından arkasında bir hareket sesi geldi.

Ismena başını sesin geldiği yöne çevirdi ve onu görünce gözleri parladı. O, tanıdık siyah cüppesiyle birkaç metre uzağında yatıyordu, uyluklarında kan vardı, gözleri acı ve yorgunlukla doluydu.

Gözleri yaşlarla doldu, "Wolfe...? Rüya mı görüyorum?"

Vücudunu saran acıyı lanetleyerek, aralarındaki mesafeyi kapatarak ona doğru sürünerek yaklaştı. "Buradayım, tatlım."

"Gerçekten burada mısın? Tanrım, gerçekten buradasın." Zayıf sesi çatladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Wolfe'ine onu kollarına alırken gözleri yaşardı. Tanrım, o kadar zayıf görünüyordu ki.

"Çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm, bebeğim. Sorun yok. Artık buradayım." O ağlarken onu nazikçe salladı, elleri sanki bırakırsa onun kaybolacağından korkar gibi cüppesini sıkıca tutuyordu.

Gözleri yaşlı yüzünü, dağınık saçlarını, titreyen omuzlarını, ağzının ulaşabildiği her yeri öptü. Neredeyse ses çıkarmadan ama yürek parçalayan hıçkırıklarını dinlerken, gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü. Kadını o kadar zayıftı ki, düzgün bir şekilde ağlamakta bile zorlanıyordu.

"Sana zarar verdiler. Hepsini öldüreceğim. Üzgünüm, tatlım." Ağlamaları ara sıra hıçkırıklara dönüşene kadar onu kucakladı. Yaralı kurdu, onun kucağında daha da sakinleşti ve göğsüne yaslanarak mırıldanmaya başladı. Puma bile sessizleşti.

Kadın uzaklaşmak için hareket etti, o da kollarını gevşetti. Kadın geri çekilip onu iyice incelemek için geri çekildi, sonra gözleri onun yüzüne takıldı. "Wolfe?"

"Seni koruyamadım. Çok üzgünüm, Ena."

"Senin suçun değildi. Özür dileme, lütfen."

Gözleri, kızın yanağındaki el izini görünce karardı. Kızın burnunda kurumuş kan vardı.

"O canavarlar sana ne yaptı?"

"Önemli değil," diye başını salladı, "Şu anda buradasın. Önemli olan bu."

Onu tekrar kendine çekti, gözlerini kapatıp soluk sarı buklelerini öptü, "Seni çok özledim. Çok özledim."

"Ben de seni özledim. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım." Kız burnunu çekti, "Çok korktum."

"Şimdi buradayım. Şimdi buradayım, bebeğim."

"-Ama b-burada ne yapıyorsun...? N-Nasıl...? Nasıl b-buradasın? Sen de yaralanmışsın, bu nasıl oldu?"

"Onlar tarafından pusuya düşürüldüm. Hepsini öldürdüm, ama sigillaria yaprakları ve rodyumdan yapılmış iki kurşunla beni vurdular." diye cevapladı.

"Anlamıyorum, sigillaria yaprakları mı? Ama onlar bunu bilmiyorlar —" diye sordu, ama aniden kesip keskin bir nefes aldı. Gözleri panikle doldu ve başını şiddetle salladı, "Onlara söylemedim. Yemin ederim. Onlara söylemedim. Asla söylemedim..."

"Şşş... Söylemediğini biliyorum," diye alnına özenle bir öpücük kondurdu. "Söylesene bile sana kızmam, çünkü söylemezsen seni öldürebileceklerini biliyorum."

Ismena başını salladı, "Asla... sadece kendimi kurtarmak için senin hayatını tehlikeye atmam. Onlar bana işkence etseler bile onlara asla söylemezdim."

Ona inandı. "Ben de bundan korkuyordum."

Kadın titreyerek nefes verdi, "Ama ben... onlara söylemediysem, nasıl bildiler...?"

"O sığınakta bir kurt adam alfasının kokusunu aldım. Adı Cronus. Onun hain olduğundan eminim." Birikmiş öfkesi mavi gözlerinden okunuyordu. "Onlara sadece bunu söylemekle kalmadı. Onlara yaprakları da sağladı."

"Tanrım, bu çok... kötü. Neden böyle bir şey yapsın ki?" Gözleri yine yaşlarla doldu.

"Birkaç tahminim var, ama bunu bana bırak. Ben senin için endişeleniyorum, bebeğim. Acını, yorgunluğunu neredeyse *hissedebiliyorum*. Bu beni çok endişelendiriyor."

"Wolfe?"

"Evet, tatlım?"

Alt dudağını ısırды. Gözlerinin içine baktı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Her şeyi hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum."

"Kimi hatırlıyorsun?"

"Hazel. Hazel Smith'i hatırlıyorum." Bir damla daha gözyaşı düştü. "Uzun zaman önce olduğu için biraz bulanık ama o küçük kızla ilgili her şeyi hatırlıyorum. O laboratuvarı hatırlıyorum."

Gözlerindeki acı, onun kalbini parçaladı. Buna söyleyecek tek bir şey vardı.

"Çok üzgünüm, Ena."

"Önemli değil. Onun anılarını kabul ediyorum, Wolfe. İyi, kötü... çirkin olanları. Onu kabul ediyorum. Onu asla... uzaklaştırmaya çalışmamalıydım. Onsuz daha iyi olacağımı düşündüm, bu yüzden ondan kaçtım. Bir korkak gibi. Zavallı Hazel. O benim en güçlü yanımdı, Wolfe."

"O gerçekten güçlüydü. Ama sen korkak değilsin, Ena. Sen tanıdığım en cesur kadınsın. O küçük kıızı tekrar bir parçan olarak kabul etmen, cesaretinin boyutunu gösteriyor tatlım, ve eminim o küçük kız seninle gurur duyacaktır. Hazel hiç ölmedi. Pouty hiç ölmedi. O her zaman senin içinde yaşıyor."

Ismena kollarında sessizce ağladı. Wolfaraine, her hareketinde vücudunu saran acı parçalarını görmezden gelerek onu nazikçe salladı.

"Oh, Wolfe... Burada benimle olduğun için çok mutluyum." Göğsüne fısıldadı.

"Bizi buradan çıkaracağım, Ismena. Sana söz veriyorum."

Yemin etti. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Tanrım, nasıl oldu da bu kadar mükemmel bir kadını hayat arkadaşı olarak bulabildi?

Dudakları onun dudaklarını buldu. O, iç çekip ona erirken, o da şehvetli bir öpücüğe başladı. Onun kokusu onu sardı; onu derinlemesine, açgözlülükle soludu, olabildiğince çok koklamak için. Zehirli yaraları duyularını körelttiği için, onun kokusunu içine çekmek için ekstra çaba sarf etmesi gerekti. Ama bunu yaptığında, donakaldı.

Geri çekildi ve alnında bir kıvrıklık belirdi. Bir kez daha derin bir nefes aldı. O kokuyu tekrar yakaladı.

Wolfaraine inanamıyordu. Koku neredeyse fark edilmezdi. Emin olmak için tekrar derin bir nefes aldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrılar adına..."

"Ne oldu?" diye sordu Ismena, şaşkın bir şekilde.

"Lavanta. Lavanta kokusu alıyorum. Bekle," yüzünü boynuna yaklaştırdı ve hassas noktasına dilini değdirdi. Ismena titreyerek hafifçe inledi.

O noktayı tekrar tekrar yaladı ve iyice ıslattı. Sonra burnunu oraya koydu ve çok derin bir nefes aldı.

Lavanta kokusuyla değişmiş olan yoğun kokusu burnunu doldurdu.

Wolfarlane'nin gözleri yaşardı. "Ay Tanrıçası adına..." Saygılı sesi çatladı.

"Beni korkutuyorsun, Wolfe." Dişleriyle dudaklarını ısırarak ağladı, "Neler oluyor?"

O zaman onu göğsüne çekti, değerli bir porselen gibi tuttu, gözlerinde yaşlar vardı.

"Wolfe?" Kız yine küçük bir sesle seslendi.

"Hamile kalmışsın, bebeğim. Bir aydan fazladır hamile kalmışsın." Ona duyurdu, sesinde inanamama duygusu vardı, "İçimde benim çocuğumu taşıyorsun."

"Kan örneklerim nerede? Ve *felçli bir adam nasıl TEAR*
ARM OFF, YOU FUCKING
KORKAK!!?" Dr. Beloca'nın öfkeli sesi uzaktan yankılandı.

BÖLÜM 33. ISMENA'NIN MUTLULUĞU.

Ismena sadece ona baktı.

"Ne?" Açıkçası, kulakları bu canavarların ona enjekte ettiği ilaca tepki gösteriyor olmalıydı, çünkü duyduğunu sandığı şeyi onun söylemiş olamayacağından emindi.

Wolfaraine, gözleri hayranlıkla dolu bir şekilde, elini çekinerek karnına koydu. Ve saf mutluluk. "Çocuğum... Çocuğum senin içinde büyüyor."

"Hayır, hayır, sanmıyorum. A-Ama, ben yapamam... Bu mümkün mü ki?" Ne diyeceğini bilemiyordu.

Gözleri karnını okşayan nazik ele indi ve gözleri yaşlarla doldu. Bu doğru mu?

Umut etmekten çok korkuyordu.

"E-Emin misin?" Sonunda kekeleyerek sordu, gözleri onun gözlerine yalvarırcasına bakıyordu.

Eğer bu bir şaka ya da hayalse, bu onu öldürecekti.

Wolfaraine çenesini avuçladı ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Ciddi şekilde yaralandığımı biliyorum, duyularımın köreldiğini biliyorum, bu yüzden şüphelerini anlıyorum. Ama kokuyu alabiliyorum. Kokun değişti, Ismena. O lavanta kokusu asla karıştırılamaz. Bana güven, bebeğim. Sen hamilesin."

Nefesi kesildi. Yine karnına baktığında, sevinç gözyaşları yanaklarından su gibi akmaya başladı. Elini kaldırıp, karnına koyduğu elini kapattı.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım," diye tekrar ağlamaya başladı, kalbi sevgiyle doldu. Sürekli baş dönmesi, yorgunluğu, yeni istekleri ve mide bulantısı sonunda anlam kazandı.

Ne kadar uğraşsa da kahvaltısını midesinde tutamamasına şaşmamalı!

"Çok teşekkür ederim. Bu..." Sevgiyle düz karnına baktı, "Bana en büyük hediye verdin, Ismena."

"Oh, Wolfe," diye öne eğildi ve dudaklarını uzattı. O da uzattığı şeyi kabul etti ve onu o kadar nazıkçe öptü ki, gözlerine yeni gözyaşları doldu.

Hamile mi? İnanması çok zor. Tanrım, çok duygusal bir an yaşıyordu.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir, Wolfe?" Wolfe sonunda öpücüğü bitirdiğinde fısıldadı.

Kafasını düşünceli bir şekilde eğdi, "Bir bakalım... Birliğimiz senin kötü kalbini iyileştirdi. Geçmişteki yaralarımı normalden daha hızlı iyileştirdi. Ve doğru düzgün bir çift olmasak da, aramızdaki bağ geçici olarak koptuğunda sen Crave Shock'a girdin. Bütün bunlar ne kadar uyumlu olduğumuzu gösteriyor."

"Birliğimizin rahim ağzını yeniden oluşturduğunu ve bu sayede hamile kalmanı mümkün kıldığını düşünmek o kadar da abartılı değil sanırım. Changelinglerin spermi insanlardan çok daha güçlü ve etkili olduğunu da unutmamak lazım. Aslında bunun imkansız olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece boş umutlardan daha iyi olduğu için hiç aklımın ucundan bile geçmemişti." Eli elbisesinin altına uzanarak çıplak karnını okşadı.

"Bunun gerçekleşse bile yıllar alacağını düşünmüştüm. Bu kadar çabuk, bu kadar erken olacağını hiç beklemiyordum." Dedi saygıyla.

Kafası dönüyordu, merak ve heyecanla doluydu. "Sen içime boşaldığında içimde olan şey bu olmalı. Karnım ağrıyordu, bunun rahmim olmadığı için olduğunu sanıyordum. Harhan bile öyle düşünüyordu. Bunun bana rahim yaptığı için olduğunu bilmiyordum."

"Biliyordum. Her zaman rahatsız görünüyordun, bir sorun olduğunu biliyordum ama sen her zaman bana bir şey olmadığını söylüyordun."

"Endişelenmeni istemedim, o yüzden." Yumuşak bir sesle itiraf etti.

"Ah, tatlım." Burnuna hafifçe bir öpücük kondurdu. "Bebeğimiz yanlış yerde, onu yeniden yerleştirmek istiyorum ama şu anda bunu yapamayız. Sen bu kadar yorgunken olmaz."

"Yanlış yerde mi? Anlamıyorum. Bunu nereden biliyorsun?"

Dudakları hafifçe gülümsedi, "Ben sadece bir Alfa değilim, Ismena. Aynı zamanda Kralım. İç gözlerime sahip olmanın yanı sıra, beş duyum da çok gelişmiştir, buna dokunma duyum da dahil. Güven bana, biliyorum."

"Oh," Gözlerinde panik belirdi, "Yanlış pozisyon mu? Çocuğumuz tehlikede mi?"

"Sakin ol, tatlım. Acil bir tehlike yok. Onu yeniden konumlandırabilirim. Çoğu changeling bebek karnında her zaman hiperaktiftir, bu yüzden yeniden konumlandırma, changeling baba adaylarının ilk öğrendiği şeydir. Babasından geliyorsa bunu yapmak zor değildir. Çocuğumuz iyi."

"O mu? Kız mı?" diye sordu, sesi merak ve heyecanla daha güçlüydü.

Wolfaraine gülümsedi, "Cinsiyetini henüz bilmiyorum. 'O' diyeceğim çünkü çocuğuma asla 'o' diye hitap etmek istemiyorum."

Tam o sırada, merdivenlerin üstündeki kapı açıldı ve önlüklü bir insan içeri girdi. "Vay vay vay... Bakın bakalım, bizim çiftlerimiz gelmiş."

Yabancı içeri girerken, iyi ruh halleri bir anda buharlaştı ve gerçeklik üzerlerine soğuk su gibi çöktü.

Wolfaraine bir an için durumlarını unutmuştu. Kadınına ve baba olacağı gerçeğine o kadar dalmıştı ki, birkaç dakika boyunca nerede olduklarını unutmuştu.

Sırtı dikleşti. Ismena'yı insanın görüşünden korumak için onun önüne geçti ve ani hareketin acısını içinden atarak iniltiyi yuttu.

"Sonunda, kötü şöhretli 6 Numara ile yüz yüze geldim. Sen benim için çok büyük bir baş belası oldun." Adam merdivenlerden inerken böyle dedi.

"Kimsin sen?" Wolfaraine'in gözleri adamın hareketlerini takip etti, adamın hücresinin önüne gelip yakalanacak kadar aptal olmasını umuyordu. Ne yazık ki adam, hücreden uzak, son merdivende durdu.

"Ben Doktor Beloca. Bu operasyondan sorumluyum. Sana çok kızgın olduğumu bilmeni isterim, hayvan. Birçok adamımı öldürdün, iyi bir arkadaşımı öldürdün ve az önce en iyi bilim adamlarından birini yaraladın. Durumu kritik olduğu için acil ameliyata alınması gerekiyor."

"Adamların beni ve halkımı rahat bıraksalardı bunların hiçbirisi olmazdı, İnsan. Henüz işim bitmedi. Buradan çıktığımda seni ve adamlarının geri kalanını öldüreceğim." Wolfaraine soğukkanlılıkla söyledi.

"Tsk tsk tsk, buradan canlı çıkabileceğini de nereden çıkardın?" Doktor Beloca alaycı bir şekilde gülümsedi, "Sadece felçli değilsin, ağır yaralı da. Seni ilk getirdiklerinde kan kaybından ölene kadar bırakırdım, ama sana hala ihtiyacım var, Altı numara. Senden bir çocuk istiyoruz."

Wolfaraine'in boğazından öfkeli bir homurtu çıktı. O ismi *nefret ediyordu*. Bu insanları nefret ediyordu.

"Şimdi, sakıncası yoksa, işimize bakalım. Bunlar..." Doktor ellerini kaldırdı ve getirdiği iğneleri gösterdi. Çok sayıda iğne vardı. "...sen ve kız arkadaşın için. Onlar onu sadece doğurgan hale getirmekle kalmayacak, aynı zamanda kısa sürede sana bağlanacak. Farkına bile varmadan, ikiniz de çiftleşme mevsimindeki tavşanlar gibi sevişeceksiniz."

Bunu gören Ismena, onun arkasında inledi ve elini beline sıkıca doladı.

Kızın korkusu Wolfaraine'nin öfkesini daha da artırdı. Puma yüzeye çok yaklaştı ve gözleri yeşil renkte parladı. "Bize iğne yapmak için yaklaşman gerekiyor, değil mi? Öyleyse, gel ve bize iğneyi yap."

Doktor deli gibi güldü. Bu Wolfaraine'nin sinirlerini bozdu.

"Beni aptal mı sanıyorsun? O hücreye yaklaşmayacağım, Six. Son on sekiz yıldır senin için hazırlanıyorum. O kafes senin için özel olarak yapıldı. Duvardaki delikler dekorasyon için değil.

tek gereken bir düğmeye basmak, gaz salınacak. Seni derin bir uykuya sokacak kadar güçlü. Enjeksiyonlar sonra gelecek." Beloca kendinden emin bir şekilde onları bilgilendirdi.

Wolfaraine
donakaldı.

Gaz mı? İğneler
mi?

Kendisi için değil, Ismena ve onun karnındaki çocukları için
endişeleniyordu.

Bu şeyler tehlikeliydi ve bu canavarların ona zarar vermemesi için her şeyi yapardı.

"Bunlara ihtiyacımız yok. İlaçlara gerek yok. Onlar olmadan da onunla sevişirim."

Doktor, önerisini birkaç saniye düşündü.

Sonra başını salladı, "Bu teklifi reddetmek zorundayım, Six. Onunla birlikte olduğunuz onca zaman boyunca onu hamile bırakamadıysanız, şimdi bunu yapabileceğinizden nasıl emin olabilirim? İkinizden birinin buna ihtiyacı olduğu açık." Enjeksiyonları eliyle işaret etti.

"İhtiyacımız yok. Onunla bir bebek sahibi olmamak için önlemler alıyordum çünkü hazır değildim, ikimizden birinin kısır olduğu için değil." Ciddi bir yüzle yalan söyledi. "Seks yapmak için iğneye ihtiyacımız yok."

Doktor Beloca bir süre düşündü. Kadının vücudu zaten iki ilacı reddetmişti. Daha fazlası onu öldürebilirdi, ama bu, onun almaya hazır olduğu bir riskti.

Six'in söylediği doğruysa, önemli deneklerini öldürme riskini almaya gerçekten gerek yoktu. Bu işe yaramazsa her zaman ilaçları kullanabilirdi.

"Peki o zaman. Senin yöntemin istediğim sonucu vermezse diye bunu güvenli bir yerde saklayacağım. Bu odanın her yerinde güvenlik kameraları var, ikinizi de yakından izleyeceğiz." Beloca ona öfkeyle baktı. "Tüm bunlar bittiğinde seni öldürmek için sabırsızlanıyorum, Six. Seni öldürmeden önce, ölüm dilenecek kadar işkence edeceğim."

Wolfaraine hiçbir şey söylemedi, adam kapıdan çıkıp kapıyı çarparak kapatana kadar sadece onun sırtına sert bir bakış attı. Ismena, arkasında duyulabilir bir rahatlama iç çekişi

"İyi misin?" Dönüp yumuşak bir sesle sordu.

Kız başını salladı. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Wolfe. Burada, bu şekilde yapamam."

"Ben de bunu istemiyorum Ena, ama şu anda seni korumak için her şeyi yaparım. Bana bak, bana bak," Eli, gözyaşlı gözleri onun gözlerine odaklanana kadar çenesini kaldırdı.

"Senin zarar görmeden, elimizden gelen her şekilde zaman kazanmalıyız," dedi ona.

"Peki ya sen? Sen sadece benim için endişeleniyorsun, ama ben de senin için endişeleniyorum," diye ağladı, "Ağır kanıyorsun. Yaraların zehirlenmiş. Acısızmış gibi davranmaya çalışıyorsun, ama o maskenin arkasında şu anda şiddetli bir acı çektiğini görebiliyorum. Bu beni endişelendiriyor."

"Ben iyiyim, bebeğim. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Bu insanların neler yapabileceğini biliyorum. Senin zehirlenmeni istemiyorum."

"Tanrım," diye fısıldayarak ağladı.

"Ena..." Bu ses, kalbine bir bıçak gibi saplandı. Onu kollarına aldı, "Çok üzgünüm."

"Böyle olmaz. Ben... ben... bunu böyle yapamam, Wolfe."

BÖLÜM 34. TUTMAK VE İYİLEŞTİRMEK.

"Dinle beni, bebeğim, bunu yapmak zorundayız. Bu insanlar senin hamile olduğunu asla öğrenmemeli, ama sen direnirsen öğrenecekler. Sadece bana odaklanman gerekiyor. Bana odaklan, her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Şöyle düşün: Bizi buradan çıkarmam gerekiyor, ama bu durumda bunu yapamam. İyileşmek için sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, bebeğim, tamam mı?"

"Tamam," diye başını salladı, burnunu çekerek. "B-Böyle daha iyi. Seni iyileştirmek istiyorum. H-Hadi yapalım."

Sonra, onun dili ağzına girdiğinde, gözleri düzensiz bir iniltiyle kapandı. Tamamen ona odaklandı. Zihninde, çevreleri sis içinde kayboldu.

Onun dili, onun dilini okşadı, hafifçe emerek onu sakinleştirene kadar onu yaladı. Tanrım, onu çok özlemişti. Bir ay ayrı kaldıktan sonra ona bu kadar yakın olmak onu büyük bir zevkle doldurdu. Onun kendine özgü karanlık baharatını tattı, kalbi heyecan ve beklentiyle daha hızlı atıyordu.

Öpücük çaresiz bir hal alırken, adam başını eğdi. Dudaklarını yaladı, ısırdı, dilini ağzına çekti ve acı çekerek inlerken onu emdi. Kadın ona doğru eğildi, başını kaldırdı, onu kendine yaklaştırmak, öpücüğünün, hayatının zevkini ruhuna işlemesini sağlamak, onun gerçekten burada, yanında olduğuna ikna olmak için çaresizce.

İçinde bir ihtiyaç hissediyordu. Bu ihtiyaç tüm vücudunda titreşiyor, cildinin altında, amında sürekli bir çarpıntı yaratıyordu. Onun öpücüğü, vücudunu hiç olmadığı kadar ateşli hale getiriyordu. Ona doğru uzandı, vücutlarının her santimetresinin birbirine değmesini, birleşmesini istiyordu. Bir eliyle saçlarını kavradı, diğer eliyle omzunun üzerinden sırtına uzandı, oradaki kasların gerilip sıkıştığını hissetti.

Wolfaraine nerede olduklarını unutmadı. Onun üzerine çıktı, büyük vücudunu kullanarak onu örttü ve onları izleyen kameralardan korudu.

Onun uyarılmasının kokusu onu rahatlattı ve diğer yarısını harekete geçirdi. Penisi tam ereksiyona ulaştı, onu ele geçirme arzusu kulaklarında davul sesi gibi yankılanıyordu. Ama onun gerçekten hazır olduğundan, bedeniyle, ruhuyla ve zihniyle gerçekten onunla birlikte olduğundan emin olmak istiyordu.

Son bir kez alt dudağını ağzına çekti ve sonra bırakarak bir pop sesi çıkardı. Sonra çenesinden boynuna kadar öpücükler yağdırdı.

Ismena titredi, başını eğerek boynuna daha iyi erişebilmesi için ona omzundaki yarayı yaladı. Ağzı boynundan ayrıldığında, çok koyu ve çok erkeksi bir tadı vardı, sonra ateşli bir yol izleyerek göğüslerine doğru ilerledi.

Elbisesi sol kolunu çekip çıkardıktan sonra, boyun çizgisini aşağı çekerek kremi göğüslerini ortaya çıkardı. Büyük vücudu onu dış dünyadan tamamen koruduğu için bu manzara sadece onun gözleri için saklıydı.

Dudakları meme ucunu okşadığında, kız hafifçe irkildi. Adam hemen geri çekildi ve en nazik ifadeyle kızın yüzüne baktı.

"Acıyor mu?" diye sordu

inleyerek. Kız tereddütle başını

salladı.

Dudakları, en hafif bir gülümsemeyle gerildi. "Nazik olacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye nefes aldı. Sonra sırtını kavisleyerek, sessizce ona tekrar sundu.

Onun nefesinin meme ucuna dokunduğunu hissederek inledi, meme ucu daha da sertleşti, arzusu yüzünden vücudu yanıyormuş gibi hissedene kadar ısındı. Ona doğru eğildi, meme ucu onun dudaklarına değdiğinde yalvarırcasına fısıldadı.

Gözleri yarı açık, duyulara boğulmuş halde, Ismena onun ağzının açılıp sert meme ucunu kapladığını izledi. O, vücudu onun altında tekrar gevşeyene ve titrek bir nefes verene kadar, tekrar tekrar nazikçe çekti.

Yavaş yavaş çekişini artırdı, elini elbisesinin altına sokup yumuşak vücudunu okşarken bile. Birkaç saniye sonra, onu gerçekten açgözlülükle emmeye başladı, gergin meme ucunu uzun çekişlerle emerek, boğazından çıkan yumuşak, nefes nefese inlemelerin tadını çıkardı.

"Senin tadın beni çıldırtıyor." Konuşurken göğsünden çıkan, kaba ve seksi, ateşli bir uğultu vardı.

Zevk meme ucundan rahminde yayılırken, karın kasları kasılırken, uzun bir süre nefesinin kesildiğini hissetti. Kalçaları sarsıldı, zayıf vücudunu saran ecstasy saldırısı altında tepesinde dalgalanmalar oluştu.

Elini ıslak kadınlığına uzattı ve okşamaya başladı. Vücudu onun altında sarsılana kadar klitorisini ovuşturdu, okşadı ve okşadı. Çıkardığı çığlıklar onu çıldırtacaktı.

"Wolfe..." diye inledi, elleri terden ıslanmış omuzlarında dolaştı, saçlarına girdi, onu kendine daha yakın tuttu, ağzının derin emme hareketi ve sihirli parmakları onu canlı canlı yakarken yalvardı.

Elini çekip cüppesini kaldırdı ve pantolonunu bir arada tutan ipleri çözdü, diğer eliyle kadının vücudunu sabit tuttu. Soyunmadı, tıpkı kadını soyma niyetinde olmadığı gibi. Bunun yerine, ereksiyonunu dışarı çıkardı ve hapishanesinden kurtuldu; büyük, sıcak ve sert, testisleri ağır ve basınçla gergin.

Onu derinlerine gömmek ve alt karnı onun spermiyle dolup hafifçe şişene kadar içinde defalarca boşalmak için neredeyse terlemişti. Yaraları çoktan unutulmuştu.

Wolfaraine tek bir uzun vuruşla kadının içine daldı. Aynı anda başını eğdi ve dilini kadının ağzına gömdü, kadının ecstasy çığlığını yuttu. Bu his cennetti. Kahretsin, bu kadın onun ölümüne neden olacak.

Kendine bir hakim ol. O hamile, diye kendini azarladı. Ona karşı nazik ol, o da işkence gördü. Ve zayıf.

İçinden yaptığı bu cesaretlendirme konuşması biraz sakinleşmesine yardımcı oldu. Hareketsiz kaldı, yüzünün her yerini öptü, sonra dudaklarını tekrar ele geçirdi. Kasları onun etrafında o kadar sıkılaştı ki

o kadar sıkıydı ki, o anda boşalmamak için dişlerini sıktı. Kalçaları, onun hareket etmesini isteyen sessiz bir yalvarışla çaresizce titriyordu, ama o onu hareketsiz tuttu.

"Lütfen, Wolfe lütfen," diye bağırmak istedi, ama fısıldayacak nefes bile yoktu.

"Ismena. Efendim. Çok seksisin. Çok sıkı." Sesinde acı çekiyordu, kalçalarını sabit tutarken penisini onun tepesine daha da sokuyordu.

Sonra içinde hareket etmeye başladı. Hareketleri ilk başta yavaştı, sadece tembel vuruşlar, içine girip çıkarken, onun titrek duvarlarının onu sıkıca kavradığını, bıraktığını, tekrar sıkıldığını hissediyordu. Zaman geçtikçe, içinde yanan ateşle vuruşları arttı.

Onun her çığlığını yuttu, sert ama aynı zamanda nazik vuruşlar, kalçaları çılgınca hareket ediyordu, onu kollarında titreyip kıvrana kadar daha da yükseğe çıkardı.

Ismena tam anlamıyla yanıyordu. Adam dalıyor, geri çekiliyor, onu gerginleştiriyor, her itişin ardından gelen sert zevk ısırtısıyla onu çıldırtıyordu. Ismena çok yakındı, çok yakındı.

Kaçırıldın, soğuk, sert bir hücrede tutsak edildin ve muhtemelen sevgilinle yaşadığın bu değerli, samimi anı izliyorlar.

Kafasında fısıldayan bu hatırlatma, soğuk suyla yüzüne vurulmuş gibiydi. Bir anda, içindeki ateş söndü. Öfke, dehşet ve korku onu sardı. O ateşi yeniden bulma çabaları boşunaydı.

"Yapamıyorum..." Çaresizce başını salladı. "Yapabileceğimi sanmıyorum, Wolfe."

Wolfe onun mücadelesini gördü ve kararlılıkla beline daha sıkı sarıldı. Onu da yanında götürmeden uçurumdan atlamadan önce lanetlenecekti.

"Evet, yapabilirsin tatlım. Hadi," diye itti ve tekrar onun sıcak kılıfına daldı. Çok yakındı, ama dişlerini sıkarak orgazmını engelledi.

"Yapamıyorum, yapamıyorum...!" diye ağladı, hayal kırıklığının gözyaşları yanaklarından süzülürken, çaresizce tekrar boşalmak için çabaladı, ama başaramadı.

"Hadi, bebeğim. Her şey kafanın içinde. Her şeyi bırak. Bana odaklan. Ben yanımdayım." Terden sıırılsıklamdı ve kadının vücudu da aynı şekilde parlıyordu. Diğer eliyle kadının büzülmüş meme ucuyla oynarken, diğer eliyle kadının içini derinlemesine okşuyordu.

Genellikle, onu orgazma ulaştırmak için zevk bölgelerine odaklanmasına gerek kalmazdı, ama genellikle o da zihni dahil olmak üzere yüzde yüz onunla birlikte olurdu. Ama şimdi, G noktasını vurana kadar itişlerini açılı hale getirerek zevk bölgelerine odaklandı, vuruşları o kadar derindi ki rahim ağzına birkaç kez çarptı.

"Gel bana, Ena. Gel..." Sert bir itme, "...bana" Derin bir itme, meme ucunu çimdikleyerek, "...bana," Uzun bir vuruş, meme ucunu çekerek ve kalçalarını dairesel hareketlerle sürterek klitorisini uyarıcı bir şekilde okşayarak.

Orgazm, nehrin kıyılarını aşan bir selin gücüyle onu sardı, Ismena çok yüksek sesle çığlık attı, ama Wolfaraine dilini onun ağzına gömdü ve çığlığı yuttu.

Ismena titriyor, kıvranıyor, onun kollarında sarsılıyordu, başı geriye atılmıştı, vajinasının kasları onun etrafında titriyor, sıvılarını onun kalın penisinin gövdesine döküyor ve testislerine damlıyordu. Vajinasının kasları titriyor, onu o kadar sıkı sıkıyordu ki, Wolfaraine de boşaldı.

O, ağzına inleyerek, bacakları titreyerek, kalçaları tekrar tekrar ona çarparak, kendini onun içine boşalttı.

"Tanrım, bu hiç de eğlenceli değil. Hiçbir şey göremiyorum!" Cronus, önlerindeki dört ekrana sert bir bakış atarak homurdandı.

O, Dr. Beloca, Dr. Gideon ve Onaries kontrol odasında oturmuş, hücrenin CCTV görüntülerini izliyorlardı. Eğlenceli hiçbir şey yoktu, çünkü eğlenceli şeyleri göremiyordu.

"Hiçbir şey söylemiyor musunuz? Neden bu ekrana bakıyoruz ki? Giydiler, onun vücudu kadını neredeyse tamamen yutmuş, bu yüzden

görünmüyor bile ve bu şeyin sesi yok, lanet olsun!" Cronus öfkелendi.

Dr. Beloca onu eliyle uzaklaştırdı, "Bunu battaniyenin altında ya da lanet olası yerin altında yapıyorlarsa da umurumda değil. Yapıyorlar. Benim için önemli olan bu."

"Lanet olsun, bu adamın hareketleri harika. Bunu nasıl yaptı?" Dr. Gideon büyülenmiş bir şekilde izledi.

"Hiçbir şey söylemiyorsun, Anaconda. Esirlerimizi çiftleştirmeye başladığımdan beri tek kelime bile etmedin." Dr. Beloca, şaşkın bir şekilde Onaries'e dedi.

Sonunda, Fil Alfa gözlerini ekrandan ayırdı ve insan doktora ateşli bir bakış attı.

"O onu iyileştiriyor. Onlara ilaç vermeliydin. Onları gazla uyutmalıydın. Birbirlerine çok uyumlular. O onu bizim iyileştirdiğimizden daha hızlı iyileştirecek, ve biz hızlı iyileştiririz. Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Doktor."

"Ne yaptığımı biliyorum." Dr. Beloca inatla cevap verdi. Bu hayvanlar kendilerini yok edilemez sanmayı severler.

Onaries burnunu çekti. İnsanlar her şeyi bildiklerini sanırlar.

Ayağa kalktı, "Sana daha fazla önlem almanı tavsiye ederim, insan. Alfa Kralımızın esiriniz olduğunu ne kadar iyi hazırlandığınızı düşünürseniz düşünün, tamamen iyileşmiş Wolfaraine Daminor Throne'u hücrenizde istemiyorsunuz. Kimse, tekrar ediyorum, kimse onun gücünün tam boyutunu bilmiyor. Onun gücünü. O artık on beş yaşında değil."

BÖLÜM 35. SÖYLEMESİ ZOR/ZOR OLMAYAN SÖZLER...

"Benimle gelemesiniz; hiçbiriniz gelemesiniz." Alfred, arkasında yürüyen iki iri adamı geriye dönüp bakarak, defalarca söylediği şeyi tekrarladı.

Bu adamların boyları ona her zaman korkutucu gelmişti — kızı ve eşinin güvenliği konusunda bu kadar endişeli olmasaydı, bir değil yedi adamın arasında kalmaktan korkarak sinerdi.

"Seni korumasız bir şekilde aslanın inine göndermeyeceğiz. Ayrıca, onları kurtarmak için orada olmamız gerekiyor." Alphose inatla, "Planın ne olduğu umurumda değil. Seninle geliyorum." dedi.

Degar içini çekerek, uzun, koyu saçlarını titrek bir el hareketiyle taradı. "İnsan haklı, Alphose."

Vahşi Orman'daydılar. Neyse ki, çok fazla tarama, hesaplama ve insan dünyasındaki bazı changelinglere yapılan aramalardan sonra, Alfred'in verdiği sayı kodlarından sonunda bir konum elde ettiler. Bir plan yaptılar, ama görünüşe göre Alphose bu planı kabul etmekte hala zorlanıyordu.

"İnsan haklı." Tekrar etti.

"Umurumda değil, Degar. Gerçekten umurumda değil." Alphose dişlerini sıkarak homurdandı, gözlerinde öfke vardı.

Alfred, Degar denen adama çaresizce baktı, yanındaki büyük, öfkeli adama mantıklı davranmasını sağlayabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordu.

Degar Alphose'a yaklaştı ve onun omzuna elini koyarak, puma Alfa'nın kendisine bakmasını sağladı. "Ben de senin kadar kızgınım Alphose. Hepimiz öyleyiz. Etrafına bir bak."

Alphose, onlarla birlikte bu kurtarma görevine gitmekte ısrar eden diğer Alfa'ların yüzlerine baktı. Adanel, Rodarh, Asissy, Morose ve Ratinus vardı. Hepsi de onun kadar öfkeli ve gergin görünüyordu.

"Hiçbirimiz bundan memnun değiliz, ama gerçekten düşünürsen, bunun yapılacak en iyi şey olduğunu anlayacaksın." Degar devam etti, "Onaries bir hain. İnsanlarla birlikte olup, Kralımızı ve eşini esir tutuyor olması çok muhtemel. O sıradan bir Alfa değil, bir fil... Sadece Alfa Kral'ın koku alma duyusu onların lanet koku alma duyularıyla rekabet edebilir. Bizi koklarsa, her şey mahvolur. Her şey."

"O haklı," diye itiraf etti Rodarh, "Ben de bir filim, bu yüzden biliyorum. Alfa'mız kokumuzu alırsa, her şeyi mahvetmiş oluruz. Planı uygulayalım. Alfred'i insan dünyasına götürüp o yere yaklaştıırız, görölmemek ve kokumuzun alınmaması için mümkün olduğunca uzakta bekleriz. Alfred oraya girip onlara hala tanıdıkları Hector olduğunu söyler. Yıllardır Kralımız tarafından esir tutulduğu için ortadan kaybolmuştu, ama Kralımız Simon Blackwell'i getirip öldürdüğünde, sonunda kaçmayı başardı ve Simon'un verdiği bilgi sayesinde yeri buldu. Orada, onu yıllarca esir tuttuğu için Kralımızdan intikam almak için bulunuyor. Bu, hikayesini güçlendirecek ve çok gerçekçi gösterecektir. Onlar buna inandıklarında, adamımız içeride olacaktır. Onun işaretini bekliyoruz."

"Ya bize sinyal verme fırsatı bulamazsa?" Alphose karşı çıktı, "Ya ona güvenmezlerse ve onu yakından izlerlerse? Ya ona inanmazlar ve onu gönderirlerse? Ya onu öldürürlerse?"

"Bunun için hayatımı ortaya koymaya hazırım. Denemeliyiz. Başka seçeneğimiz yok." Alfred ısrar etti.

"Oraya öylece dalamayız. Onaries bizim geldiğimizi sezerse, bize ulaşmak için Kral'ı, Ismena'yı ya da ikisini birden öldürebilir. Ya da daha kötüsü, hepimizi o lanet hücreye girmek zorunda bırakmak için onlara zarar verebilir. Sabırlı olmalı ve planımıza sadık kalmalıyız. Lanet olası sinyali beklemeliyiz. Yirmi dört saat sonra gelmezse, bir sonraki adımı düşünürüz." Degar açıkladı.

Adanel, Alfred'e bakarak konuştu. "Bize sinyal göndermenin bir yolunu bulamıyorsan, Kralımıza yardım etmenin bir yolunu bul. Ona lanet olası hücrenin anahtarlarını getir. Eğer çok ağır yaralanmamışsa, oradan kendi başına kaçabilir.

On sekiz yıl önce yaptı. Tekrar yapabilir. Sadece biraz yardıma ihtiyacı var, o yüzden ona yardım et... geçmişte yaptığın gibi; lanet olası anahtarları ver."

Herkes buna başını salladı. Mantıklıydı. Alfred onlara sinyal gönderemiyorsa, Alfa Kral'ın kaçmasına yardım edebilirdi.

"Bu harika bir fikir." Assisy yüksek sesle onayladı.

"Evet. Çıktığında bize sinyal olarak Summon Howl yapmasını söyle, biz de hemen oraya geleceğiz." Rat Alpha ekledi.

Herkes bu fikri kabul etti. Alphose'un öfkesi ve hayal kırıklığı o anda yok oldu. "Tamam, peki, kabul ediyorum. Hadi yapalım."

"Saatlerdir bunu yapıyorlar. Saatlerdir!" Cronus inanamayan bir şekilde haykırdı. "Kadına biraz dinlenmesine izin veriyor, sonra tekrar kalkıp kadını alıyor. Onlara ilaç vermediğinden emin misin?"

Beloca, Cronus'un sesini duymadan önce incelediği beher camına o kadar odaklanmıştı ki. Beher camını masaya indirip adama döndü. Başını salladı, "Onlara henüz ilaç vermedim."

Cronus alaycı bir şekilde, "Onun iştahının doyumsuz olduğunu biliyorum, cinsel maceraları halkımız arasında efsanedir, ama eşi? Kahretsin, kadın ona nasıl ayak uyduruyor? Neredeyse bir canavar gibi, bir görevi olan erkek gibi acımasızca devam ediyor. Kaç tur yaptığını saymayı bıraktım."

"Bu benim için iyi bir şey. Belki de kız arkadaşının uyuşturulmasını gerçekten istemediği içindir. Bilmiyorum. Ama umurumda değil. Yapıyorlar. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Gerçekten hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Kralımızın sana bir iyilik yaptığını mı sanıyorsun? Onaries haklıydı. O onu iyileştiriyor. Her şey onun iyileşmesi için, lanet olsun!"

"Paniklemiş gibisin. Neden bu kadar rahatsız oldun? Oradan *asla* çıkamayacak." Beloca kendinden emin bir şekilde sırttı.

Cronus ikna olmamıştı. "Onları gazla ya da uyuşturun, ne olursa olsun, umurumda değil. Bir şeyler yapın."

Beloca gözlerini devirdi, "Yine mi bu konu."

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Hücrenizde sağlıklı bir Wolfaraine Daminor Throne'u riske atmak istemezsiniz."

"Şu anda onlara ilaç veremem. Kadının hayatını riske atmak istemiyorum. Ona ikinci ilacı enjekte ettikten sonra yaptığım testte, çok yüksek ateşi olduğu ortaya çıktı. Ayrıca, kanında ilaçlarımızla ciddi şekilde savaşıyor bir anormallik var. Daha fazla test yapmadan pervasızca bir şey yapmak istemiyorum."

"O zaman gazı kullan. Gazı kullan, onları uyut, daha fazla test için kanını al ve Alfa Kral'a iyice ilaç ver... gerekirse aşırı doz ver. Umurumda değil. Sadece onu sağlıklı ve iyileşmiş halde bırakma."

"Tamam, tamam, öyle yapacağım. Artık panik yapmayı bırak. Buradaki işim bittiğinde, onlara gaz vereceğim. Şimdi oldu mu?"

Cronus sonunda derin bir nefes aldı.

Beloca başını salladı. Bu hayvanlar lanet liderlerinden çok korkuyorlar. Bu onu gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

"Anaconda nerede?" diye sordu.

"Bir saat önce çıktı. Buradan biraz uzaklaşması gerektiğini ya da onun gibi aptalca bir şey söyledi. Birkaç saat sonra döneceğini söyledi."

"Tamam, geri dön ve tutuklularımızı gözetle. Ben burada konsantre olmam lazım. Yakında çıkacağım."

"Üstlerin ne durumda? Henüz onlardan haber aldın mı?" "Hayır, henüz başka talimat almadım, ama raporu . Yarın bir cevap alacağıma eminim."

Cronus başını salladı, "Yarın işe döneceğim. Yeterince uzun süre uzak kaldım. Astlarımın yokluğundan şüphelenmelerini istemiyorum."

Beloca bu duruma çok sevindi. Sürekli hayvanlarla birlikte olmak yorucu bir işti. Eğer istediği gibi olsaydı, hepsini bir kafese koyar, lanet beyinlerini kesip inceler ve onları oluşturan tuhaf telleri araştırırdı.

Lanet olası hayvanlar.

"Wolfe..." Boynuna doğru nefesini vererek, sesi zar zor duyuluyordu.

"Biliyorum, tatlım." Söylemesine gerek yok. Sınırına ulaştığını biliyor.

Açıkçası, iki tur önce sınırına ulaşmıştı, ama onun eşi olduğu için dayanmıştı. Onun için her şeyi yapabilecek özverili bir kadın.

Wolfarlane'nin kalbi bu kadına olan sevgiyle doluydu.

Sonunda, ona olan yoğun duygularına bir isim verebilirdi. Bu kadını korumak için her şeyi yapardı. Onun için öldürürdü. Onun için ölürdü. Onu o kadar çok seviyordu.

Şu anda, onun kadar yorgun olduğu için, içinde neredeyse hiç hareket etmiyordu. Onu kaç kez aldığını, ne kadar zaman geçtiğini saymayı bırakmıştı. Arada ona dinlenmesine izin verdi, ama sonunda ona ulaşacaktı. Ve o da isteyerek gelecekti.

Vücudundaki her kemik suya dönüşmüştü. Sanki kollarında sıvı tutuyormuş gibiydi. Gözleri bu noktada zar zor açılıyordu, penisi ereksiyonunun çoğunu kaybetmişti, ama hala onun titrek derinliklerinde kalacak kadar sertti.

"Ismena?"

"Mmh?"

"Seni çok seviyorum," diye kulağına fısıldadı.

Sanki elektrik çarpmış gibi, Ismena sarsıldı ve yumuşak, uzun bir inilti çıkardı, onu en derinlerine kadar sarsan başka bir orgazma girdi.

Sonunda, nihayet, ona o sözleri söyledi.

Onun kendisini sevdiğini her zaman biliyordu, ama o hiç bu sözleri söylememişti. Onu rahatsız etmek istemediği için, her gün kendi itirafını yutmuş, neredeyse boğulacak hale gelmişti.

"Ben de seni seviyorum. Oh, aşkım, seni çok çok seviyorum...!"
Ağlayarak, "...çok çok seviyorum!"

Sonunda bunu söylemek çok iyi geldi.

Gözlerinin önü kararmaya başlarken, o sözleri tekrarladı.

Adamın derin içinden boşalırken çıkardığı derin homurtuyu duyduğunda, sözleri tekrarladı.

Ve bilinçsizliğe kayarken bile, ağzından sadece altı kelime çıktı;

"Seni çok seviyorum, Wolfaraine."

Birkaç dakika sonra, hala onu izliyordu, gözlerinde saf aşk vardı. O kadar yorgundu ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, ama uykulu sisle elinden geldiğince mücadele etti.

Uyumaya gücü yetmiyor. Onu korumak için uyanık kalmak zorunda.

Ama kafasında mantrayı ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, uykuya yenik düştüğünü hissedebiliyordu. Artık bununla mücadele edemeyen Wolfaraine, gardını indirdi ve doğanın işini yapmasına izin verdi.

Ama önce son bir şey yapmayı başardı; yüzeye en yakın şekle dönüştü.

Dağ aslanı ortaya çıktığında, son düşüncesi endişeyle doluydu.
Umarım puma, eşini incitmek yerine korur.

Erkek uykuya daldıktan çok sonra, dev puma orada yatarak yanında yatan küçük insanı izledi. Puma hafifçe kükredi.

Sonra büyük hayvan, insan dışisine daha yakın bir yere geçti ve onu korumak için vücudunu onun etrafına kıvrarak onu dünyadan tamamen korudu.

Alnını iki kez yaladı, "Benim," diye homurdandı.

Sonra başını onun başının üzerine koydu ve erkek kadar yorgun olduğu için uykuya daldı.

"Kutsal siktiğimin orospusu," Cronus, Beloca ile birlikte kapıdan içeri girip gümüş metal parmaklıkların arkasındaki manzarayı görünce donakaldı.

"Ne lan bu," Beloca büyülenmiş bir şekilde izledi, "Bir aslan. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir aslan görmemiştim."

"Bir puma, seni aptal. Kral Puma..." Cronus, hayvanı çok yüksek sesle çağırırsa uyanacağından korkmuş gibi adını fısıldadı. Korkusundan neredeyse boğulacaktı.

"Büyüleyici. Kadını koruyor." Aklı başında bir kadın nasıl böyle bir canavarla çıkabilir? Bir hayvan. Doğanın bir ucubesi.

"Onun kanını alıp bazı testler yapmam gerekiyor. Canavarı gazla uyutacağım." Dediğini söylerken, duvarda asılı olan düğmeye doğru yola çıkmıştı bile.

"Hayır!" Cronus elini uzattı ve adamı yakaladı. "Delirdin mi sen? King-Cougar'ı gazla uyutamazsın, onu uyandırmaktan başka bir şey yapamazsın! Delirdin mi sen?"

"Seni anlamıyorum Cronus. Onu gazla uyutmam için beni sıkboğaz eden sendin, şimdi ben bunu yapmak istiyorum ve sen beni engelliyorsun?" Beloca'nın sesi sinirden titriyordu.

"O, bu şekle girmeden *önceydi*, lanet olsun! Bu onun vahşi hali! Bu kelimenin anlamını biliyor musun bilmiyorum, ama bizim dünyamızda bu kelime korku uyandırır! Vahşi haliyle, hiçbir kontrolü yoktur. Sadece kan ve ölüm peşindedir ve bizi öldürene kadar *hiçbir şey* onu durduramaz!" Cronus, vurgulu bir şekilde fısıldayarak bağırdı.

Beloca gözlerini devirdi, "Peki, ne öneriyorsun?"

"şimdilik bekleyelim. Daha sonra tekrar gelelim." Bir süre durakladı. "Söylentilere göre, o şey insanlardan çok nefret ediyor, doktor. Uyanırsa ve sizin kokunuzu ve bu laboratuvarın kokusunu alırsa, kafesi kırıp sizi yutmak için her şeyi yapacaktır. Ben gidiyorum, doktor."

"Bekle, bekle!" Beloca başladı, ama Cronus çoktan geldikleri kapıdan kaybolmuştu.

"Tanrım. Bu ne biçim bir korkaklık?" diye homurdandı Beloca.

Elindeki şırıngaya öfkeyle baktı ve o kafese özlemle bakakaldı.

Açıkçası, lanet olası hücreyi gazla doldurup içeri girip ihtiyacı olan kanı almak için can atıyordu.

BÖLÜM 36. BİR BABA VE BİR EŞİN SEVGİSİ.

Beloca, hücreye gaz salıp ihtiyaç duyduğu kanı almak için bastıran dürtüsüne boyun eğmeyi hâlâ düşünürken, kapı tekrar açıldı ve bir gardiyan içeri girdi.

"Bir adam seni arıyor." dedi memur.

"Burada mı?" Kaşlarını çatı. "Burası neredeyse ıssız bir yer. Kim beni arıyor olabilir ki?"

"Ben de şaşkınım doktor. Hiçbir şey söylemiyor, sorumlu doktorla konuşmak istediğini söylüyor. Bizim gibi normal bir adam."

"Mmh," Beloca bir süre düşündü, "Tamam, onu tesise alın, toplantı alanında onunla görüşeceğim."

Memur ayrıldı. Beloca, burada onu kim arayacak diye merak ederek onun arkasından gitti. Açıkçası, bu kişi Tesis için çalışıyor ya da Tesis tarafından gönderilmiş olmalıydı.

Hazırlık Laboratuvarında enjeksiyonlarını attı, önlüğünü çıkardı ve yerine gri bir takım elbise giydi. Dışarı çıkıp oturma odasına gitmeden önce bir an durup kendini tazeledi.

Daha önce hiç görmediği bir yüzle karşılaştı. Beloca yüzleri iyi hatırlayan biriydi ve bu yüzü hiç görmemişti. Ortalamanın biraz üzerinde, ellili yaşlarında bir adamdı.

"Ben Dr. Beloca, burayı ben yönetiyorum. Beni görmek mi istemiştiniz?" Kapıdan geçip geniş, neredeyse boş odaya girerken rahat bir şekilde selam verdi.

Yabancı ona döndü, "Beloca West. Sizi tanıyorum doktor. On dokuz yıl önce kısa bir süre görüşmüştük."

"Öyle mi? Hatırlatın lütfen."

"Siz Angor'un öğrencisiydiniz, OZ9'da size tüm değerli formüllerini öğretti. Deneylerimize pek katılmadınız, ama ara sıra sizi izlemeye ve öğrenmeye getirdi."

Beloca'nın asla unutamadığı bir geçmiş. Bu adam tüm bunları nasıl biliyordu? "Kimsin sen?" diye sordu Beloca, kafası karışmış bir şekilde.

Yabancı elini uzattı, "Ben Dr. Hector Wyatt. Merhum Dr. Angor'un ortağım."

Beloca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Şimdi bu yüzün neden tanıdık geldiğini hatırladı. "Seni hatırlıyorum! Nasıl hayatta olabilirsin? 6 Numara hücreden kaçtığında hepinizin kıyamette öldüğünü sanıyordum?"

"Görünüşe göre herkes değil. Hayatta olduğunu duyduğuma şaşırdım," dedi Alfred, rahat bir şekilde. İçinde hissettiği tüm öfkeyi içinde tutmak ve bu görünüşü korumak için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Bu canavar kızına zarar vermişti. Kızını deneylerde kullanmıştı! Melek gibi kızının hala hayatta olup olmadığından bile emin değildi.

Alfred'in elleri kot pantolonunun ceplerinde yumruk haline geldi.

"Şanslıydım. O gün hastalık izni almıştım," diye cevapladı Beloca. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Dr. Angor, haberciye üstlere iletmesi için bir mesajla beni gönderdi. Geri döndüğümde, yerin yakıldığını gördüm."

"Bunca zaman neredeydin? Bu yeri nasıl öğrendin?" diye şüpheyle sordu.

"Laboratuvarımız yandıktan sonra bir süre ortalıkta görünmedim. O hayvanlar koku ile avlanırlar ve altı ay boyunca benim kokumu soluduktan sonra, dikkatli olmazsam hayatımın tehlikeye gireceğini anladım, bu yüzden saklandım. On yıl sonra onlardan kaçtığımı sandım, ama yakalandım ve 6 Numara tarafından esir alındım. O zamandan beri

"Bu hayvanlar esir almazlar, seni çoktan öldürmüş olurlardı. Hala nasıl hayattasın?"

"Bu hayvanlar esir almazlar, seni çoktan öldürmüş olurlardı. Nasıl hala hayattasın?"

"Liderlerine, bizim işlettiğimiz başka laboratuvarlar da olduğunu ve onları oraya götürüp yok edeceğimi inandırdım. Onlar da buna inandılar. Beni yıllarca evinde tutsak olarak tuttu, o sırada Simon Blackwell ile tanıştım ve o..."

"Simon mu? Simon'la tanıştın mı?" Beloca'nın tüm şüpheleri o anda yok oldu. Simon onun hayaleti gibiydi. Bu adam Simon'dan bahsediyorsa, doğruyu söylüyor olmalıydı. Değil mi?

Adam, Hector, rahatça başını salladı. "Evet, tanıştım. Bana burayı ve burayı nasıl bulacağımı o söyledi. Sana da bahsetti. The Successful ve çocuğunu ararken onu yakaladılar. Bu arada, çocuk yoktu."

"Biliyoruz. Zor yoldan öğrendik," diye mırıldandı Beloca ve sonra sordu, "Simon'a ne oldu?"

"Birlikte kaçmaya çalıştık, kaybolduğumuzu fark ettiler ve bizi aramaya başladılar. Sınırlarını geçerken Simon'ı öldürdüler. Şanslıydım ki kaçmayı başardım. Bütün bu aylar boyunca saklandım ama onun tekrar yakalandığını duyduğumda, intikam alma vaktimin geldiğini anladım." Adamın yüzünde saf öfke ve intikam duygusu vardı. "Bana yaptıklarının bedelini ödettirmek istiyorum."

Beloca, ne yapacağını düşünürken adamı dikkatle inceledi. Adamın mazereti gerçek gibi görünüyordu ve bu hayvanlara ödetmek konusunda bir iki şey biliyordu. Hector'un intikamı gerçek gibi görünüyordu.

Ama yine de, bu operasyona kolayca herkesi dahil edemeyecekti.

"Üzgünüm, Dr. Hector. Ama sizi operasyonumuza dahil edemeyeceğimi düşünüyorum. Bu protokole aykırı. Memurlardan biri sizi dışarı çıkaracak. Hayvanın bu laboratuvarda öleceğini bilerek gidin. Bu size yeterli tatmin olmalı." Bunu söyleyerek, ayrılmak için döndü.

"Bekleyin. Lütfen,"

Beloca geri dönüp adama baktı.

"Lütfen, bana yardım et, Beloca. Protokolü çok iyi biliyorum, bu yüzden anlıyorum. Ama onun gerçekten öldüğünü ya da hayvanın tekrar kaçtığını bilmeden özgürce yaşayabileceğimi sanmıyorum. İntikam istiyorum. Bunun gerçekleşmesini görmek istiyorum!" Adam, Hector, ona yaklaştı ve diz çöktü.

"Lütfen, bana yardım et. İşine karışmayacağıma söz veriyorum. Eğer istemiyorsan yeraltına inmeyeceğim, ama laboratuvarda kalmama izin ver. Yardım etmek istiyorum. Yıllarca senin akıl hocanla birlikte çalıştım ve deneyinde sana yardımcı olabilirim. Sana hiç bilmediğin şeyler öğretebilirim."

Bu cazip bir teklifti. Beloca'nın emrinde birçok doktor vardı, ama hepsi acemiydi. Hiçbiri bu canavarlar üzerinde çalışmış deneyime sahip değildi. Tecrübeli birine ihtiyacı vardı.

"Tamam, kalabilirsin. Ama ben izin verene kadar yeraltına yaklaşamazsın. Üstlerime haber vereceğim, izin verirlerse deneye tam olarak katılabilirsin. Şimdilik nöbet görevindesin. Yapabileceğim tek şey bu."

"Bu yeter," dedi Hector, çok minnettardı. Ona ne kadar teşekkür etse azdı.

"Gel, sana Hazırlık Laboratuvarını göstereyim."

Alfred doktorun arkasında yürürken, dudaklarını gülümsemeye izin verdi.

NATURIAH.

"Bir şeyler yemeye çalışmalısın Sandy. Böyle devam edemezsin!" Eline onu azarladı.

Sandra boşluğa bakıyordu. Yüzündeki derin üzüntü Eline'i tekrar bunaltmak üzereydi, ama puma nöbetçisi buna izin vermemeye kararlıydı.

"Aç değilim," dedi Sandra.

"Sabahtan beri hiçbir şey yemedin! Bu gidişle kendini hasta edeceksin!"

Sandra dönüp Eline'e baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Mena için çok endişeleniyorum, Eline. Zavallı en iyi arkadaşım. Neredeyse iki gündür yok. Nasıl başa çıkıyor? Hala hayatta mı? Çok korkuyorum, Eline."

"Hepimiz Rahinna Kraliçesi için korkuyoruz. O benim de en iyi arkadaşım, unuttun mu? Ama Ismena'nın bizim onun için kendimizi aç bırakmamızı istemeyeceğini biliyorum. Bundan hoşlanmazdı. Ya bize geri dönerse, ama sen onu karşılayacak kadar hasta olursan? Sence nasıl hisseder?"

"Ben de bunu istemiyorum Eline, ama..."

"Ama yok. Eğer bunu istemiyorsan bir şeyler ye. O kaybolduğundan beri durmadan ağlıyorsun. Bu senin için iyi değil. Alfa ve diğerleri onları eve getirmek için çoktan yola çıktılar. Ismena ve Kral sağ salim geri dönecekler." Eline onu sakinleştirirken, kendini de sakinleştiriyordu. Kral ve Kraliçe sağ salim geri dönecekler. Dönmek zorundalar.

"Tamam, tamam, yiyeceğim." Sandra'nın sesi yenilmiş gibiydi.

"Ve uyu. Gözünü bile kırpmadın. Bütün gece ağladın."

"Sen de uyuyor olsaydın bilemezdin." Sandra yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Eline, kadının haklı olduğunu bilerek gözlerini kaçırdı. İki gece üst üste gözünü kırpmadan uyuyan tek kişi Sandra değildi.

"Ben yersem, sen de yersin. Ben uyursam, sen de uyursun. Anlaştık mı?"

Puma nöbetçisi içini çekerek, "Tamam. Öyle yapalım. Ismena için güçlü olalım. En iyisi bu." dedi.

Sandra gözlerinden yaşları silerek çılgınca başını salladı. "Haklısın, haklısın." Ama gözyaşları durmak bilmiyordu.

Eline yiyecekleri yere bıraktı ve kadını kucakladı, kendi gözlerinde de yaşlar vardı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve sessizce ağladılar.

"Onu çok özlüyorum, Eline. En iyi arkadaşımı çok özlüyorum." Sandra ağladı. "Umarım nerede olursa olsun iyidir..."

Ismena, şimdiye kadar gördüğü en yumuşak kürklerle çevrili bir şekilde uyandı. Kurt mu, puma mı?

Umarım kurtla birlikte olur. Onunla başa çıkmak daha kolaydı.

Gözlerini açtı ve dağ aslanının kahverengi, gümüş grisi derisinin karnına doğru baktı. Kahretsin.

Üzerinde bir çizik bile yoktu. Belki puma uyuyordu. Dikkatle hayvanın yüzüne baktı, ama hayvan ona baktı, yeşil gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Kurtla birlikte olmak, her zaman bu devasa, yumuşak hayvanla oynamak ve ona sarılmak anlamına geliyordu. Kurtla birlikteyken yüzde yüz güvende olduğunu biliyordu, ama puma ile birlikteyken? O kadar da emin değildi.

Dağ aslanından eskisi kadar korkmuyordu, ama yine de vahşi, öngörülemez bu hayvandan korkuyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı, gözlerine bakarak.

Hayvan homurdandı. Dilini çıkarıp alnını yaladıktan sonra geri çekilip ona tekrar baktı.

"Oh," Ismena beklenmedik şefkat karşısında gözlerini genişletti. Ne diyeceğini bilemedi.

"*Nadigyà*," diye homurdandı. Ismena bunun eski dilde "benim" anlamına geldiğini biliyordu.

"*Nalîng*," diye otomatik olarak cevap verdi. Bu, 'Senin' anlamına geliyordu. Wolfaraine ona eski dilin temel bilgilerini öğretmişti.

Büyük hayvanın yüzündeki sert çizgilerin yumuşadığını ve gözlerinin parlaklığının azaldığını yemin edebilirdi. Puma öne eğildi ve yanağını yaladı.

Ismena korkusunu bastırdı ve cesurca elini hayvanın yanlarına koydu. Oradaki derisini okşadı, sevdi. Bu hareketi defalarca tekrarladı.

Puma bir kedi gibi mırıldandı. Bu ses Ismena'yı şok etti.

Tanrım, bu vahşi, evcilleştirilmemiş varlık ona gerçekten alışmaya başlıyordu.
Gözleri neredeyse yaşlarla doldu.

Wolfaraine uzun süre puma formunda kaldı. Ismena, buraya getirildiğinden beri zaman kavramını ne kadar kaybettiğini bilmiyordu. Dış dünyayı gösteren pencere, çatlak veya başka bir şey yoktu.

Ismena, Wolfaraine'in yanında olmasından nefret ediyordu, ama aynı zamanda bundan mutlu olmaktan da kendini alamıyordu. O burada olmasaydı ne olacağını düşünmek onu korkutuyordu.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü tekrar kıpırdadığında, Wolfaraine'in tanıdık güçlü kollarına sarıldığını fark etti. Uyanmasını hissedince geri çekildi ve onu dikkatle izledi.

"Acıkmış olmalısın. Uyandığımda bunu buldum," dedi ve ona hamburgerlerle dolu bir tabak uzattı.

Ismena çok acıkmıştı, ama yalnız yemek istemiyordu. "Ya sen? Yalnız başıma yiyemem."

"Beni merak etme, ben aç değilim. Senin daha çok ihtiyacın var." Gözleri ona yalvarırcasına bakıyordu. Ismena tabağı alıp yemeye başladığında, Wolfaraine memnuniyetle içini çekti.

Onun her şeyi yiyip bitirmesini izlerken, öfkesi yeniden tüm gücüyle geri geldi. Onları buradan çıkarmak zorundaydı. Onu bu kabusta görmekten nefret ediyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu kız yumuşak bir sesle. Gözleri onun vücudunu dikkatle taradı, ama görkemli cüppesi onun hiçbir şey görmesini engelliyordu. "Çürüklerin nasıl?"

"Şimdi çok daha iyi hissediyorum." Bu da doğrudu. "Tamamen iyileşmedim, bunun için birkaç gün daha ve belki de Harhan'ın otları gerekecek, ama kendimi daha güçlü hissediyorum. Artık felçli değilim. Bu da iyi bir haber."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye gülümsedi ona sıcak bir şekilde, gözleri yorgundu. "Sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Yorgunum. Bu sert zemin vücudumu ağrıtıyor. Banyo yapmak isterdim." Yanakları kızardı ve ekledi, "Ben de ağrıyorum."

"Üzgünüm, bebeğim."

"Önemli değil. Seninle birlikte olmayı seviyorum, Wolfe." Gözleri onun gözlerine baktı, "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Cevapladı ve onu kucakladı.

Gözleri yaşardı. Gerçekten o sözleri söylemişti. Sonuçta bu bir rüya değildi.

Wolfaraine, vücudu kollarında gevşeyene kadar onu tuttu. Yine uykuya dalmıştı.

Endişelenmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Son zamanlarda çok uyuyordu. Hamile olduğu için mi? Yoksa ona enjekte ettikleri şeyle bir ilgisi mi vardı?

Harhan onu muayene etmeliydi. Onları buradan çıkarmalıydı. Hem de çabuk.

Dikkatlice onu yere yatırdı ve ondan uzaklaştı. Onu esir tutan gümüş parmaklıklara öfkeyle baktı ve onları tutup çekmeyi denemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Kim bilir, belki onları bükebilir, hatta daha da iyisi, kırmayı başarabilirdi.

Aklında bu saçma plan dönerken, kapının açılma sesi dikkatini metal çubuklardan uzaklaştırdı.

Kapı açıldığında ve Alfred içeri süzüldüğünde çok şaşırdı.

"Alfred? Ne yapıyorsun sen..."

"Fazla vaktim yok. Bunu saatler önce yapardım, ama o aslan beni çok korkuttu; yaklaşmak istemedim, yoksa beni yiyip bitirirdi," Yaşlı adamın ağzından bu sözler dökülürken, odanın içinde gergin bir şekilde etrafa bakındı ve hücreye doğru aceleyle yaklaştı.

"Anahtarları aldım. Alphose, Degar ve diğerleri saldırı emrini bekliyorlar. Her hareketimi izledikleri için onlara işaret veremedim, ama adamların sana, boşaldığında onlara işaret vermeni söylediler. Bir Çağırma Uğultusu, değil mi? Evet, evet, onlar öyle diyorlardı. Anahtarları sana bırakıp onlar gelmeden ortadan kaybolacağım. Şimdiye kadar CCTV'de fark etmiş olmalılar." Anahtarları attı ve Wolfaraine onları yakaladı.

Alfred, kızının uyuyan halini açgözlülükle süzdü, sonra dönüp kapıdan dışarı koşmaya başladı.

"Alfred?" Wolfaraine seslendi.

"Ha?" Yaşlı adam gergin bir şekilde döndü.

"Teşekkür ederim." Alfa Kral'ın gözlerinde tutku ve minnettarlık vardı. Alfred başını salladı. "Onu güvende tut, Kral. Tek istediğim bu."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım." diye yemin etti.

Adamın dudakları seğirdi ve gerginliğinin bir kısmı kayboldu. "Biliyorum."

"Anahtar kayboldu! Lanet olsun!!" Bir insan sesi bağırdı, "Memurlar! Herkes hemen toplanın! Yeraltı laboratuvarına gidin! Kaçmasına izin vermeyin, gördüğünüz anda ateş edin, duydunuz mu beni!!? Emir, GÖRDÜĞÜNÜZ ANDA ATEŞ EDİN!!!"

"Kahretsin, şimdi ortadan kaybolmam lazım. Kendine dikkat et!" Alfred dedi.

"Sen de kendine dikkat et, Alfred. Kızını unutma ve kendini öldürme." Wolfaraine, yaşlı adam odadan çıkmadan önce tüm bunları söylemeyi başardı.

Ismena ile yalnız kalan Wolfaraine, elindeki anahtarları izledi. Ayak sesleri duyabiliyordu. Çok sayıda.

Hızlı bir hareketle anahtarı kilide soktu, kilidi açtı ve anahtarı attı.

Sonra başını geriye attı ve gürültülü bir uluma çıkardı. Çağırma Uluması.

Kapı açılmadan ve her yerden kurşunlar yağmaya başlamadan bir saniye önce, dağ aslanı şekline dönüştü.

BÖLÜM 37. KANLI SAVAŞ VE SAVAŞIN BEDELİ.

Wolfaraine dağ aslanı şekline dönüştü, kendisine doğru gelen mermilerden atlayarak kaçtı, sonra tekrar erkek şekline dönüştü ve hücreye daldı. Silah sesleriyle uyanmakta olan Ismena'yı kucaklayarak, onu hücreden birkaç adım uzaklıktaki devasa tezgahın arkasına itti.

"Burada kal, eğil!" diye emretti ve şekil değiştirmeden önce onun şiddetle başını salladığını görmekten memnuniyet duydu.

Puma tezgahtan atladı ve bu sırada silah seslerini o yönden uzaklaştırdı. Puma o kadar büyüktü ki, bir mermiyi kolayca yakalayabilirdi, ama ayakları çok hafifti.

Büyük hayvan kapıda yığılmış tüm memurlara saldırdı; üçü nefesleri kesilince bayıldı, diğer ikisinin ise kafaları boyunlarından anında ayrıldı ve kan her yere sıçradı. Hareketleri yıldırımından daha hızlıydı. Diğer iki kafaya da aynı muameleyi yaptı ve birkaç saniye içinde yedi memuru başarıyla ortadan kaldırdı.

Kapıda kalan son memur kaçmaya çalıştı, ama puma ağzını kocaman açarak ileri atladı ve kafasını ısırarak kopardı. Önünde ayak sesleri yankılanıyordu, bu da daha fazla askerin geldiğini gösteriyordu.

Wolfaraine yarı kurt formuna dönüştü, kapıda durdu ve bekledi. Yarı dönüşümü seviyordu çünkü erkek bu formda tam dönüşüme göre daha fazla kontrol sahibi oluyordu ve hayvan da onunla birlikteydi.

Saniyeler içinde, silahlı adamlar görüş alanına akın etti ve silah sesleri havayı doldurdu.

Wolfaraine elinden geldiğince kaçtı, doğrudan kendisine gelenleri yakaladı ve saldırganlara geri fırlattı. Refleksleri her zamanki gibi hızlı ve keskindi. Daha fazlası geldi ve o da onlara geri fırlattı, vurulduktan sonra patates çuvalı gibi yere düşmelerini izlemenin tatminini yaşadı.

Bu birkaç dakika sürdü, sonra başını yana çevirdi. Ona atılan başka bir şey dikkatini çekti. Top gibi görünüyordu ve çok hızlı geliyordu.

Yakalaması gereken mermiyi kaçırdı ve bunun yerine kendisine doğru uçan 'topu' yakaladı ve ne olduğunu incelemeden hemen geri attı.

Meğer bomba çıkmış ve geri attıktan kısa bir süre sonra patlamış. Bir saniye önce orada duran tüm askerlerin cesetleri her yere saçılmış.

Wolfaraine, onların kendisine gelmesini beklemek yerine avlanmak istiyordu, ama Ismena'yı korumasız bırakmak istemiyordu. Avlanmaya çıkmadan önce kalıp Alfalarının gelmesini beklemesi gerekiyordu.

Bu yerden tek bir insan bile canlı çıkmayacağına yemin etti.

Daha fazla asker geldi ve o onları öldürdü. Ona kurşunlar sıktılar, bıçaklar attılar, hatta sakinleştirici iğneler attılar, ama hiçbirisi etkisiz kaldı. Bazıları onlara geri fırlatılırken, diğerleri Wolfaraine Daminor Throne'un arkasındaki yere düştü.

Ismena ise tezgahın arkasında korkudan titriyordu, ellerini kulaklarına bastırarak uçan mermilerin sesini engellemeye çalışıyordu.

Sol kolu acıyordu, kurşun isabet ettiği yerden kan damlıyordu.

Bu, Wolfaraine onu hücreden çıkarıp tezgahın arkasına saklamadan önce, ilk ateş açıldığında olmuştu. Ama Ismena, ses çıkarmamaya, dikkatlerini üzerine çekecek hiçbir hareket yapmamaya kararlıydı.

"Yakaladım!" diye bir ses homurdandı, onu saçından tutup ayağa kaldırdı.

Ismena onun Dr. Gideon olduğunu tanıdı. Kollarında çılginca debelenirken çığlık attı. Nereden girmişti? Wolfaraine kapıyı kapatmıştı.

kapıyı kapatıyordu.

Solundaki kırık pencere, adamın nereden girdiğini ona gösterdi. Ismena ılık attı ve adamı kendinden uzaklaştırmak için çılgınca debelendi, ama çabaları boşunaydı. Wolfaraine de onun ılıklarını duyamıyordu, çünkü silah sesleri onun ılıklarını bastırıyordu.

"Kıpırdama, seni fahişe!" Saldırganı bağırdı ve öfkeyle karnına yumruk attı.

Daha önce hiç hissetmediğı bir acı başını sardı ve Ismena ılık attı. Gözleri tezgâhtaki bıçağı gördü ve o anda Eline'in ona öğrettiğı her şeyi hatırladı.

Hayatta kalma içgüdüleriyle hareket ederek, askerin penisine yumruk attı ve acı onun dikkatini dağıtırken, kendini çevirip bıçağı yakaladı, dönerek adamın göğsüne bıçağı sapladı. Ondan uzaklaşmadan önce bıçağı derinlemesine sapladığından emin oldu.

"Ne..." Gideon'un gözleri büyüdü ve bıçaklandığı yerden kan fışkırdı. Ağzından da kan akıyordu.

Kurbanını bırakıp yere düştü.

Ismena, ölü adamdan uzaklaşırken ağılıyordu. Ayağı kalkmaya çalıştı ama her yeri acıyordu. Her yeri.

Tezgahtan uzaklaşarak, saklanacak bir yer aramak için çılgınca süründü. Gözü başka bir tezgahın üzerindeki çekmeceyi gördü ve ona doğru süründü. Çekmece, onun küçük bedenini içine alabilecek kadar büyüktü.

Çekmecenin içine kıvrılıp kapıyı kapattıktan sonra, ağlamamak için dudaklarını sertçe ısırdı.

Kolu acıyordu. Karnı acıyordu.

Ama yine de dişlerini sıkı sıkı kapattı, çünkü askerlerin dikkatini üzerine çekmeyi göze alamazdı. Adamına daha fazla yük olamazdı.

Ismena başı dönmeye başladı. Karnı çok ağrıyordu.

Islaklık uyluklarından aşağı sızıyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

Tanrım, bebeğimi kaybediyorum! Kanın aktığını hissedince içinden çığlık attı.

"Yine mi? Tanrım, lütfen bu sefer olmasın..." Bilincini kaybetmeden önce gözyaşları içinde fısıldadı.

Cronus yine küfretti. Keşke lanet ellerim titremeyi bıraksa, kahretsın!

Silahını, Segillaria yaprakları ve rodyumdan yapılmış kalan dört mermiyle dolduruyordu

Segillaria Yaprakları ve rodyumdan yapılmış dört mermiyi silahına dolduruyordu, ama lanet ellerinin titremesi durmuyordu.

Kaçtı. Kral gerçekten kaçtı! Şimdi

herkesin hayatı tehlikede.

O, çok ihtiyaç duyduğu bir şekerleme yaparken Summon Howl'u duydu. O, lider bir Alfa değildi, ama yine de bir Alfa'ydı, bu yüzden o kükremenin otoritesini dizlerine kadar hissetti.

Alfa Kral'ın bu ulumayı yapması, diğer Alfaların yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Diğerleri gelmeden Wolfaraine'i öldürmek ve kaçmak zorundaydı. Wolfaraine'i öldürmeden öylece gidemezdi. Bu, kendi ölüm fermanını imzalamak gibiydi, çünkü Alfa Kral onun bu olaya karıştığını zaten biliyordu.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim. Onu öldüreceğim." Cronus tısladı, "Sadece mükemmel fırsatı bulmam lazım."

Görülmemek için gizlice savaş alanına doğru ilerledi. Yolundaki cesetlerin sayısına gözleri fal taşı gibi açıldı. Bazı cesetler parçalanmıştı, bazıları ise artık ceset bile denilemez durumdaydı. Her yer kanla kaplıydı.

"Kutsal cehennem..." diye mırıldandı, bu korkunç manzaraya şok olmuş bir şekilde, "İnsanlar haklı. O bir canavar. Hükümdarımız bir canavar ve ben ona son vereceğim."

Cronus sonunda hedefini bulduğunda, bir sütunun arkasına saklandı. Wolfaraine'i yarı dönüşmüş halde izledi, o da bir askeri

, sağ bacağını kaldırdı ve adamın sırtını ona çarptı, askerin omurgasını kırdıktan sonra kurbanını fırlattı.

Cronus, Wolfaraine başka bir askere odaklanana kadar bekledi, sonra silahını hedefine doğrulttu ve dört mermiyi aynı anda ateşledi.

Planı işe yaramış gibi görünüyordu çünkü Wolfaraine mermilerin geldiğini görmemişti.

İlk mermi omzuna isabet etti, ama son üç mermiyi yakaladı ve geldikleri yöne doğru geri fırlattı.

Cronus, mermilerin geri döndüğünü çok geç fark etti. Üçü de karnına isabet etti. "Lanet olsun," diye küfretti.

Anında, vücudu başından ayak parmaklarına kadar uyuşmaya başladı. Hareket etmeye çalıştı, ama vücudu emirlerine uymadı. Bunun yerine, vücudu ağırlaştı ve yere yığıldı.

"Hain. Bunun için uzun zamandır bekledim." Wolfaraine aniden onun üzerinde duruyordu, derin sesi tehdit ve memnuniyetle doluydu.

Eğilip Cronus'un sağ elini yakaladı ve sertçe çekerek ekleminden kopardı, sonra onu acımasızca dövmek için kullandı. Wolfaraine, Cronus'un eli olan silahı tamamen parçalanana kadar onu dövdü, sonra da onu attı.

"Bu, kadınıma yaptıkların ve kendi türünü ihanet ettiğin için." Wolfaraine, felç olmuş, kanlar içindeki adama bakarak homurdandı. "Seni burada kan kaybından ölmeye bırakacağım, ben de Onaries'i avlamaya gideceğim. Ölümün eşiğine geldiğinde, gelip seni yem olarak yiyeceğim."

"Bu yolu seçerek bir hata yaptın Cronus ve hatalarının bedelini ödeyeceksin." Wolfaraine, kıllı, geyik bacağına benzeyen bacağını Cronus'un karnındaki açık yaraya koydu ve sertçe bastırdı, Cronus'un acısını haykırmaya çalışıp da başaramamasını büyük bir tatminle izledi.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Wolfaraine, daha sert bastırarak, yavaşça konuştu.

Cronus kasılmaya başladı. Ten rengi solmuştu. Zehir tüm vücuduna yayılmıştı.

Wolfaraine eğilip Cronus'un şah damarını kesti. Kanayan gözlerle Cronus'u kanaması durana kadar izledi.

"Beni aramana gerek yok. Buradayım."

Wolfaraine, arkasından gelen tanıdık Onaries'in sesiyle donakaldı. Yavaşça döndü ve karşısındaki manzara karşısında nefesi kesildi.

Onaries, baygın Ismena'yı kollarında taşıyordu. Ismena'nın kolları ve...

Wolfaraine başını geriye attı ve öfke ve ıstırapla gökyüzüne doğru kükredi. Onaries'in gözleri parladı ve o acının her sesinden zevk aldı.

"Ona ne yaptın?" Alfa Kral öfkeyle bağırdı ve tehditkar bir adım attı.

"Ben olsam bunu yapmazdım, Alfa Kral." Onaries homurdandı, elleri kadını sıkıca kavradı. "Biraz daha yaklaşırsan, elimi karnına sokup bağırsaklarını çıkarırım."

Wolfaraine durdu. Yanan gözlerle Vahşi Psikopata baktı. "İyi. Ona hiçbir şey yapmadım." Kadına bakarak
"En azından henüz. Onun hamile olduğunu bilmiyordum. Tsk tsk tsk, bilseydik her şey çok daha kolay olurdu. O zaman seni hayatta tutmak için tüm bu zahmetlere girmezdik."

"Şimdi, bebeğini kaybediyor. Kadına bak, Alfa Kral. Çocuğun olacak kanın bacaklarından akarken, sen çaresizce durup hiçbir şey yapamadan izlemek nasıl bir duygu?"

"Ölümünü kolaylaştırmayacağım, Onaries. Ay Tanrıçasına yemin ederim." Kontrolsüz bir öfkeyle titreyerek yemin etti.

"Zaten kolay olmasını hiç planlamamıştın. Son iki yılda on beş adamımızı öldürdüm. Beş çocuk, yedi yetişkin erkek ve üç kadın. Her anından da zevk aldım. Ne yazık ki, benim izimi sürmeye başladığında eğlenceyi mahvetmeye başladın."

"Kendi türünü nasıl öldürebilirsin? Kendi türünü! *Kendi klanından* bir aileyi yok ettin!" Wolfaraine hırladı.

Onaries omuz silkti, "Senin gösterdiğin kadar ciddi bir şey değil, sonuçta hepsine bir iyilik yaptım. Ölüm bir lanet değil, bir lütuftur. Huzur vericidir. Herkes huzuru hak eder. Senin kadına da huzur vermek benim için büyük bir zevk olacak."

Parmakları Ismena'nın boğazını tehditkar bir şekilde kavradı. Wolfaraine'e baktı ve gülümsedi, gözleri boş ve soğuktu. "Birazcık bastırırsam, nefes almasını engelleyeceğim. Eminim nefes nefese kalırken çok güzel görünecektir..."

"Yapma! Yapma!" Wolfaraine çaresizliği nefret ediyordu. Gözlerini daha da doldurmaya başlayan öfkeli gözyaşlarını nefret ediyordu.

"Beni alabilirsin. Söz veriyorum. Onu bırak." Pazarlık etti.

Onaries deli gibi sırttı, "Hayır, bence bunu daha çok seviyorum. Senin bu kadar acı çektiğini görmek, gözlerindeki çaresizliği görmek, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını bilmek."

Biraz bastırdı. Ismena'nın vücudu sarsıldı, inleyen bir ses çıkardı, ama uyanmadı.

"Onu öldürürsen buradan asla canlı çıkamayacağını biliyorsun, değil mi?" Wolfaraine'in sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı.

"Biliyorum ve umurumda değil. O benimle birlikte gidecekse, ölmek umurumda değil..."

Bir silah sesi duyuldu. Wolfaraine ve Onaries aynı anda donakaldılar. İçlerinden biri vurulmuştu.

Onlara bakan bir seyirci, hangi erkeğin vurulduğunu anlayamayacaktı. Ama bu sadece bir anlık bir şeydi.

Onaries bir inilti çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Wolfaraine, Ismena'yı düşürmeden önce kollarından alıp ileri atıldı. Erkek, arkadan sırtından vurulmuştu.

Wolfaraine, Ismena'yı kucağına alıp rahatlamış ve şefkatle ona sarıldı, sonra Onaries'i vuranın kim olduğunu görmek için önüne baktı.

Beş Alfa'sı orada duruyordu. Alphose'un silahını indirdiğini gördü.

Wolfaraine derin bir rahatlama nefesini aldı. Her şey bitmişti. Halkı buradaydı.

"O nasıl? Öldü mü?" Alfa Asissy yaklaşırken sordu.

"Hayati organlarına isabet etmediğinden emin oldum. Kolayca ölmeyecek. Onu Naturiah'a götüreceğiz." Alphose cevapladı.

"Alfa Kral, hepsini öldürdük. Burayı yüzlerce askerle doldurmuşlardı." Degar yaklaşırken, "Hepsini öldürdük." diyordu.

"Bu hariç," dedi Adanel. O anda Wolfaraine, Adanel'in yanında sürüklediği kanlar içindeki, yarı ölü insanı fark etti.

"O kim?" diye sordu Wolfaraine boğuk bir sesle, Ismena'yı kollarının arasında sıkıca tutarak.

"Adının Doktor Beloca olduğunu söyledi. Onların lideri. Onu Naturiah'a götürüp, diğer laboratuvarların yerini söyleyene kadar işkence edeceğiz."

"İyi seçim." Wolfaraine onayladı. Soluk Ismena'ya baktı ve gözleri yaşardı.

"Yine kazandık. Bu laboratuvarı yerle bir edeceğiz." Ratinus kendini beğenmiş, cahilce, "Bu dövüşten keyif aldım. Böyle harika bir dövüş yapmayalı çok uzun zaman olmuştu."

"Onu eve götürmeliyiz." Wolfaraine'in sesi çatladı.

O anda gözleri, Alfa Kral'ın kollarında tuttuğu küçük bohçaya takıldı. Ne olduğunu anladıklarında gözleri dehşetle kaplandı.

"Oh, kahretsin. O... O..." Ratinus dehşet içinde söze başladı.

"Yaralanmış. Ayrıca düşük yapıyor," diye Alpha Asissy onun yerine cümleyi tamamladı. Tüm Alfaların gözlerinde keder ve acıma vardı.

Alphose hariç.

Gözlerinde gözyaşları ve öfkeyle, tam anlamıyla kalbi kırılmış görünüyordu. Ismena hamile miydi?

Bu çocuğun ne kadar mucizevi bir bebek olduğunu sadece o ve Degar biliyordu.

Ve Şimdi, bebeği kaybediyorlardı. Savaşı kazanmışlardı, kralı ve eşini kurtarmıŐlardı, ama bunun bedeli ne olacaktı?

BÖLÜM 38. AŞK VE MUTLULUK ADINA...

"Onu bir an önce eve götürmeliyiz," dedi Degar, öne çıkarak, "Vurulduunuz. Onu ben alayım, Alfa Kral."

"Hayır, onu ben tutabilirim," diye cevapladı Wolfaraine dişlerini sıkarak. Onu göğsüne daha yakın çekip kollarını etrafına sıkıca doladı. "Benimle kal, Ena, lütfen. Nefesi çok zayıf."

"Hepsi bu canavarlar yüzünden. Cronus, seni canavar! Bu kadar kolay ölmeyeceksin, lanet olsun!" Alfa Asisy, hain Kurtadam Alfa'nın cesedine doğru fırladı, kaplan formuna dönüştü ve diğer kolunu da kopardı.

Ratinus da aynı derecede öfkeliydi, fare şekline dönüştü ve Asisy'ye katıldı. Keskin, uzun pençelerini kullanarak, Fare Alfa erkeğin vücudunu parçaladı ve onu berbat bir hale getirdi. Asisy bu berbatlığı yedi.

Diğer Alfalar katılmadılar, ancak dev sıçan ve ondan daha da büyük kaplanın hainin cesedine öfkelerini boşaltmalarını izlediler. Sıçan neredeyse bir insan büyüklüğündeydi ve kuyruğunda dikenler vardı — bu dikenler, bir insanın kafasına isabet ettiğinde onu dikey olarak ikiye bölebilen tehlikeli bir silahtı.

Şimdi, Rat Alpha onu Cronus'un bedenini küçük parçalara ayırmak için kullanırken, kaplan açgözlülükle yemeğin tadını çıkarıyordu.

Diğer Alfalar bu kanlı manzaraya yüzlerini buruşturdular.

"Alfred nerede?" Wolfaraine, yeraltı laboratuvarından çıkarken sordu. "Onu gören var mı?"

"Sanırım üst kattaki odalardan birinde saklanıyor. Savaş sırasında koridordan geçerken kokusunu aldım." Adanel, Alfa Kral'ın arkasında yürürken cevap verdi.

Alfa Kral'ın arkasında yürüdü.

Alphose onların önüne atladı, "Onu bulacağım."

Adanel öne çıktı ve Alfa Kral'ın önünde durarak onu durdurmayı başardı. "Naturiah'a ulaşmamız en az beş saat sürer. Harhan onu muayene etmeden önce çok geç kalırız. O hala bir insan. Onu bir insan hastanesine götürüp özel bir doktora muayene ettirmemizi öneririm."

"Bu çok iyi bir fikir, Alfa Kral. Onu bu halde Naturiah'a geri götüremeyiz. Sadece çocuğu değil, Rahinna'yı da kaybedebiliriz." Alfa Morose yumuşak bir sesle kabul etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye karşılık verdi Ratinus, kanlar içindeki insan formuna geri dönmüş olarak. "O, bir changeling bebeği düşürüyor. Onlar insan bebeklerinden çok daha hassastır, onların tıbbi televizyonlarının bir yardımı olacağını sanmıyorum."

"Sonogram mı demek istiyorsun?" diye sordu Rodarh, dudaklarını büzerek.

"Adının ne olduğu umurumda değil, ama ne için kullanıldığını biliyorum, seni küstah fil," diye karşılık verdi Ratinus.

"En azından ne dendiğini biliyorum."

"O ağızla anneni öptün mü?"

"Şimdi değil, siz ikiniz. Böyle kritik bir anda şakalaşamazsınız." Alpha Morose azarladı.

İki Alfa da suçlu görünüyordu ve Kral'a özür diledi.

Wolfaraine sadece Adanel'e baktı, "Sanırım haklısın. Şu anda benim endişem, onun iyiliğinden emin olmak için onu iyice muayene ettirmek. Çok kan kaybetti. İnsanlar ona yardım edebilirse, onu onlara götürmekten çekinmem."

Acı çekiyormuş gibi ekledi, "Şu anda onun hayatı benim için bebeğimizinkinden daha önemli."

"Benimkilerden biri insan dünyasında doktor. Son duyduğum kadarıyla, New Jersey'deki en iyi doktor. Bence onu bizimkilerden biri tedavi etse daha iyi olur. Özel jetle

Özel jetle yirmi, otuz dakikada New York'tan New Jersey'e gidebiliriz." Alfa Asissy umutla teklifte bulundu.

Ratinus alaycı bir şekilde, "Bir Kaplan Changeling insan dünyasında doktor mu?
Çok komik."

"Özel jet hazır. Savaş başlamadan önce çağırdım." Degar, Alfa Kral'a umutla bakarak araya girdi.

"O zaman gidelim." Wolfaraine'nin adımları aceleci, omuzları gergin, yüzü endişeyle doluydu. Laboratuvardan çıkıp ormanın ortasına geldiler.

Alphose, kirli ve yorgun görünen Alfred ile birlikte en son çıktı. Alfred, kızını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüzü buruştu, "Kızım, o nasıl?

"Kurşun yedi. Tedavi için onu dışarı çıkarıyoruz. Sen iyi misin?" Wolfaraine, adama bir kez bakarak sordu.

"Evet, evet, iyiyim. Alphose beni almaya gelene kadar çok iyi saklandım."

Wolfaraine başını salladı. Alfalar'a dönerek, "Asissy bizi hastaneye götürecekt. Ratinus, Rodarh ve Adanel, Alfred'i ve tutsaklarımızı eve götürün. Bu gece geri döneceğiz," dedi.

Hepsi onaylayarak başlarını salladılar. Rodarh, herkes dağılmadan önce Rahinna için dua edeceğini ekledi. Özel jet çok geçmeden geldi.

İki saat sonra, Wolfaraine vücudunun küçük bir kısmının uyuştüğünü hissetti. Sol omzuna tehlikeli bir kurşun isabet ettiğini unutmuştu.

Ismena'nın bulunduğu hastane odasının hemen dışında oturuyorlardı. Hastaneye girdikleri anda, kaplan changeling Dr. Fernandez diğer tüm görevlerini bırakıp Ismena'yı onlardan aldı ve birkaç hemşireyle birlikte ameliyathaneye girdi.

Kapının açılma sesi, huzursuz dört changeling'i dikleştirmiş, Dr. Fernandez'in odadan çıkmasını bekleyerek ona bakmışlardı.

ve arkasından kapıyı kapattı.

"O nasıl?" Wolfaraine aniden doktorun yanına geldi.

Doktor saygıyla başını eğdi ve konuşmaya başladı: "Mermiyi çıkardık ve yarayı sardık, çok kan kaybetti ama iyileşecek. Neyse ki yara enfekte olmamış ve kurşun hayati bir organa isabet etmemiş. Bağışıklık sisteminin savaştığı, test edilmemiş bir ilaç tespit ettik. Bu ilaç aşırı yorgunluk, mide bulantısı ve doğal olmayan titremelere neden oluyordu, ama neyse ki, ilacı vücudundan atmaya yardımcı olan bir tedavi bulduk. İyileşecek, Alfa Kral."

Wolfaraine, saatler sonra ilk kez ciğerlerindeki tıkanıklığın giderildiğini hissetti ve tekrar normal nefes alabildi. Tek hisseden o değildi. Etraflarında duyulabilir rahatlama iç çekişleri dolaşıyordu.

"Tanrılara şükür," diye mırıldandı Ratinus, derin bir nefes alarak.

Alphose, Alfa Kral'ın gözlerinde endişe ve korku belirtileri gördü. Söylenmemiş soru.

"O hamileydi, Şifacı." Alphose, doktora yumuşak ve korku dolu bir sesle sordu, "Bebek nasıl?"

"Varisimiz iyi," dedi Dr. Fernandez mutlu bir şekilde. "Aslında, yumruk bebeğin pozisyonunu değiştirip rahime geçmesine neden oldu ve yaptığım diğer testler fetüsün iyi geliştiğini gösteriyor. Rahinna Kraliçesi önümüzdeki birkaç gün daha fazla bakım ve yatak istirahati gerektirecek, ancak önerdiğim ilaçlar ve umarım Harhan'ın akupunktur tedavisiyle her şeyin yoluna gireceğini garanti edebilirim."

Wolfaraine, bu sözleri duyana kadar ne kadar çok duymaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Kalbi mutlulukla doldu ve kolları kasılırken öne doğru adım atıp doktoru kucakladı.

"Teşekkürler, Fernandez. Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Dr. Fernandez, Alfa Kral'ın beklenmedik hareketine şaşkınlıkla donakaldı. Kral'ın eşini bulduğu ve aralarındaki karmaşık ilişki hakkındaki söylentileri duymuştu, ancak Alfa Kral'ın eşine değer verdiği yönündeki son söylentilere asla inanmamıştı. Herkes, en üst düzey liderlerinin insanlardan ne kadar nefret ettiğini bilir.

Alfa Kral'ın eşine değer verdiği yönündeki son söylentilere inanmamıştı. Herkes, en üst düzey liderlerinin insanlardan ne kadar nefret ettiğini bilir.

Bugüne kadar buna hiç inanmamıştı.

Dr. Fernandez, korkutucu liderlerine kötü haberler vermek zorunda kalacağı bir duruma düşmek istemediği için, Rahinna Kraliçesini tedavi ederken elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Sıkı çalışmasının sonucunda gelen iyi haberi paylaşmaktan büyük bir rahatlık ve mutluluk duyuyordu.

"Bu zevk tamamen bana ait, Alfa Kral." Doktorun sesi hayranlık ve saygıyla doluydu.

Alfa Kral başını sallayarak uzaklaştı.

"İyi iş çıkardın, Fernandez." Alfa Asissy onu övdü.

Doktorun kalbi, Alfa'sının sesindeki gururdan neredeyse patlayacaktı. Kaplan changeling Alfa'sına eğildi, "Çok cömertsiniz, Alfa."

"Alfa Kral'ın yaralarına da bakmak isterim." Fernandez ekledi, "Kraliyet şifacısının tedavisini tercih edeceğinizi biliyorum, ama eve dönüş yolu hala uzun. O kesik ve çürükleri iyileştirecek, kurşun yaralarını temizleyecek ve sterilize edecek ilaçlarım var. Eve vardığınızda kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. O zaman şifacı devralabilir."

"Hayır, karımı görmek istiyorum..." Wolfaraine başladı.

Ama Alphose sözünü kesti, "Bu harika olur, Şifacı."

Wolfaraine başını sevgili arkadaşına çevirdi, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

Alphose ihtiyatla iç geçirdi. "Rahinna Kraliçesi'nin şu anda kesintisiz bir dinlenmeye ihtiyacı olduğuna eminim. Temizlenmek için mükemmel bir zaman, sence de öyle değil mi? Ayrıca, kurumuş kan ve morlukları görürse sadece endişelenir."

Diğer Alfalar da başlarını salladılar. Wolfaraine isteksizce pes ederek iç geçirdi.

Doktorun onu başka bir odaya götürmesine izin verdi. Ismena ve çocuğunun zarar görmediğini öğrenince, sonunda bugünkü zaferinin heyecanını

zaferinin heyecanını bedenini doldurmasına izin verdi.

Sonunda, geçmişte kendisine ve Ismena'ya yaptıkları için onlardan intikamını almıştı. O canavarca insanlara karşı savaşı kazanmışlardı. İntikamın tadı gerçekten de tatlı bir nektardı.

Naturiah'a vardıklarında gece geç olmuştu. Ismena, sınırı geçtikten sonra ilk kez uyandı, uykulu hissediyordu ve bir an için kendini kaybolmuş gibi hissetti.

Sonra her şey bir anda aklına geldi. Kaçışları, vurulmaları, bir askeri bıçaklamaları, saklanmaları...

Başını avuçlayarak inledi. Ağır geliyordu.

Onu saran kürkler, onun kurt adam formunda yolculuk yaptığını gösteriyordu ve etrafında esen rüzgâr ve ağaçların görüntüsünden, Naturiah'a geri döndüklerini anladı.

Wolfaraine onun uyandığını hissetti ve tam dönüşünden yarı dönüşüme geçti. Aniden, onun sırtında değil, tüylü kollarında kucaklanıyordu. Onun yakışıklı yüzünü tekrar görmek iyi geliyordu.

"Uyandın," dedi en nazik ses tonuyla.

O başını salladı ve yavaşça gözlerini kırdı, "Neredeyiz?"

"Neredeyse Kule'ye vardık. Neredeyse eve vardık.

Dayan." "Peki laboratuvar...?"

"Yanıp kül oldu. Artık güvendesin, Ena. Yaşadığım sürece bir daha asla tehlikeye girmeyeceğine söz veriyorum. Seni her zaman koruyacağım." Gözleri yoğun bir şekilde yemin etti.

Ismena bu adama olan sevgisiyle doldu. Onun kollarında kendini güvende ve emniyette hissediyordu. Sanki hiçbir şey ona dokunamazmış gibi.

Tam o anda, çocuklarını kaybetmiş olmanın hatırası zihninde canlandı. Artık kanaması yoktu, içinden bir sıkıntı hissederek fark etti. Gözlerinin arkasında yaşlar yanıyordu.

"Bebeğimizi kaybettim. Çok üzgünüm. Kalbim parçalanıyor, Wolfe." Sesi titriyordu.

Ama Wolfaraine başını salladı ve adımlarını biraz yavaşlattı. Sıcak bir gülümsemeye, "Çocuğumuz hala senin içinde, güçlü ve sağlıklı," dedi.

"Hayır, bebeğim, bence..."

"Güven bana, Ena," gözleri buluştu ve birbirlerine baktılar. Yüzünde küçük bir gülümsemeye tekrar fısıldadı, "Bebeğimiz güvende ve sağlıklı."

Ismena'nın vücudunu bir rahatlama titremesi sardı, geniş gözlerindeki korku kayboldu ve kendini onun göğsüne daha da yaklaştırdı. "Gerçekten mi? Bu bir rüya değil mi? Ama çok kan kaybettim, bu nasıl mümkün olabilir... Oh, Tanrı'ya şükür, çok teşekkür ederim Tanrım. Çok mutluyum, çok minnettarım, Tanrı'ya çok teşekkür ederim."

O teşekkürlerini ve sevincini mırıldanırken, Wolfaraine sadece daha geniş bir gülümsemeye diğer Alfalarla buluşmak için hızını artırdı. Onları evine götürmek için sabırsızlanıyordu.

Heart Of Naturiah'a vardıklarında, diğer Alfalar kendi evlerine giden yolu reddederek, onunla birlikte Kule'ye geri döndüler. Büyük salona adım attıklarında, çok sayıda insan tarafından karşılandılar.

Alfa Kralı, küçük bir kalabalık olduğunu düşünerek şaşkınlık duydu.

Naturiah'ın tüm önde gelen Alfalar, nöbetçiler, Betalar, Omegalar, ev işçileri oradaydı. Eline, Mirian ve Kassandra'yı da görebiliyordu, hatta o gün insan dünyasında onunla birlikte savaşan Alfalar bile oradaydı. Hepsi orada toplanmıştı. O, eşini koluna takarak kapıdan içeri girdiğinde, hepsi ayağa kalkıp ona saygıyla selam verdiler.

Sonra etrafını sardılar. Yüzlerindeki sevinç ve rahatlama, kalbini halkına olan sevgiyle doldurdu. Kadınlar ona çok yaklaşıırken gözlerinde yaşlar vardı. Bazıları ona sarılıyor, diğerleri ise ayaklarının dibine diz çöküyordu — bu bir hoş geldin ve saygı göstergesiydi.

Kollarındaki kadın yüzünden ona sıkıca sarılmamaya dikkat ediyorlardı. Ismena biraz kıpırdadı, kendi ayakları üzerinde durmak istediğini gösteren bir işaret, ama Wolfaraine ona bir bakış attı ve hafifçe başını salladı.

"Lütfen, dikkatli olacağım ve hemen yanında olacağım," diye yalvardı, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Halkının onu selamlamak, ona dokunmak, güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmak için ne kadar istekli olduğunu biliyordu.

İsteksizce kabul etti. Onu nazikçe ayakları üzerine indirdi, hafifçe sallandığında onu dengeledi. O, halkı kralını kucaklarken, onun güvenliği için ne kadar çok dua ettiklerini, ne kadar endişelendiklerini söylerken, onun yanında durup gülümsedi.

Wolfaraine'in halkına olan sevgisinden şüphe duyan varsa, kralın genellikle ifadesiz yüzündeki açık sevgi ve şefkat karşısında bu şüphe ortadan kalkmış olmalıydı. Kadınları kucaklarken gösterdiği nezaket, parmaklarıyla gözyaşlarını silip alnlarına öpücük kondurması...

Erkekler, Kral'ın kişisel alanının ihlal edilmesinden hoşlanmadığını bildikleri için ona sarılmadılar veya dokunmadılar, bu yüzden kararsız kaldılar. Ancak Alfa Kral, onların yerine kararı verdi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini tek tek kendi eline aldı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olanlara omuzlarını sıktı ve onlara cesaret verici sözler söyledi.

Ismena sadece bir seyirci olacağını düşünmüştü, ama onlar da onu çevreleyip kucaklayarak ona her türlü sevgi dolu sözler söylediğinde şaşırdı. Onların kabulü ve sevgisi onu tatmin etti ve kalbi, onu insan değil de bir changeling olarak kabul eden bu insanlara karşı büyük bir sevgiyle doldu. Kendini ailenin bir parçası gibi hissetti.

"Kralımızı sevdiğiniz için teşekkür ederiz," diye fısıldadı kadınlardan biri kucaklarken kulağına.

"Şanslı olan benim," diye fısıldayarak karşılık verdi ve kucaklaşırken burnunu çekerek ağladı.

Sonunda, hepsi Alfa Kral ve eşine biraz yer açmak için geri çekildiler. Gürültü azaldı, fısıltılara dönüştü.

"Alfa Kral, sizi görmek isteyen biri var," diye Adanel'in sesi arkadan yankılandı.

Wolfaraine kalabalığın arasından erkeği göremiyordu, bu yüzden sabırla bekledi.

Küçük kalabalık yavaşça dağıldı ve bu sırada havayı şaşkınlık dolu nefesler doldurdu.

Şaşkınlık dolu nefesler, şaşkın bakışlar, fısıltılar arttı. Neler oluyor?

Öndeki kalabalık dağıldı ve Alfa Kral, insanların tepkisinin nedenini net bir şekilde görebildi. Adanel, Nalaila'nın kurt adamı arkasında yürürken ona doğru ilerledi.

Kurt Ismena'ya doğru koştu, ayaklarının dibinde durdu ve ağzından acı dolu hırıltılar döküldü.

"Nalaila!" Ismena eğildi ve kollarını büyük kurtun boynuna doladı. "Endişelendiğini biliyorum. Özür dilerim, çok özür dilerim," dedi yüksek sesle, kurdu sıkıca kucaklayarak.

Wolfaraine bu manzarayı kafasında sindirmeye çalışırken, kurt aniden Ismena'dan uzaklaştı ve ona baktı. Kurt adam iki adım geri attı ve Wolfaraine saldırıya hazırlandı.

Sonra kurt kollarına atladı.

Wolfaraine birkaç saniye şok oldu, hala kollarını kurtun boynuna dolamış halde. Kız kardeşi her zaman ondan kaçıyor, Naturiah'tan çok uzun süre uzak kaldığında her zaman ona saldırıyordu. Kurt onu hiç kucaklamamıştı.

Ve kız kardeşi sadece ona sarılmakla kalmıyordu, fark etti. Kurtun vücudu titriyordu, boğazından ve gözlerinden inlemeler dökülüyordu.

Wolfaraine'nin nefesi boğazında takıldı. O kehribar rengi gözlerde yaşlar vardı.

Kurt kız kardeşi onu kaybetmekten gerçekten korkuyordu. Nalaila onun için korkuyor, onun için endişeleniyor, onun için kaygılanıyordu. Kız kardeşi, kurt formunda bile olsa, hala onu önemsiyordu.

"Aila," sesi kalınlaşmış, boğazı tıkanmıştı. "Aila, sevgili kardeşim, ben iyiyim. Seni bu kadar endişelendirdiğim için özür dilerim."

Kurt başını geri çekti, kehribar rengi gözleri onun yüzünü araştırırken, gözyaşları yağmur gibi akıyordu. Konuşamayan kurt, başını tekrar onun

omzuna bastırdı.

Tanrım, halkının önünde ağlayacaktı, diye düşündü Wolfaraine, duygularına boğulmuş bir halde. Ama gözlerini sertçe kırpıştırarak gözyaşlarını tuttu.

Keşke hayvan halleri konuşabilseydi, sohbet edebilseydi, kız kardeşinin ona söylemek istediklerini duymak için her şeyi verirdi.

On sekiz yıl önce laboratuvarlarda olanlardan sonra, kız kardeşine hiçbir şekilde dokunmayı bıraktı, her zaman ondan birkaç adım uzak durmaya özen gösterdi, çünkü ona o korkunç geçmişi hatırlatacak herhangi bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ama o anda, Wolfaraine Daminor Throne tüm inançlarını bir kenara bıraktı ve hayatı buna bağılıymış gibi kız kardeşine sarıldı. Kurtun boynuna, kulağına, sırtına, ağzının ulaşabildiği her yere şefkatli öpücükler kondururken ona teselli edici sözler fısıldadı.

"Geri döndüm, canım. Seni çok seviyorum, Aila. Seni her zaman seveceğim, sevgili küçük kardeşim. Her zaman." Kurtun kulağına inleyerek fısıldadı.

Kurtun vücudu titredi ve kurt acı dolu bir inilti çıkardı. Biraz kıpırdadı, indirilmesini istedi.

Onu yere indirdi, ama kurt ayağa kalkmadı. Bunun yerine, gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde çömeldi.

Kurt bir pençesini uzattı. O eğildi ve pençeye uzandı, pençeyi nazıkçe, teselli edici bir şekilde sıktı.

Sonra kurtun gözleri onun gözlerine kilitlendi ve herkesin önünde, on sekiz yıldır ilk kez, kurt ölümlü formuna dönüştü.

BÖLÜM 39. BAŞLANGICIN SONU.

İnanamama haykırışları havayı doldurdu. İnsanlar şok olmuş ve heyecanlanmıştı. Kralın kız kardeşi, hepimizin umudunu kestiği birinin, bunca yıl sonra tekrar ölümlü formuna döneceğine inanmakta zorlanıyorlardı.

Kalabalıkta mırıldanmalar yükseldi, bazıları duyulabilir şekilde duyulabiliyordu.

"Gördün mü..." dedi bir ses. "Ne oldu böyle?" diye ekledi bir başkası. "Yine ölümlü formuna büründü..."

"Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Tanrılar övülsün..." "Sen de gördün mü?"

"...onun için asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştüm." "On sekiz yıl oldu."

Wolfaraine Daminor Throne donakaldı. Büyük elinde tuttuğu küçük, solgun, kadınsı ele baktı. Gözleri elinden koluna, omzuna, boynuna ve gözyaşlı yüzüne kaydı. Önündeki manzara karşısında boğazı düğümlendi.

Kız, zihninin bunca yıldır umutsuzca tutunduğu çarpık görüntüden çok daha güzeldi. Kız kardeşi, onu en son gördüğünde on yaşındaydı. Gözleri, kendisiyle aynı mavi gözlere, yirmi sekiz yaşındaki muhteşem bir kadının yüzüne bakarken yaşardı.

"R-Raine?" Sesini çok az kullandığı için sesi çok kısık, neredeyse duyulmazdı.

Raine. Gözlerindeki yaşlar taşıtı.

Sadece Nalaila ona öyle derdi. Küçükken, kulağına çok kadınsı, çok kız gibi geldiği için ona öyle dememesi için elinden geleni yapmıştı, ama Nalaila hiç vazgeçmedi. Eskiden erkeksi doğasını rahatsız ederdi, ama şimdi duyduğu en güzel isimdi. Nalaila'sı gerçekten buradaydı.

O zaman diz çöktü ve kızın korkmuş yüzünü okşadı.

"Benim. Artık buradayım, Aila." Eli titriyordu, sesi de eli kadar titriyordu.

Yüzündeki karışıklığı ve korkuyu görebiliyordu, bu yüzden onu kucakladı. "Bana geri döndüğün için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, benim sevimli kızım."

"Oh, Raine..." Kız yüzünü onun boynuna dayadı ve o da onunla birlikte ayağa kalktı.

"Seni çok seviyorum. Tekrar burada olduğun için mutluyum." Kızın siyah saçlarını öptü.

"Her zaman geri dönmek istedim. Sadece dönüşmek için gücüm yoktu." Boğuk bir sesle fısıldadı, "Sen bana o gücü tekrar verdin."

Kollarını ona daha sıkı sardı, gözlerinde sevinç gözyaşları vardı. Tek başına değildi. Ismena elini ağzına kapatmış, çoktan hıçkırmaya başlamıştı. Halkı da gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Wolfaraine, dünyasının tamamlanmış gibi hissetti.

Kız kardeşi geri dönmüştü. Ona geri dönmüştü.

Wolfaraine kendini yatakta oturur pozisyona getirdi. Harhan'ın uykuya daldıktan sonra vücuduna uyguladığı tedavi sayesinde, eskisi kadar uyuşmuş hissetmiyordu.

Sırtındaki ağrıyı hissederek inledi. Yataktan kalkmaması gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamadı. Eşini görmesi, iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Dahası, kız kardeşini tekrar görmesi gerekiyordu.

Bunun bir rüya olmadığından emin olmalıydı. Kız kardeşinin gerçekten insan formuna geri döndüğünden ve vücudunda her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydı.

Kız, dönüşümünden birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı. Bu onu endişelendirmişti, ama Harhan, kızın vücudunun on sekiz uzun yıl sonra yeni bir forma kavuştuğu için bunun olağandışı bir tepki olmadığını söylemişti. Adamlarını uğurladığını, yüzlerinde mutlulukla ayrıldıklarını hatırladı. Alfalar onu takip etti, sonunda sadece Alphose ve Degar kaldı.

Harhan ve Ismena tedavi edilmek üzere yukarıya çıkarıldığında, iki erkek onu yatağa yatırıp Harhan ve müritlerinin onu da tedavi etmeye gelmesini beklemesini "zorlamışlardı". O da itaat edince, sonunda onu rahat bırakmışlardı.

Wolfaraine, onlar ayrıldıktan hemen sonra yataktan kalkmayı planlamıştı, ancak tanıdık yatak konforunda, yorgun bedeni nihayet haftanın stresli taleplerine boyun eğdi ve derin bir uykuya daldı.

Şimdi yataktan kalktı, gözleri açık pencereye takıldı ve şafak vakti çoktan yaklaşmış olduğunu görünce inledi. Yaklaşık dört ila beş saat uyumuştı.

Önce temizlenmesi gerektiğini düşündü ve banyoya doğru yürüdü. Vücudunun özlediği sıcak banyoyu yaptı ve uzamış sakalını da kesti. Kendini tazelenmiş hissederek çıktı, kalbi hiç olmadığı kadar hafifti.

Birkaç dakika sonra, yatak odasından çıkıp yan odaya, Ismena'nın odasına gitti, ama oda boştu. Kaşları çatıldı.

Ancak, odanın penceresinden onun odasına baktığında ve onu orada gördüğünde kaşları düzeldi. Yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, başını uyuyan Nalaila'nın karnına dayamıştı. Zor nefes alıp verişinden, onun da derin uykuda olduğu anlaşıyordu.

Odaya girdi, arkasından kapıyı sessizce kapattı ve birkaç dakika orada durup onları izledi. Hayatındaki en önemli iki kadın.

Kendini daha hafif ve tazelenmiş hissetti, kalbi daha önce hiç tatmadığı bir mutlulukla doldu. Hayatı son birkaç ayda ne kadar da değişmişti.

Suçluluk, üzüntü ve yalnızlıkla dolu sıkıcı bir hayata razı olmuş, hiç bir eş almamış, hiç kendi çocuğu olmamış ve kız kardeşini ne zaman sonsuza dek kaybedeceğini bilmenin korkusuyla gününü gününe yaşamıştı. Ama Ismena hayatına girmiş ve onu sonsuza dek değiştirmişti.

Son altı ayda, neredeyse yirmi yıldır hissetmediği kadar çok şey hissetmişti. Geçmiş artık onu öfke ve üzüntüyle doldurmuyordu, puma eskisi kadar sert ve kontrolsüz değildi. Onunla çok uyumlu bir eşi vardı, çocuğu karnında büyüyordu ve sonsuza kadar kaybettiğini sandığı kız kardeşi ona geri dönmüştü.

Tamamlanmış. Tamamlanmış hissediyordu.

"Neye bu kadar dalmış düşünüyorsun?" Ismena'nın yumuşak sesi onu düşüncelerinden çıkardı. Daha önce onun yüzünde bu kadar çok duygu görmemişti; bu onu endişelendirdi.

"Uyanmışsın. Umarım seni uyandırmamışımdır?"

Onun derin sesi onu sardı, kalbini sakinleştirdi ve vücudunu rahatlattı. "Hayır, uyandırmadın."

Kız başını kaldırdı ve erkek ona yaklaşırken oturdu. Erkek yatağa uzanıp kız kardeşinin yanına, ona çok yakın bir şekilde oturduğunda yatak çöktü.

"Yataktan kalkmamalısın. Mümkün olduğunca çok dinlenmen gerekiyor." Nazik bir ses tonuyla onu azarladı.

"Hadi ama. Bütün gün uyudum, yeterince dinlendim sanırım. Harhan'ın bana uyguladığı şifalı otlar vücuduma sihirli bir etki yaptı. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi ve başını onun güçlü bacaklarına yasladı.

"Harhan ne dedi?"

"Benim iyi olduğumu, bebeğimizin de iyi olduğunu söyledi. Sen uyanınca gelip sana kendisi söyleyeceğini söyledi."

"Bunu duymak güzel."

Memnuniyetle içini çekti, "Onu görmek için buraya gelmekten kendimi alamadım, tatlım. Nalaila, benim arkadaşım. Onun tekrar ölümlü bir bedene kavuştuğuna hala inanamıyorum. Yüzünü görmek çok güzel."

"Öyle, değil mi?" Wolfaraine uyuyan kız kardeşinin yüzüne baktı. "Bunun bir rüya olmadığına kendimi ikna edemiyorum."

"Bu bir rüya değil. O gerçekten bizimle birlikte burada." Bir duraklama, "Yaraların nasıl? Çok ağır yaralanmadın, değil mi? Nalaila'yı gördükten sonra seni görmeye gelmeyi umuyordum

seni görmeye gelmeyi umuyordum ama maalesef burada uyuyakaldım."

"İyiyim. Harhan'ın verdiği şey işe yarıyor. Uyuşukluğun çoğu geçti." Parmaklarını kızın ipeksi sarı saçlarında gezdiriyordu. "Gerçek şu ki, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Çok mutluyum, Ena."

Onun bu sözleri Ena'nın kalbini ısıttı. "Ben de çok mutluyum."

"Wolfe?"

"Hmm?"

"Oradan nasıl kaçtık?"

Bu soru, Ena'nın babasının hayatta olduğunu hala bilmediğini hatırlattı ona ve babasının özgürlüklerinde oynadığı rolü daha çok anlattı. Gülümsedi, "Sana başka bir zaman her şeyi anlatırım."

"Tamam." Ena iç geçirdi.

"R-Raine?" Nalaila uyanarak kıpırdadı.

"Buradayım," diye ona döndü ve elini tuttu, "Buradayım tatlım."

"Sana onunla biraz yalnız kalman için zaman vereceğim," dedi Ismena, doğrulup yataktan kalkarken.

Wolfaraine başını salladı, gözlerinde minnettarlık vardı. Nalaila'ya gülümsedi, Nalaila da ona gülümsedi, sonra dönüp odadan çıktı.

Bundan sonra, birbirlerini sonsuza kadar kaybettiklerini düşünen kardeşler birbirlerine sıkıca sarıldılar. Nalaila ağlayarak kardeşine sıkıca sarıldı, kardeşi ise ona cesaret verici sözler fısıldadı. Kardeşi, onsuz geçen yılların ne kadar yalnız geçtiğini, onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu ve onun durumunun sebebinin kendisi olduğunu bilmenin ne kadar acı verici olduğunu anlattı.

Ama kız kardeşi geri çekildi ve onu hiç unutamadığı o büyük, güven dolu gözlerle baktı.

"Bu asla senin suçun değil, Raine. Seni hiçbir zaman suçlamadım. Onlar kötü canavarlardı. Ben o insanları suçluyorum. Yıllarca acı çektim, ta ki eşin bana tüm insanların kötü olmadığını fark ettirene kadar.

Çünkü artık beni kız kardeşin olarak sevmeyi düşündüm. O olaydan sonra bana yaklaşmayı ve bana sevgi göstermeyi bıraktın, oysa en çok sana ihtiyaım olduğu zamandı. Beni suçladığını düşündüm. Benden nefret ettiğini düşündüm. Bu yüzden uzaklaştın."

"Olanlar için seni ASLA sulamadım, Aila. Asla." O, ona şiddetle güvence verdi.

Alt dudağı titredi, "Ama benim hatamdı. Sen reddetmene rağmen beni insan dünyasına g t rmeni zorladım. Beni esir tuttukları için seni teslim olmaya zorladılar."

Elini eline aldı ve nazikçe sıktı. "Beni dinle, bu asla senin hatan değildi, duydun mu? Senden asla nefret etmedim. Seni o korkunç yeri hatırlatacak hiçbir şey yapmak istemediğim için durdum. Fırtınalı bir gecede uyuman için başını okşayan, oynarken dizini yaraladığında sana sarılan ve sana yapıştığında seni taşıyan eller, o kafeste sana o kadar acı veren eller miydi? O ellerle sana nasıl tekrar dokunabilirdim? Bu yüzden mesafemi korudum, senden nefret ettiğim için değil. Asla."

Kız kardeşini tekrar kucakladı, ona sarıldı. Wolfaraine onu kucakladı ve kız kardeşini kendisine geri verdiği için gökyüzüne defalarca şükretti.

"Zaman hafızamı k reltti. Kurt formunda kalmak hafızamı bulanıklaştırdı. Artık olanları zar zor hatırlıyorum." diye itiraf etti yumuşak bir sesle.

Kalbindeki son y k de düştü ve kendini çok daha hafif hissetti. "Bunu duyduğuma çok sevindim, Aila. Bunca yıldır kurt formunda bu anılarla yaşadın. Umarım artık bu anıların yükü olmadan insan formunda yaşayabilirsin."

"O çok güzel, çok iyi kalpli, senin arkadaşın."

O gülümsedi, " yle. Onunla geçirdiğin tüm zamanları hatırlıyor musun?"

"Oh evet. O benim en iyi arkadaşım."

"Bunu duyunca çok mutlu olacak. Muhtemelen ağlayacak. O da seni öyle görüyor. Belki daha da fazlasını."

"Onun sonsuza kadar bizimle kalmasını istiyorum. Onunla eşleşeceksin, değil mi?"

"Evet, evlendireceğim. Eğer beni kabul ederse." Wolfaraine gerçekçi bir şekilde konuştu. Artık hiç şüphesi yoktu. Hayatının geri kalanını Ismena ile geçirmek istiyordu. Aslında, onsuz bir gelecek hayal edemiyordu.

"Sevindim. Umarım o da seni kabul eder. Büyük bir aile olacağız. O çok cesur. Bir eşte aradığın her şeye sahip. Ne kadar korkarsa korksun, her zaman odama gelirdi. Her gün gelirdi. Birkaç gün gelmediğinde ikinizin kavga ettiğini anladım. Onu bırakıp gittiğin için sana kızgındım."

"Bu yüzden mi ben yaklaştığımda her zaman hırıldıyordun? Belki de benden nefret ediyorsun diye düşünmüştüm."

"Asla. Sadece sana kızgındım, daha da kızgındım, çünkü sana hislerimi söyleyemedim. İkinizin sorunlarınızı çözdüğüne sevindim. Bebek doğduğunda onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Geri çekildi ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı, "Biliyor muydun?"

"Tabii ki, bebeğin kokusunu alabiliyorum."

Wolfaraine gülümsedi, "ocukken burnun hep başına bela açardı."

"Evet, yleydi," Anıları hatırlayarak gözleri parladı, "Ben bir Taht'ım. Diğer çocuklardan daha fazla koku alırdım ve çoğu bundan nefret ederdi. Onlar bana karşı birleşince sen beni her zaman kurtardın."

"Seni çok özledim, Raine." diye fısıldadı.

Duygular içini kapladı, "Ben de seni çok özledim, Aila."

Yirmi sekiz yaşında olabilir, ama hala her zamanki gibi masum, neredeyse çocuksu bir görünümü var. Sesi her zamanki gibi melodik.

"Sana Raine dediğimde her zaman nefret ettiğini biliyorum," diye iç geçirdi, "Artık yapmamaya çalışacağım..."

"Hayır, bırakma. Artık nefret etmiyorum. Şimdi duymayı seviyorum." Ve bu doğrudu. Bu isim ona kız kardeşinin geri döndüğünü hatırlatıyordu.

Sandra uyuyordu, ama onun varlığını hissetti. Gözlerini açtı ve yatak başındaki lambayı yakmadan önce onun silüetini gördü.

Alphose, düşüncelere dalmış bir şekilde duvara yaslanmıştı, ama ışık yandığında irkildi.

"Uyandırmadım umarım?" Derin sesiyle alçak sesle sordu. "Hayır. Ne zamandır buradasın?" Uykulu bir sesle sordu.

"Dakikalar, saatler, bilmiyorum. Eline beni içeri aldı, ama sen çoktan uykuya dalmıştın. Seni uyandırmak istemedim. Son birkaç gün senin için çok zor geçti; dinlenmeyi hak ediyorsun."

Gerçekten çok zor günler geçirmişti. Neredeyse hiç uyumamış ve iyi bir şey yememişti. En iyi arkadaşını ve eşini sağ salim geri görmek, kalbini sakinleştirmişti. Sonra Ismena'nın hamile olduğunu duyunca ve Alfa Kral'ın kız kardeşinin yaşadığı mucizeyi görünce, üzüntüsü yerini büyük bir heyecana bırakmıştı. Bütün gece bulutların üzerinde uçtu, sonra başı yatağa değdiğinde yorgunluk onu ele geçirdi.

Ama ne kadar güzel bir uyku çekmek istese de, bu adamla daha fazla birlikte olmak istiyordu. Yataktan kalkıp ona doğru yürüdü.

"Ben iyiyim. Ne oldu? Bir şeyin canını sıktığını biliyorum."

"Son birkaç gün bana hayatın ne kadar kısa olduğunu hatırlattı. Dünyada geçirdiğimiz kısa zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz, hiçbir anını boşa harcamamalıyız."

Sandra, bunun nereye varacağından hoşlanmayacağına dair kötü bir hisse kapıldı. Yüzündeki o büyük üzüntüyle iyi bir şey olamazdı.

"Seni bulduğumdan beri bencil davrandım. Seni kendime saklamak istedim, bana ait olmayan bir şeyi imrenerek, kardeşimin eşine dokundum. Bu ona ve sana haksızlıktı. Seni eşine vereceğim, Cassandra."

Sonuçta haklıydı. Böyle durumlarda haklı çıkmaktan nefret ediyordu.

Gerçek şu ki, onun böyle bir şey söylemesine şaşırılmamıştı. Bir gün böyle bir şey söyleyeceğini biliyordu ve bundan korkuyordu. Göğsüne ağır bir yük çöktü, ama hiçbir şey söylemedi.

"Doğru olan bu," başını eğdi, omuzları yenilgiye uğramış gibi sarkmıştı. "Onu aradım, sana olan hislerimi anlattım, böylece kalbim beni vazgeçirmesin diye. Josiah, ayrıldığından beri ilk kez yarın Naturiah'a geri dönüyor."

"Başka bir durumda, çok sevinirdim - yani, ikiz kardeşim on yıl sonra ilk kez eve geliyor - ama şimdi daha önce hiç hissetmediğim bir tür hüznle doluyum. Sanki kalbim içten içe küçük parçalara ayrılıyor gibi hissediyorum." Başını kaldırdığında, gözleri yaşlarla doluydu ve gözleri onun yüzüne sabitlenmişti. Kalp kırıklığı böyle bir şey mi?

"Ah, Alphose," diye onu kucakladı, kendi gözlerinde de yaşlar vardı. Onun kalbi de parçalanıyordu. Gözlerindeki yaşlar ona çok acı veriyordu. Tanrım, neden onun için böyle olmak zorundaydı?

"Bu his böyle mi? Eğer öyleyse, çok kötü bir his. Hiçbir şey bu kadar acı vermemelidir, değil mi? Yoksa klanımızın şifacı kadını Siria'yı çağırıp göğsümü muayene ettirmeli miyim? Kim bilir, insan askerlerle savaşırken bir şey kırılmış olabilir. Bu his doğru olamaz." O, kadının omzuna yaslanarak konuştu ve kadın, onun iri vücudunda hafif bir titreme hissetti.

Onun sözleri, gözyaşlarının yanaklarından bir nehir gibi akmasına neden oldu. "Sen benim sevdiğim kişisin, kardeşin değil." Çaresizce ağladı.

"Ama sen ona aitsin, Kassandra. Kader ne garip bir şey, değil mi? Onun eşi olduğun sürece, bana karşı hissettiğin duygular, onunla biraz zaman geçirdikten sonra kaybolacak. Josiah, o... sert biridir, ama kötü bir insan değildir. Sana asla zarar vermez. Sana hak ettiğin şekilde davranır."

"Ama o sen değilsin." Burnunu çekerek, kollarını ona daha sıkı sarıldı. "Onun ya da başka bir erkeğin bana dokunmasını istemiyorum. İstedğim tek erkek sensin."

"Senin kokusunu alabilmesi için sana dokunması gerekir. Belki dudaklarına, boynuna bir öpücük. Samimi bir kucaklaşma da olabilir. Yarın, onunla yalnız kalacaksın ve

o da sana kokusunu bırakacak. Sana damgasını vuracak."

"Onu istemiyorum; istediğim sensin. İhtiyacım olan sensin! Bir yabancının bana dokunmasını istemiyorum, lanet olsun! Sevdığım sensin! Seni seviyorum, Alphose, seni seviyorum." Çaresizce onu öpmeye çalıştı, ama o başını çevirdi. Başı onun başını takip etti. Ancak, başını tekrar çevirdi ve ağzını onun ulaşamayacağı bir mesafede tuttu.

"Hayır. Kass, hayır..." Sesi acı çekiyor gibiydi, ama yine de tekrar etti, "Hayır. Yapamayız."

"Lütfen, Alphose lütfen, sana ihtiyacım var. Son bir kez öp beni, lütfen sana ihtiyacım var." Yalvarırken ağlıyordu, gözleri kapalı ve dudakları çılgınca onun dudaklarını arıyordu.

"Artık sana dokunamam..."

"Lütfen, Tanrım, lütfen...!"

O pes etti. Dudakları onun dudaklarını yakaladı ve ruhundaki tüm açlıkla onu yuttu. Hissettiği ama tarif edemediği tüm duyguları öpücüğe döktü, kollarıyla onu sıkıca sararken ağzını talan etti.

Birbirlerinin gözyaşlarını tattılar, birbirlerinin acı dolu çığlıklarını yuttular ve birbirlerine o kadar sıkı sarıldılar ki yapışmış gibi görünüyorlardı. Öpüştükçe, öpüştükçe, öpüştükçe zaman kayboldu. Çok uzun bir süre boyunca etraflarındaki dünya yok oldu.

Ama sonunda öpüşmeyi bıraktılar ve gerçeklik tekrar kapıyı çaldı.

Ondan sonra sadece birbirlerine sarıldılar. Alphose onu yatağa götürdü ve yatmasını söyledi, ama ayrılmaya çalıştığında, kız ona sarıldı ve yanında kalması için yalvardı.

Alphose, Eline uyuyana kadar yanında kalacağına söz verdi ve sözünü tuttu. Eline, uykuya dalmadan önce uzun süre ağladı.

O uyuduktan sonra saatlerce onun yanında kaldı. Eline'in uyandığını hissettiğinde kalktı ve gitti — kalbi ağır, ruhu parçalanmış bir halde.

BÖLÜM 40. ALPHOSE VE KASSANDRA'NIN KADERİ.

Ismena, Alphose ve Cassandra hakkındaki haberi duyunca, Kule'den ayrıldı ve en iyi arkadaşının yanında olmak için Eline'in evine geri döndü.

Sandra omuzlarında ağladı, geçen her saatten, saatin her tik takından korkuyordu çünkü bu, Josiah'ın onu almaya Naturiah'a doğru yola çıktığını hatırlatıyordu. Ismena'ya bunu yapmak istemediğini söyledi. Sadece insan dünyasına geri dönmek istiyordu. Alphose'u olmayan bir adamla birlikte olmak yerine, geri dönüp hayatının geri kalanını yalnız yaşamak daha iyiydi.

Ismena bunu yapmak onu çok üzdü, ama onu vazgeçirdi. Ruh ikiziyle tanışabileceğini bilerek hayatının geri kalanını nasıl yaşayacaktı? Onunla birlikte olabilirdi, ama vazgeçmişti. Josiah'a bir şans vermesini ikna etti. Sonuçta, kim bilir? Bu, hayatında verdiği en iyi karar olabilir, değil mi?

Öte yandan Alfa Kral, en iyi arkadaşının omzuna dokunarak, "doğru olan" şey acı verse bile doğru olanı yaptığı için onu tebrik etmekle yetindi. Josiah, bir zamanlar onun da evi olan devasa bir villa olan Alphose'un evine vardığında, gergin atmosfer gizlenemez hale gelmişti.

İki kardeş birbirlerini garip bir şekilde selamladılar. Tek yumurta ikizi değillerdi, ama kimse onların kardeş olduklarını yanlış anlayamazdı — boyları ve fiziksel özellikleri çok benzerdi. Tek farkları yüz hatlarıydı. İkisi de yakışıklı erkeklerdi, ama Josiah'ın yüzü granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Sert, ifadesiz bir yüz ve buz gibi soğuk gözler.

Sandra'nın gözleri yaşlarla doldu. Alphose yanıliyordu, bu korkutucu adama bakınca hiçbir çekicilik hissetmiyordu; aksine, ondan kaçmak istiyordu

Bu adam, hiçbir şey yapmadan, sadece ayakta durarak bile garip, ürkütücü bir güç yayıyordu. Kendini kesime götürülen bir koyun gibi hissetti.

Onun, onlarla birlikte olan Alfa Kralı'nı selamlamasını, Ismena'yı da selamlamasını izledi, sonra gözleri ona takıldı. Gözleri onu baştan aşağı her yerini süzdü.

Onun değerlendirmesi onu soğuttu. Onun bakışlarından kaçmak istedi. O saygıyla başını eğmesine rağmen, kaçma hissini giderebilmiş değildi.

Elini ona doğru uzattı. "Ben Josiah," sesi ikiz kardeşi kadar derin ve dolgundu.

"Kassandra," diye fısıldadı, elini onun eline koyarak. Elinin ne kadar titrediğini fark ettiyse de, bunu belli etmedi. Bunun yerine, yumuşak, kadınsı eli dudaklarına götürdü ve üzerine hafifçe bir öpücük kondurdu.

Bu karşılaşmayı uzatmak hepsi için işkence olacaktı ve bunu biliyorlardı. Bu yüzden Josiah, Kassandra'yı ayağa kaldırdı ve onu en yakın yatak odasına götürdü. Kapı arkalarından kapandı.

Alphose orada oturuyordu, vücudu öfke, kızgınlık, acı ve ıstırapla gerilmişti. Çok fazla ıstırap.

Wolfaraine'nin pumu onun pumu ile çok uyumluydu, bu yüzden Alfa Kral onun hissettiği her şeyi hissediyordu. Wolfaraine arkadaşına sadece acıyarak bakabilirdi. Başka bir adamın Ismena'yı götürmesini izlemek zorunda kalacağı ve hiçbir şey yapamayacağı bir durumda olmayı hayal edemiyordu.

Yatak odasında, Kassandra kapı kapanır kapanmaz kendini duvara yasladı ve Josiah onun elini bırakmak zorunda kaldı.

"Kardeşimi seviyorsun, değil mi?" diye sordu açıkça.

Bu ani ve beklenmedik soru onu şaşırttı. Yine de cevap verdi ve başını bir kez salladı.

"Onu çok seviyorum." Cesurca, meydan okurcasına itiraf etti.

Büyük adamın ifadesi hiç değişmedi. "İkimiz arasında, o daha iyi, daha nazik ve daha kör olan." dedi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Göreceğiz."

Bir saniye sonra kadına yaklaşmış, soğuk gri gözlerinde yeşil bir parıltı belirmişti. Kadın ne olduğunu anlayamadan, adam kadının başını yana eğip boynunu ortaya çıkardı ve boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği yeri yaladı.

Ağzını açıp söylemek istediği her neyse boğazında kaldı, vücudu kaskatı kesildi ve boğazından yumuşak bir çığlık çıktı. Ama bu zevk çığlığı değildi. Rahatsızlıktan kaynaklanıyordu.

Kollarında debelendi, ama adam onu kolayca sabit tuttu ve o noktayı tekrar yaladı. Sandra bu sefer acıdan daha yüksek sesle çığlık attı. İçinde sanki ateş yakılmış gibi hissediyordu, ama iyi anlamda değil.

Adam bunu üçüncü kez tekrarladığında, ateş o kadar şiddetlendi ki, Sandra başını geriye attı ve çığlık attı. Vücudu adamın amansız tutuşunda titriyordu, gözyaşları yanaklarından akıyordu.

O çığlık Alphose'un içindeki vahşi ve ölümcül bir şeyi uyandırdı. Sandalyesinden fırladı, başını geriye attı ve öfkeyle kükredi.

"Alphose, bekle...!" Wolfaraine onu tutmaya çalışmadan, hayvan formuna dönüştü, kapalı kapıya koştu ve hiçbir changeling'in geçemeyeceği şekilde tasarlanmış ağır metal kapıya kendini atmaya başladı.

Kapının arkasında, Josiah derin bir nefes aldı, memnuniyetle sıırttı ve ondan uzaklaştı. "Buradaki işim bitti."

Hemen onu bıraktı ve ateşler sönerek hafif bir ağrıya dönüştü. Orada durup, sonrasındaki titremeye titredi.

"Bana ne yaptın?" diye kekeledi.

"Hiçbir şey, Bayan Kassandra; sadece uykuda olan hormonlarınızı uyandırdım. Size karşı 'hak talebim', vücudunuzu uyanmaya ve eşinizin kokusunu almaya zorladı." Biraz gülümsedi, "Şimdi, adeta onun kokusunu yayıyorsunuz."

Sandra anlamadı. "O mu?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

"O kapıyı kırmaya çalışan Steele, hanımefendi. Siz onun eşisiniz. Bir zamanlar çok hasta oldunuz, değil mi? Öleceğinizi düşündüğünüz kadar, değil mi?"

Sandra bunun üzerinde fazla düşünmesine gerek yoktu. "Evet, çok küçükken zatürre oldum."

Adam bilgili bir şekilde başını salladı. "Sizi iyileştirmek için kullanılan ilaçlar, sizi potansiyel bir eş yapan hormonlarınızı bastırdı. O kadar derin bir bastırma oldu ki, hayat arkadaşınız olan ikiz kardeşimle tanışmasaydınız, bu hormonlar hiç uyanmazdı ve ben de bu kadar zorlamasaydım, onları uyandıramazdım. Size acı çektirdiğim için üzgünüm, kızım."

Adam sandığı kadar kötü biri değildi, diye düşündü Sandra ve korkularının bir kısmı dağıldı. Bunun yerine, içini bir sevinç kapladı. "Yani, artık onun gibi kokuyorum mu? Benim Alphose'um gibi mi?"

"Evet, öyle. Onun gibi kokuyorsun." Kapıya gelen bir başka gürültülü vuruş Sandra'yı irkiltti. Josiah sadece kapıya baktı.

"Eşin içeri girerse beni öldürebilir." Bunu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi söylemedi.

Hemen ardından metal kapı tamamen kırıldı ve çok büyük, öfkeli görünümlü bir puma odaya daldı. Cassandra, beyni ne yaptığını bile anlamadan harekete geçti ve kollarını genişçe açarak eşiyile ikiz kardeşi arasına atladı.

"Bana zarar vermedi, Alphose! Lütfen dur. Bana zarar vermedi!" diye bağırdı. "Benim...!" Puma, Cassandra'nın arkasındaki erkeğe bakarak hırladı.

"Senin, kardeşim." Josiah ellerini avuç içleri dışarıya bakacak şekilde kaldırarak teslim oldu. "O senin. Senin kadını senden almayacağım. Bunu asla yapmam, kardeşim."

Wolfaraine havayı içine çekti ve kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. Öfkeli puma'ya döndü, "Tekrar dönüşüp eşinin kokusunu almalısın, sevgili dostum. Onda senin kokun var."

Ama puma'nın söylediklerini hiç dinlemediğini görebiliyordu. Zaman kaybetmeden kendi puma formuna dönüştü ve Alphose'a kükredi.

Ancak o zaman öfkeli puma sakinleşti. Kral Puma, Puma Lideri ile başını çarpıştırdı ve yine hırladı. Puma Lideri erkek formuna geri dönüştü. Alphose hemen ayağa kalktı ve Kassandra ile arasındaki mesafeyi kapattı.

Derin bir nefes aldı ve gözleri inanamama hissiyle büyüdü. Tekrar nefes aldı.

Sandra sadece kollarını boynuna doladı ve kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak, "İnan bana bebeğim, ben seninim," dedi.

"Sen benimsin, sen benimsin," Alphose tekrar tekrar mırıldandı. Bunu ne kadar çok söylerse, o kadar çok inanmaya başladı, ta ki yüzünü rahatlamayla dolu kocaman bir gülümseme kaplayana kadar, "Tanrılar adına, o benim!"

"Ben seninim," diye bağırarak ağlayan Sandra'nın içinde rahatlama yayıldı. Ismena en iyi arkadaşı gibi gülümsüyordu. Yeni çiftleri izlerken eşinin kollarına doğru yürüdü. Zaten ölümlü haline dönmüş olan Wolfaraine, kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Sanırım buralarda bir tür aşk hastalığı dolaşıyor. Bu hastalığa yakalanmadan önce gitmem gerek." Josiah burun kıvırdı, ama ikizinin gözlerindeki mutluluğu görünce gözleri ısındı. Kardeşini daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"Bir gün kendi kadını bulacaksın, Josiah. Sadece bekle." Alfa Kral erkeği alay etti.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum, Alfa Kral, ama sanki bana bir tür lanet koymuşsun gibi hissediyorum," aslında titredi, bir eş düşüncesinden tiksindi, "Bu laneti reddetmek zorundayım. Dışarıdaki bir kadın için aşk meşk yapmak istemiyorum."

Josiah'ın söylemediği şey, eşinin dışarıda olduğunu düşünmediği idi. Yalnız kalmaktan korktuğu için insan dünyasına kaçtığı ilk birkaç yıl boyunca onu her yerde aramıştı, ama onu asla bulamamıştı. Ve yalnız kalmaya alışmıştı. Şimdi, işine eş olmuştu ve bunu seviyordu. Eşini arama günleri sona ermişti.

Bugün buraya gelmesinin sebebi, kardeşi onu aradıktan sonra merak etmesiydi. Ona bir bakışta, onun eşinin olmadığını anladı. Öfke, hayal kırıklığı, kıskançlık gibi herhangi bir şey hissetmeyi bekliyordu, ama her zamanki gibi hiçbir şey hissetmedi. Yıllar içinde tüm duyguları ölmüş, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Her iki çiftin heyecanlı sohbeti, onun fark edilmeden kaçmasına yardımcı oldu. Tanıdık bir sesin adını seslendiğini duyduğunda, çoktan ön kapıdan çıkmıştı.

"Josiah?"

İsteksizce durdu ve birdenbire çok kararsız görünen ikiz kardeşine döndü. "Sen... şey... belki bu gece kalabilir misin? Saat geç oldu. Yarın gidebilirsin."

"Bugün gitsem daha iyi olur kardeşim. Yeni eşin için tebrikler. Senin adına mutluyum. Onu ne kadar özlediğini biliyorum, biz küçükken bile." Josiah içtenlikle söyledi. "Seni mutlu görmek güzel."

"Sen mutlu musun, Jose?" Kendini tutamadan sordu. Kardeşi onu endişelendiriyordu.

"İyiyim Alph. Her zaman."

Her zamanki robotik cevap. Alphose, kardeşi gece kalırsa daha mutlu olurdu ama Josiah'ı tanıyan biri olarak, onun fikrini değiştirmek dış çekmek gibidir. Cassandra'nın beline doladığı kol, üzüntüsünü silip süpürdü. Onu kendine çekti ve alnına öptü.

"Tekrar gelir misin?" diye sordu. "Ne zaman istersen... ne zaman gelebilirsen, gelmeye çalış."

Josiah sadece başını salladı, "Hoşça kal, kardeşim."

Kassandra, Josiah'a doğru koşup ona şiddetle sarılarak onları şaşırttı.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Josiah, bu davranış karşısında şaşırdı. Birkaç saniye boyunca donup kaldı, duygusal kadına nasıl davranacağını bilemedi. Ama Cassandra onu bırakmadı, tekrar tekrar teşekkür etti.

Sonunda Josiah rahatladı ve ona sarıldı. Kulağına fısıldayarak, "Sen iyi bir kadınsın Cassandra. Kardeşime iyi bak, tamam mı?" dedi.

"Söz veriyorum." diye yemin etti.

BÖLÜM 41. WOLFARINE VE ISMENA.

Ertesi gün, Onaries, Naturiah'ın Kalbi meydanında halkın önünde halka açık bir şekilde idam edildi. Kalabalıklar bunu izlemek için toplandı ve psikopatın kafası kesilmeden önce yüzündeki utanç ve aşağılanmayı görmek onlara büyük bir tatmin verdi.

Onaries için bu en kötü cezaydı. Laboratuvar basıldığında intihar etmeliydi; halkın ona gülüp, yüzüne tükürüp, hakaretler yağdırdığı bir infazda öldürülmektense savaşta ölmek daha iyiydi. Kendi Baş Muhafızı Rodarh tarafından günlerce işkence gördü ve Rodarh bu işten büyük zevk aldı. Onaries'i gururunu yitirip öldürülmek için yalvarana kadar işkence etti.

Ama Onaries, o canavar, bunu reddetti. Ta ki bugün halka açık bir infazla idam edilene kadar.

İnsan doktor Beloca'ya gelince, Alphose ve Degar sırayla adamı dövdüler, derisini kendi vücudundan sıyırdılar, çığlıkları onların gözlerine müzik gibi geliyordu. Beloca'yı birkaç kez nefes almayı kesecek kadar işkence ettiler, ama onu o kadar kolay ölmesine izin vermediler. Harhan'ı defalarca çağırıp sihrini yapmasını istediler, o da her seferinde Beloca'yı diriltti ve Alphalar işkenceye devam etti.

Beloca sonunda onlara Tesis'e ait laboratuvarların on beş farklı konumunu verdi. Hatta kurt adam changelingler üzerinde deneyler yapma projesini başlatan ve finanse eden üç liderin adını bile verdi. Tekrar öldüğünde, Degar ve Alphose ona acıyarak, onun ölmesine izin vermeye karar verdiler, ne de olsa o da bunu istemişti.

Cesedi ortadan kaldırmak için geri döndüklerinde, kaplan Alfa onu yemişti ve erkek hiç de üzgün görünmüyordu.

Bir hafta sonra, Amelia ve Valentina Naturiah'a vardılar. Ismena onları görünce çok sevindi. Görünüşe göre Wolfaraine, ona sürpriz yapmak için onun haberi olmadan onları davet etmişti. Aile üyeleri birbirlerine defalarca sarıldılar. Vücut dillerinde aralarındaki sevgi ve yakın bağ çok belirgindi.

Wolfaraine, ailesini karşıladıktan sonra önemli işleri halletmek için saraya gitti. Normalde Ismena da onunla saraya giderdi, ama bugün geride kalarak ailesine Naturiah'ın Kalbi'ni gezdirdi. Işıl ışıl Sandra da geziye katıldı.

Kuleye geri döndüklerinde, Wolfaraine kapıda bekliyordu ve onlara götürmek istediği bir yer olduğunu söyledi. Onlara göstermek istediği bir kişi.

Merak ettiler, ama yine de onu takip ettiler. Onları, Kuleden birkaç mil uzakta, kendisine ait küçük, güzel bir eve götürdü. Eve girdiklerinde, önlerindeki manzara karşısında şok oldular.

Alfred, oturma odasının ortasında duruyordu ve her zamankinden daha sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Yaşlı adam bütün hafta bu günü beklemişti. Aylardır görmediği ailesini tekrar görmek onu gözyaşlarına boğdu.

Amelia, gözlerinde inanamama ve şokla, çoktan ağlamaya başlamıştı. Ona doğru sendeleyerek ilerledi, elini uzattı ve tereddütle göğsüne dokundu.

"Benim Alfred'im mi? Gerçekten sen misin? Seni görüyor muyum yoksa delirdim mi?" diye ağladı.

"Benim, aşkım. Öldüm, ama Wolfaraine beni kurtardı. Beni iyileştirmek için buraya getirdi ve kanıyla ve yüzüğüyle beni tedavi etti. Beni de affetti." Alfred, yaşlı adamın gözlerinde yaşlarla karısına anlattı.

"Aman Tanrım!" Amelia kollarının arasına atladı ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Sonsuza dek kaybettiğini sandığı kocası, tam da yanında duruyordu. Hayatının aşkı, onun ölümünü hiç atlatamadığı adam, hala hayattaydı! Onu tekrar kucaklıyordu!

Amelia ağladı, Ismena ve kız kardeşi ağladı, hatta Sandra'nın gözlerinde bile yaşlar vardı. Hepsi birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Seni çok seviyorum baba. Seni çok özledim!" Ismena onun kollarında hıçkırarak ağladı.

"Ben de seni özledim, çocuğum. Olduğun kadınla gurur duyuyorum. Seninle çok gurur duyuyorum. Seni çok seviyorum." Alfred, kızının başını öptü, ardından Valentina'nın da başını öptü. "Güzel kızlarım. Siz ikiniz benim her şeyimsiniz, babanızın sizi sevdiğini asla unutmayın, tamam mı?"

"Evet, baba." İkisi bir ağızdan cevap verdi. Ismena ve Valentina yeniden çocuk gibi hissettiler; oyun oynarken dizlerini yaraladıktan sonra babalarının kollarında ağladıkları, babalarının onlara yatmadan önce hikayeler okuduğu ve onlarla basketbol oynadığı günleri hatırladılar.

Wolfaraine ve Alphose, aileye biraz mahremiyet sağlamak için odadan çıktılar ve bunu yaparken gülümsüyorlardı.

Akşamüstü Kule'de büyük bir akşam yemeği hazırlandı ve aileleri davet edildi. Alphose, Kassandra, Eline, Nalaila, Valentina, Amelia, Alfred, Degar, Wolfaraine ve Ismena oradaydı. Akşam yemeği sırasında Wolfaraine herkesin önünde diz çöktü, Ismena'nın elini tuttu ve ona evlenme teklif etti.

"Ismena, bebeğim, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Her sabah senin güzel yüzünü görmek, geceleri seni kollarımda tutarak uykuya dalmak istiyorum. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Hayatıma girip onu sonsuza dek değiştirdin. Beni yeniden bütünleştirdin. Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım her şeyi bana geri verdin. Hayatımızın geri kalanında seni seveceğime ve değer vereceğime söz veriyorum. Lütfen hayat arkadaşım ol, Ismena Crane."

Bu teklif, günün ikinci gözyaşı seline neden oldu. Kassandra, Eline ve Nalaila'nın gözleri yaşlarla doldu, ama Valentina ve ailesi yüzlerinde kocaman gülümsemelerle duruyorlardı. Alfalar da gülümsüyorlardı.

Ismena'nın gözleri yaşlarla doluydu ve dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı, o da diz çöktü ve kollarını onun boynuna doladı, "Evet, sonsuza kadar senin eşin olmak isterim. Seni çok seviyorum, Wolfaraine."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Onu kollarında kaldırdı, cebinden altın bir yüzük çıkardı ve onu parmağına taktı.

"Çok güzel..." Ismena, parıldayan mücevheri hayranlıkla seyrederek ağladı. "Sana çok yakışmış," diye fısıldadı Wolfaraine.

O gece, tutkulu bir şekilde seviştiler. Her zamanki gibi, onu tahrik etmek için acele etmedi, her yerini okşadı, ta ki o çaresizce ona yaklaşmasını yalvarana kadar. Sonra da tam olarak bunu yaptı. Birlikte mükemmel bir ritim yakaladılar, şehvetli hareketlerle birbirlerine aşk sözleri fısıldadılar. Wolfaraine, onu kollarında zevkten çıldırtmak için acele etmedi, saatlerce birbirlerini tatmin ederken ondan çıkan çığlıkları, inlemeleri, sesleri tadını çıkardı.

Sonra, doygun ve mutlu bir şekilde yan yana uzandılar. Ismena ona daha da yakınlaştıkça, o kadının karnını okşayarak çocuklarını kucakladı.

"Kaçmamıza yardım eden kişinin babam olmasına çok sevindim. Onun sayesinde zafer kazandık." Çıplak göğsündeki yumuşak tüylerle oynadı.

"Baban iyi bir adam. Ailesine kavuşmasına çok sevindim."

"Onun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim tatlım. Sana zaten teşekkür ettiğimi biliyorum, muhtemelen beş yüz kez, ama yine de yetmiyor gibi geliyor. Zavallı sen, annem minnettarlığından sana ağladı."

"O da baban gibi iyi bir kadın. Kızlarıyla evlenmem için bana rızalarını verdiler."

"Seni seviyorlar. Şu anda neredeyse kız kardeşimin idolüsün."

Gülümsedi ve yanağına öpücük kondurdu. "Yapılacaklar listesi. Hiç bitirmedin, değil mi?"

"O liste mi? Artık acelem yok çünkü birkaç günüm kalmadı. Artık hayatımın geri kalanı var. Ayrıca, o listeden çok şeyi zaten sildim." Gülümsedi, "Şu anda dünyadaki en güzel şeye sahibim, o da sensin."

O da gülümsedi, "O listeyi bana hiç göstermedin."

Ismena, listesinde sürekli seks yapacağı birini bulmak ve viral olacak bir çıplak video çekmek yazdığını hatırladı. Bir çocuk gibi kıkırdadı.

"Asla. O listeyi çoktan yaktım." Ve gerçekten de yakmıştı. Artık onlara ihtiyacı yoktu.

Laboratuvardan kaçtıktan sonra onu tedavi eden doktor, Wolfe'a kalbinin sanki yeni bir kalp büyümüş gibi tamamen iyileştiğini söylemişti. Ismena da öyle hissediyordu.

İki hafta sonra, Baş Nöbetçi Rodarh fil klanının Alfa'sı oldu. İnsanlar mutluydu, özellikle de fil changelingler, çünkü onu Baş Nöbetçi olarak seviyorlardı.

Bunu hak etmişti. Beloca'nın onlara bahsettiği diğer tüm laboratuvarları bulan ve her şeyi yok eden ekibi o yönetmişti. Üç kurucu, öldürülmeden önce diğer kurucuların isimlerini itiraf etti.

Aslında, kötü niyetli insanların kurtlar üzerinde deney yapmak için yürüttüğü gizli operasyonu bozdukları söylenebilir.

Yeni lider ilan edildikten sonra, Alfa Kral liderlik tacını başına koydu ve geri çekildi, halk yeni lider olarak ona selam verdi ve diğer önde gelen Alfalar onu tanıdı.

Aynı zamanda Wolfaraine, Floara'yı Sentinel yaparak onu statü sahibi bir dişi yaptı. Onun cesurca verdiği bilgiler, Ismena'yı ararken onlara yardımcı oldu. Kadın, Alfa Kral'a teşekkür ederken yüzünde mutluluk, gözlerinde yaşlarla parlıyordu.

Rodarh podyumdan inip diğer Alfalar'ın yanına geldiğinde, doğruca Ratinus'un yanına yürüdü.

"Artık bir tacım var, görüyor musun? Artık senin gibi bir liderim." Kendini beğenmiş bir şekilde övündü.

Ratinus burun kıvrarak, "O tac senin kocaman kafana çok küçük, Rodarh. O tacı kafanda tutmak için, iki ip

bağlaman ve çenenin altında birbirine bağlaman gerekecek."

Rodarh ona öfkeyle baktı, "Sen çok kötü bir adamsın, biliyor musun?"

"Ben de seni seviyorum." Ratinus ona bir öpücük gönderdi.

Rodarh ona orta parmağını gösterdi. "Bir gün, o bebek dişlerini ağzından sökeceğim, seni kemirgen. Naturiah'ın bayrağı gibi kulaklarınla."

Ratinus ona dişlerini göstererek sırtıttı, "Sana eşimi sevdiğimi zaten söyledim ve seninle sevişmeyeceğim, seni sapık."

Rodarh tehditkar bir şekilde ona doğru ilerledi, "Neden, seni küçük sıçan..." "Bayanlar, lütfen." Alpha Morose araya girdi.

Onlar dönüp ona öfkeyle baktılar.

"Siktir git, Python." Rodarh ve Ratinus aynı anda söylediler. Sonra dönüp aynı anda aynı şeyi söyledikleri için birbirlerine öfkeyle baktılar.

"İki önde gelen Alfa'yı nasıl hanımefendi diye hitap edebilirsin, Morose. Onların erkeklik gururunu incittin." dedi Assisy, ama gözleri gülüyordu.

"Tsk, tsk, tsk. Kadınlar bile onlar gibi şakalaşmaz, Assisy. Yani, onlara bir bak." Ama Alfa Morose de gülümsüyordu.

EPILOG

Sonunda dolunay geldiğinde, Naturiah'ın iki farklı bölgesinde iki kadının ıgıllıkları özellikle yüksek sesle duyuluyordu, çünkü iki çift iftleşiyordu. Biri Cougar Klanından, diğeri Naturiah'ın Kalbinden.

Cougar Klanında, Alphose kadınına tüm benliğini verirken onu sıkıca sarıldı. Kadın daha önce onun tüm hallerini hiç görmemişti, ama bu gece çiftleşme ritüeli gerçekleştirilmeden önce görecekti. Terli vücudu onun altında titriyordu ve Alphose kadının korkusunun kokusunu da alabiliyordu. Ona kulaklarına aşk ve cesaret verici sözler fısıldarken, kadının vücudunu arkadan bir kez daha doldurdu ve tekrar itmeye başladı.

Yatak odasındaydılar, Kassandra'nın st vücudu yatakta yatarken, Alphose arkadan onu örtüyordu.

Bütün gece bunu yaptılar. Kaç kez orgazm olduğunu saymayı bırakmıştı. Bu hızla, ruhu bedeninden ayrılacaktı. Alphose, şimdiye kadar birlikte olduğu en iyi sevgilisiydi — hatta "en iyi" kelimesi bile ona yakışmıyordu. Tanrım, bu adamı çok seviyordu. Onun diğeri yarısı ile birlikte olmaktan endişeli olsa da, her yönden onunla bir olmak konusundaki kararlılığı onu devam ettiriyordu. Kader sonunda onun ıgıllıklarını duydu ve onu ona verdi. Sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Ay zirveye ulaştığında, sonunda dönüşüm geçirdi ve onu en samimi şekilde puma ile birleştirdiğinde, Kassandra'nın gerginliği sis gibi kayboldu. Her adımda onun yanındaydı. Çiftleşme ritüeli gerçekleştirildiğinde ve aşırı duyarlılaşan vücudu daha önce hiç yaşamadığı kadar şiddetli bir orgazm yaşarken, bilincini kaybetmeden önce ona olan aşkını hiç olmadığı kadar yüksek sesle haykırdı.

Naturiah'ın kalbinde, Alfa Kral'ın yatak odasında da neredeyse aynı şey oluyordu.

Alphose'un aksine, Wolfaraine kurtadamları ay ile bağlayan çiftleşme çılgınlığına kapılmıştı. Tüm formları oradaydı, ama kurtadam formu daha baskındı. Arkadan Ismena'ya girdi, eli onu sıkıca tutuyordu, kalçaları ritmik hareketlerle vücudunu gerginleştiriyor, onu daha fazlasını istemeye, daha fazlasına ihtiyaç duymaya iten bir arzu ile kaynatıyordu.

Bütün gece onu sevdi, etrafında, ona karşı, içinde, ta ki Ismena'nın gördüğü ve soluduğu tek şey o olana kadar. Kurt formu, puma formu, ölümlü formu, hepsi bir arada.

Ayın zirvesinde, omurgasında hissettiği belirgin karıncalanma ile üç formu da bir araya geldi. Ona daha fazla girerken, arzusu daha da arttı, içindeki ateş daha hızlı yandı ve boşalmak için çabalarken çıkardıkları sesler havayı doldurdu.

Aniden, kalçalarına koyduğu elleriyle onu sıkıca kavradı ve onun üzerinde haykırdı. Sert sperm fişkırımları onu onun düğümüne hazırlarken, penisinin zonkladığını ve kalınlaştığını hissetti. Sonra saçlarını geri itti, boynunu ortaya çıkardı ve dişleri, onun izini taşıyacak olan o noktaya, diş gibi sivrilmiş dişleriyle deldi.

Ismena, daha önce hiç hissetmediği bir zevk onu sararken çılgılık attı. Onu yok eden bu his, onu yeniden yarattı, onu korkutan bir güçle sürükledi ve hayatta kalıp kalamayacağını bilmediği bir coşku içinde bıraktı.

Sanki bu yetmezmiş gibi, düğümü genişleyip onun içinde kilitleti ve onu nefes nefese çılgılık atarak ve onun altında kıvranarak başka bir orgazma sürükledi. Kulaklarında çınlayan uğultu yüzünden onun derin zevk inlemelerini zar zor duyabiliyordu.

O, onun üzerinde tekrar tekrar sarsılırken, o da onun altında tekrar tekrar sarsıldı ve ikisi de daha önce hiç bilmedikleri bir zirveye tırmandılar. Bütün bu süre boyunca, o, dişleriyle onun derisine hafifçe iz bıraktı.

İş bitmişti. Kız resmi olarak onun eşi olmuştu.

Sonunda, birlikte yatağa yığıldılar. O, onun adını tekrar tekrar haykırarak, vücudu sönükleşen bir zevkle titrerken nefesini yakalamaya çalışıyordu.

"Ismena, cehennemin dişleri, seni çok seviyorum." diye homurdandı ve onu kendine doğru çekti.

Nefes nefese bir kakhaha attı ve başını onun göğsüne yasladı. "Sen de benim gibi küfür etmeye başladın."

"Bana bulaşıyorsun."

Onun sert, erkeksi bacağıının kendi bacağı üzerinde hareket ettiğini hissedince gülümsedi. "Ben de seni seviyorum.
Artık sonsuza kadar

benimsin." "Sen de

benimsin."

"Çok yorgunum," diye esnedi, "Bu yataktan bir daha asla kalkamayabilirim.
Beni çok yorduğun."

O da buna homurdandı, tıpkı onun kadar yorgun hissediyordu.

Birkaç dakika sonra, vücudu gevşemiş, ağırlığı hafıflemiş ve nefesi derinleşmişken, Wolfaraine onu izledi. Mutluluk onu sardı.

Elini kadının karnındaki şişkinliği okşadı, gözlerinde bebeklerinin sağlıklı bir şekilde büyüdüğünü görünce şefkat dolu bir ifade belirdi. Eşleşme bağlarının gücünü test etti ve çok güçlü olduğu ortaya çıkınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

O artık onun eşiydi. Ömür boyu.

Yedi ay sonra, Naturiah'ın Alfa Kralı ve Rahinna Kraliçesi ilk çocuklarını, en güzel oğullarını karşıladılar. Ona Daemonika Wolfaraine Throne adını verdiler. Doğumu tüm Naturiah tarafından büyük bir coşkuyla kutlandı.

Bundan iki ay sonra, Puma Klanı'nın Alfa lideri ve Rahinna'sı güzel kızlarını kucaklarına aldılar. Ona Amerah Maranasia Steele adını verdiler.

SON.

Bu yazarın diğerk kitapları;
ALFA KRALININ NEFRET EDİLEN KÖLESİ

"Soyun," diye emretti Kral Lucien, sesi soğuktu.

Danika bu geceye zihinsel olarak hazırlıklıydı, ancak bununla karşı karşıya kalmak onu korkuya boğdu.

"Lütfen..." diye başladı ama bir hata yaptığını anlayarak ağzını kapattı.

Bir panter gibi ona yaklaştı ve saçını o kadar sertçe çekti ki başı geriye doğru savruldu ve acıdan çığlık atmamak için dudaklarını ısırđı.

Gözlerinde pişmanlık yoktu. Sadece onu ürperten, saf nefret vardı. "Ya soyunursun ya da muhafızları çağırırım."

Elleri bornozunun yakasına gitti ve giysiyi bir arada tutan ipleri çözmeye başladı.

Tamamen soyunduktan sonra, bornozun yere düşmesine izin verdi.

Elleri titriyordu ama yumruklarını sıktı. Bu gece, şimdiye kadar tanıdığı en soğuk adamın elinde, en acımasız şekilde bekaretini kaybedecekti.

Ama bunu onurlu bir şekilde kaldıracaktı. Çenesini kaldırdı ve onun bir sonraki emrini bekledi.

"Yatağa uzan." Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Sadece nefret.

.

.

Bir zamanlar, Salem krallığı ile Mombana krallığı birbirleriyle barış içindeydiler. Ancak, Mombana kralı vefat ettiğinde ve yeni hükümdar Prens

Cone tahta geçtiğinde bu barış bozuldu. Prens Cone her zaman güce açtı,

her zaman daha fazlasını istiyordu. Taç giyme töreninden sonra Salem'e saldırdı. Saldırı o kadar beklenmedikti ki, Salem buna hiç hazırlıklı değildi.

Hazırlıksız yakalandılar.

Kral ve kraliçe öldürüldü ve prens köle olarak götürüldü.

Savaştan sağ kurtulan Salem halkı köleleştirildi; toprakları ellerinden alındı. Kadınları seks kölesi yapıldı.

Toprakları da dahil olmak üzere her şeylerini kaybettiler.

Kötülük, Prens Cone şeklinde Salem topraklarına çöktü. Salem prensi Lucien, kölelik döneminde öfkeyle doldu ve intikam yemini etti.

On yıl sonra, otuz yaşındaki Lucien ve halkı bir darbe düzenleyerek kölelikten kaçtılar. Saklandılar ve güç topladılar, korkusuz ve soğukkanlı Lucien'in liderliğinde gece gündüz eğitim yaptılar. Lucien, tüm varlığıyla topraklarını geri almak ve Mombana'nın topraklarını da ele geçirmek için kararlıydı.

Beş yıl sonra Mombana'ya pusu kurup saldırdılar.

Prens Cone'u öldürdüler ve her şeyi geri aldılar.

Zaferlerini haykırırken, Lucien'in gözleri Mombana'nın gururlu prensesi, Prens Cone'un kızı Prenses Danika'yı buldu ve ona kilitlendi.

Lucien, kimsenin sahip olamayacağı kadar soğuk gözlerle ona bakarken, ilk kez zafer hissetti. On yıldır taktığı köle tasmaını elinde sallayarak prensesin yanına yürüdü. Ona yaklaştı ve hızlı bir hareketle tasmayı boynuna geçirdi.

Sonra, çenesini yukarı kaldırdı ve şimdiye kadar yaratılmış en mavi gözlere ve en güzel yüze baktı. Ona soğuk bir gülümsemeyle, kısa ve keskin bir şekilde, "Sen benim malımsın. Benim kölem. Benim seks kölem. Benim mülküm. Sana, sen ve babanın bana ve halkıma yaptığınız her şeyin bedelini fazlasıyla ödeyeceğim." dedi.

Yüzünde sadece saf nefret, soğukluk ve zafer duygusu vardı.

TEŞEKKÜR.

Ailem: bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Faith Lucky: Yazar arkadaşım, sevgilim. Sevgin ve desteğin için teşekkürler.

David: Sen iyi bir arkadaşsın, benimle beyin fırtınası yaptığın, konuşmak ve yaşadığım stresi şikayet etmek istediğimde beni dinlediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, sevgili dostum.

Chomyriches: İş yükümü azaltarak hayatımı kolaylaştırdığın için teşekkürler sevgilim. Sen en iyisisin.

UB Yazarlarım: Kararlılığınız ve desteğiniz benim için büyük bir itici güç oldu. Hepinizi seviyorum.

Sevgili Facebook hayranlarım: Hepinizin desteği çok büyük oldu. Hepinizin bana olan sevgisi ve duaları, en zor zamanlarda bana güç verdi, yıllar boyunca sürekli cesaretlendirdiniz ve eşsiz bir sadakat gösterdiniz. Her birinizi seviyorum.

The Alpha King Of Naturiah Trilogy'yi okuduğunuz için teşekkür ederim!

Sevgili okuyucu,

Umarım Wolfaraine ve Ismena'nın hikayesini
beğenmişsinizdir.

Geri bildiriminizi çok takdir ederim, bu yüzden zamanınız ve isteğiniz
varsa lütfen dürüst yorumlarınızı bırakın. Bu yazar sizi seviyor ve
takdir ediyor.

Güncellemeler için Facebook'taki yeni sayfamızı takip edin:

kissleilaniauthorpage TikTok'ta: kissleilaniauthor

Yazar blogu: Yapım aşamasında.

Yakında daha fazla kitabım çıkacak!

İçindekiler

YAZARIN NOTU

ADANMA:

İçindekiler

BÖLÜM 1. ÇARESİZ ALFA'NIN ULUYIŞI. BÖLÜM 2.

UNUTULMAZ BİR GECE.

BÖLÜM 3. UYANIK.

BÖLÜM 4. YARALANMIŞ KALBI BÖLÜM 5.

ANACONDA.

BÖLÜM 6. KARARLI BİR ZİHİN. BÖLÜM

7. SİNİK SES.

BÖLÜM 8. TAZE HAVA.

BÖLÜM 9. AĞIZ-AINLAR VE AĞIZDAKİ ATEŞ ÇUKURU.

BÖLÜM 10. KASSANDRA'NIN İNCİNMESİ VE ALFA KRALININ İYİ

RUH HALI.

BÖLÜM 11. BEYAZ KURTLA YAKIN VE KİŞİSEL. BÖLÜM 12.

ÖNGÖRÜLEMEZ: AZX ORMANINDA.

BÖLÜM 13. RAHINNA KRALİÇESİ. BÖLÜM 14.

ŞAFAK VAKTİ. BÖLÜM 15. HER

ZAMANKİNDEN DAHA YAKIN.

BÖLÜM 16. KÜÇÜK EV.

BÖLÜM 17. ÇİĞ ARZUYLA YÜZ YÜZE. YARALI KRALLA YÜZ

YÜZE.

BÖLÜM 18. ISMENA'NIN İKİLEMİ VE KASSANDRA'NIN UMUDU.

BÖLÜM 19. İNATÇI. CESUR. AZİM.

BÖLÜM 20. SIRLAR: DÖRT GİZLİ ŞİŞE. BÖLÜM 21. PUMA

ALFA'NIN KATKISI.

BÖLÜM 22. KING COUGAR YAKLAŞIYOR.

BÖLÜM 23. VAHŞİ KRAL.

BÖLÜM 24. VAHŞİ KRALIN EŞİ. BÖLÜM 25.

SON YAKIN.

BÖLÜM 26. JOSIAH. VE DİRİLİŞ.

BÖLÜM 27. ERKEK, KURT VE DAĞ ASLANI. BÖLÜM 28. GRİ: EN

KARANLIK SAATİN RENGİ.

BÖLÜM 29. KARANLIK TÜNEL.

BÖLÜM 30. MENA'NIN CEHENNEMİ. WOLFE'UN ÖFKESİ.
CRONUS'UN HAMLESİ. BÖLÜM 31. PUSU VE ÖFKE
KARŞILAŞTIĞINDA...
BÖLÜM 32. KABUSTA YENİDEN BULUŞMA.
BÖLÜM 33. ISMENA'NIN MUTLULUĞU.
BÖLÜM 34. TUTMAK VE İYİLEŞTİRMEK.
BÖLÜM 35. SÖYLEMESİ ZOR/ZOR OLMAYAN SÖZLER... BÖLÜM 36.
BİR BABA'NIN SEVGİSİ. VE BİR EŞİN.
BÖLÜM 37. KANLI SAVAŞ VE SAVAŞIN BEDELİ. BÖLÜM 38. AŞK
VE MUTLULUK ADINA...
BÖLÜM 39. BAŞLANGICIN SONU.
BÖLÜM 40. ALPHOSE VE KASSANDRA'NIN KADERİ.
BÖLÜM 41. WOLFARAINÉ VE ISMENA. EPİLOG
TEŞEKKÜR.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

